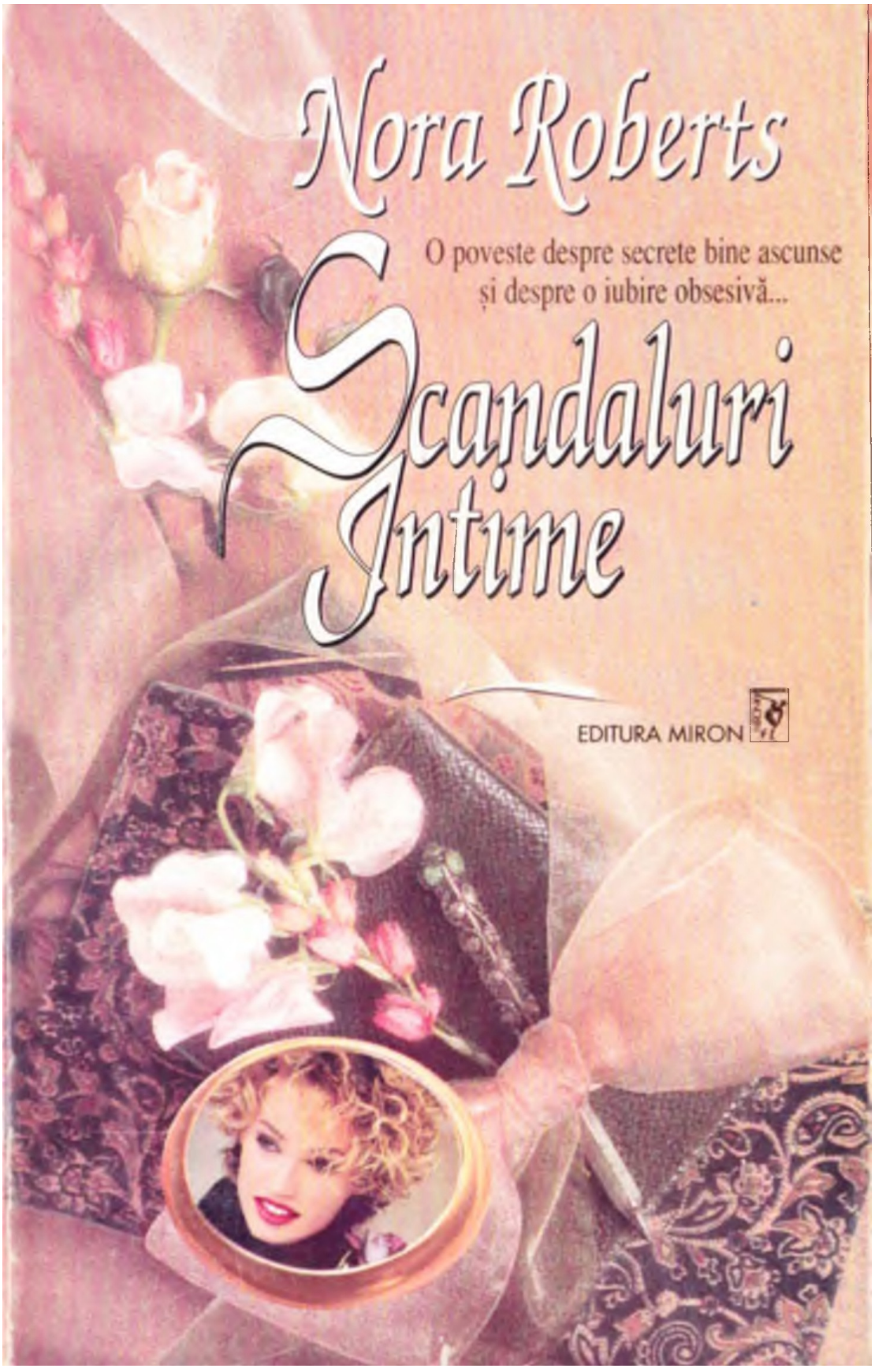
Nora Roberts
O poveste despre secrete bine ascunse
și despre o iubire obsesivă...
Scandaluri Intime
EDITURA MIRON

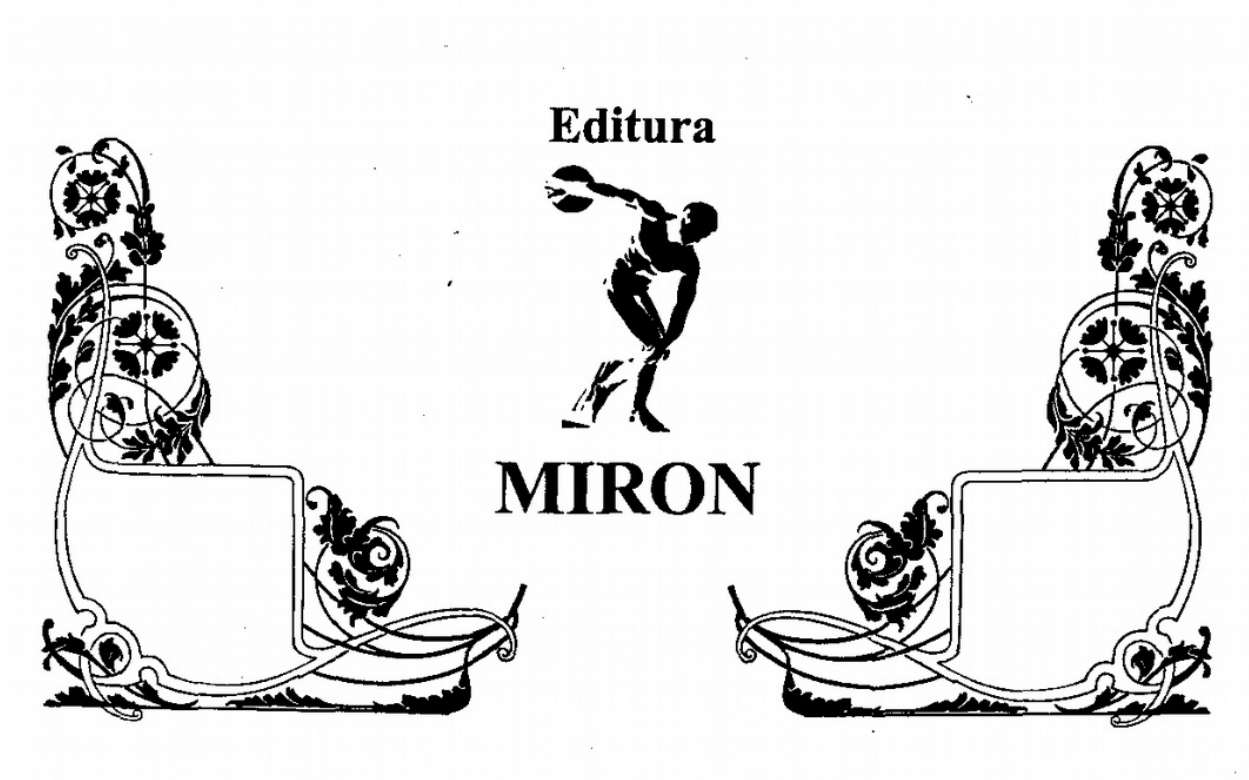

NORA ROBERTS

Scandaluri intime

Private Scandals

by Nora Roberts

© Copyright 1993 by

Nora Roberts

©Copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate

Editurii MIRON.

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi

reprodusă sau transmisă sub nicio formă

şi prin niciun fel de mijloc - electronic
sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informaţiei,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Traducere de Anca Nistor
ISBN 973-95059-6-9

Prolog

Chicago, 1992

Era o noapte fără lună la Chicago, dar, pentru Deanna, acel moment. Poseda toată strălucirea apogeului. Îi era uşor să se vadă în rolul demnului şi bravului Gary Cooper, pregătindu-se să-l întâlnească pe pistolarul abil şi dornic de răzbunare.

Dar, la naiba, îşi spuse Deanna, Chicago era oraşul ei.

Angela. Era străina.

După părerea Deannei, faptul că Angela ceruse ca discuţia să aibă loc chiar în studioul în care amândouă urcaseră scara alunecoasă a ambiţiei cadra cu înclinaţia ei spre dramatic. Dar acum era studioul Deannei şi emisiunea ei era cea care se bucura de cele mai bune cotări. Angela nu putea face nimic

pentru a schimba acest lucru.

Dar, orice ar fi avut în mânecă de data aceasta, nu avea să-i meargă. O subestimase pe Deanna Reynolds. Angela putea să şoptească secrete şi să ameninţe cu scandaluri cât voia, căci nimic din ce putea să spună nu-i schimba planurile Deannei.

Totuşi, avea să o asculte. Deanna se gândi că urma să încerce chiar, pentru ultima oară, să ajungă la un compromis. Să-i propună dacă nu prietenia, măcar un armistiţiu prudent.

Erau puţine speranţe că prăpastia se putea închide după atâta timp şi atâta ostilitate, dar, după părerea Deannei, speranţa dura veşnic.

Sau măcar până era distrusă.

Oprindu-şi să se fi aflat în altă parte, oriunde în altă parte, Deanna îşi parcă maşina într-un spaţiu liber şi opri motorul. O clipă stătu nemişcată, ascultând noaptea: foşnetul maşinilor care treceau pe strada din stânga, murmurul uriaşului sistem care producea aerul condiţionat necesar clădirii şi costisitoarelor aparate. Trebuia să-şi stăpânească emoţiile contradictorii şi nervii înainte de a o întâlni pe Angela.

Nervii erau o a doua natură în meseria pe care şi-o alesese. Lucra cu ei sau prin intermediul lor. Cumpătul era ceva ce

putea şi avea să şi-l stăpânească, mai ales dacă, pierzându-l, nu realiza nimic. Dar emoţiile acelea, care erau atât de intense şi de contradictorii, erau cu totul altceva. Chiar şi după atâta timp, îi era greu să uite că pe femeia pe care urma să o întâlnească o admirase şi o respectase odată. Şi avusese încredere în ea.

Cu o simplă mişcare a mâinii, întoarse oglinda retrovizoare spre ea. Da, îşi spuse, îşi vedea sclipirea de furie din ochi, resentimentul mocnit şi regretul apăsător, în definitiv, ea şi Angela fuseseră prietene pe vremuri. Sau aproape prietene. Dar mai vedea şi plăcerea nerăbdării. Era o chestiune de orgoliu. Confruntarea aceea se lăsase aşteptată multă vreme. Zâmbind uşor, Deanna scoase rujul şi îşi coloră buzele cu grijă. Nu te duceai să te întâlneşti cu una din cele mai mari rivale fără cea mai elementară dintre arme. Încântată de faptul că mâna nu îi tremura, puse rujul înapoi în poşetă şi coborî din maşină. Trânti portiera şi porni să străbată parcarea. Îşi scoase legitimaţia de plastic din buzunar şi o introduse în spaţiul de' lângă uşa din spate. Peste câteva secunde, se aprinse o luminiţă verde, permiţându-i să apese clanţa şi să deschidă uşa grea.

I se păru curios că Angela nu ajunsese înaintea ei. Trebuia să fi apelat la serviciile unei firme, îşi spuse Deanna. Acum, când locuia la New York, Angela nu mai avea un şofer permanent la Chicago. Deanna se miră că nu văzuse nicio limuzină afară.

Angela era întotdeauna punctuală.

Era unul din numeroasele lucruri pe care le respecta Deanna la ea.

Ţăcănitul tocurilor Deannei pe trepte îşi găsi ecoul când coborî un etaj. Introducându-şi cartela în următorul dispozitiv de siguranţă, se întrebă pentru o clipă pe cine mituise, amenințase sau sedusese Angela pentru a reuşi să între în studio.

Nu cu prea mulţi ani în urmă, Deanna alergase pe aceeaşi rută, cu ochii mari şi entuziastă, făcând tot felul de lucruri la simplul pocnet al pretenţioaselor degete ale Angelei. Fusese dornică să placă, asemeni unui căţel care se uita după orice semn aprobator. Dar, ca orice câine inteligent, învăţase.

Iar când sosise momentul trădării, cu deziluzia sa îngrozitoare, chiar dacă scâncise, îşi linsese rănile şi folosise absolut tot ce învăţase, până când eleva luă locul maestrei.

Deanna îşi introduse cartela în orificiul de lângă uşa studioului. Luminiţa verde se aprinse. Împinse uşa şi intră în întuneric.

Înăuntru nu era nimeni.

Acest lucru îi făcu plăcere. Faptul că ajunsese prima îi oferea un avantaj în plus, ca o gazdă care poftea un oaspete nedorit în casa ei. Iar dacă o casă însemna locul în care te-ai transformat din fată în femeie, unde ai învăţat şi te-ai dondănit, atunci studioul era casa ei.

Zâmbind puţin, Deanna întinse mâna în întuneric spre întrerupătorul care acţiona un şir de lumini de deasupra capului. Avu impresia că aude ceva, un fel de şoaptă care abia tulbură aerul. Un sentiment străbătu acea senzaţie de nerăbdare. Sentimentul că nu era singură.

Angela, îşi spuse ea şi apăsă pe întrerupător.

Numai că, în clipa în care luminile se aprinseră, altele şi mai strălucitoare, şi mai orbitoare, explodară în capul ei şi în timp ce durerea îşi făcea loc printre ele, se prăbuşi în beznă.

Îşi recăpătă cunoştinţa gemând. Capul, care o durea îngrozitor, îi atârna pe spătarul unui fotoliu. Ameţită şi dezorientată, duse mâna acolo unde o durea cel mai tare. Îşi

retrase încet degetele mânjite de sânge.

Se chinui să-şi limpezească privirea, observând cu uimire că se afla pe propriul ei scaun, în propriul ei platou. Să fi pierdut vreun semnal? se întrebă ea ameţită şi se uită la cameră unde licărea lumina roşie.

Dar, în spatele camerei, nu se aflau spectatorii din studio şi nici tehnicienii care lucrau, de obicei, nevăzuţi. Deşi luminile inundau totul cu căldura familiară, nu se făcea nicio emisiune.

Venise să o întâlnească pe Angela, îşi aminti Deanna.

Privirea i se tulbură din nou, ca atunci când pe suprafaţa apei se aruncă o pietricică, şi ea clipi de câteva ori pentru a şi-o limpezi. Abia atunci remarcă cele două imagini de pe monitor. Se văzu pe sine, palidă şi cu, ochii sticloşi. Şi, apoi, o văzu cu groază, pe invitata de pe scaunul de lângă ea.

Angela, într-un costum roz cu nasturi perlă. Câteva şiraguri asortate îi înconjurau gâtul şi, în urechi, avea o pereche de cercei tot cu perle. Angela, cu părul ei auriu frumos coafat, picior peste picior şi cu mâinile împreunate pe braţul drept al scaunului.

Angela era, în privinţa aceea nu exista nici cea mai mică îndoială. Chiar dacă faţa îi fusese distrusă.

Picăturile de sânge pătau mătasea roz şi acestora li se alăturau multe altele care şiroiau din locul unde ar fi trebuit să fie faţa ei frumoasă.

În clipa aceea, Deanna începu să ţipe.

Capitolul 1

Chicago 1990

— Peste cinci, patru, trei…

Deanna zâmbi camerei din colţul platoului rezervat emisiunii *Midday News.*

— Invitatul nostru de astăzi este Jonathan Monroe, un scriitor care tocmai a publicat o carte intitulată Vreau ce-i al meu, spuse ea ridicând un volum subţirel de pe măsuţa rotundă dintre scaune şi arătând-o camerei doi.

— Jonathan, ai subintitulat această carte Egoism sănătos. Ce anume te-a inspirat să scrii despre o trăsătură de caracter pe care majoritatea oamenilor o consideră un defect?

— Eh, Deanna, spuse el râzând uşor, un bărbat scund cu un zâmbet luminos, care transpira abundent în lumina camerelor de luat vederi. Voiam ce era al meu.

Bun răspuns, îşi spuse ea, dar era evident că el nu avea de gând să spună mai mult fără să fie puţin îmboldit.

— Ca să fim sinceri, cine nu vrea asta? spuse ea, încercând să-l facă să se simtă mai în largul lui. Jonathan, în carte afirmi că acest egoism sănătos este înăbuşit de către părinţi şi educatori începând de la vârste foarte fragede.

— Exact, spuse el şi îşi păstră zâmbetul îngheţat şi strălucitor, în timp ce, în ochi, i se citea panica.

Deanna se foi uşor pe scaun, atingându-i degetele rigide fără să fie surprinsă de cameră. Ochii ei radiau interes, atingerea ei comunica sprijin.

— Eşti de părere că faptul că părinţii cer copiilor să. Împartă jucăriile între ei stabileşte un precedent forţat, zise ea strângându-i mâna încurajator. Nu crezi că împărţirea lucrurilor cu cineva e o formă de bază a politeţii?

— Deloc, zise el şi apoi începu să explice de ce.

Deşi explicaţiile lui erau oferite cu întreruperi, ea izbuti să aplaneze stânjeneala, conducându-l pe parcursul unui spot de trei minute şi cincisprezece secunde.

— Aceasta este cartea Vreau ce-i al meu, de Jonathan Monroe, spuse ea cu faţa spre cameră, încheind. Se poate găsi în prezent în librăriile dumneavoastră. Îţi mulţumesc foarte mult că ai fost astăzi alături de noi, Jonathan.

— Plăcerea a fost de partea mea. Şi aş vrea să mai adaug că acum lucrez la cea de-a doua carte, intitulată Dă-te la o parte, eu am ajuns aici primul. Despre agresiunea sănătoasă.

— Mult succes. Vom reveni imediat cu celelalte ştiri ale zilei.

Imediat ce începu spotul publicitar, ea îi zâmbi lui Jonathan.

— Ai fost grozav. Mă bucur foarte mult că ai venit.

R Sper că m-am descurcat bine.

În clipa în care i se luă microfonul, Jonathan scoase o batistă pentru a-şi şterge fruntea de sudoare.

— Prima oară la televizor.

— Te-ai descurcat de minune. Cred că asta va genera foarte mult interes pentru cartea ta.

— Adevărat?

— Categoric. Vrei să-mi dai şi mie un autograf, te rog?

Radiind din nou, el luă cartea şi stiloul întinse de ea.

— Mi-ai uşurat foarte mult situaţia, Deanna. Am avut un interviu la radio de dimineaţă. Tipul nu citise nici măcar ce scrie pe spatele cărţii.

El luă cartea cu autograful şi se ridică. O parte din mintea ei şi aproape toată energia erau deja la biroul ştirilor care se afla

în partea cealaltă a studioului.

— Aşa ceva creează dificultăţi oricui. Îţi mulţumesc încă o dată, zise ea întinzându-i mâna. Sper că o să vii şi cu următoarea carte.

— Cu mare plăcere.

Dar ea se depărtase deja, trecând cu abilitate peste mulţimea de cabluri pentru a-şi ocupa locul în spatele biroului de pe platoul de ştiri. După ce strecură cartea sub birou, îşi prinse microfonul la reverul taiorului roşu.

— Alt ţicnit.

Comentariul venit din partea partenerului ei, Roger Crowell, era tipic.

— A fost foarte simpatic.

— Pe toţi îi găseşti simpatici, spuse Roger zâmbind şi apoi, uitându-se într-o oglinjoară, îşi îndreptă cravata.

Avea o înfăţişare potrivită pentru cameră, matură, inspirând încredere, cu fire albe pe la tâmple prin părul de culoarea ruginei.

— Mai ales pe ţicniţi.

— De-asta-mi placi atât de mult, Rog.

Cuvintele ei îi făcură pe operatori să râdă. Răspunsul pe

care ar fi vrut să i-l dea Roger fu împiedicat de semnalul dat de regizorul de platou. Atunci, Roger zâmbi în faţa camerei, potrivindu-şi tonul pentru relatarea ştirii despre naşterea unor tigri gemeni la grădina zoologică.

— Atât pentru *Midday*. Rămâneţi în faţa ecranelor pentru emisiunea Să gătim! Aici Roger Crowell.

R Şi Deanna Reynolds. Re mâine.

În timp ce muzica de încheiere a emisiunii îi răsuna în urechi, Deanna se întoarse zâmbind spre Roger.

— Eşti un sentimental, amice. Ai scris tu însuţi chestia aia cu puii de tigru. Amprentele tale erau peste tot.

El roşi puţin, dar îi făcu cu ochiul.

— Le-am dat ce vor, scumpo.

— Iar noi am terminat, spuse regizorul de platou, îndreptându-şi umerii. Aţi fost la înălţime.

— Îţi mulţumim, Jack, zise Deanna, care îşi scotea deja microfonul.

— Hei, nu vrei să mâncăm ceva de prânz? o întrebă Roger, care în orice moment era gata să mănânce.

Kilogramele în plus nu scăpau ochiului necruţător al camerei.

— Nu pot. Am ceva de făcut.

Roger se ridică. Pe sub impecabila haină bleumarin din serj purta o pereche de bermude care săreau în ochi.

— Să nu-mi spui că e pentru teroarea studioului B.

O umbră uşoară de supărare îi întunecă privirea Deannei.

— Bine, nu spun.

— Hei, Dee, zise Roger prinzând-o din urmă la marginea platoului. Nu te supăra.

— N-am spus că sunt supărată.

— Nici nu trebuie.

Coborâră de pe platoul lucios pe podeaua din lemn zgâriată, ocolind camere şi cabluri şi ieşiră împreună pe uşile studioului.

— Eşti supărată. Se vede. Î iţ apare o cută între sprâncene. Uite, zise el trăgând-o de braţ în camera de machiaj.

După ce aprinse luminile, se aşeză în spatele ei, iţnându-i mâinile pe umeri, şi se uitară în oglindă.

— Vezi, mai e încă.

Ea zâmbi intenţionat.

— Nu văd absolut nimic.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun ce văd eu. Visul oricărui

bărbat. Sex subtil şi total.

Când ea se încruntă, el doar zâmbi.

— Asta se vede, puştoaico. Ochii ăştia mari care spun parcă ai încredere în mine şi piersici şi frişcă. Deloc nişte calităţi de lepădat pentru o reporteră de televiziune.

— Şi inteligenţa? Capacitatea de a scrie, curajul?

— Vorbeam de ceea ce se vede, zise el zâmbind, ceea ce făcu să i se accentueze cutele din jurul ochilor.

Nimeni din televiziune nu ar fi îndrăznit să le numească riduri.

— Ultima mea parteneră era îngrozitoare. Păr uscat cu foenul şi dinţi strâmbi. Era mai preocupată de gene decât de ştiri.

— Şi acum citeşte ştirile la postul de televiziune numărul doi din Los Angeles.

Ştia cum mergeau treburile. Ah, da, ştia foarte bine.

Dar nu era obligată să-i placă.

— Se aude că e pregătită pentru reţea.

— Ăsta-i jocul. Mie unul îmi convine mai mult să am alături la birou o femeie cu cap, dar să nu uităm ce suntem.

— Credeam că suntem jurnalişti.

— Jurnalişti de *televiziune.* Ai o faţă făcută special pentru cameră, care spune absolut tot ce gândeşti şi ce simţi. Singura problemă e că face acelaşi lucru şi în afara camerei, ceea ce face să fii vulnerabilă. O femeie ca Angela Perkins mănâncă fete de fermă ca tine la micul dejun.

— N-am crescut la fermă, spuse ea sec.

— E acelaşi lucru, zise el strângându-i umerii prieteneşte. Cine-i prietenul tău, Dee?

Ea oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Tu, Roger.

— Ai grijă cu Angela.

— Uite ce e, ştiu că se spune că e temperamentală…

— Se spune că-i o căţea.

Depărtându-se de Roger, Deanna desfăcu o cutie de cremă pentru a se demachia. Nu-i plăcea să-şi vadă colegii mâncându-se între ei, bătându-se pentru timpul ei, şi nu-i plăcea să fie pusă în situaţia de a alege. Fusese destul de greu să împace responsabilităţile din redacţie şi de pe platou cu serviciile pe care i le făcea Angelei. Şi erau doar simple servicii, atâta tot. Făcute în mare parte în timpul ei liber.

— Ştiu doar că, în privinţa mea, a fost bună. L-a plăcut cum

lucrez la *Midday* şi la emisiunea Colţul Deannei, şi s-a oferit să mă ajute să-mi rafinez stilul.

— Te foloseşte.

— Mă învaţă, îl corectă Deanna, aruncând tampoanele de vată folosite. Mişcările ei erau iuţi şi precise. Nimerea centrul coşului de gunoi ca un vechi jucător de baschet. Trebuie să existe un motiv pentru care Angela are cea mai bine cotată emisiune. Mi-ar fi trebuit ani de zile ca să-nvăţ toate chichiţele pe care le-am prins de la ea în câteva luni.

— Şi chiar crezi că o să împartă cu cineva succesul ăsta?

Ea se bosumflă puţin, pentru că, bineînţeles, ar fi vrut o bucată. Chiar una mare. „Egoism sănătos”, îşi spuse ea, râzând uşor.

— N-o concurez.

— Nu încă.

Dar o va face, Roger ştia foarte bine. ÎI mira faptul că Angela nu sesizase ambiţia care licărea în ochii Deannei. Dar orgoliul era orbitor adesea, îşi spuse el. Ştia şi acest lucru foarte bine.

R Ascultă un sfat prietenesc. Nu-i oferi muniţii.

Îi mai aruncă o privire Deannei, care acum îşi refăcea

machiajul pentru stradă. O fi fost ea naivă, dar era şi încăpăţânată, îşi spuse el atunci văzându-i gura fermă şi bărbia înălţată uşor.

— Am vreo două ştiri tari de înregistrat, spuse el trăgând-o de păr. Pe mâine.

— Bine.

Rămânând singură, Deanna începu să bată cu creionul dermatograf în măsuţa de machiaj. Nu nega tot ce spusese Roger. Datorită faptului că era o perfecţionistă, că pretindea, şi primea, tot ce era mai bun pentru emisiunea ei, Angela Perkins avea o reputaţie de femeie foarte dură. Şi, cu siguranţă, acest lucru dădea rezultate. După şase ani de activitate, emisiunea Angela’s se menţinea pe primul loc de vreo trei. Din moment ce, atât Angela’s cât şi Midday News se înregistrau la studiourile CBC, Angela putuse să facă puţine presiuni pentru ca Deanna să aibă mai mult timp. De asemenea, adevărat era şi faptul că Angela fusese bună cu Deanna. Îi arătase o prietenie şi o dorinţă de a-i împărtăşi cunoştinţele cum nu prea se întâlneau în lumea extrem de competitivă a televiziunii.

Era, oare, naivă, dacă se încredea în bunătate? Deanna se îndoia. Dar nu era nici atât de proastă, încât să creadă că

bunătatea era întotdeauna răsplătită. Gânditoare, luă peria de păr pe care era gravat numele ei şi începu să şi-o treacă 5rin părul negru şi lung până la umeri. Fără machiajul puternic, necesar pentru lumini şi camere, pielea ei era de un alb elegant ca porţelanul, contrastând serios cu părul bogat şi negru şi cu ochii uşor oblici şi întunecaţi. Pentru a da o notă şi mai dramatică, îşi dădu cu un ruj de un roz-închis.

Mulţumită, îşi strânse părul într-o coadă din două mişcări iuţi ale încheieturii.

Niciodată nu se gândise să o concureze pe Angela. Deşi spera să folosească tot ce ştia pentru a-şi face propria carieră, să avanseze, ajungând, poate, într-o bună zi, să lucreze la emisiunea 20/20. Şi nu era chiar imposibil să extindă *Colţul Deannei* din cadrul buletinului de ştiri de prânz într-o emisiune completă, numai a ei. Şi, chiar şi atunci i-ar fi fost greu să. Rivalizeze cu Angela, regina pieţei. Anii ’90 ofereau posibilitatea unei varietăţi de stiluri şi emisiuni. Dacă reuşea, acest lucru se întâmpla numai pentru că învăţase de la maestră. Întotdeauna avea să-i fie recunoscătoare Angelei pentru acest lucru.

— Dacă ticălosul ăla crede c-o să-l linguşesc, o să fie foarte

neplăcut surprins, spuse Angela Perkins uitându-se la imaginea producătorului ei în oglinda din cabină. A acceptat să vină doar ca să facă publicitate noului său album. Dinte pentru dinte, Lew. Noi îi oferim publicitate naţională, iar el o să răspundă la câteva întrebări legate de acuzaţiile de evaziune fiscală.

— N-a spus că n-o să răspundă, Angela.

Durerea de cap a lui Lew Meneil era încă destul de surdă, încât să-l facă să spere că îi va trece.

— A zis doar că n-o să poată fi prea specific atâta timp cât cazul se cercetează în continuare. Ar prefera să te concentrezi asupra carierei lui.

— Nu m-aş afla în locul unde mă aflu acum, dacă aş lăsa invitaţii să-mi spună cum să-mi fac emisiunea, nu?

Înjură din nou, după care se răsuci în scaun pentru a se răsti la coafeză.

— Mai trage-mă de păr o dată, scumpo, că te pun să scoţi bigudiurile cu dinţii.

— Îmi pare rău, domnişoară Perkins, dar aveţi părul prea scurt.

— Fă-l odată, spuse Angela întorcându-se din nou cu faţa

spre oglindă şi se relaxă intenţionat.

Ştia cât de important era să-şi relaxeze muşchii feţei înaintea unei emisiuni, indiferent cât de înfierbântată era. Camera surprindea fiecare cută şi rid, ca o veche prietenă cu care o femeie se întâlneşte să ia masa de prânz. Aşa că trase adânc aer în piept, închizând ochii o clipă, ceea ce însemna că producătorul trebuia să tacă. Când îi redeschise, erau de un albastru extrem de limpede şi strălucitori ca diamantele, înconjuraţi de gene mătăsoase.

Zâmbi văzând că femeia îi înfoiase părul într-o aureolă aurie şi ondulată. Îi stătea foarte bine, hotărî Angela. Sofisticată, dar nu ameninţătoare.

— E minunat, Marcie, zise ea aruncând zâmbetul ei faimos, care o făcu pe coafeză să uite de ameninţarea anterioară. Mă simt cu zece ani mai tânără.

— Arătaţi superb, domnişoară Perkins.

— Mmm-hmm. Acum, Lev, spuse ea zâmbind şi ridicând mâna spre a lui, nu-ţi face griji. Fă ca invitatul nostru să fie bine dispus până la ora începerii emisiunii. O să am eu grijă de restul.

— Vrea să-ţi dai cuvântul, Angela.

— Scumpule, dă-i tot ce vrea, spuse ea râzând.

Durerea de cap a lui Lew se transformă într-o adevărată migrenă.

— Nu mai fi atât de înspăimântat, zise ea apoi se aplecă să scoată o ţigară dintr-un pachet de Virginia Slims de pe măsuţă. Aprinse o brichetă de aur cu monogramă, cadou de la cel de-al doilea soţ al ei. Apoi scoase un norişor de fum.

Lew începea să se înmoaie, îşi spuse ea, atât personal, cât şi profesional. Deşi purta costum şi cravată, potrivit codului ei vestimentar, umerii îi erau aduşi, de parcă ar fi fost traşi în jos de greutatea burţii care tot creştea. Observă că şi părul începea să i se răărească şi era foarte albit. Emisiunea ei era renumită pentru energie şi viteză. Nu-i plăcea ca producătorul ei să arate ca un bătrân buhăit.

— După atâţia ani ar trebui să ai încredere în mine, Lew.

— Angela, dacă o să-l ataci pe Deke Barrow, o să ne fie foarte greu să invităm alte celebrităţi.

— Prostii. Abia aşteaptă cu toţii să apară în emisiunea mea, spuse ea împungând aerul cu ţigara ca şi cum ar fi fost o lance. Vor să le fac publicitate la filme, la emisiunile speciale de televiziune, la cărţi şi discuri şi mai vor să le fac reclamă şi la

vieţile amoroase. Au nevoie de mine, Lew, pentru că ştiu că, în fiecare zi, milioane de oameni urmăresc emisiunea mea, spuse ea zâmbind în oglindă, iar chipul ei era frumos, calm şi aranjat. Şi urmăresc emisiunea datorită mie.

Lew lucra cu Angela de mai bine de cinci ani şi ştia exact cum să rezolve o dispută. Linguşea.

— Nimeni nu neagă asta, Angela. Tu eşti emisiunea. Cred doar că ar trebui s-o iei uşurel cu Deke. E de destulă vreme pe scena muzicii country şi această revenire a lui e primită foarte bine.

— Lasă-l pe Deke în seama mea, spuse ea zâmbind printr-o ceaţă de fum. O să fiu foarte sentimentală.

Luă fişele pe care Deanna le terminase la şapte în dimineaţa aceea. Era un gest de expediere care îl făcu pe Lew să clatine din cap. Angela zâmbi şi mai mult când îşi aruncă privirea peste fişe. Fata era bună, îşi spuse ea. Foarte bună, foarte minuţioasă.

Foarte utilă.

Îi plăcea rutina, să poată stăpâni mediul care o înconjura, inclusiv oamenii din preajma ei. Fiecare îşi avea locul lui. Era încântată să-i facă unul şi Deannei Reynolds. Probabil că

unora li se părea ciudat că o femeie care se apropia de patruzeci de ani, o femeie înfumurată, să ia sub aripa ei o tânără frumoasă şi plină de viaţă. Dar Angela fusese o femeie drăguţă care, datorită timpului, experienţei şi iluziei, devenise una frumoasă. Şi nu se temea deloc de vârstă. Mai ales într-o perioadă când aceasta putea fi combătută cu uşurinţă.

O voia pe Deanna în spatele ei datorită înfăţişării, talentului şi tinereţii ei. Şi, mai mult, datorită faptului că puterea simţea mirosul puterii.

Şi pentru simplul motiv că îi plăcea de ea.

Ah, îi oferea Deannei frânturi de sfaturi, critici prieteneşti, picături de laude, şi poate, cu timpul, o poziţie cât de cât importantă. Dar nu avea nicio intenţie să dea frâu liber cuiva în care simţea deja o posibilă rivală. Nimeni nu se elibera de Angela Perkins.

Avea doi foşti soţi care descoperiseră acest lucru. Ei nu se eliberaseră. Fuseseră expediaţi.

— Angela?

— Deanna, spuse ea gesticulând în semn de bun venit.

— Chiar la tine mă gândeam. Fişele pe care le-ai făcut sunt minunate. Or să adauge atât de mult emisiunii.

— Mă bucur că am fost de folos, zise Deanna jucându-se cu cercelul din urechea stângă, un semn de ezitare pe care trebuia să înveţe să şi-l stăpânească. Angela, mă simt prost să-ţi cer asta, dar” mama e o mare admiratoare a lui Deke Barrow.

— Şi ai vrea un autograf.

După un zâmbet scurt şi jenat, Deanna scoase la iveală un compact disc pe care îl ţinea la spate.

— Ar fi extrem de fericită dacă i-ar da o semnătură.

— Lasă-l la mine, spuse Angela. Cum o cheamă pe mama ta, Dee?

— Marilyn. Îţi sunt foarte recunoscătoare, Angela.

— Orice pentru tine, scumpo, spuse ea, aşteptând o secundă. Cronometra totul excelent întotdeauna.

— Ah, te-aş ruga să-mi faci un mic serviciu.

— Bineînţeles.

— Vrei să rezervi o masă de două persoane pentru seara asta la La Fontaine, la şapte şi jumătate? Pur şi simplu, n-am timp să mă ocup personal şi am uitat să-i spun secretarei s-o facă.

— Nicio problemă, spuse Deanna, scoţând un carneţel şi notând.

— Eşti o adevărată comoară, Deanna, zise Angela şi apoi se ridică pentru a-şi mai privi o dată costumul bleu în oglinda cea mare. Ce părere ai despre culoarea asta? Nu-i prea ştearsă, nu?

— Foarte feminină.

— Perfect, atunci. Stai la emisiune?

— Nu pot. Mai am câte ceva de scris pentru Midday.

— Ah, spuse ea şi supărarea ieşi la iveală, dar numai pentru scurt timp. Sper că faptul că m-ai ajutat nu te-a făcut să rămâi în urmă.

— Ziua are douăzeci şi patru de ore, zise Deanna. Îmi place să le folosesc absolut pe toate. Acum ar fi bine să dispar.

— Pa, scumpo.

Deanna închise uşa în urma ei. Toată lumea din clădire ştia că Angela insista să rămână singură în ultimele zece minute dinaintea emisiunii. Toţi bănuiau că folosea acel timp pentru a-şi revedea notele. Dar acest lucru nu era deloc real, bineînţeles. Era complet pregătită. Dar prefera ca ei să creadă astfel. Sau ca ei să-şi închipuie chiar că lua o înghiţitură din sticla de coniac pe care o ţinea în măsuţa de toaletă. Numai că nu se atingea de băutură. Nevoia de a o ţine acolo, la îndemână, îngrozea la fel de mult pe cât liniştea. Prefera, însă,

ca ei să creadă orice, atâta timp cât nu ştiau adevărul.

Angela Perkins îşi petrecea acele ultime minute de singurătate înaintea fiecărei înregistrări într-o panică ce o făcea să tremure. Ea, o femeie care reprezenta o imagine a unei extraordinare încrederi în sine, ea, o femeie care intervievase preşedinţi, membri ai unor familii regale, criminali şi milionari, cădea pradă întotdeauna unui trac îngrozitor.

Sutele de ore de terapie nu făcuseră nimic pentru a alunga tremuratul, asudatul şi greaţa. Neputincioasă în faţa acestui lucru, se prăbuşi pe scaun, închizându-se în sine. Oglinda o înfăţişa în triplu exemplar, femeia cizelată, perfect educată, cu aspect imaculat. În ochi i se citea groaza descoperirii de sine. Angela îşi apăsă tâmplele şi porni cu zgomotosul carusel al fricii. În ziua aceea avea să dea greş şi toţi aveau să audă în glasul ei accentul regiunilor înapoiate din Arkansas. O vor vedea mai degrabă pe fata care fusese neiubită şi nedorită de o mamă care preferase imaginile pâlpâitoare de pe ecranul micului *Philco* decât făptura ei în carne şi oase. Fata care dorise să i se dea atenţie atât de mult şi cu atâta disperare, încât se imagina în interiorul televizorului, aşa încât mama ei

să-şi fixeze privirea înceţoşată de băutură şi asupra ei.

Aveau să vadă fata în haine de mâna a doua şi încălţată cu pantofi care nu-i veneau bine chinuindu-se din răsputeri să obţină note bune.

Aveau să vadă că era o nulitate, o impostoare care îşi făcuse drum în televiziune prin înşelătorii la fel cum tatăl ei îşi făcuse drum spre o imagine pozitivă.

Şi aveau să râdă de ea sau, chiar mai rău, să închidă televizoarele.

Bătaia din uşă o făcu să tresară.

— Suntem gata, Angela.

Ea trase adânc aer în piept şi apoi încă o dată.

— Vin.

Vocea îi era perfect normală. Se pricepea extrem de bine să se prefacă. Mai rămase câteva secunde, uitându-se în oglindă şi văzând cum panica îi dispărea din ochi.

Nu avea să dea greş. Nu avea să se râdă niciodată de ea. Nu o să mai fie ignorată niciodată. Şi nimeni nu va vedea ceea ce nu le permitea ea. Se ridică şi ieşi din cabină, pe coridor.

Trebuia să-şi primească invitatul şi trecu pe lângă camera verde fără să clipească măcar. Niciodată nu vorbea cu un

invitat înainte de începerea înregistrării.

Producătorul ei încălzea atmosfera în studio. Se auzea un zumzet de emoţie din partea celor care fuseseră destul de norocoşi, încât să obţină bilete la înregistrare. Marcie, clătinându-se pe nişte tocuri de zece centimetri, se repezi să-i examineze pentru ultima oară coafura şi machiajul. Un cercetător îi dădu alte câteva fişe. Angela nu vorbi cu niciunul din ei.

Când îşi făcu apariţia pe scenă, zumzetul se transformă în aclamaţii.

— Bună dimineaţa, spuse ea aşezându-se şi lăsând aplauzele să se reverse asupra ei în timp ce i se punea microfonul. Sper că toată lumea e pregătită pentru un mare spectacol.

Scruta spectatorii în timp ce vorbea şi fu mulţumită. Era un amestec bun de vârste, sexe şi rase lucru important pentru camere.

— E cineva dintre dumneavoastră un admirator al lui Deke Barrow? întrebă ea râzând cu poftă când auzi următorul ropot de aplauze. Şi eu la fel, zise ea, deşi detesta muzica country de orice fel. Aş zice că vom avea o plăcere deosebită.

Se lăsă pe spate, stând picior peste picior şi cu mâinile

împreunate pe braţul scaunului. Lumina roşie a camerei se aprinse şi acordurile de începere a emisiunii plutiră în aer.

— *Lost Tomorrows, That Green-Eyed Girl, One Wild Heart.* Sunt doar câteva din melodiile de mare succes care fac ca invitatul nostru de astăzi să fie o adevărată legendă. Face parte din istoria muzicii country de mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar ultimul său album, intitulat *Lost în Nashville*, urcă vertiginos în topuri. Să-i urăm bun venit la Chicago lui Deke Barrow.

Aplauzele izbucniră din nou în clipa în care Deke.. Apăru pe scenă. Cu un piept lat şi tâmple încărunţite care se zăreau de sub pălăria Stetson neagră din fetru, Deke le zâmbi spectatorilor înainte să accepte strângerea caldă a mâinii Angelei. Aceasta stătu mai în spate, lăsându-l să se bucure de acel moment ducându-şi degetele la pălărie.

Părând extrem de încântată, ea se alătură ovaţiilor. Peste o oră, îşi spuse ea, Deke va ieşi din scenă clătinându-se. Şi nici nu va şti măcar ce l-a lovit.

Angela aşteptă cea de a doua parte a emisiunii pentru a lovi. Ca o gazdă bună îşi flatase invitatul, îi ascultase cu atenţie anecdotele, chicotise la glumele lui. Acum Deke se bucura de

toată acea admiraţie, în timp ce Angela ţinea microfonul îndreptat spre spectatorii emoţionaţi care se ridicau pentru a-i pune întrebări. Ea aştepta, vicleană ca o cobră.

— Deke, mă-ntrebam dacă, în turneul tău, o să treci şi prin Danville, Kentucky. E oraşul meu natal, spuse o roşcată.

— Nu pot să spun că o să trec. Dar pe 17, o să fim în Louisville. Spune-le prietenilor tăi să vină acolo să mă vadă.

— Turneul pentru Lost în Nashville o să te ţină pe drumuri câteva luni, zise Angela. E foarte greu, nu-i aşa?

— Mai greu decât altădată, răspunse el făcând cu ochiul. Nu mai am douăzeci de ani.

Mâinile lui mari care cântau la chitară se ridicară şi se desfăcură.

— Dar trebuie să spun că-mi place. A cânta într-un studio de înregistrări nu se compară nici pe departe cu a cânta pentru oameni.

— Turneul s-a dovedit a fi un succes până acum. Deci nu-i adevărat că s-ar putea să-l întrerupi din cauza dificultăţilor cu fiscul?

Zâmbetul încântat al lui Deke se pierdu puţin.

— Nu. O să-l terminăm.

— Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor celor prezenţi aici când spun că te vom susţine în această problemă.

Evaziune fiscală, zise ea dând ochii peste cap a neîncredere. Chestia asta te face să pari un Al Capone.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spuse Deke târşâindu-şi picioarele şi trăgându-se de cravată. Dar nimeni nu-i spune evaziune fiscală.

— Ah, zise ea făcând ochii mari. Îmi pare rău. Dar cum îi spun?

El se foi incomod pe scaun.

— E vorba de o neînţelegere în legătură cu nişte impozite din trecut.

— Neînţelegere e un cuvânt blând. Înţeleg că nu poţi să discuţi despre asta atâta timp cât cercetările sunt în plină desfăşurare, dar găsesc că e revoltător. Cineva ca tine, care a încântat milioane de oameni de-a lungul a două generaţii, să contemple un posibil dezastru financiar numai pentru că registrele lui nu erau în perfectă ordine.

— Nu-i chiar atât de rău…

— Dar ai fost nevoit să-ţi pui în vânzare casa din Nashville, spuse ea cu o voce plină de compătimire. Cred că ţara pe care

ai cântat-o atât de mult în muzica ta ar trebui să dea dovadă de mai multă compasiune şi recunoştinţă. Tu nu eşti de aceeaşi părere?

Apăsase pe butonul potrivit.

— Se pare că tipul care se ocupă de impozite nu prea are legătură cu ţara pe care o cânt de vreo douăzeci şi cinci de ani, spuse Deke strângând din buze şi ochii i se întunecară. Ei se uită numai la semnul dolarului. Nu se gândesc la cât de mult a muncit un om. Cât a asudat ca să reuşească. Tot taie din tine până când o mare parte din ce-ţi aparţine ajunge să între în posesia lor. Transformă oamenii cinstiţi în mincinoşi şi impostori.

— Doar nu vrei să spui că ai făcut înşelătorii în privinţa impozitelor, nu, Deke? îl întrebă ea zâmbind cu nevinovăţie când el îngheţă. Revenim peste o clipă, spuse ea apoi în cameră şi aşteptă până se stinse lumina roşie. Sunt convinsă că mulţi dintre noi cei de-aici au avut probleme cu fiscul, Deke, spuse ea atunci şi, întorcându-i spatele, ridică mâinile. Îl sprijinim cu toţii, nu-i aşa, dragi spectatori?

Urmă o explozie de aplauze şi ovaţii care nu reuşiră să şteargă expresia şocată de pe chipul lui Deke.

— Nu pot să vorbesc despre asta, îngăimă el. Pot să beau puţină apă?

— O să lăsăm baltă discuţia asta, nu-ţi face griji. Mai avem timp pentru câteva întrebări.

Angela se întoarse din nou spre spectatori în timp ce un asistent îi aduse un pahar cu apă lui Deke.

— Sunt sigură că Deke ar aprecia foarte mult dacă am evita orice altă discuţie pe marginea acestui subiect neplăcut. Haideţi să fim siguri că-i oferim o mulţime de aplauze când se va termina momentul publicitar şi să-i lăsăm timp pentru a se linişti.

După acea dovadă copleşitoare de sprijin şi înţelegere, ea se întoarse cu faţa la cameră.

— Sunteţi din nou cu Angela’s. Avem timp pentru câteva întrebări, dar, la rugămintea lui Deke, o să încheiem orice discuţie legată de situaţia lui fiscală, din moment ce nu se poate apăra atâta vreme cât cercetările sunt în plină desfăşurare.

Şi bineînţeles că, atunci când termină emisiunea, câteva minute mai târziu, acela era subiectul care persista în mintea fiecărui spectator.

Angela nu zăbovi în mijlocul oamenilor, ci i se alătură lui Deke pe scenă.

— Minunat, spuse ea strângându-i mâna inertă. Îţi mulţumesc foarte mult c-ai venit. Şi-ţi urez numai succes.

— Mulţumesc.

Şocat, el începu să dea autografe până când producătorul secund îl conduse afară din platou.

— Daţi-mi o bandă, spuse Angela întorcându-se în cabina ei. Vreau să văd ultima parte.

Se duse direct în faţa oglinzii şi zâmbi propriei imagini.

Capitolul 2

Deannei nu îi plăcea deloc să facă reportaje despre tragedii. Intelectual, ştia că, prin natura profesiei ei de ziarist, trebuia să prezinte ştirile şi să le ia interviuri celor care fuseseră afectaţi. Credea cu toată convingerea în dreptul publicului de a fi informat. Sentimental însă, de fiecare dată când îndrepta microfonul spre suferinţă, se simţea ca ultima ticăloasă.

— Liniştita suburbie Wood Dale a fost scena unei îngrozitoare tragedii în dimineaţa aceasta. Poliţiştii bănuiesc că o ceartă între doi soţi s-a sfârşit prin împuşcarea lui Lois Dossier, în vârstă de treizeci şi doi de ani, profesoară de şcoală

elementară şi originară din Chicago. Soţul, doctorul Charles Dossier, este reţinut. Cei doi copii, în vârstă de cinci şi şapte ani, se află în grija bunicilor din partea mamei. La puţin timp după ora opt azi-dimineaţă, în această casă liniştită şi frumoasă, s-a deschis focul.

Deanna îşi trase sufletul în timp ce camera prezenta locuinţa de două etaje, bine îngrijită, din spatele ei. După aceea îşi continuă reportajul, privind direct în obiectiv şi ignorând mulţumea de oameni care se adunaseră, celelalte echipe de televiziune care relatau ştirea, aerul de primăvară în care se simţea puternic parfumul zambilelor.

Vocea îi era egală şi detaşată. Dar ochii îi erau plini de emoţie.

— La ora opt şi un sfert, poliţiştii şi-au făcut apariţia, după ce fuseseră anunţaţi în legătură cu focurile de armă, şi s-a constatat că Lois Dossier decedase pe loc. Potrivit vecinilor, doamna Dossier era o mamă devotată care se implica activ în proiectele comunităţii. Era foarte simpatizată şi foarte respectată. Printre cele mai bune prietene ale ei se afla Bess Pierson, vecina de alături, care a şi anunţat poliţia, spuse Deanna, după care se întoarse spre femeia” de lângă ea care

era îmbrăcată într-un trening purpuriu. Doamnă Pierson, din câte ştiţi dumneavoastră, în casa familiei Dossier au mai existat manifestări de violenţă?

— Da… nu. Nu mi-am închipuit niciodată că i-ar putea face vreun rău. Tot nu-mi vine să cred nici acum.

Camera zăbovi asupra feţei umflate şi pătate de lacrimi a femeii albe ca varul din cauza şocului.

— Era cea mai bună prietenă a mea. Am locuit alături şase ani. Copiii noştri se jucau împreună.

Lacrimile începură să-i curgă în voie. Fără să vrea, Deanna o luă de mână şi apoi continuă:

— Cunoscându-i şi pe Lois şi pe Charles Dossier, sunteţi de. Acord cu poliţia că această tragedie a avut loc ca urmare a unui conflict conjugal care a scăpat de sub control?

— Nu ştiu ce să mai cred. Ştiu că aveau probleme conjugale. Erau certuri, scandaluri, spuse femeia privind în gol. Lois mi-a zis că voia să-l convingă pe Chuck să meargă la consilier cu ea, dar el n-a vrut.

Acum începu să suspine, acoperindu-şi ochii cu o mână.

— N-a vrut şi acum ea e moartă. Oh, Doamne, mi-era ca o soră.

— Stop, strigă Deanna şi o luă pe după umeri pe doamna Pierson.

— Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău. N-ar trebui să fiţi aici acum.

— Mă tot gândesc că e un coşmar. Nu poate să fie adevărat.

— Aveţi unde să vă duceţi? La o prietenă sau o rudă? întrebă Deanna scrutând mulţimea de vecini curioşi şi reporteri hotărâţi care se adunaseră.

La câţiva metri în stânga, se afla o altă echipă de televiziune. Reporterul era în mare vervă.

— Multă vreme o să fie agitaţie pe-aici.

— Da, spuse doamna Pierson suspinând încă o dată şi ştergându-şi lacrimile. Trebuia să mergem la film în seara asta, zise ea apoi şi se depărtă în fugă.

— Dumnezeule, spuse Deanna uitându-se cum ceilalţi reporteri îşi îndreptau microfoanele spre femeia care fugea.

— Inima ta sângerează prea mult, îi spuse operatorul.

— Mai taci din gură, Joe, zise ea recăpătându-şi stăpânirea de sine şi trăgând aer în piept.

Poate că inima îi sângera, într-adevăr, dar nu putea să lase ca acest lucru să-i afecteze judecata. Meseria ei era de a

prezenta un reportaj clar şi concis, de a informa şi de a oferi telespectatorului o imagine care să aibă impact.

— Hai să terminăm. Vrem chestia asta pentru *Midday*. Prinde în cadru fereastra dormitorului şi, pe urmă, întoarce-te la mine. Ai grijă să prinzi şi zambilele, narcisele şi camioneta roşie a copiilor. Ai înţeles?

Joe studie scena, cu şapca ce purta însemnul echipei *White Sox* lăsată mult în jos pentru a-şi feri ochii de soare. Parcă vedea deja imaginile montate pentru a fi prezentate pe post. Făcu ochii mici şi încuviinţă. Muşchii i se încordară sub tricou când aşeză camera pe umăr.

— Când eşti gata îmi spui.

— În trei, doi, unu, spuse ea şi aşteptă puţin în timp ce cameramanul filma cum îi ceruse ea mai înainte. Moartea violentă a lui Lois Dossier a zguduit această comunitate liniştită. În vreme ce prietenii şi rudele se întreabă de ce, doctorul Charles Dossier este reţinut de poliţie, pentru cercetări. Sunt Deanna Reynolds în Wood Dale, pentru CBC.

— Bună treabă, îi zise Joe oprind camera.

— Da, nemaipomenită, spuse ea şi, în drum spre camionetă, vârî în gură două tablete anti-acid.

CBC folosi din nou banda în cadrul buletinului de ştiri de seară, împreună cu o completare de la secţia de poliţie unde Dossier era reţinut sub acuzaţia de crimă de gradul doi. Ghemuită pe un fotoliu în apartamentul ei, Deanna privi cu obiectivitate cum moderatorul trecu de la ştirea aceea la alta despre un incendiu izbucnit într-o clădire de apartamente din South Side.

— O treabă bună, Dee, spuse Fran Myers, stând întinsă pe canapea.

Părul roşcat şi cârlionţat îi era strâns în creştet. Avea o faţă şireată şi ochi de culoarea castanelor. Vocea ei avea o rezonanţă tipică oraşului New Jersey. Spre deosebire de Deanna, ea nu crescuse într-o zonă liniştită, cu străzi străjuite de copaci, ci într-un apartament gălăgios din Atlantic City, New Jersey, împreună cu o mamă divorţată de două ori şi o mulţime de rude vitrege care se schimbau în permanenţă.

— Întotdeauna arăţi superb în faţa camerei. Pe mine mă face să arăt ca o pitică grasă.

— A trebuit să-i iau interviu mamei victimei, spuse Deanna şi, băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor, se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, emanând energie la fiecare

pas. N-a vrut să răspundă la telefon şi eu, ca un bun reporter, i-am aflat adresa. N-a vrut nici să deschidă uşa. A ţinut draperiile trase. Am stat afară, împreună cu alţi câţiva membri ai presei aproape o oră. M-am simţit ca un vampir.

— Ar trebui să ştii deja că termenii *vampir* şi reporter înseamnă unul şi acelaşi lucru, spuse Fran, dar Deanna nu zâmbi.

Fran detectă un sentiment de vinovăţie în mişcările ei agitate. Îşi puse paharul jos şi arătă spre fotoliu.

— Bine, stai jos şi ascultă un sfat de la tanti Fran.

— Nu pot să ascult sfatul stând în picioare?

— Nu, zise Fran şi, apucând-o de mână, o trase pe canapea.

În ciuda deosebirii de origine şi stil, se împrieteniseră încă din prima zi de colegiu. Fran o văzuse pe Deanna purtând acel război între intelect şi sentimente de nenumărate ori.

— Aşa. Întrebarea numărul unu. De ce-ai mers la Yale?

— Pentru că am primit bursă.

— Nu face pe deşteapta în faţa mea, Einstein. Pentru ce am mers noi două la colegiu?

— Tu, ca să cunoşti bărbaţi.

Fran făcu ochii mici.

— Asta a fost ceva secundar. Încetează să te mai eschivezi şi răspunde-mi la întrebare.

Învinsă, Deanna scoase un oftat.

— Am mers acolo ca să învăţăm, să devenim jurnaliste şi să obţinem locuri de muncă importante şi bine plătite în televiziune.

— Absolut corect. Şi am reuşit?

— Sigur. Ne-am luat licenţa. Eu sunt reporteră la CBC, iar tu eşti producător secund al emisiunii *Women Talk* de pe cablu.

— Puncte de lansare excelente. Ai uitat de celebrul „plan cincinal” al Deannei Reynolds? Dacă da, sunt sigură că există o copie dactilografiată în birou.

Deanna aruncă o privire acelui obiect care era mândria şi bucuria ei, singura piesă de mobilier superbă pe care o cumpărase de când se mutase la Chicago. Achiziţionase splendidul Abirou Queen Anne la o licitaţie. Şi Fran avea dreptate. În primul sertar exista o copie dactilografiată a planului ei de carieră. În dublu exemplar.

După ce terminase colegiul îşi mai modificase planurile. Fran se căsătorise şi se stabilise la Chicago şi îşi îndemnase

fosta colegă de cameră să vină să-şi încerce şi ea norocul acolo.

— Anul unu, îşi aminti Deanna. O slujbă în Kansas City.

— Făcut.

— Anul doi, un loc la CBC, Chicago.

— Reuşit.

— Anul trei, o mică emisiune de bun-gust numai a mea.

— Actuala *Colţul Deannei*, zise Fran şi toastă în cinstea emisiunii cu paharul de ginger.

— Anul patru, prezentarea ştirilor de seară. Pe plan local.

— Ceea ce ai şi făcut deja de câteva ori, ca înlocuitoare.

— Anul cinci, casete şi autobiografii trimise pe tărâmul sfânt: New York.

— N-or să poată rezista combinaţiei tale de stil, farmec în faţa camerei şi sinceritate, doar dacă, bineînţeles, n-o să continui să-ţi pui la îndoială capacitatea.

— Ai dreptate, dar…

— Niciun dar.

Asupra acestui punct, Fran era foarte categorică. Îşi cheltui o parte din energia pe care prefera să şi-o ţină în frâu punând picioarele pe măsuţa de cafea.

— Faci treabă foarte bună, Dee. Oamenii stau de vorbă cu tine pentru că dai dovadă de înţelegere. Asta-i o calitate la un ziarist, nu un defect.

— Nu mă ajută să dorm noaptea.

Agitată şi, deodată, obosită, Deanna îşi trecu mâna prin păr. Îşi trase apoi genunchii la piept şi privi încăperea gânditoare. Erau masa şubredă şi scaunele care trebuiau înlocuite, covorul uzat, singurul fotoliu zdravăn pe care îl reîmbrăcase într-un gri-deschis. Numai biroul ieşea în evidenţă, mărturie sclipitoare a succesului ei parţial. Totuşi, toate erau la locul lor; cele câteva nimicuri pe care le strânsese erau aranjate cu foarte mult bun gust. Acel apartament frumos îngrijit nu era casa visurilor ei, dar aşa cum spusese şi Fran, era un excelent punct de lansare. Iar ea avea de gând să se lanseze, atât pe plan personal, cât şi pe plan profesional.

— Îţi aduci aminte cum ne gândeam la colegiu cât de interesant va fi să ne luăm după ambulanţe, să luăm interviuri criminalilor în masă, să scriem reportaje captivante care să atragă atenţia telespectatorilor? Ei bine, este, zise ea oftând şi apoi se ridică, începând să se plimbe din nou. Dar pentru asta trebuie să plăteşti, adăugă ea după aceea şi se opri o clipă, luă

o cutiuţă de porţelan şi o puse la loc. Angela mi-a dat de înţeles că aş putea avea slujba de cercetător principal pentru emisiunea ei, dacă vreau, însoţită de o semnificativă creştere a salariului.

Nevrând să-şi influenţeze prietena, Fran îşi ţuguie buzele şi vorbi cu o voce neutră.

— Şi tu te gândeşti să primeşti?

— De fiecare dată când o fac, îmi aduc aminte că ar însemna să renunţ la cameră, spuse Deanna şi, râzând uşor, clătină din cap. Mi-ar lipsi luminiţa aia roşie. Vezi, asta e.

Se trânti pe braţul canapelei. În ochi i se citea o emoţie reţinută.

— Nu vreau să fiu cercetătoarea principală a Angelei. Nu mai sunt sigură nici că vreau să ajung la *New York.* Cred că vreau propria mea emisiune, care să fie transmisă în cât mai multe locuri. Vreau douăzeci la sută din câştiguri. Vreau să apar pe coperta revistei *TV Guide.*

Fran zâmbi.

— Şi ce te opreşte?

— Nimic, zise Deanna şi, fiind mai încrezătoare acum, că rostise acest lucru cu glas tare, îşi schimbă poziţia punându-şi

picioarele goale pe perna canapelei. Poate că asta o să fie în anul şapte sau opt, nu m-am gândit încă. Dar vreau să se-ntâmple şi pot s-o fac. Dar…

Oftă uşor.

— Înseamnă să acopăr lacrimi şi suferinţă până-mi voi câştiga încrederea.

— Planul de carieră prelungit al Deannei Reynolds.

— Exact, spuse Deanna bucuroasă că Fran înţelegea. Nu mă crezi nebună?

— Scumpa mea, eu cred că orice femeie cu mintea ta meticuloasă, cu prezenţa ta în faţa camerei şi ambiţia ta politicoasă, dar solidă, va obţine exact ceea ce va vrea, zise Fran şi luă trei migdale dintr-un castronel de pe măsuţă pe care le vârî în gură. Numai că, atunci când o să reuşeşti, ai grijă să nu-i uiţi pe cei mărunţi.

— Cum ziceai că te cheamă?

Fran aruncă cu o pernă în ea.

— Bun, acum că am rezolvat cu viaţa ta, aş vrea să-ţi anunţ o adăugire la saga intitulată Viaţa mea nu e ceea ce am crezut că o să fie.

— Ai fost promovată?

— Nu.

— Richard a fost?

— Nu, deşi s-ar putea să-l aştepte un parteneriat la *Dowell, Dowell and Fritz,* zise ea şi trase adânc aer în piept, iar tenul de roşcată se îmbujoră puternic. Sunt însărcinată.

— Poftim! exclamă Deanna clipind de câteva ori.

Însărcinată? Vorbeşti serios?

Râzând, se aşeză pe canapea şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Un copil? E minunat. Incredibil! exclamă ea şi o strânse în braţe, dar se dădu înapoi deodată pentru a-şi privi cu atenţie prietena. Sau nu e?

— Normal că e. Nu pusesem chestia asta în plan pentru încă un an, doi, dar, la naiba, o să dureze nouă luni, nu?

— Cam aşa am auzit ultima oară. Eşti fericită. Se vede. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred…

Tăcu brusc şi se dădu iar în spate.

— Ce-a zis Richard?

— Înainte sau după ce a încetat să mai danseze pe tavan?

Deanna râse din nou şi sări de pe canapea pentru a face ea însăşi o piruetă. Un copil, îşi spuse ea. Trebuia să facă planuri pentru a cumpăra o mulţime de cadouri şi animale din pluş.

— Trebuie să sărbătorim.

— Ce făceam la colegiu când aveam ceva de sărbătorit?

— Mâncare chinezească şi vin alb ieftin, zise Deanna râzând. Perfect, dar cu lapte în loc de vin.

Fran se strâmbă şi apoi ridică din umeri.

— Presupun că va trebui să mă obişnuiesc. Aş vrea să te rog ceva.

— Spune.

— Mai gândeşte-te la planul ăla de carieră, Dee. Cred că mi-ar plăcea ca naşa copilului meu să fie o vedetă.

Când auzi telefonul sunând la şase dimineaţa, Deanna se trezi buimacă. Strângându-şi capul cu o mână ca într-un cleşte, bâjbâi după receptor.

— Reynolds.

— Deanna, draga mea, îmi pare rău că te-am trezit din somn.

— Angela?

— Cine altcineva ar mai putea fi atât de nepoliticos să te trezească la ora asta? spuse ea râzând, iar Deanna se uită la ceas cu ochii cârpiţi de somn. Am o rugăminte imensă. Astăzi înregistrăm şi Lew s-a îmbolnăvit.

— Îmi pare rău, zise Deanna dregându-şi glasul şi ridicându-se în capul oaselor.

— Se mai întâmplă şi lucruri din astea. Numai că astăzi avem un subiect foarte delicat şi, după ce m-am gândit bine, mi-am dat seama că ai fi persoana perfectă care să se ocupe de invitaţii noştri înainte de intrarea în emisie. De asta se ocupa Lew, aşa că-ţi dai seama în ce încurcătură mă aflu.

— Dar Simon sau Maureen?

Chiar dacă mintea îi era înceţoşată, Deanna îşi amintea foarte bine care era ierarhia.

— Nici unul din ei nu e potrivit pentru asta. Simon realizează, nişte preinterviuri excelente la telefon, iar Maureen e foarte bună la a rezolva problemele legate de transport şi cazare. Dar aceşti invitaţi au nevoie de un stil foarte deosebit. Stilul tău.

— Te-aş ajuta bucuroasă, Angela, dar trebuie să fiu la televiziune la nouă.

— O să discut eu cu producătorul tău, draga mea. Mi-e dator. Simon o să facă a doua înregistrare, dar, dacă ai putea să mă ajuţi în dimineaţa asta, ţi-aş fi extrem de recunoscătoare.

— Desigur, zise Deanna dându-şi pe spate părul ciufulit.

Atâta timp cât n-or să fie neplăceri.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Mă mai am încă bine cu cei de la departamentul de ştiri. O să am nevoie de tine aici la opt fix. Îţi mulţumesc, scumpo.

— Bine, dar…

Deanna se uită ameţită la receptor în timp ce se auzea tonul. Se gândi că fuseseră trecute cu vederea vreo două amănunte. Care naiba era subiectul dimineţii şi cine erau invitaţii care trebuiau trataţi cu atâta grijă?

Deanna intră în camera verde cu un zâmbet incomod pe chip şi cu o cafetieră în mână. Acum ştia care era subiectul şi îi privi pe cei şapte invitaţi cu atenţie, ca un veteran de război care scrutează un câmp minat.

Triunghiuri conjugale. Deanna trase adânc aer în piept pentru a-şi face curaj. Două cupluri şi femeile care aproape că le distruseseră căsniciile. Un câmp minat ar fi fost mai sigur.

— Bună dimineaţa.

În cameră continua să fie o linişte apăsătoare, cu excepţia zumzetului ştirilor de dimineaţă care se transmiteau la televizor.

— Sunt Deanna Reynolds. Bun venit la Angela’s. Doreşte

cineva să-i reîmprospătez cafeaua?

— Mulţumesc, zise bărbatul care stătea pe un scaun în colţ şi îşi mută puţin servieta deschisă pe genunchi, întinzându-i ceaşca.

Îi aruncă Deannei un zâmbet care fu accentuat de licărul de amuzament din ochii de un căprui-deschis.

— Sunt doctorul Pike. Marshall Pike, zise el şi, în timp ce Deanna îi umplea ceaşca, adăugă mai încet: Nu-ţi fie teamă, sunt neînarmaţi.

Deanna îşi ridică privirea spre el.

— Tot au dinţi şi unghii, murmură ea.

Ştia cine era, expertul în domeniu, un psiholog care avea să încerce să închidă acea cutie cu viermi înainte să apară genericul de încheiere a emisiunii. În jur de treizeci şi cinci de ani, din câte bănui ea, cu priceperea unui poliţist sau a unui reporter. Încrezător, relaxat, atrăgător. Conservator, judecând după părul blond tuns cu grijă şi după costumul bine croit. Unghiile îi erau foarte bine îngrijite şi strălucitoare şi zâmbetul degajat.

— Te acopăr, se oferi el, dacă mă acoperi.

Ea zâmbi.

— S-a făcut. Domnule şi doamnă Forrester? întrebă Deanna.

Chipul femeii era încruntat şi furios, în vreme ce pe al bărbatului se putea citi stânjeneală.

— Veţi fi primii… cu domnişoara Draper.

Lori Draper, ultima latură a triunghiului, vibra de emoţie.

Părea mai degrabă o majoretă plină de vervă gata să execute o săritură spectaculoasă decât o vampă.

R îmbrăcămintea mea e potrivită pentru televizor?

În timp ce doamna Forrester pufni dispreţuitoare, Deanna o asigură că era.

— Ştiu că vi s-a explicat procedura la preinterviu. Soţii Forrester şi domnişoara Draper vor intra primii…

— Nu vreau să stau lângă ea, zise doamna Forrester printre dinţi.

— Asta n-o să fie o problemă…

— Nu vreau să stea nici lângă Jim.

Lori Draper îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, Shell, am terminat de luni de zile. Crezi c-o să sar pe el în faţa camerelor de televiziune sau ce?

— Te cred în stare de orice, spuse Shelly trăgându-şi mâna când Jim încercă să i-o atingă uşor. Nu stăm lângă ea, îi spuse

femeia apoi Deannei. Şi Jim n-o să-i vorbească. N-o să-i mai vorbească în vecii vecilor.

Cuvintele acelea făcură să se aprindă tăciunii care fumegau în triunghiul numărul doi. Înainte ca Deanna să apuce să deschidă gura, toţi vorbeau în acelaşi timp. Acuzaţii şi reproşuri zburau din toate părţile. Deanna îi aruncă o privire doctorului Pike şi primi acelaşi zâmbet degajat şi o ridicare din umeri.

— Bine, spuse ea ridicând glasul pentru a se face auzită. Sunt sigură că toţi aveţi dreptate şi câte ceva de spus, dar ce-ar fi să vă menajaţi pentru emisiune? Toţi aţi fost de acord să veniţi în această dimineaţă să vă relataţi punctele de vedere şi să căutaţi eventuale soluţii. Sunt convinsă că o să aranjăm în aşa fel, încât toată lumea să fie mulţumită de locuri.

Le dădu repede şi restul instrucţiunilor, stăpânindu-i la fel cum o educatoare stăpâneşte nişte copii de cinci ani recalcitranţi: cu o bună dispoziţie fermă şi o mână de fier.

— Acum, Shelly, Jim, Lori, veniţi cu mine, vă rog, să vă ocupaţi locurile şi să vi se pună microfoanele.

După zece minute, Deanna se întoarse în camera verde, bucuroasă că nu se vărsase nicio picătură de sânge. În timp ce

cei trei componenţi ai celuilalt triunghi se uitau încremeniţi la televizor, Marshall era în picioare şi se servea de pe un platou cu gustări.

— Te-ai descurcat bine, domnişoară Reynolds.

— Mulţumesc, domnule doctor Pike.

— Marshall, zise el alegând un pateu. E o situaţie extrem de delicată. Deşi triunghiul s-a distrus teoretic în momentul întreruperii relaţiei, emoţional, moral şi, chiar şi intelectual, el persistă.

— Presupun că te întâlneşti mereu cu asemenea situaţii în meseria ta.

— Adesea. M-am hotărât să mă axez pe astfel de probleme după propriul meu divorţ, zise el cu un zâmbet dulce şi şiret. Din motive foarte lesne de-nţeles.

Se uită la mâinile ei şi observă că purta un singur inel, o granată montată în aur vechi, pe mâna dreaptă.

— N-ai nevoie de talentul meu?

— Deocamdată, nu, zise ea gândindu-se că Marshall Pike era extrem de atrăgător; zâmbetul fermecător, trupul înalt şi zvelt, care o făcea până şi pe Deanna care atingea un metru şaizeci şi cinci când purta tocuri să-şi dea capul pe spate

pentru a întâlni interesul măgulitor din ochii lui căprui.

Dar, în momentul acela, ea trebuia să-şi concentreze atenţia asupra grupului posac din spatele lui.

— Emisiunea va începe imediat după publicitate, spuse ea. Marshall, tu n-o să intri decât în ultimele douăzeci de minute, dar o să fie bine să urmăreşti toată emisiunea ca să poţi să-ţi dai părerea.

- Bineînţeles.

Îi plăcea să o privească. Aproape că-i auzea toată acea energie.

— Nu-ţi face griji. Am fost invitat la Angela’s de trei ori.

— Ah, un veteran. Să-ţi aduc ceva?

El îşi îndreptă privirea spre cei trei, după care se uită din nou la Deanna.

— O vestă anti-glonţ.

Ea râse şi îi strânse braţul uşor. Avea să se descurce foarte bine, îşi spuse apoi.

— O să văd ce pot să fac.

Emisiunea se dovedi a fi emoţionantă, dar, în ciuda faptului că se aruncară tot felul de acuzaţii, nimeni nu fu serios rănit.

Deanna admiră felul în care Angela ţinea hăţurile lejer,

lăsându-i pe invitaţi să apuce pe ce căi doreau, după care, atunci când ameninţau să depăşească unele limite, îi readucea înapoi.

Dirijă şi spectatorii la fel de bine. Cu un instinct care nu dădea greş, întindea microfonul exact cui trebuia la momentul potrivit, după care revenea pe nesimţite la o întrebare proprie sau la un comentariu făcut de ea mai înainte.

Cât despre doctorul Pike, nici că s-ar fi putut găsi un moderator mai priceput, îşi spuse Deanna. Deţinea combinaţia perfectă de intelect şi compasiune amestecate cu sfaturi precise şi administrate cu linguriţa, atât de necesare pentru atmosferă.

După emisiune, soţii Forrester se ţineau de mână, iar ceilalţi încetaseră să-şi mai vorbească, în timp ce cele două „celelalte” sporovăiau ca nişte vechi prietene. Angela dăduse din nou lovitura.

— Te-ai hotărât să ni te alături, Deanna? o întrebă Roger ciupind-o de braţ când apăru lângă ea.

— Ştiu că nu rezistaţi nicio zi fără mine, zise ea traversând redacţia zgomotoasă şi îndreptându-se spre biroul ei.

Telefoanele sunau, maşinile de scris şi clapele computerelor

ţăcăneau. Pe un perete erau monitoare care prezentau emisiuni ale postului CBC şi ale altor trei canale de televiziune. După mirosul din atmosferă, cineva tocmai vărsase nişte cafea.

— Care-i ştirea cea mai importantă? îl întrebă ea pe Roger.

— Incendiul de aseară din South Side.

Ea încuviinţă şi se aşeză la birou. Spre deosebire de ceilalţi reporteri, şi-l ţinea în perfectă ordine. Creioane ascuţite se aflau cu vârfurile în jos într-o cană de ceramică înflorată, iar lângă aceasta se vedea o agendă deschisă la data zilei respective.

— Creat de mâna omului?

— Asta-i părerea generală. Am ştirea scrisă. Avem înregistrate interviul cu şeful pompierilor şi un reportaj realizat la faţa locului. Şi, fiindcă sunt un băiat de treabă, ţi-am ridicat şi corespondenţa.

— Văd. Mulţumesc.

— Am prins câteva minute din Angela’s azi-dimineaţă, spuse el sugând gânditor o bomboană mentolată. Discuţiile despre adulter atât de devreme nu-i fac pe oameni să fie nervoşi?

— Le oferă un subiect de discuţie în timpul pauzei de prânz,

zise ea luând un cuţit de deschis scrisori şi ocupându-se de primul plic.

— Pe postul de televiziune naţional?

Ea îşi ridică o sprinceană.

— Se pare că faptul că au apărut pe postul de televiziune naţional i-a ajutat pe soţii Forrester.

— Mi s-a părut că al doilea cuplu s-a dus direct la tribunal.

— Uneori divorţul e soluţia.

— Asta e părerea ta? Dacă soţul te-ar înşela, ai ierta şi ai uita sau ai înainta actele de divorţ?

— Aş asculta, aş discuta şi aş încerca să aflu motivul pentru care s-a întâmplat. Şi, pe urmă, l-aş umple de găuri pe porc, zise ea zâmbind. Dar asta e numai părerea mea. Vezi, subiectul ne-a oferit ceva de discutat, nu?

Aruncă o privire unei singure foi de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Hei, ia uite.

Ţinu hârtia în aşa fel, încât să o vadă şi el. La mijloc, bătut la maşină cu bandă roşie era un singur rând:

DEANNA. TE IUBESC.

— Vechiul admirator din umbră, hmm, zise Roger

nonşalant, dar în ochi i se putea citi îngrijorare.

— Aşa se pare, spuse Deanna şi răsuci plicul. Nicio adresă a expeditorului, zise ea gânditoare. Şi niciun timbru.

— Eu doar am scos scrisorile din cutie, spuse Roger clătinând din cap. Cineva trebuie să fi strecurat plicul printre ele.

— E cam dulceag, zise ea frecându-şi braţele repede. Şi-mi dă fiori.

— Poate ar fi bine să întrebi în jur, or fi observat pe cineva dând târcoale cutiei tale poştale.

— Nu-i chiar atât de important, spuse ea aruncând atât scrisoarea, cât şi plicul în coşul de gunoi, după care îl luă pe următorul.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Oh, domnule doctor Pike, spuse Deanna lăsând jos scrisorile şi zâmbindu-i bărbatului de lângă Roger.

Te-ai rătăcit?

— Nu, de fapt, mi s-a spus că te pot găsi aici.

— Domnul doctor Marshall Pike, Roger Crowell.

— Da, te-am recunoscut, zise Marshall întinzându-i mâna.

Vă urmăresc pe amândoi adesea.

— Şi eu am prins puţin din emisiunea la care ai fost invitat, zise Roger punând punguţa cu bomboane în buzunar.

Continua să se gândească la scrisoare şi îşi promise să o scoată din coşul ei de hârtii cu prima ocazie.

— Ne trebuie un material despre concursul de câini, Dee.

— Nicio problemă.

— Încântat de cunoştinţă, domnule doctor Pike.

— De asemenea, spuse Marshall, după care se întoarse spre Deanna. Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai ţinut lucrurile sub control azi-dimineaţă.

— E unul din lucrurile pe care le fac cel mai bine.

— Va. Trebui să fiu de acord. Întotdeauna am considerat că prezinţi ştirile cu o compasiune lucidă. O combinaţie extraordinară.

Şi un compliment extraordinar. Mulţumesc.

Îşi roti privirea prin redacţie. Doi reporteri se certau aprins pentru baseball, telefoanele sunau asurzitor, un învăţăcel împingea un cărucior plin de dosare pe culoarele înguste dintre birouri.

— Interesant loc.

— Aşa e. Te-aş plimba puţin pe-aici, dar trebuie să scriu un

material pentru *Midday.*

— Atunci o să mai vin şi altă dată, spuse el, după care se uită la ea din nou, zâmbindu-i degajat. Deanna, speram că, din moment ce am fost în tranşee împreună, ca să spunem aşa, ai fi de acord să iei cina cu mine.

— Cina, zise ea, studiindu-l cu mai multă atenţie acum, aşa cum face o femeie când un bărbat încetează să mai fie un simplu bărbat şi devine o posibilă relaţie.

Ar fi fost o prostie să pretindă că nu o atrăgea.

— Da, bănuiesc că mi-ar face plăcere.

— Diseară? La şapte şi jumătate?

Ea ezită. Rareori era impulsivă. Era doctor, îşi spuse ea, manierat şi plăcut privirii. Şi, chiar mai important, dăduse dovadă de inteligenţă şi suflet în momente de tensiune.

— Desigur, zise ea şi luă o foiţă de hârtie dintr-un suport de sticlă fumurie pe care îşi trecu adresa.

Capitolul 3

— În cadrul emisiunii *Midday* veţi putea afla despre o femeie care-şi deschide casa şi inima pentru copiii neprivilegiaţi din Chicago. De asemenea, cele mai recente ştiri sportive de la Less Ryder şi prognoza meteorologică pentru

weekend de la Dan Block. Fiţi alături de noi la prânz.

În clipa în care lumina roşie se stinse, Deanna îşi scoase microfonul şi coborî de pe podiumul pe care se afla pupitrul ştirilor.

Avea un material de terminat, un interviu la telefon de realizat şi trebuia să-şi revizuiască însemnările pentru *Colţul Deannei*. În cele două săptămâni care trecuseră de când îi ţinuse locul lui Lew, muncise mai mult de trei sute de ore fără să întrerupă ritmul.

Ieşi din studio şi tocmai se îndrepta grăbită spre redacţie, când Angela îi apăru în faţă.

— Scumpa mea, n-ai decât două viteze. Oprire şi pornire.

Deanna se opri doar pentru că Angela îi bloca drumul.

— În clipa asta e pornire. Am o grămadă de treburi.

— Nu te-am auzit niciodată spunând că nu ţi-ai terminat toate treburile. Şi la timp.

Pentru a o ţine pe loc, Angela o apucă uşor de braţ.

— Şi nu durează decât un minut.

Deanna ardea de nerăbdare.

— Poate să dureze şi două, dacă vorbim în mers.

— Bine, zise Angela întorcându-se şi potrivindu-şi pasul

după al ei. Peste o oră trebuie să merg la un dejun de afaceri, aşa că nici eu n-am prea mult timp la dispoziţie. Aş vrea să te rog să-mi faci un mic serviciu.

— Bine.

Gândindu-se deja la ce avea de făcut, Deanna intră în redacţie şi se îndreptă spre biroul ei. Hârtiile erau aşezate în funcţie de importanţă. Însemnările care urmau să fie transcrise şi transformate în ştire, o listă de întrebări pentru telefon şi fişele pentru Colţul Deannei. Puse computerul în funcţiune şi apăsă pe clape făcând să-i apară pe ecran parola în timp ce aştepta ca Angela să-i explice.

Angela, însă, nu se grăbi. Nu mai fusese de câteva luni în redacţia de ştiri, îşi spuse ea, poate chiar de mai mult timp, de când biroul şi studioul ei se aflau în ceea ce angajaţii CBC numeau turnul, o construcţie albă şi subţire ca o suliţă, care ţâşnea din clădire. Era un mod nu prea subtil de a separa programele naţionale de cele locale.

— Mâine seară vreau să dau o petrecere. Finn Riley trebuie să se întoarcă de la Londra în seara asta şi m-am gândit să organizez o mică petrecere de bun venit pentru el.

— Mmm-hmmm, spuse Deanna, care începuse să lucreze

deja la ştire.

— A fost plecat atâta timp şi, după afacerea aceea urâtă din Panama de dinainte să plece la postul de la Londra, m-am gândit că ar merita ceva frumos.

Deanna nu era sigură că un război scurt şi sângeros putea fi numit „afacerea aceea urâtă”, dar încuviinţă.

— Fiind prea puţin timp până atunci, am nevoie de ceva ajutor ca să pun totul la punct. Furnizori, flori, muzică… şi, bineînţeles, petrecerea însăşi. Secretara mea nu se poate descurca cu toate şi vreau să fie perfect. Dacă ai putea să-ţi rezervi vreo două ore pentru mine mai târziu în cursul zilei de azi şi mâine, bineînţeles.

Deanna luptă cu sentimentul de obligaţie.

— Angela, te-aş ajuta cu mare plăcere, dar am treabă.

Zâmbetul convingător al Angelei nu dispăru nicio clipă, dar ochii i se răciră.

— Nu lucrezi sâmbătă.

— Nu, nu aici am treabă, deşi sunt consemnată. Dar am alte planuri, zise Deanna începând să bată cu degetul în foile cu însemnări. Am o întâlnire.

— Aha, spuse Angela frecând o perlă din şiragul de la gât.

Se aude că te vezi destul de des cu doctorul Marshall Pike.

Buletinul de ştiri de seară funcţiona pe bază de fapte şi informaţii verificate, dar Deanna înţelese că redac iţile şi studiourile de televiziune funcţionau pe bază de bârfe.

— Am ieşit împreună de câteva ori în ultimele două săptămâni.

— Bine, n-aş vrea să mă amestec şi sper să nu mi-o iei în nume de rău, Dee. Crezi că e, într-adevăr, genul tău?

Găsindu-se între maniere şi propriul program, Deanna alese manierele.

— N-am aşa ceva. La un anume gen, mă refer.

— Ba, bineînţeles, că ai, spuse Angela şi râse, lăsându-şi capul într-o parte. Tânăr, bine făcut, genul atletic, continuă ea. Ai nevoie de cineva care să ţină pasul cu ritmul nebunesc pe care ţi-l autoimpui. Să fie inteligent, fireşte, dar nu exagerat de mult. Îţi trebuie un bărbat care să spună ce vrea repede, în cincisprezece secunde.

— Mă faci să par cam artificială.

— Deloc, spuse Angela făcând ochii mari în semn de protest şi râzând uşor. Draga mea, nu-ţi vreau decât binele. Cât despre Marshall, e cam şmecher, nu?

Furia licări o clipă în privirea Deannei, dar fu repede reprimată.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Îmi place compania lui.

— Bineînţeles că-ţi place, zise Angela bătând-o uşor pe umăr. Cărei tinere nu i-ar plăcea? Un bărbat mai în vârstă, cu experienţă, trecut prin toate. Dar să-l laşi să te încurce la lucru…

— Nu mă încurcă la nimic. Am ieşit de câteva ori în ultimele două săptămâni, atâta tot. Îmi pare rău, Angela, dar am foarte mult de lucru.

— Iartă-mă, spuse ea cu răceală. Credeam că suntem prietene. Nu mi-am închipuit că un sfat ar putea să te jignească.

— Nu m-a jignit, zise Deanna făcând un efort să nu ofteze. Dar mă presează timpul. Dacă o să reuşesc să-mi fac ceva timp mai târziu, te ajut cu mare plăcere.

Ca în urma unei apăsări a unui întrerupător, gheaţa din ochi se topi într-unul din cele mai calde zâmbete.

— Eşti o comoară. Uite ce e, ca să-ţi dovedesc că nu există resentimente, poţi să-l aduci şi pe Marshall mâine seară.

— Angela…

— Nu accept un refuz, spuse ea desprinzându-se de birou. Şi, dacă ai putea să ajungi acolo cu o oră, două mai devreme, ţi-aş fi extrem de recunoscătoare. Nimeni nu se pricepe să organizeze ca tine, Dee. Mai vorbim despre asta mai târziu.

Deanna se lăsă pe spate după ce plecă Angela. Avea senzaţia că fusese sufocată cu catifea.

Clătinând din cap, îşi coborî privirea asupra însemnărilor şi ridică degetele deasupra claviaturii. Încruntându-se, se relaxă din nou. Angela se înşela, îşi spuse ea. Marshall nu o încurca la lucru. Interesul faţă de o persoană nu trebuia să se amestece cu ambiţia.

Îi plăcea să iasă cu el. Îi plăcea mintea lui, felul în care şi-o deschidea pentru a vedea ambele faţete ale unei situaţii. Şi felul cum râdea când ea se încăpăţâna într-o idee şi refuza să cedeze.

Aprecia faptul că lăsa partea sexuală a relaţiei lor să evolueze încet, aşa cum voia ea. Deşi trebuia să admită că era dornică să grăbească lucrurile. Trecuse multă vreme de când nu se mai simţise suficient de sigură şi de puternică în prezenţa unui bărbat încât să fie tentată de intimitate.

Când avea să o facă, îşi spuse ea, va trebui să-i spună totul.

Alungă amintirea aceea repede, înainte să apuce să-şi înfigă ghearele în inima ei. Ştia din proprie experienţă că soluţia cea mai bună era să traverseze pe rând câte un pod.

Când se uită la ceas, scoase un geamăt.

Va trebui să treacă acel pod în timpul ei liber. Aşezându-şi degetele deasupra claviaturii, începu să lucreze.

Angajaţii Angelei numeau suita ei de birouri de la etajul şaisprezece „citadela”. Ea domnea asemeni unui senior feudal de la biroul ei franţuzesc, dând ordine, recompense şi pedepse în egală măsură. Oricine rămânea angajatul ei după perioada de probă de şase luni era loial, muncitor, şi îşi ţinea nemulţumirile pentru sine.

Era exigentă, îşi pierdea răbdarea când auzea scuze şi era pretenţioasă în privinţa anumitor plăceri personale. În definitiv, îşi câştigase dreptul la toate acestea.

Angela intră în anticameră, unde secretara ei se ocupa de detaliile pentru înregistrarea de luni. Pe acel culoar liniştit mai erau şi alte birouri, ale producătorilor, cercetătorilor, asistenţilor. Angela lăsase demult în urmă gălăgia şi agitaţia redacţiei de ştiri. Folosise profesia de reporter nu doar ca treaptă, ci ca o catapultă pentru ambiţiile ei. Nu dorea decât un

singur lucru şi îl dorea de când se ştia. Să fie în centrul atenţiei.

În ziaristică, ştirea era suverană. Cea care o aducea era observată, bineînţeles, dacă jurnalista respectivă era destul de bună. Angela fusese foarte bună. Şase ani în tensiunea ştirilor o costaseră un soţ, îi prinseseră în plasă un ai doilea şi neteziseră drumul pentru Angela's.

Prefera mult mai mult şi acum insista în favoarea liniştii ca de biserică a covoarelor groase şi a pereţilor izolaţi.

— Aveţi câteva mesaje, domnişoară Perkins.

— Mai târziu, zise Angela deschizând una din uşile duble care dădeau în biroul ei. Am nevoie de tine aici, Cassie.

Începu să se plimbe prin încăpere. Chiar şi după ce auzi clicul surd al uşii închise în urma secretarei, continuă să păşească agitată pe covorul Aubusson, pe lângă biroul elegant, spre dulapul în care se afla colecţia ei de premii.

Ale mele, îşi spuse ea. Le câştigase, le poseda. Acum nimeni nu avea să o mai ignore vreodată.

Se opri lângă fotografiile înrămate care decorau un perete. Fotografii ale ei alături de diverse celebrităţi la petreceri de binefacere şi ceremonii de decernare a premiilor. Coperţi ale

revistelor *TV Guide, Time şi People.* Se uită la ele trăgând adânc aer în piept.

— Oare îşi dă seama cine, sunt? murmură ea. Îşi dă seama, oare, cu cine are de-a face?

Clătinând din cap, se întoarse din nou. Era o greşeală măruntă, îşi aminti ea. Una care se putea îndrepta cu uşurinţă. În definitiv, ţinea la fată.

Când începu să se mai calmeze, ocoli biroul şi se aşeză pe fotoliul din piele roz pe care i-l făcuse cadou fostul ei soţ când emisiunea realizată de ea s-a plasat pe locul întâi în topul preferinţelor.

Cassie rămase în picioare. Ştia că nu trebuia să se apropie de vreunul din scaunele din lemn de mahon cu tapiţerie lucrată de mână până nu era poftită.

— Ai luat legătura cu furnizorul?

— Da, domnişoară Perkins. Meniul e pe biroul dumneavoastră.

Angela aruncă o privire hârtiilor şi încuviinţă absentă.

— Florarul.

— Au confirmat totul în afară de cale, spuse Cassie.

Încearcă să facă rost, dar au propus câteva înlocuitoare.

— Dacă aş fi vrut înlocuitoare aş fi cerut. Nu-i vina ta, Cassie. La loc, spuse Angela închizând ochii.

Începea să aibă una din obişnuitele ei dureri de cap, cumplite. Îşi masă uşor centrul frunţii cu două degete, îşi aminti că mama ei avea mereu dureri de cap. Şi le îneca în băutură.

— Adu-mi puţină apă, te rog. Am un început de migrenă.

Cassie se ridică de pe scaunul pe care tocmai se aşezase şi traversă încăperea spre barul sclipitor. Era o femeie tăcută şi liniştită. Şi suficient de ambiţioasă pentru a ignora defectele Angelei în dorinţa ei de avansare. Fără să spună nimic, luă carafa care se umplea zilnic cu apă proaspătă.

— Mulţumesc, zise Angela înghiţind un Percodan cu apă şi rugându-se să-i treacă durerea.

Nu trebuia să i se distragă atenţia în timpul dejunului.

— Ai o listă cu cei care au acceptat invitaţia la petrecere?

— E pe biroul dumneavoastră.

— Bine, spuse Angela cu ochii închişi. Dă-i o copie Deannei şi spune-i tot ce mai e de făcut. O să se ocupe ea de-aici încolo.

— Bine, doamnă.

Cunoscându-şi îndatoririle, Cassie trecu în spatele fotoliului şi îi masă uşor tâmplele.

— Ai verificat prognoza meteo? murmură Angela.

— Se prevede o vreme senină şi răcoroasă.

— Atunci va trebui să folosim încălzitoarele pe terasă.

Vreau să se danseze.

Cassie se duse să noteze acele ultime instrucţiuni. Nu primi niciun cuvânt de mulţumire pentru felul în care îşi făcea treaba; nu era nevoie de niciunul.

— Coafeza va sosi la dumneavoastră acasă la ora două.

Rochia vi se va aduce la trei, cel mar târziu.

— Bine, atunci hai să încheiem deocamdată subiectul ăsta.

Vreau să iei legătura cu Beeker. Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre doctorul Marshall Pike. E psiholog particular aici în Chicago. Vreau ca Beeker să-mi spună totul pe măsură ce află, nu am timp să aştept un raport.

Deschise ochii din nou. Durerea de cap nu-i dispăruse complet, dar pastila îşi făcea efectul.

— Spune-i lui Beeker că nu-i o urgenţă, ci o prioritate. Ai înţeles?

— Da, domnişoară Perkins.

La şase seara, Deanna era încă în plină activitate. În timp ce jongla cu trei telefoane, scria o ştire care urma să fie citită la buletinul de ştiri de noapte.

— Da, vă înţeleg situaţia. Dar un interviu, şi mai ales unul televizat, v-ar face cunoscută varianta, spuse ea ugui

ț

nd buzele

şi oftând.. Dacă aşa consideraţi, bineînţeles. Cred că vecina dumneavoastră o să fie încântată să-mi spună povestea în faţa camerelor.

Zâmbi când în receptor se auzi o exclamaţie de indignare.

— Da, am prefera ca ambele părţi să fie reprezentate. Vă mulţumesc, doamnă Wilson. Voi fi acolo la ora zece, mâine dimineaţă.

Îl zări pe Marshall venind spre ea şi îi făcu cu mâna în timp ce apăsă pe următorul beculeţ care pâlpâia al telefonului.

— Îmi pare rău, doamnă Carter. Da, şi deci, aşa cum spuneam, vă înţeleg situaţia. Mare păcat de lalelele dumneavoastră. Un interviu televizat ar ajuta la prezentarea punctului dumneavoastră de vedere, spuse Deanna zâmbind când Marshall îi mângâie părul în chip de salut. Dacă sunteţi

sigură. Doamna Wilson a acceptat să-mi spună povestea în faţa camerelor.

Depărtând receptorul puţin de ureche, Deanna dădu ochii peste cap.

— Da, e foarte bine. Voi fi acolo la zece. La revedere.

— Un reportaj de senzaţie?

— Acces de furie în suburbie, zise Deanna închizând telefonul. Tot va trebui să muncesc şi mâine o oră, două. Două vecine sunt angajate într-un conflict iscat în legătură cu un strat de lalele, un vechi studiu greşit şi un cocker spaniei.

— Sună fascinant.

— O să-ţi povestesc mai multe în timpul cinei.

Nu se împotrivi când el îşi lăsă capul în jos şi îi întâlni buzele. Sărutul era prietenesc, fără presiunea intimităţii.

— Eşti ud tot, murmură ea, simţind gustul ploii şi al pielii reci.

— Plouă cu găleata. Nu vreau decât un restaurant frumos şi cald şi un vin sec.

— Mai am un telefon care mă aşteaptă.

— Stai liniştită. Vrei ceva?

— O băutură răcoritoare ar fi foarte bună. Mă ustură

gâtlejul.

Deanna îşi limpezi gândurile şi apăsă pe următorul buton.

— Domnule van Damme, îmi pare foarte rău de întrerupere. Se pare că există o neînţelegere în legătură cu comanda de vin a domnişoarei Perkins pentru mâine seară. Va avea nevoie de trei lăzi de *Taittiger's*, nu de două. Da, exact. Şi vinul alb? întrebă. Ea în timp ce verifica lista pe măsură ce furnizorul îi citea de pe a lui. Aşa e. Şi pot s-o liniştesc în privinţa sculpturii în gheaţă?

Îi aruncă un zâmbet lui Marshall când acesta se întoarse cu o cutie rece de 7-Up.

— Minunat, domnule van Damme. Şi aţi înlocuit tartele cu *petits fours?* Grozav. Cred că totul e în regulă atunci. Pe mâine. La revedere.

Oftând profund, Deanna puse receptorul în furcă.

— S-a făcut, îi spuse ea lui Marshall. Sper.

— Ai avut o zi grea?

— Grea şi productivă, zise ea începând în mod automat să facă ordine pe birou. Mă bucur că ai venit să mă iei de aici, Marshall.

— Programul meu a fost mai puţin încărcat decât al tău.

— Mmm, spuse ea luând o înghiţitură din cutie înainte de a închide computerul. Şi îţi sunt recunoscătoare pentru că ţi-ai schimbat planurile pentru mâine ca să-i faci pe plac Angelei.

— Un psiholog bun trebuie să fie flexibil, spuse el privind-o cum îşi aranja hârtiile şi îşi punea în ordine însemnările. Şi, în plus, se pare că o să fie o petrecere grozavă.

— Aşa se pare. Nu-i genul de femeie care să facă treburile pe jumătate.

— Şi tu o admiri pentru asta.

— Categoric. Dă-mi cinci minute ca să mă aranjez, după care îţi promit că o să-mi concentrez toată energia în a mă relaxa alături de tine la cină.

Când ea se ridică, el se mişcă în aşa fel, încât să o atingă uşor. Era o mişcare subtilă, o sugestie subtilă.

— Mie îmi pari foarte aranjată.

Ea simţi un fior prin şira spinării şi o căldură în stomac. Dându-şi capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, văzu dorinţa, nevoia şi răbdarea, o combinaţie care îi înteţi bătăile inimii.

Nu trebuia decât să spună „da”, ştia asta, şi ar fi uitat amândoi de cină şi de relaxare. Şi, timp de o clipă, o clipă

foarte lungă şi foarte tăcută, ea îşi dori să fi fost atât de simplu.

— N-o să întârzii mult, murmură ea.

— Te aştept.

O să aştepte, îşi Spuse ea când el se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Iar ea va trebui să se hotărască, în curând, dacă voia să continue să meargă pe acel drum confortabil şi plăcut al acelei relaţii sau să schimbe direcţia.

R Te doare capul, Dee?

Îl zări pe operator lângă uşă, muşcând dintr-o Milky Way.

— Atât de puţin spus, Joe.

— Ştiu, zise el zâmbind.

Pe geaca de blugi zdrenţuită avea înfipt un ecuson pe care scria disponibil, iar în dreptul genunchilor, blugii îi erau tăiaţi. Tehnicienii nu trebuiau să-şi facă probleme în legătură cu felul cum arătau.

— Ai aranjat cele două interviuri de mâine dimineaţă?

Războiul lalelelor?

— Da. Sigur nu te superi să lucrezi sâmbătă dimineaţă?

— Nu dacă mi se plătesc orele suplimentare.

— Bine. Delaney e încă la birou, nu?

— Îl aştept, zise Joe muşcând din nou din ciocolată. Facem o partidă de pocker în seara asta. O să-mi iau revanşa pentru săptămână trecută.

— Atunci, spune-i, te rog, că totul e aranjat, cu ambele femei, la ora zece.

— S-a făcut.

— Mulţumesc, spuse Deanna şi se duse repede să-şi refacă pieptănătura şi machiajul.

Tocmai se dădea cu ruj, când Joe dădu buzna în toaleta femeilor. Uşa se izbi cu zgomot de perete când el se repezi spre ea.

— Dumnezeule, Joe, ai înnebunit?

— Pune-ţi fundu' în mişcare, Dee. Avem o misiune şi trebuie să ne mişcăm repede.

Îi luă poşeta de pe chiuvetă cu o mână şi cu cealaltă o apucă de braţ.

— Ce s-a-ntâmplat, pentru Dumnezeu? întrebă ea împiedicându-se de prag când el o trase în grabă. A pornit vreun război?

— Ceva aproape la fel de tare. Trebuie să ajungem la *O'Hare.*

— *O’Hare*? La naiba, Marshall mă aşteaptă.

Făcând un efort pentru a-şi păstra cumpătul, Joe îi dădu drumul. Dacă avea vreo nemulţumire în privinţa ei era faptul că nu avea vederea destul de îngustă, întotdeauna vedea şi în părţi când camera avea nevoie de un unghi restrâns.

— Du-te şi spune-i prietenului tău că trebuie să fii reporteră. Delaney tocmai a aflat că soseşte un avion şi are necazuri. O ocazie nemaipomenită.

— Oh, Doamne, zise ea intrând repede în redacţie, urmată de Joe şi luă de pe birou un carneţel. Marshall, îmi pare nespus de rău, dar trebuie să plec..

— Am înţeles asta deja Vrei să te aştept?

— Nu, zise ea trecându-şi o mână prin păr şi luându-şi repede taiorul. Nu ştiu cât o să dureze. O să te sun. Delaney! strigă ea apoi.

Redactorul şef făcu semn cu trabucul său neaprins în direcţia ei.

— Ia-ţi zborul, Reynolds. Ţinem legătura şi transmiţi în direct. Să-mi dai o ştire senzaţională.

— Îmi pare rău, îi strigă ea lui Marshall. De unde vine avionul? îl întrebă apoi pe Joe în timp ce alergau pe scări.

Cizmele lui de motociclist în contact cu treptele de metal scoteau un sunet ca un răpăit de mitralieră.

— De la Londra. Or să ne dea restul informaţiilor pe drum.

Deschise uşa de la intrare şi ieşiră amândoi în ploaia torenţială. Bluza lui cu însemnul echipei Chicago Bulls i se lipi imediat de piept.

— E un 747, îi strigă el prin ploaie în timp ce deschidea camioneta. Cu peste două sute de pasageri. I s-a defectat motorul stâng, are nişte probleme cu radarul. Poate a fost atins de vreun trăsnet.

Pentru a-i sublinia cuvintele, un fulger sfâşie cerul negru ca smoala, cutremurând întunericul.

Deanna urcă în camionetă deja udă până la piele.

— Ce e ETA? întrebă ea după ce, din obişnuinţă, dădu drumul aparatului de radio fixat pe frecvenţa poliţiei.

— Habar n-am. Să sperăm că o să ajungem înaintea lor.

Nu îi surâdea deloc gândul să piardă momentul prăbuşirii. Apăsă pe accelerator şi se uită la ea. Licărul din ochii lui promitea un drum nebunesc.

— Să-ţi spun şi poanta cea mai tare, Dee. Finn Riley e la bord. Ticălosul ăla nebun a anunţat ştirea personal.

Capitolul 4

A sta în partea din faţă a năpăstuitului 747 era ca şi cum te-ai fi aflat în burta unui cal sălbatic. Avionul se zgâlţâia, se scutura şi se cutremura de parcă ar fi vrut să scape cu tot dinadinsul de pasagerii pe care îi transporta. Unii din cei aflaţi la bord se rugau, alţii plângeau sau îşi ţineau feţele în pungile de folosit în caz de rău de înălţime, prea slabi ca să mai facă altceva decât să geamă.

Finn Riley nu prea se gândea la rugăciuni. În felul lui, era religios. Putea, dacă era nevoie, să rostească rugăciunea de penitenţă, aşa cum făcuse de atâtea ori în confesional în copilărie. În clipele acelea, rugăciunile nu se aflau în capul listei lui.

Timpul se scurgea în viteză, iar bateriile micului său computer se descărcau, în curând avea să fie nevoit să recurgă la reportofon. Finn prefera să scrie materialele.

Îşi aruncă privirea pe geam. Cerul negru era sfâşiat în permanenţă de trăsnete. Ca nişte lănci ale zeilor – nu, îşi spuse el apoi, ştergând expresia. Prea siropos. Un câmp de luptă, natura împotriva tehnologiei create de om. Zgomotele erau clar asemănătoare cu cele din timpul unei lupte, îşi zise el.

Rugăciunile, plânsetele, gemetele, din când în când câte un râs isteric. Le mai auzise şi în tranşee. Şi bubuiturile tunetelor care zgâlţâiau avionul ca pe o jucărie.

Folosi ultimele momente ale bateriei care era pe terminate abordând acel unghi.

După ce închise computerul, îl aşează împreună cu discheta în cutia grea de metal. Trebuia să spere în bine, îşi spuse el scoţând micul reportofon din servietă.

Văzuse destule prăbuşiri de avioane pentru a şti că supravieţuirea ţinea numai şi numai de noroc.

— Ne aflăm la bordul zborului 1129 şi ne apropiem de *O'Hare*, deşi e imposibil să vezi vreo lumină din cauza furtunii. Un trăsnet a lovit motorul din stânga cu vreo douăzeci de minute în urmă. Din câte am putut să aflu de la stewardesă e o problemă şi cu radarul, probabil tot din cauza furtunii. La bord sunt două sute cincizeci şi doi de pasageri şi doisprezece membri ai echipajului.

— Eşti într-o ureche, spuse omul de lângă el care îşi scoase capul dintre genunchi.

Sub pelicula de sudoare, faţa îi era străvezie. Vocea de englez din clasele superioare îi era cam tulburată din cauza

combinaţiei de whisky şi groază.

— Peste câteva minute am putea să fim morţi şi dumneata vorbeşti într-un aparat afurisit.

— Peste câteva minute am putea să fim în viaţă, totuşi.

Oricum ar sta lucrurile, asta-i o ştire, zise Finn şi scoase o batistă din buzunarul din spate al blugilor. Poftim;

— Mulţumesc, murmură omul, tamponându-şi faţa.

Când avionul se cutremură din nou, îşi rezemă capul de spătar şi închise ochii.

— Trebuie să ai în vene apă rece în loc de sânge.

Finn zâmbi doar. Sângele lui nu era rece, ci fierbinte şi pulsa neîncetat, dar nu avea niciun sens să-i explice acest lucru. Nu că nu i-ar fi fost teamă sau că ar fi fost un fatalist, dar avea simţul vederii tunel caracteristic reporterului. Avea reportofonul, carnetul şi computerul, scuturi care îi dădeau iluzia că nu putea fi distrus. De ce altfel continua un operator să filmeze în timp ce gloanţele şuierau pe lângă el? De ce vâra un reporter microfonul sub nas unui psihopat sau dădea fuga în interiorul unei clădiri când exista pericolul exploziei unei bombe? Pentru că erau orbiţi de scuturile celei de a patra puteri.

Sau, poate, îşi spuse Finn, zâmbind, sunt, pur şi simplu, nebuni.

— Hai, zise el atunci îndreptând reportofonul spre celălalt. N-ai vrea să fii ultimul meu intervievat?

Tovarăşul lui deschise nişte ochi injectaţi. Văzu un bărbat doar cu câţiva ani mai tânăr decât el cu o faţă curată şi palidă acoperită de un început de barbă de o nuanţă puţin mai închisă decât a părului ondulat de culoarea bronzului care-i cădea uşor pe gulerul gecii de piele. Trăsăturile ascuţite îi erau atenuate de zâmbetul fermecător. Acesta făcea să-i apară gropiţe în obraji care, în loc să-i dea un aer mai blând feţei, o făcea să pară şi mai dură. Ca nişte scobituri în stâncă.

Însă, ochii îi atraseră atenţia vecinului său de scaun, în clipa aceea erau de un albastru profund şi înceţoşat, asemeni unui lac învăluit în ceaţă, şi erau plini de amuzament, autodepreciere şi neastâmpăr.

Omul auzi un sunet în propriul gâtlej şi rămase uimit când îşi dădu seama că era râs.

— Du-te naibii, spuse el zâmbind.

— Chiar dacă reuşim să scăpăm din chestia asta, nu cred c-or să transmită înregistrarea replicii ăsteia. Standardul postului

de televiziune. E prima călătorie în Statele Unite?

— Isuse, chiar eşti nebun, zise omul, dar o parte din spaimă se evapora. Nu, fac drumul ăsta de vreo două ori pe an.

— Care e primul lucru pe care o să-l faci dacă aterizăm teferi şi nevătămaţi?

— Îmi sun soţia. Ne-am certat înainte să plec. O prostie, spuse el ştergându-şi faţa din nou. Vreau să vorbesc cu soţia şi cu copiii.

Avionul pierdu din înălţime. Imediat se auziră ţipete şi suspine.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să rămâneţi pe locurile dumneavoastră cu centurile de siguranţă fixate. Vom ateriza peste puţin timp. Pentru propria dumneavoastră siguranţă, vă rugăm să staţi cu capetele între genunchi şi să vă ţineţi foarte bine gleznele. Imediat după ce o să aterizăm, o să începem evacuarea" de urgenţă.

Sau or să ne adune cu lopeţile, îşi spuse Finn. Îi apăru în gând imaginea prăbuşirii zborului Pan Am 103 deasupra Scoţiei. Îşi aminti foarte bine ce văzuse atunci, ce mirosise şi ce simţise când transmisese ştirea.

Se întrebă, deodată, cine avea să se afle în faţa avionului

zdrobit şi fumegând, spunând lumii despre soarta zborului 1129.

— Cum o cheamă pe soţia dumitale? întrebă el aplecându-se în faţă.

— Anna.

— Şi pe copii?

— James şi Susan. Oh, Dumnezeu, oh, Doamne, nu vreau să mor.

— Gândeşte-te la Anna, James şi Susan, îi spuse Finn. Concentrează-te bine asupra lor. Or să te ajute.

Calm, se uită la crucea care îi ieşise de sub pulover şi se legăna pe lanţ. El avea la cine să se gândească? îşi încleştă mâna pe cruce.

— Este şapte şi nouă minute. Pilotul se pregăteşte de aterizare.

— Îl vezi? Joe, îl vezi?

— Nu pot să văd absolut nimic din cauza ploii ăsteia afurisite, zise el făcând ochii mici şi ţinând camera pe umăr. Ploaia îi curgea de pe borul şepcii în faţa ochilor.

— Nu-mi vine să cred că n-a mai ajuns nicio echipă. Numai Finn e în stare să anunţe ştirea ca noi să avem exclusivitate.

— Trebuie să fi aflat până acum.

Chinuindu-se să vadă ceva prin perdeaua de apă şi întuneric, Deanna îşi dădu la o parte de pe ochi părul ud leoarcă. În luminile de pe pistă, picăturile de ploaie păreau nişte gloanţe de argint.

— N-o să mai fim singuri multă vreme. Sper că asta e pista pe care urmează să aterizeze.

— Ăsta e. Stai puţin. Ai auzit? Nu cred c-a fost un tunet.

— Nu, a părut un... Uite! exclamă ea arătând cu degetul spre cer. Uite. Ăsta trebuie să fie.

Luminile abia se zăreau prin ploaia torenţială. În cele din urmă, ea auzi vuietul unui motor şi apoi sirenele ambulanţelor. Simţi deodată un gol în stomac.

— Benny? Ai legătura? întrebă ea cu glasul ridicat pentru a acoperi zgomotul furtunii şi răsuflând uşurată când auzi în căşti vocea producătorului ei. Coboară. Da?

Încuviinţă spre Joe.

— Suntem pregătiţi. Intrăm în direct, îi spuse ea apoi stând cu spatele la pistă, lei camera de pe mine şi urmăreşti avionul. Tot timpul ţii în obiectiv avionul. Ne-au prins, murmură ea, ascultând balamucul din camera de control în căşti. În cinci

secunde, Joe.

Ascultă deschiderea celui care prezenta ştirile, Martin, după care începu.

— Tocmai am zărit luminile zborului 1129. După cum vedeţi, furtuna a devenit foarte violentă şi ploaia mătură pistele. Oficialităţile aeroportului au refuzat să comenteze în legătură cu natura problemei cu care se confruntă zborul 1129, dar ambulanţele stau pregătite.

— Ce vezi, Deanna? întrebă prezentatorul din studio.

— Luminile, şi auzim motorul avionului care coboară, zise ea şi se întoarse când Joe îndreptă camera spre cer Priviţi!

În lumina unui fulger, avionul se văzu foarte clar, ca o rachetă argintie care se îndrepta spre pământ vertiginos.

— Sunt două sute şaizeci şi patru de persoane la bord şi membrii echipajului, strigă ea pentru a acoperi vacarmul creat de furtună, motoare şi sirene. Inclusiv Finn Riley, corespondent CBC, care se întoarce la Chicago de la postul său din Londra. Te rog, Doamne, murmură ea, după care tăcu, lăsând imaginile să vorbească de la sine, avionul văzându-se foarte limpede acum.

Era extrem de chinuitor. Se închipui înăuntru, în timp ce

pilotul se chinuia să menţină aparatul drept. Zgomotul trebuia să fie asurzitor.

— Aproape, şopti ea, uitând de cameră, de microfon şi de telespectatori, stând cu privirea aţintită asupra avionului. Văzu trenul de aterizare şi apoi insemnul roşu, alb şi albastru al companiei aeriene. În căşti, se auzeau numai bruiaje.

- Nu te-aud, Martin. Rămâi pe recepţie.

Îşi ţinu răsuflarea în clipa în care roţile atinseră, derapară şi se ridicară de pe pământ. Continuă să şi-o ţină când avionul alunecă şi se legănă, urmat pe pistă de luminile puternice ale ambulanţelor.

— Derapează, strigă ea. Se vede fum. Văd ceva ce pare a fi fum sub aripa stângă. Aud frânele scrâşnind şi aparatul încetineşte. E limpede că încetineşte, dar e o problemă cu controlul.

Aripa se lăsă într-o parte, atingând pista şi făcând să sară scântei. Deanna le privi cum sfârâiră şi se stinseră în ploaie, iar avionul se răsuci. După aceea, se opri în diagonală pe pistă.

— A aterizat. Zborul 1129 e pe pământ.

— Deanna, poţi să-ţi dai seama de situaţie?

— De aici, nu. Văd doar fumul de mai înainte, care ar

corespunde informaţiilor neoficiale pe care le-am primit în legătură cu o defecţiune a motorului stâng. Echipele de salvare inundă zona cu spumă. Ambulanţele stau pregătite. Se deschide uşa, Martin. A apărut toboganul. Văd… da, primii pasageri sunt evacuaţi.

— Apropie-te mai mult, îi spuse producătorul. Îi dăm iarăşi spaţiu lui Martin ca să ai timp să ajungi acolo.

— O să ne apropiem şi o să vă oferim mai multe amănunte despre zborul 1129 care tocmai a aterizat pe aeroportul O’Hare. Aici Deanna Reynolds pentru CBC.

— Gata, strigă producătorul. Du-te.

— La naiba!

Emoţia îi ridică vocea lui Joe cu o octavă.

— Ce imagini. Ce imagini. Demne de un afurisit de premiu *Emmy.*

Ea îi aruncă o privire, dar era prea obişnuită cu stilul operatorului ca să mai comenteze.

— Haide, Joe. Să vedem dacă putem să luăm nişte interviuri.

Începură să alerge spre pistă, în timp ce pasagerii alunecau pe tobogan, oprindu-se în braţele salvatorilor. Când ajunseră

lângă mulţimea de vehicule şi se pregăti să transmită din nou, o jumătate de duzină din pasageri se aflau afară, în deplină siguranţă. O femeie stătea pe jos şi plângea cu braţele încrucişate. Neştiind decât un singur lucru, Joe filma.

— Benny, am ajuns lângă avion. Se vede asta?

— Absolut. E nemaipomenit. O să-ţi fac din nou legătura ca să apari în direct. Dă-mi un pasager. Dă-mi…

— Riley, strigă Joe. Hei, Finn Riley.

Deanna aruncă o privire în spate spre tobogan exact la timp pentru a-l vedea pe Finn alunecând spre pământ. Auzindu-se strigat, acesta întoarse capul. Făcu ochii mici pentru a zări ceva prin ploaie şi văzu camera. Zâmbi.

Ateriză cu uşurinţă, în ciuda cutiei de metal pe care o ţinea în braţe. Apa îi picura din păr şi îi şiroia pe geaca de piele şi pe cizme.

Din câţiva paşi acoperi distanţa care îl despărţea de cameră.

— Ticălos norocos ce eşti! exclamă Joe bucuros şi îi dădu un pumn în umăr.

— Mă bucur să te văd, Joe. Scuză-mă o clipă.

Fără niciun alt cuvânt, o luă pe Deanna şi o sărută apăsat. Ea avu timp să-i simtă căldura trupului, să înregistreze şocul

electrizant al gurii lui contopită cu a ei şi o explozie scurtă de putere înainte ca el să-i dea drumul.

— Sper că nu te superi, zise el aruncându-i un zâmbet fermecător. Mă gândeam să sărut pământul, dar tu arăţi de milioane de ori mai bine. Pot să împrumut astea o clipă?

Deja îi scotea căştile.

— Hei.

— Cine e producător?

— Benny. Şi eu…

— Benny? spuse el luându-i microfonul. Da, eu sunt. Deci, aţi primit anunţul meu, zise el râzând. Plăcerea e de partea mea. Orice pentru departamentul de ştiri, adăugă el, după care ascultă o clipă şi încuviinţă. Nicio problemă. Intrăm în direct peste zece secunde, îi spuse el lui Joe. Ai grijă de asta, te rog, îi zise apoi Deannei lăsând cutia jos, la picioarele ei, după care îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi privi în cameră.

— Aici Finn Riley, în direct de pe aeroportul *O'Hare*. La ora şase şi treizeci şi două de minute în seara aceasta, zborul 1129 de la Londra a fost lovit de trăsnet.

Deanna se întrebă de ce ploaia care îi şiroia de pe haine nu sfârâia când ea îl privea pe Finn transmiţând ştirea. Ştirea ei,

se corectă. Trecuseră doar două minute de când pusese picioarele pe pământ şi ticălosul o şi uzurpase, îi furase materialul şi o transformase în paznicul lucrurilor lui.

Dar era bun, îşi spuse ea apoi urmărindu-l cum îi conducea pe telespectatori prin odiseea zborului 1129 de la Londra.

Acest lucru nu o miră. Mai văzuse şi alte reportaje de-ale lui, de la Londra, da, şi din Haiti, America Centrală, Orientul Mijlociu.

Dar nu asta era important.

Ci faptul că îi luase ştirea. Ei bine, hotărî ea, chiar dacă o dăduse la o parte, avea să descopere că nu era chiar atât de uşor să i se fure materialele. Interviurile reprezentau punctul ei tare. Aceea era meseria ei, îşi spuse Deanna încercând din răsputeri să se calmeze. Şi acest lucru avea să-l facă.

Întorcându-i spatele lui Finn, îşi vârî capul între umeri şi porni în căutarea pasagerilor.

Câteva clipe mai târziu, simţi o bătaie uşoară pe umăr. Se întoarse, ridicându-şi o sprinceană.

— Ai nevoie de ceva?

— De un coniac şi un foc în cămin, spuse Finn, ştergându-şi apa de pe faţă.

Era în formă, animat de haos şi de transmiterea ştirii. Şi de simplul fapt că trăia.

— Până atunci, însă, m-am gândit să încheiem cu nişte interviuri. Câţiva pasageri, membri ai echipei de salvare, câţiva membri ai echipajului dacă avem noroc. Ar trebui să terminăm totul până la buletinul de ştiri de noapte.

— Am pregătit deja vreo doi pasageri care au acceptat să-mi acorde un interviu în fa a

ț camerei.

— Foarte bine. A-l pe Joe şi dă-i drumul, iar eu mă duc să văd dacă nu cumva reuşesc să-l conving pe pilot să-mi dea un interviu.

Ea îl apucă de braţ înainte să apuce să se depărteze.

— Îmi trebuie microfonul.

- Ah, desigur.

Îi dădu microfonul şi apoi căştile. Parcă ar fi un câine plouat, îşi spuse el. Dar nu un câine vagabond, categoric nu. Ci un ogar afgan superb care reuşea să-şi păstreze demnitatea şi stilul chiar şi în cele mai vitrege condiţii. Bucuria lui că nu murise se mai intensifică puţin. Era o adevărată încântare să o vadă, privindu-l furioasă.

— Te cunosc, nu-i aşa? Nu lucrezi la *Sunrise News*?

— Nu mai lucrez acolo de câteva luni. Acum sunt la Midday.

— Felicitări, spuse ei privind-o cu mai multă atenţie, iar albastrul ochilor lui se limpezi foarte mult. Diana, nu, Deanna. Aşa e?

— Ai o memorie foarte bună. Nu cred că am mai stat de vorbă vreodată.

— Nu, dar te-am văzut la lucru. Eşti bună.

Dar ei privea deja dincolo de ea.

— Au fost şi nişte copii în avion. Dacă nu poţi să-i aduci la microfon, măcar fă în aşa fel, încât să-i prindă camera. A venit şi concurenţa, zise el apoi arătând spre ceilal iţ reporteri care mişunau printre pasageri. Hai să ne punem pe treabă.

Ce trebuie să fac, zise ea, dar el se depărta deja.

Lângă ea, Joe pufni.

— Are un orgoliu cât Turnul Sears. Şi nu-i deloc fragil. Dar, cel puţin, ştii că, atunci când faci un material cu el, o să iasă bine. Şi nu-şi tratează oamenii ca pe nişte sclavi înapoiaţi mintal.

Era trecut de nouă când se întoarseră la CBC, unde Finn fu

primit ca un adevărat erou. Cineva îi dădu o sticlă de *Jameson,* cu sigiliul neatins. Tremurând, Deanna se duse direct la biroul ei, puse în funcţiune computerul şi începu să scrie materialul.

Ştia că avea să se transmită în toată ţara. Era o şansă pe care nu avea de gând să o rateze.

Ignoră strigătele, râsetele şi laudele şi scrise cu furie, apelând din când în când la notiţele luate în. Camionetă.

— Poftim.

Uitându-se în jos, văzu o mână cu degete lungi şi cu o cicatrice la baza degetului mare, care puse un pahar pe biroul ei. În pahar era un lichid de culoarea ambrei de vreun deget.

— Nu beau în timpul serviciului, zise ea sperând că păruse calmă, nu înţepată.

— Nu cred că o înghiţitură de whisky o să-ţi afecteze judecata. Şi, adăugă el apoi, cu un accent identic cu al lui Pat O’Brien, o să te-ncălzească pe dinăuntru. Doar n-ai de gând să umbli cu cine ştie ce aparate, nu? o întrebă Finn ocolindu-i scaunul şi aşezându-se pe marginea biroului. Ai îngheţat, zise el dându-i un prosop. Dă-i pe gât. Şterge-ţi părul. Avem treabă.

— Asta fac acum, spuse ea, dar luă prosopul şi, după o clipă de ezitare, şi whisky-ul.

Chiar dacă nu era decât o înghiţitură el avea dreptate, căci simţi o căldură plăcută în stomac.

— Avem o jumătate de oră pentru scrierea materialului.

Benny editează deja banda, spuse Finn, aruncând o privire ecranului. Bună treabă, comentă el apoi.

— Ar fi şi mai bună dacă m-ai lăsa în pace.

El era obişnuit cu ostilitatea, dar îi plăcea să-i cunoască originea.

— Eşti furioasă pentru că te-am sărutat? Fără nicio supărare, Deanna, dar n-a fost ceva personal. A fost, mai degrabă, ceva ca un instinct primar.

— Nu sunt furioasă pentru că m-ai sărutat, spuse ea printre dinţi şi începu să apese din nou pe clape. Ci pentru că mi-ai furat materialul.

Împletindu-şi mâinile pe după genunchi, Finn se gândi puţin şi apoi îşi spuse că ea avea puţină dreptate.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Ce dă o impresie mai bună? Tu, transmiţând de la faţa locului sau eu, relatând totul la câteva minute de la evacuare?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare şi nu spuse nimic.

— Bine, cât te gândeşti tu, o să-mi scriu şi eu materialul şi o să vedem cum o să sune combinat cu al tău.

Ea se opri brusc.

— Cum adică, materialul tău?

— L-am scris în avion, l-am luat şi un interviu scurt tovarăşului meu de scaun.

Acea privire amuzată reveni.

- Ar trebui să-i intereseze pe oameni.

În ciuda supărării, ei îi venea să râdă.

— Ai scris materialul în timp ce avionul se prăbuşea?

— Computerele astea portabile funcţionează oriunde. Mai sunt vreo cinci minute până când o să apară Benny şi o să-nceapă să-şi smulgă părul din cap.

Deanna privi în urma lui când Finn se aşează la un birou.

Era nebun.

Şi unul al naibii de bun, hotărî ea o jumătate de oră mai târziu.

Banda era gata şi ştirea urma să fie transmisă în mai puţin de trei minute. Materialul, rescris şi cronometrat, era introdus în teleimprimator. Iar Finn Riley, tot cu pulover şi blugi, stătea

în spatele pupitrului, aşteptând să apară în faţa întregii naţiuni cu reportajul lui.

— Bună seara. Vă prezentăm un reportaj special cu privire la zborul 1129. Sunt Finn Riley.

Deanna ştia că el avea să citească ştirea din moment ce ea însăşi scrisese primele treizeci de secunde. Totuşi, avea impresia că îl auzea spunând o poveste. Ştia exact pe care cuvânt să pună accent, când să facă pauză. Ştia exact cum să pătrundă în casele oamenilor.

Nu era ceva intim, îşi spuse ea frecându-şi cercelul. Nu vorbea ca între prieteni. Aducea… veşti, hotărî în sinea ei. Transmitea mesajul. Şi, într-un fel, se ţinea la distanţă de el. Chiar şi atunci când îşi citea propriile cuvinte, cuvinte pe care le scrisese în timp ce zbura cu un avion al cărui motor stâng scotea fum, era detaşat.

Admiraţia se furişă pe lângă sistemul ei de apărare.

Se întoarse spre monitor când începu transmisia şi se văzu pe sine. Cu părul din care curgea apă, cu ochii mari şi cu chipul palid în timp ce ploaia cădea torenţial. Vocea ei era sigură. Da, avea acest lucru, îşi spuse Deanna. Dar nu era detaşată. Spaima şi groaza erau prezente, transmise la fel de

clar ca vorbele.

Când camera prinse în obiectiv avionul care gonea pe pistă, se auzi rostind acea imprecaţie şoptită.

Prea implicată, îşi dădu ea seama şi oftă.

Fu mai rău când îl văzu pe Finn pe ecranul monitorului, preluând microfonul la câteva minute după ce scăpase din avionul defectat. Avea aerul unui combatant abia ieşit din luptă, un combatant cu experienţă, care putea acţiona precis şi fără emoţii.

Şi fusese bine. Transmisia era grozavă.

În timpul momentului publicitar, Deanna intră în cabina de control pentru a urmări mai bine. Benny zâmbea ca un prost în timp ce fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare. Era gras, în permanenţă roşu la faţă şi avea obiceiul să se tragă de părul şaten şi drept. Dar Deanna ştia că era un producător excelent.

— Batem orice alt post de televiziune din oraş, îi spunea el lui Finn în căşti. Nimeni nu mai are înregistrarea aterizării sau primele faze ale evacuării, zise el trimiţându-i Deannei un sărut. E o chestie grozavă. Intri din nou în emisie peste zece secunde, Finn. Trecem ia interviurile luate pasagerilor.

În ultimele trei minute şi jumătate, Benny continuă să murmure pentru sine şi să se tragă de păr.

— Poate ar fi trebuit să-i punem o jachetă, zise el la un moment dat. Poate ar fi trebuit să-i găsim o jachetă.

— Nu, spuse Deanna fără niciun pic de resentiment şi îi puse o mână pe umăr lui Benny. Arată superb.

— Şi, în acele ultime momente petrecute în aer, unii, ca Harry Lyle, s-au gândit la familii. Alţii, ca Marcia Dewitt şi Kenneth Morgenstern, s-au gândit la visuri nerealizate. Pentru aceştia şi pentru toţi ceilalţi pasageri de la bordul zborului 1129, lunga seară s-a sfârşit la şapte şi şaisprezece minute, când avionul a aterizat în siguranţă pe pista trei. Aici Finn Riley pentru CBC. Noapte bună.

— Genericul. Muzica. Şi gata!

Un chiot răsună în cabina de control. Benny se lăsă pe spate în scaunul lui rotativ şi ridică braţele în semn de triumf. Căştile începură să ţiuie.

— Benny, Barlow James pe linia doi.

Imediat se făcu linişte în cabina de control şi Benny se uită la receptor de parcă ar fi fost un şarpe. Barlow James, preşedintele departamentului de ştiri, suna foarte rar.

Toţi erau cu privirile aţintite asupra lui Benny şi acesta înghiţi în sec şi puse mâna pe receptor.

— Domnule James? spuse el şi ascultă o clipă, chipul lui rumen pălind şi apoi roşind puternic. Vă mulţumesc, domnule.

Deschizând gura larg, Benny ridică degetul în semn de victorie şi făcu să reînvie aclamaţiile.

— Da, domnule, Finn e un om foarte deosebit. Ne bucurăm foarte mult că s-a întors. Deanna Reynolds?

Se răsuci cu scaunul şi îi aruncă o privire Deannei.

— Da, domnule James, suntem mândri că o avem în echipă. Vă mulţumim foarte mult. O să vă anunţ.

Puse receptorul la loc în furcă, se ridică şi făcu o mişcare de dans care făcu să i se legene burta peste cureaua pantalonilor.

— L-a plăcut, zise Benny cântând. L-a plăcut tot. Vor toate cele opt minute pentru filiale, l-ai plăcut, îi spuse el Deannei luând-o de mâini şi începând s-o învârtească. L-a plăcut stilul tău proaspăt şi familiar am încheiat citatul. Şi faptul că arătai bine udă leoarcă.

Râzând, Deanna se dădu înapoi şi se ciocni de Finn.

— Două calităţi excelente la un reporter, spuse acesta prinzând o clipă parfumul părului ei când obţinu să nu cadă,

ploaie şi flori de măr. Bine lucrat, băieţi, zise el apoi dându-i drumul Deannei pentru a le strânge mâinile celor din echipa tehnică. Zău, nemaipomenit.

— Domnul James ţi-a urat bun venit, Finn, spuse Benny relaxându-se din nou. Şi abia aşteaptă să te bată măr ta tenis săptămâna viitoare.

— În visurile lui, spuse Finn văzând-o cu coada ochiului pe Deanna coborând scara. Vă mulţumesc încă o dată.

O ajunse din urmă în redacţie exact când ea îşi punea taiorul.

— A fost un material bun, zise el.

— Aşa e.

— Cititul ştirilor nu e punctul meu forte, dar mi-a făcut plăcere s-o citesc pe a ta.

— Cu siguranţă că e seara complimentelor, spuse ea punându-şi poşeta pe umăr. Îţi mulţumesc şi bun venit la Chicago.

— Vrei să te duc cu maşina?

— Nu, am şi eu maşină.

— Eu n-am, zise el aruncându-i un zâmbet. Şi gropiţele apărură fermecătoare. Probabil că-i al naibii de greu să găseşti

un taxi pe vremea asta.

Ea îl privi cu atenţie. Datorită faptului că avea tocuri, aveau cam aceeaşi înălţime, aşa că putu să privească foarte bine în adâncul acelor ochi albaştri inocenţi. Prea inocenţi, îşi spuse ea, mai ales în combinaţie cu acel zâmbet fermecător. Voia să pară inocent, îşi dădu ea seama. Aşa că reuşea. Frumos truc..

— Bănuiesc că, fiind colegi, aş putea să te duc până acasă.

El observă că părul îi era încă ud şi că nu se ostenise să-şi refacă machiajul.

— Tot mai eşti supărată pe mine?

— Nu, de fapt acum sunt uşor prost dispusă.

— Aş putea să-ţi ofer un hamburger, zise el şi întinse mâna pentru a se juca cu unul din nasturii taiorului ei. Poate că te-aş putea convinge să fii doar uşor nemulţumită.

A – Chestiile astea trebuie lăsate de obicei în voia lor. În orice caz, cred că întoarcerea ta acasă a fost destul de palpitantă. Trebuie să dau un telefon.

Avea pe cineva, îşi spuse Finn. Păcat. Foarte păcat.

— Atunci du-mă până acasă doar. Apreciez gestul.

Capitolul 5

Pentru unii, organizarea unei petreceri era ceva simplu.

Mâncarea, băutura, muzica şi invitaţii erau puse la un loc şi lăsate să se combine singure.

Pentru Deanna, însă, era o adevărată campanie. Din clipa în care Cassie îi predase ştafeta cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, niciun detaliu nu fusese trecut cu vederea, nicio listă nu fusese neglijată. La fel ca un general care îşi inspectează trupele, ea îi verifică pe furnizor, pe florar, pe barman şi pe cei din personalul casei. Aranjă, rearanjă şi aprobă. Numără pahare, discută piesele muzicale cu orchestra şi gustă personal chebabul din carne de pui în sos de unt de arahide al lui van Damme.

— Incredibil, murmură ea cu ochii închişi şi cu gura întredeschisă, savurând gustul. Cu adevărat incredibil.

Când deschise ochii, atât ea, cât şi tânărul furnizor radiau.

— Slavă Domnului, spuse van Damme oferindu-i un pahar de vin în mijlocul bucătăriei imense a Angelei. Domnişoara Perkins a dorit preparate culinare din toată lumea. A fost nevoie de concentrare multă şi pregătiri pe măsură într-un timp foarte scurt, ca să combin totul cum trebuie. Ratatouille, ciuperci la cuptor a la Berlin, mica spanakopitta…

Şi lista continuă.

Deanna habar nu avea să facă deosebirea dintre spanakopitta şi ton, dar scoase toate sunetele potrivite.

— Ai făcut o treabă minunată, domnule van Damme, îi spuse ea şi toastă în cinstea lui, după care bău. Domnişoara Perkins şi toţi invitaţii ei vor fi încântaţi. Acum ştiu că pot să las totul pe mâinile dumitale.

Spera. Erau şase persoane în bucătărie, cratiţe zdrăngănite, tăvi aranjate, sporovăieli.

— Mai avem o jumătate de oră.

Aruncă o ultimă privire în jur. Fiecare părticică a dulapurilor roz ale Angelei era plină de tăvi şi recipiente. În aer pluteau miresme grozav de delicioase. Ajutoarele lui van Damme se agitau peste tot. Mirându-se că se puteau descurca în toată zăpăceala aceea, Deanna ieşi.

Se duse repede în partea din faţă a casei. Livingroom-ul Angelei era numai pasteluri şi flori. Cale delicate umpleau vaze de cristal. Trandafiri superbi pluteau în boluri fragile. Tema floralã continua cu violetele micuţe de pe tapetul de mătase şi cu modelul deschis la culoare al covoarelor orientale.

Încăperea, la fel ca toată casa cu două nivele a Angelei, era

o celebrare a feminităţii, cu culori calde şi perne pufoase.
Ochiul priceput al Deannei zăbovi asupra pernelor de pe canapeaua cu spătar curbat, a felului cum erau aşezate lumânările şi a felului cum arătau bomboanele mentolate roz şi verzi din vasele de cristal. Auzea acordurile vagi ale orchestrei ai cărei membri îşi acordau instrumentele pe terasă.
O clipă îşi imagină acea casă ca fiind a ei. Mai multă culoare, îşi spuse ea. Mai puţine dulcegării. Dar, cu siguranţă, i-ar fi plăcut acele încăperi spaţioase şi ferestrele curbate, căminul în care ardeau lemne de măr.
Ar fi vrut câteva tablouri pe pereţi. Sculpturi frumoase. Şi câteva antichităţi care să se combine cu obiectele moderne.
Într-o bună zi, îşi spuse ea, mişcând o vază puţin pe o masă.
Mulţumită, se mai plimbă o dată prin încăperile de jos.
Tocmai dădea să urce la etaj când auzi clopoţeii de la intrare.
Prea devreme pentru invitaţi, îşi spuse ea întorcându-se şi ducându-se să deschidă. Spera din tot sufletul să nu fie cineva care să mai furnizeze ceva în ultima clipă.
Finn se afla în faţa uşii cu lumina amurgului în spate.
O adiere de vânt uşoară se jucă în părul lui aducându-i Deannei parfum de bărbat şi de seară. El îi zâmbi măsurând-o

din vârful picioarelor încălţate în adidaşi şi până la părul răvăşit.

— Bună. Acoperi evenimentul din seara asta?

— Într-un fel.

Observă că se bărbierise. Şi, deşi nu se ostenise să-şi pună cravată, haina şi pantalonii gri îl făceau să pară elegant.

— Ai venit mai devreme.

— La cerere, zise el intrând şi închizând uşa. Îmi place ţinuta ta de petrecere.

— Tocmai mă duceam sus să mă schimb.

Şi el îi dădea planurile peste cap. Se surprinse jucându-se cu cercelul şi lăsă repede mâna în jos.

— Intră şi ia loc. O să-i spun Angelei că ai venit.

— De ce te grăbeşti aşa? o întrebă el urmând-o în livingroom.

— Nu mă grăbesc deloc. Vrei să bei ceva? Barmanul e-n bucătărie, dar mă descurc să pregătesc ceva simplu.

— Nu te deranja.

Se aşeză pe braţul canapelei şi privi în jur speculativ. Deanna nu era mai potrivită decât el în acea atmosferă de feminitate ostentativă, îşi spuse el. Îl făcea să se gândească la

Titania. Şi, deşi nu putea spune de ce, Titania îl făcea să se gândească la sex nebun pe pământul umed al unei păduri.

— Nimic nu s-a schimbat pe-aici în ultimele şase luni. De fiecare dată am impresia că intru într-o grădină regală.

Buzele Deannei zvâcniră uşor. Îşi înfrână dorinţa neloială de a râde şi de a fi de acord.

— Angelei îi plac foarte mult florile. Mă duc s-o chem.

— Las-o să se dichisească, spuse Finn apucând-o de mână înainte să apuce să iasă. Şi asta-i plăcea. Tu stai vreodată jos?

— Bineînţeles că da.

— În afară de momentele în care conduci maşina sau scrii un material.

Ea nu făcu niciun efort să-şi retragă mâna.

— Din când în când stau jos ca să mănânc.

— Interesant, şi eu la fel. Poate o s-o facem împreună odată.

Deanna ridică o sprinceană şi îşi înclină capul.

— Domnule Riley, îmi faci cumva avansuri?

— Domnişoară Reynolds, credeam că sunt subtil.

— Nu.

— Nu, în sensul că nu sunt subtil?

— Nu, nu eşti. Şi nu.

Acum îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Spune-mi ai pe cineva?

— Chiar dacă n-aş avea, nu cred că ar fi înţelept să amestec relaţiile personale cu cele profesionale.

— Pare ceva foarte categoric. Întotdeauna eşti atât de categorică?

— Da, spuse ea, dar zâmbi. Categoric.

Angela rămase în prag, strângând din dinţi pentru a se stăpâni. Imaginea pe care o formau protejata ei şi iubitul ei zâmbindu-şi unul altuia o făcu să se înfurie. Deşi gustul furiei îi era cunoscut, chiar plăcut, trase adânc aer în piept şi îşi fixă un zâmbet pe buze.

— Finn, dragul meu! exclamă ea intrând în cameră, o floare aurie îmbrăcată în mătase de un albastru-deschis.

Imediat ce Finn se ridică de pe canapea, ea i se aruncă în braţe şi îi strivi gura cu a ei cât se poate de posesiv.

— Ah, ce dor mi-a fost de tine, murmură ea, strecurându-şi degetele prin părul lui bogat Extrem de mult.

Avea impact, îşi spuse Finn. Întotdeauna avea. Oferta unui sex năvalnic era acolo în apăsarea trupului ei, în căldura gurii. Trupul lui răspunse, dar mintea făcu un pas înapoi, prudentă.

— Şi eu mă bucur să te văd, zise el desprinzându-se din îmbrăţişare şi ţinând-o la depărtare de un braţ pentru a o privi mai bine. Arăţi splendid.

— Ah, şi tu la fel. Să-ţi fie ruşine, Deanna, spuse ea fără să-şi ia privirea de la Finn. Pentru că nu mi-ai spus că invitatul de onoare a sosit deja.

— Îmi pare rău, zise Deanna împotrivindu-se nevoii de a-şi drege glasul.

Îşi dorea să fi ieşit din cameră exact în clipa în care intrase Angela, dar expresia lacomă şi cunoscătoare pe care aceasta o avusese pe chip când alergase spre Finn o făcuse să încremenească.

— Tocmai mă pregăteam să plec.

— Voia să-mi pregătească întâi ceva de băut, zise Finn uitându-se la Deanna peste umărul Angelei.

— Nu ştiu ce m-aş face fără ea,

Întorcându-se, Angela îl luă pe Finn pe după mijloc, lipindu-şi trupul de al lui într-un fel cum numai femeile mărunte şi delicate puteau face cu uşurinţă.

— Mă pot baza pe Deanna în orice privinţă. Şi o şi fac. Ah, am uitat.

Râzând, îi întinse mâna Deannei, ca pentru a o invita în cercul fermecat.

— Cu toată zăpăceala asta, am uitat complet de palpitaţiile de aseară. Aproape că m-am îmbolnăvit de grijă când am auzit de avion, spuse ea cutremurându-se şi strângându-i mâna Deannei. Şi voiam să-ţi spun ce treabă grozavă ai făcut când ai vorbit de la faţa locului. Nu-i aşa că numai Finn e în stare să apară dintr-o semicatastrofă şi să facă un reportaj?

Deanna se uită întâi în ochii lui Finn şi apoi în ai Angelei. Era atâta tensiune sexuală în aer, încât ea abia putea să mai respire.

— N-am de unde să ştiu. Sunt sigură că aţi vrea să rămâneţi puţin singuri înainte să sosească invitaţii, iar eu trebuie să mă duc să mă schimb.

— Ah, bineînţeles, te reţinem. Deannei îi place la nebunie punctualitatea, adăugă Angela înclinându-şi capul spre al lui Finn. Fugi, draga mea.

— Ce zici de o băutură? întrebă Finn depărtându-se de ea când paşii Deannei se auziră urcând scara.

— Trebuie să fie şampanie pe-acolo, îi spuse Angela când el trecu în spatele barului din lemn de trandafir. Vreau să toastez

în cinstea întoarcerii tale cu ce e mai bun.

Făcându-i pe plac, Finn luă o sticlă din micul frigider, gândindu-se la tot felul de modalităţi în care să rezolve situaţia cu Angela în timp ce scotea folia şi desfăcea sârma.

— Am încercat să te sun de câteva ori aseară, începu ea.

— După ce am ajuns acasă, am pus în funcţiune robotul.

Eram epuizat.

Prima minciună, dar nu şi ultima, îşi spuse el făcând o grimasă când dopul ţâşni cu zgomot. Lichidul efervescent urcă spre gura sticlei, după care se retrase.

— Înţeleg, spuse ea ducându-se spre bar şi atingându-i mâna. Ei, acum eşti aici. Au fost şase luni lungi.

Fără să spună nimic, el turnă şampania în pahar şi pentru el deschise o sticlă de sifon.

— Nu bei cu mine?

— Deocamdată mă limitez la asta.

Avea sentimentul că trebuia să fie cu mintea limpede în seara aceea.

— Angela, te-ai deranjat teribil de mult. Nu era nevoie.

— Nimic nu e prea mult când e vorba, de tine, spuse ea sorbind din pahar şi privindu-l peste marginea acestuia.

Poate era un semn de laşitate, dar el păstră barul între ei. Cu toate acestea, privirea îi era directă şi calmă.

— Am avut momente plăcute împreună, Angela, dar nu putem să ne-ntoarcem înapoi.

— O să mergem înainte, zise ea ridicându-i mâna la buze şi cuprinzându-i cu gura vârful degetului. Ne simţeam atât de bine împreună. Îţi mai aminteşti, nu?

— Îmi amintesc, spuse el şi sângele începu să-i circule năvalnic prin vene în semn de răspuns.

Se înjură pentru că fusese la fel de prost precum câinele lui Pavlov.

— Numai că n-o să meargă.

Ea îşi înfipse dinţii în degetul lui, luându-l prin surprindere şi excitându-l.

— Te-nşeli, murmură ea. O să-ţi arăt. Se auzi soneria şi ea zâmbi.

— Mai târziu.

Se simţea ca închis în spatele unor gratii de catifea. Casa era plină de oameni, prieteni, colegi, reprezentanţi din conducerea reţelei, asociaţi, sărbătorindu-i cu toţii întoarcerea. Mâncarea era excelentă şi exotică, muzica în surdină şi melancolică. Ar

fi vrut să fugă.

Nu ezita să fie nepoliticos, dar ştia că o încercare de a o părăsi pe Angela ar fi creat o scenă despre care s-ar fi aflat de pe o coastă pe alta. Erau prea mulţi oameni din branşă pentru ca o altercaţie să nu apară pomenită public. Şi prefera să prezinte ştiri, nu să se prezinte o ştire despre el. Cu acest gând în minte, se hotărî să se întărească şi să reziste, chiar dacă, la sfârşitul acelei petreceri interminabile, urma inevitabila scenă urâtă între patru ochi.

Cel puţin pe terasă aerul era curat şi proaspăt. Era un bărbat care aprecia mireasma florilor de primăvară şi a ierbii proaspăt tăiate combinată cu parfumurile femeilor şi aroma mâncărurilor. Poate că i-ar fi plăcut să stea singur şi să inspire aerul serii, dar învăţase să fie flexibil atunci când nu avea de ales.

Şi avea talentul de a asculta şi de a face conversaţie în timp ce mintea îi rătăcea în altă parte. Deocamdată îşi lăsă gândurile să se îndrepte spre cabana lui, unde ar fi putut să stea lângă foc, cu o carte şi un pahar de coniac, sau aplecat şi făcând momeli noi. Singur.

— Îţi spun eu, Riley, că dacă nu îmbunătăţesc serile de

marţi, o să fim confruntaţi cu o altă reducere în cadrul departamentului de ştiri. Mi se face rău când mă gândesc la asta.

— Ştiu ce vrei să spui. Nimeni n-a uitat reducerea de personal de acum doi ani.

O zări pe Deanna.

— Scuză-mă puţin, am ceva de făcut, spuse el apoi şi îşi făcu loc prin mulţime, ajungând pe terasă şi luând-o pe după mijloc.

Când ea deveni rigidă, el clătină din cap.

— Nu-i un avans, ci o evadare.

— Zău? întrebă ea şi, în mod automat, îşi potrivi paşii după ai lui când el începu să danseze. De la ce?

— De la un discurs despre politica reţelei. Programul de marţi seara.

— Ah, zise ea. Suntem cam deficienţi la capitolul ăsta, aşa cum cred că ştii foarte bine. Emisiunea dinaintea buletinului de ştiri de noapte e…

— Taci, spuse el zâmbindu-i când ea începu să râdă şi se bucură că ochii li se aflau la acelaşi nivel. Eşti cam înaltă, nu?

— Mi s-a mai spus. Ştii, bineînţeles, că invitatul de onoare

trebuie să se plimbe printre ceilalţi.

— Nu pot să sufăr regulile.

— Eu trăiesc pentru ele.

— Atunci consideră dansul ăsta ca o plimbare printre invitaţi. Ba o să facem chiar şi puţină conversaţie. Îmi place rochia ta.

Era adevărat. Croiala simplă a rochiei *Adolfo* şi roşul ei îndrăzneţ erau o schimbare foarte plăcută faţă de pastelurile şi dantelele Angelei.

— Mulţumesc, spuse ea studiindu-i faţa curioasă.

Aproape că îi vedea durerea pulsându-i în tâmple.

— Durere de cap?

— Nu mulţumesc, am una deja.

— Să-ţi aduc o aspirină.

— E-n regulă. O să-mi treacă, spuse el trăgând-o mai aproape şi lipindu-şi obrazul de al ei. Mă simt mai bine deja. De unde eşti?

— Topeka, spuse ea şi oftă, fiind gata să închidă ochii, dar, brusc, redeveni atentă.

Era prea moale, îşi spuse ea, deşi adjectivul părea ciudat când ea era lipită de un trup tare ca fierul.

— De ce te afli la Chicago?

— Colega mea de cameră din colegiu s-a stabilit aici după ce s-a căsătorit şi m-a convins să vin şi eu. Postul de la CBC mi-a uşurat mutarea.

Mirosea superb, îşi spuse el. Parfumul părului şi al pielii ei îl făcea să se gândească la un vin aromat şi la un ’ fum tăcut. Se gândi la lacul lui, cu suprafaţa încreţită uşor în lumina stelelor, şi la strigătul muzical al greierilor în iarba înaltă.

— Îţi place să pescuieşti?

— Poftim?

— Să pescuieşti. Îţi place să pescuieşti?

Ea îşi dădu capul puţin pe spate pentru a-l privi.

— Habar n-am. Ce fel de pescuit?

El zâmbi. Nu numai privirea ei nedumerită îi făcu buzele să se arcuiască, ci şi faptul că îi luase întrebarea în serios ca şi cum ar fi fost una legată de politica internaţională.

— Ai făcut exact ce trebuia, Kansas. Curiozitatea asta o să te ducă sus de tot în meseria asta. Faţă ai sigur pentru aşa ceva.

— Prefer să mă gândesc că am minte pentru aşa ceva.

— Dacă ai, înseamnă că ştii că înfăţişarea contează foarte

mult în prezentarea ştirilor. Oamenilor le place ca morţile, dezastrele şi politica murdară să le fie relatate de o persoană atrăgătoare. Şi de ce naiba să nu fie aşa?

— Cât timp ţi-a trebuit ca să devii atât de cinic?

— Vreo cinci minute după primul reportaj la faţa locului pe când lucram la postul de televiziune numărul trei din Tulsa. Gândurile lui o luară razna, nu mai lipseau decât câţiva centimetri ca să-i guste gura sexy şi serioasă.

— Am învins alţi doi candidaţi pentru că arătam bine pe bandă.

— Şi munca ta n-a avut nicio legătură?

— Acum are, spuse el jucându-se cu părul ei.

Deanna îşi dădu seama că se simţea prea bine la atingerea degetelor lui şi schimbă subiectul.

— Cum ai obţinut cicatricea?

— Care?

— Asta, zise ea aducându-i mâna între ei şi arătându-i cicatricea.

— Ah, în timpul unei bătăi într-un bar. În…

Făcu ochii mici încercând să localizeze incidentul.

— Belfast. Un local micuţ şi încântător frecventat de

membri ai IRA.

— Mmm.

Ca să se simtă mai în siguranţă, îi ţinu în continuare mâna între ei. Oricât de intim ar fi părut gestul, îl împiedica să o mai atingă.

— Nu crezi că nu-i frumos ca un binecunoscut corespondent de televiziune să se bată prin baruri?

— Am şi eu dreptul să mă distrez puţin, dar, oricum, s-a-ntâmplat cu mult timp în urmă.

Îşi frecă degetul cu cicatricea de al ei şi apoi coborî spre încheietură, unde pulsul începu să se înteţească.

— Acum mă port mult mai frumos, spuse el zâmbind şi trăgând-o şi mai aproape.

Fiecare muşchi al ei se fluidizează.

— Nu cred.

— Pune-mă la încercare.

Era o provocare şoptită la care ea nu avu niciun răspuns.

— Te caută cineva.

Alungând acea stare, ea privi peste umăr şi îl zări pe Marshall. Când privirile li se întâlniră, el îi zâmbi şi ridică două pahare de şampanie.

— Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să-şi dau drumul, spuse Finn şi o şi făcu, dar îi prinse mâna pentru o ultimă clipă. Cât de serioasă e treaba?

Ea ezită, uitându-se în jos la mâinile lor împreunate. Dorinţa de a-şi împleti degetele cu ale lui era foarte puternică.

— Nu ştiu, spuse ea atunci privindu-l în ochi. Nu m-am hotărât.

— Dă-mi de ştire când o să te hotărăşti, zise el şi îi dădu drumul, privind în urma ei.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Marshall sărutând-o scurt înainte de a-i oferi paharul de şampanie.

— Nu-i nimic, zise ea sorbind puţin şi mirând-o faptul că avea gâtlejul atât de uscat.

— E cam răcoare aici, nu?

Preocupat, îi atinse mâna.

— Ţi-e frig. Hai înăuntru.

— Bine, spuse ea şi îi aruncă o privire lui Finn în timp ce se lăsa condusă de Marshall. Îmi pare rău că seara de ieri a fost ratată.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, spuse el şi, după ce îşi roti privirea prin încăpere, o conduse într-un colţ mai liniştit.

Amândoi suntem confruntaţi cu urgenţe în meseriile noastre.

— Te-am sunat când am ajuns acasă.

— Ştiu, am ascultat mesajul, zise el uitându-se la pahar înainte să bea din el. M-am hotărât să mă culc devreme.

— Deci n-ai văzut reportajul.

— Aseară? Nu. Dar am prins câteva fragmente la buletinul de ştiri de dimineaţă. Nu cu Finn Riley dansai adineauri?

— Ba da.

— I s-a făcut o primire pe cinste. Nu pot să-mi închipui cum putea să fie atât de stăpân pe sine şi detaşat după ce s-a aflat atât de aproape de moarte. Bănuiesc că experienţa l-a întărit.

Deanna se încruntă.

— Aş zice că e mai degrabă o chestiune de instinct şi de pregătire.

— Mă bucur că instinctul şi pregătirea nu te-au făcut să fii atât de rece. Reportajul tău de la aeroport a fost plin de pasiune şi foarte natural.

Ea zâmbi stins.

— Trebuia să fie obiectiv şi informativ.

— A fost foarte informativ, spuse el sărutând-o iarăşi. Şi arăţi foarte bine în ploaie.

Sărutând-o, nu o văzu strâmbându-se supărată.

— Excluzând buletinele de ştiri, spuse el încet, crezi că am putea să fugim de-aici mai devreme, să stăm puţin singuri?

Deanna îşi dădu seama că, numai cu douăzeci şi patru de ore în urmă, ar fi acceptat. Acum, cu zumzetul conversaţiei dj jur, cu muzica ce răzbătea prin uşile terasei şi gustul şampaniei pe limbă, ezită. Marshall îi ridică bărbia, gest care altădată îi plăcea.

— Probleme?

— Nu… Da.

Oftă supărată din cauza propriei nehotărâri. Venise vremea să dea înapoi, îşi spuse ea.

— Îmi pare rău, Marshall, dar Angela contează pe mine pentru a avea grijă de petrecere până la sfârşit. Şi, ca să fiu sinceră, situaţia evoluează prea repede pentru mine.

El nu îşi luă mâna de sub bărbia ei, dar Deanna îl simţi distanţându-se.

— N-am avut intenţia să presez.

— Nici n-ai făcut-o, spuse ea cuprinzându-i încheietura mâinii într-un gest care se voia şi hotărât şi afectuos. Am tendinţa să fiu prudentă, poate chiar exagerat de prudentă în

ceea ce priveşte relaţiile. Am motivele mele şi o să-ţi explic totul când o să pot.

— Nu-i nevoie să ne grăbim, spuse el atunci şi îşi luă mâna de pe bărbia ei. Ştii cât de mult aş vrea să fiu cu tine şi nu-i ceva numai sexual.

— Ştiu, zise ea şi, ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi obrazul de al lui.

În clipa aceea îşi aminti foarte bine cum îi simţise obrazul lui Finn lipit de al ei când dansaseră.

Era obosit şi nu obosea cu una cu două. Toţi anii în care dormise pe apucate prin trenuri, avioane şi autobuze, în care îşi aşezase cortul prin junglă, deşerturi şi în spatele liniilor inamice îl căliseră. Îi plăceau aşternuturile fine şi pernele cu miros de mentă din hotelurile de lux, dar putea să doarmă foarte bine şi cu capul pe o legătură de haine şi având în urechi ecoul focurilor de artilerie.

În seara aceea îl aştepta un pat şi uitarea. Dar, din păcate, mai avea ceva de terminat. O fi fost el un bărbat care ignora regulile, dar niciodată nu ignora problemele.

— Ultimii, zise Angela întorcându-se în livingroom părând la fel de proaspătă şi de frumoasă ca în urmă cu câteva

ceasuri. Toţi s-au bucurat nespus să te revadă, spuse ea, luându-l de gât şi punând capul sub umărul lui.

El ridică mâna pentru a o mângâia pe păr, gândindu-se că îi dădea senzaţia că era moale şi oarecum, trandafirie. Era ca şi cum ar fi fost încurcat într-o viţă înmiresmată şi căţărătoare. Dacă nu reteza acele fire, aveau să-l stranguleze, cu siguranţă.

— Hai să stăm jos. Trebuie să vorbim.

— Ştiu că-ţi vine greu să crezi, dar m-am săturat de vorbit, spuse ea şi îşi lăsă mâna să alunece pe cămaşa lui, după care începu să se joace cu nasturele de sus. Şi am aşteptat toată seara să rămân singură cu tine, să-ţi urez cu adevărat bun venit.

Se aplecă pentru un sărut şi ochii îi sclipiră plini de răceală când el o ţinu la distanţă.

— Angela, îmi pare rău, dar nu vreau s-o luăm de unde am lăsat-o acum şase luni, îi spuse el ţinându-şi mâinile cu fermitate pe umerii ei. Am terminat urât şi regret asta, dar am terminat.

— Doar n-o să mă pedepseşti pentru că am fost exagerat de înflăcărată pentru că am spus nişte lucruri sub influenţa momentului, nu? Finn, am însemnat prea mult unul pentru

celălalt.

— Am avut o relaţie, o corectă el. Am avut sex. Un sex nemaipomenit. Şi am mai avut şi un fel de prietenie ciudată. Am putea să salvăm prietenia, dacă am face abstracţie de restul.

— Eşti crud.

— Sunt sincer.

— Nu mă vrei? îl întrebă ea dând capul pe spate şi râzând. Sunetul, ca şi ochii ei, era rece ca gheaţa.

— Ştiu că mă vrei. Simt.

Pielea îi ardea când păşi din nou spre el. Buzele i se desfăcură şi se arcuiră într-un zâmbet când îi văzu privirea coborând şi zăbovind asupra lor.

— Ştii ce pot să-ţi fac, Finn. Ce-o să te las să-mi faci. Vrei la fel de mult că mine.

— Nu am tot ce vreau.

— Dar pe mine m-ai avut. Chiar aici pe podeaua asta, prima oară. Îţi aduci aminte?

Privindu-l fix în ochi, îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe pieptul lui, tremurând triumfătoare când îi simţi sub palmă bătăile nesigure ale inimii.

— Te-am făcut să-ţi pierzi minţile, mi-ai rupt hainele de pe mine. Îţi aduci aminte cum a fost?

Coborî glasul, infiltrându-se în sistemul lui ca o miere murdară.

El îşi aducea aminte şi amintirea aceea îl făcea să i se facă rău de dorinţă. Parcă îi simţea şi acum unghiile înfipte în spate şi dinţii muşcându-i umărul. Curgea sânge, dar lui nu-i păsase.

— Vreau să mă iei din nou, Finn, spuse ea, privindu-i chipul când mâna lui începu să coboare încet.

Degetele i se încovoiară pe spatele ei, înfigându-se în mătase. Ştia cum ar fi fost şi, pentru un moment, dori cu disperare acea clipă de plăcere violentă. Dar îşi aminti mult mai multe decât sexul năvalnic şi fanteziile uluitoare.

— N-o să se mai întâmple, Angela, zise el şi îşi luă mâinile de pe spatele ei.

Ea fu rapidă. El ar fi trebuit să fie pregătit, dar palma pe care i-o dădu cu sete îl împinse în spate cu doi paşi.

Ochii lui se aprinseră, dar îşi şterse cu calm sângele de pe buze.

— Nu numai camera asta a rămas neschimbată din câte văd.

— Pentru că sunt mai în vârstă decât tine, nu? îi strigă ea şi

furia îi schimonosi frumuseţea studiată a feţei. Crezi că poţi să găseşti o femeie mai tânără, una pe care să poţi s-o modelezi şi s-o înveţi să se gudure?

— Am mai discutat treburile astea. După părerea mea, le-am discutat cam pe toate, spuse el îndreptându-se spre uşă.

Ajunse aproape de capătul holului de la intrare, când ea i se aruncă la picioare.

— Nu. Nu mă părăsi! spuse ea agăţându-se de el, suspinând.

Respingerea o sfâşia, producându-i şi teamă şi durere în egală măsură. Aşa cum se întâmplase mereu. Cum avea să se întâmple întotdeauna.

— Îmi pare rău, zise ea şi, în clipa aceea, era chiar sinceră. Îmi pare rău. Te implor, nu mă părăsi.

— Pentru Dumnezeu, Angela.

Copleşit de milă şi dezgust, o trase în picioare.

— Nu face aşa ceva.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Cu braţele pe după gâtul lui, îi plânse pe umăr. Dragostea era la fel de reală ca şi furia de mai înainte, la fel de volatilă, la fel de capricioasă.

— Dacă aş crede că eşti sinceră, mi-ar fi milă de amândoi,

spuse el depărtând-o şi zgâlţâind-o puţin.

Lacrimi. Întotdeauna le considerase ca fiind cea mai puternică armă a unei femei.

— Încetează odată, fir-ar să fie. Crezi că am putut să mă culc cu tine timp de trei luni şi n-aş putea s-o fac acum, când mă manevrezi? Nu mă iubeşti, mă vrei numai pentru că te-am părăsit.

— Nu-i adevărat, spuse ea ridicându-şi chipul scăldat în lacrimi.

Era atâta suferinţă în ochii ei, atâta sinceritate, încât el fu cât pe ce să dea înapoi.

— Te iubesc cu adevărat, Finn. Şi aş putea să te fac fericit.

Furios, atât din cauza ei cât şi din cauza propriei slăbiciuni în faţa ei, el îi îndepărtă braţele.

— Crezi că nu ştiu că l-ai presat pe James să mă concedieze numai pentru că nu voiai să plec la Londra?

— Eram disperată, spuse ea acoperindu-şi faţa cu mâinile şi lăsă lacrimile să-i şiroiască printre degete. Mi-era teamă să nu te pierd.

— Ai vrut să dovedeşti că tu deţii controlul. Iar dacă James nu m-ar fi susţinut atât de zdravăn, mi-ai fi distrus cariera.

— Nu m-a ascultat, spuse ea lăsându-şi mâinile în jos şi chipul îi era rece ca gheaţa. Şi nici tu.

— Nu. Am venit aici în seara asta numai pentru că am sperat că am avut amândoi destul timp pentru ca lucrurile să se limpezească. Se pare, însă, că m-am înşelat.

— Crezi că poţi să mă părăseşti aşa, pur şi simplu? spuse ea încet şi foarte calmă, în timp ce Finn se îndrepta spre uşă. Lacrimile fuseseră uitate.

— Crezi că e simplu să-ntorci spatele şi să pleci? O să te distrug. Poate o să dureze ani de zile, dar jur că o să te distrug, până la urmă.

Finn se opri lângă uşă. Ea stătea în mijlocul holului, cu faţa umflată de plâns şi cu ochii reci ca nişte pietre.

— Îţi mulţumesc pentru petrecere, Angela. A fost un spectacol grozav.

Deanna ar fi fost de acord cu el. În timp ce Finn se îndrepta spre maşină, ea căsca în lift, urcând spre apartamentul ei. O bucura faptul că a doua zi era liberă. Acest lucru avea să-i ofere timp să-şi revină, să se refacă şi să se gândească la relaţia ei cu Marshall.

Singurele lucruri pe care le avea în plan acum erau o baie

fierbinte şi liniştitoare şi un somn bun.

Scoase cheile din poşetă înainte să se deschidă uşa liftului.

Fredonând uşor, descuie şi încuietoarea standard şi pe cea de sus. Din obişnuinţă, aprinse lumina în timp ce păşea pragul.

Linişte, îşi spuse ea. O linişte minunată şi binecuvântată.

După ce încuie uşa din nou, se duse în mod automat la telefon să verifice mesajele. În timp ce derula banda, se descălţă de pantofii din satin negru şi îşi îndoi degetele amorţite. Zâmbea ascultând vocea lui Fran care înşira tot felul de nume de copii, când zări plicul lângă uşă.

Ciudat, îşi spuse ea. Oare fusese acolo când intrase ea?

Traversă camera şi se uită pe vizor înainte să ridice plicul.

Nu era nimic scris pe el. Uimită şi înăbuşindu-şi alt căscat, îl deschise şi despături singura hârtie dinăuntru.

Era o singură propoziţie, dactilografiată cu bandă roşie:

DEANNA, TE ADOR.

Capitolul 6

— Mai avem treizeci de secunde până la intrarea în emisie.

— O să reuşim, spuse Deanna aşezându-se pe scaun lângă Roger.

— Douăzeci de secunde. Isuse, spuse Roger frecându-şi

palmele umede de genunchi. De unde i-o fi venit lui Benny ideea să adauge muzică?

— De la mine, zise Deanna aruncându-i un zâmbet mândru. A fost doar o idee. Dar o să fie perfect.

Auzi în căşti pe cineva strigând obscenităţi şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă. De ce, oare, dorea întotdeauna perfecţiunea?

— Sinceră să fiu, n-am crezut c-o să şi pună în aplicare chestia asta.

— Zece secunde afurisite, spuse Roger aruncând o ultimă privire în oglinjoara de mână. Dacă dăm chix, o să dau vina pe tine, scumpo.

— O să fie bine, zise ea cu fermitate. Gata, adăugă ea şi îi aruncă o privire încrezătoare lui Roger, după care se uită spre cameră.

— Bună ziua, urmăriţi emisiunea Midday şi eu sunt Roger Crowley.

— Iar eu sunt Deanna Reynolds. Numărul pasagerilor aflaţi la bordul zborului 1129 care a venit de la Londra vinerea trecută a fost de două sute şaizeci şi patru. În această dimineaţă, devreme, acest număr a crescut cu unul. Matthew

John Carlyse, fiul pasagerilor Alice şi Eugene Carlyse, a venit pe lume la ora cinci şi un sfert azi-dimineaţă. Deşi născut prematur, Matthew se va simţi foarte bine.

Când banda începu să se deruleze în acordurile melodiei Baby, Baby, Deanna scoase un oftat de uşurare şi zâmbi uitându-se la monitor. Ideea ei, îşi reaminti ea. Şi era perfect.

— Nişte imagini grozave.

— Nu-i rău, aprobă Roger şi se văzu silit să zâmbească în clipa în care pe monitor apăru forma micuţă şi agitată din incubator.

— Soţii Carlyse şi-au botezat fiul după numele lui Matthew Kirkland, pilotul care a făcut ca zborul 1129 să aterizeze întreg pe aeroportul O’Hare vineri seară, în ciuda defecţiunii de la motor. Domnul Carlyse a declarat că nici el, nici soţia n-au ezitat să efectueze drumul înapoi spre Londra aşa cum stabiliseră. Micul Matthew nu a făcut niciun comentariu.

— O altă ştire… spuse Roger apoi, continuând cu o altă poveste.

Deanna se uită pe materialul ei, revizuindu-şi ritmul. Când îşi ridică privirea din nou, îl sări pe Finn în spatele studioului. Se legăna pe călcâie, cu degetele în buzunarele din faţă, dar îi

făcu un semn din cap în semn de felicitare.

Ce naiba căuta acolo, urmărind şi evaluând? Doar avea o săptămână întreagă liberă. De ce nu era pe plajă, la munte, undeva? Chiar şi când se întoarse spre cameră pentru a continua prezentarea ştirilor, îi simţi privirea aţintită asupra ei, calmă şi obiectivă.

Când se opriră pentru ultimul moment publicitar dinaintea emisiunii *Colţul Deannei*, ea era deja furioasă.

Se ridică de la pupitru, coborî treptele şi porni grăbită printre mulţimea de cabluri. Înainte ca ea să apuce să îl salute pe invitatul din ziua aceea, Finn îi răsări în faţă.

— Eşti mai bună decât ţineam eu minte.

— Zău? întrebă ea şi trase scurt de tivul taiorului. Ei bine, după un asemenea compliment, pot să mor fericită.

— E doar o observaţie, spuse el şi, curios, o ţinu de braţ ca nu cumva ea să se depărteze. Încă nu-mi dau seama de o treabă. Şi acum sunt pe lista neagră pentru că te-am dat la o parte vineri seară?

— Nu eşti pe nicio listă. Pur şi simplu, nu-mi place să fiu urmărită.

Îi dădu drumul şi, dintr-un impuls de moment, se aşeză pe

unul din scaunele pliante. Nu avusese intenţia să rămână şi ştia că o făcea doar ca să o enerveze. Venise acolo în după-amiaza aceea, aşa cum făcuse şi cu o seară în urmă, pentru că îi plăcea să se afle din nou la studiourile din Chicago.

Nu prea avea altceva în viaţă în prezent în afară de carieră.

Şi prefera astfel. Se gândi din nou la Deanna când o auzi râzând. Un sunet plăcut, care te făcea să te gândeşti puţin la sex. Se potrivea cu înfăţişarea, îşi spuse el. Şi cu ochii. Acum erau plini de căldură şi de interes faţă de invitata ei, care vorbea despre o expoziţie de artă programată pentru seara aceea.

În momentul acela, lui Finn puţin îi păsa de artă. Dar era interesat, foarte interesat de Deanna. Felul în care se apleca în faţă, numai puţin, pentru a imprima mai multă intimitate interviului. Nici măcar o dată nu o văzu uitându-se pe însemnări sau chinuindu-se să găsească o întrebare.

Chiar şi după ce se termină emisiunea, Deanna continuă să-i acorde atenţie invitatei. Drept urmare, artista plecă din studio extrem de mulţumită de sine. Deanna urcă din nou la pupitru alături de Roger pentru încheierea emisiunii.

— E bună, nu?

Finn aruncă o privire în spate. Simon Grimsley se afla chiar lângă uşa studioului. Era un bărbat cu umeri înguşti şi cu o faţă prelungă ce exprima în permanenţă îngrijorare şi îndoială. Chiar şi atunci când zâmbea, ca în clipa aceea, ochii lui aveau o expresie de inevitabilă condamnare. Îşi pierdea părul, deşi Finn ştia că avea până în treizeci de ani. Era îmbrăcat, ca întotdeauna, cu un costum negru şi purta o cravată tricotată. Şi, tot ca întotdeauna, îmbrăcămintea îi scotea în evidenţă trupul slab.

— Cum mai merge treaba, Simon?

— Nu mă mai întreba, zise el dându-şi peste cap ochii întunecaţi şi pesimişti. Angela e în toane rele astăzi. Catastrofă.

— Nu-i deloc o noutate.

— De. Parcă n-aş şti, spuse el şi îşi coborî glasul când se aprinse lumina roşie. A azvârlit cu un press-papiers după mine, şopti el. *Baccarat.* Bine că nu prea are forţă în braţ.

— Poate ar putea să se ducă să lucreze la Cubs.

Simon scoase ceea ce ar fi putut fi numit un chicotit, după care şi-l înăbuşi cu un sentiment de vinovăţie.

— E într-o tensiune extraordinară.

— Da, ai dreptate.

— Nu-i uşor să te menţii pe primul loc, spuse Simon şi răsuflă uşurat când becul pe care scria *în emisie* se stinse. Televiziunea în direct îl făcea să stea într-o permanentă încordare. Deanna, spuse el atunci, făcându-i semn şi fu cât pe ce să se împiedice într-un cablu răsucit când se grăbi să o prindă din urmă. Frumoasă emisiune. Sincer.

— Mulţumesc, zise ea uitându-se apoi la Finn şi iar la el. Cum a mers înregistrarea de dimineaţă?

— A mers, spuse el strâmbându-se. Angela m-a rugat să-ţi aduc mesajul ăsta, zise el întinzându-i un plic de un roz-pal. Părea ceva important.

— Bine, spuse ea luptând împotriva tendinţei de a băga plicul în buzunar. Nu-ţi face griji, o să iau legătura cu ea.

— Bine, atunci eu mă duc sus. Vino la înregistrarea de după-amiază, dacă ai timp.

— O să vin.

Finn privi cum se închise uşa în urma lui Simon.

— N-o să-nţeleg niciodată cum poate cineva atât de nervos şi de deprimat să suporte personajele pe care le invită Angela în emisie.

— E organizat. Nu ştiu pe nimeni care să aranjeze lucrurile mai bine ca Simon.

— N-a fost o critică, zise Finn potrivindu-şi pasul după al ei şi ieşind din studio. Era un simplu comentariu.

— Se pare că eşti plin de comentarii astăzi.

Din obişnuinţă, intră în cabină pentru a-şi reface machiajul.

— Atunci mai am unul. Interviul tău cu artista, Myra, parcă, a fost excelent.

Plăcerea se furişă prin sistemul ei de apărare.

— Mulţumesc. A fost un subiect interesant.

— Nici nu trebuia să fie. Ai pus-o la punct când a început să vorbească despre tehnică şi simbolism. Ai menţinut atmosfera degajată şi prietenească.

— Prefer atmosfera degajată şi prietenească, spuse ea şi privirile li se întâlniră în oglindă. i

Ț -l las ţie pe Gorbaciov şi

pe Hussein.

— Apreciez gestul, zâmbi el şi clătină din cap când ea îşi reîmprospăta rujul. Eşti irascibilă. Observaţia se voia un compliment.

— Ştii ce cred eu, Finn? spuse ea netezindu-şi părul şi

întorcându-se. Cred că era prea multă energie în încăperea asta. Energie contradictorie.

El simţise electricitatea încă de când o luase în braţe pe pista măturată de ploaie.

— Şi cum te face să te simţi energia asta?

— Sufocată, spuse ea zâmbind în semn de răspuns la amuzamentul din privirea lui. Bănuiesc că din cauza asta mi se pare mereu că-mi stai în cale.

— Atunci, presupun că ar fi mai bine să mă dau deoparte şi să-ţi fac loc.

— De ce n-o faci? întrebă ea şi luă plicul roz, dar, înainte să apuce să-l deschidă, Finn o prinse de mână.

— Întrebare. Cum se împacă slujba ta de reporter pentru CBC cu slujba pentru Angela?

— Nu lucrez pentru Angela, ci la departamentul de ştiri.

Cu mişcări iuţi şi precise, îşi perie părul şi şi-l legă la spate.

— Din când în când, îi fac mici servicii Angelei. Nu mă plăteşte.

— Doar două prietene bune care se ajută reciproc?

Ea ignoră tonul ironic.

— N-aş zice că Angela şi cu mine suntem prietene bune.

Suntem prietene şi ea e foarte generoasă cu mine. Cei de la departamentul de ştiri nu se sesizează din cauza colaborării mele cu Angela sau din cauza timpului pe care i-l acord.

— Am auzit. Dar cei de la departamentul divertisment nu ezită să aplice puţină presiune, fiindcă au o emisiune care se află pe primul loc în topul preferinţelor, spuse el legănându-se pe călcâie şi privind-o. Mă-ntreb de ce s-o osteni Angela atât numai ca să te folosească.

Ea se înfurie.

— Nu mă foloseşte. Învăţ foarte mult de la ea. Şi găsesc că e ceva util.

— Ce înveţi, mai exact?

Cum să fii cel mai bun, îşi spuse ea, dar avu grijă să păstreze acel gând pentru sine.

— Are un talent incredibil pentru interviuri.

— Asta-i adevărat, dar mi se pare că şi tu eşti suficient de abilă, zise el, după care făcu o pauză. Mai ales la ştiri sentimentale.

Ea aproape că mârâi, ceea ce pe el îl încântă.

— Îmi place ce fac şi, chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, tot n-ar fi fost treaba ta.

— O afirmaţie exactă.

Ar fi trebuit să lase baltă acel subiect, dar ştia prea bine ce putea să facă Angela când îşi înfigea ghearele. Dacă nu se înşela cumva, Deanna avea să sângereze în curând îngrozitor de mult.

— Ai asculta un sfat prietenesc în legătură cu Angela? A

— Nu. Îmi formez singură părerile în legătură cu oamenii.

— Cum. Vrei. Dar mă-ntreb, zise el studiindu-i chipul cu atenţie. Eşti, oare, atât de dură cum te crezi?

— Pot să fiu şi mai dură chiar.

— Va trebui să fii, spuse el şi, dându-i drumul, plecă.

Rămânând singură, Deanna trase adânc aer în piept ca să se calmeze. De ce, oare, de fiecare dată, după ce stătea cinci minute cu Finn, se simţea ca şi cum ar fi participat la un maraton? Epuizată şi ameţită. Alungându-l din minte cu hotărâre, deschise plicul trimis de Angela. Scrisul era plin de înfloriturі.

Deanna, draga mea,

Aş vrea să vorbim ceva extrem de important. Programul meu de azi e înnebunitor, dar pot să plec puţin pe la patru. Hai să ne întâlnim la Ritz să luăm ceaiul. În holul mare.

Crede-mă, e foarte urgent.

Cu dragoste, Angela.

Angelei nu-i plăcea deloc să aştepte. Pe la patru şi un sfert comandă un al doilea cocktail cu şampanie şi începu să fiarbă. Tocmai voia să-i ofere Deannei şansa vieţii ei şi, în locul recunoştinţei, primea impoliteţe. Drept urmare, se răsti la chelneriţă, când îi aduse băutura şi îşi roti privirea încruntată prin salonul somptuos.

Fântâna din spatele ei susura muzical. O liniştea puţin, ca şi înghiţitura de şampanie. Nu se numea că bea, îşi spuse ea. Era ca şi cum ar fi gustat succesul.

Luxul şi eleganţa hotelului Ritz erau cu totul altceva faţă de viaţa din Arkansas, îşi aminti ea. Şi era pe cale de a ajunge şi mai departe chiar.

Amintirea planurilor pe care le avea îi mai netezi cutele de pe faţă. Zâmbetul ei îi dădu curaj unei doamne cu păr albăstrui care se apropia pentru a-i cere un autograf. Angela fu extrem de amabilă. În clipa în care intră în grabă, la patru şi douăzeci, Deanna o văzu pe

Angela stând de vorbă cu o admiratoare.

— Scuză-mă, te rog, zise ea aşezându-se la masă în faţa ei.

Îmi pare foarte rău că am întârziat.

— Nu te mai gândi la asta, spuse Angela zâmbind. Mă bucur că v-am cunoscut, doamnă Hopkins. Şi mă bucur foarte mult că vă place emisiunea.

— N-aş pierde-o pentru nimic în lume. Şi sunteţi şi mai frumoasă în realitate decât la televizor.

— Nu-i drăguţ? spuse Angela când rămase numai cu Deanna. Urmăreşte emisiunea în fiecare dimineaţă. Acum o să se laude la toate prietenele de la clubul de bridge că m-a cunoscut personal. Hai să-ţi comand ceva de băut.

— Ceai. Sunt cu maşina.

— Prostii, spuse Angela atrăgând atenţia chelneriţei, după care bătu uşor în paharul ei şi ridică două degete. Refuz să sărbătoresc ceva cu ceva atât de insipid precum ceaiul.

— Atunci ar trebui să ştiu ce sărbătorim, spuse Deanna scoţându-şi taiorul.

Un pahar, se gândi ea, putea dura cu uşurinţă jumătatea de oră pe care se gândise să şi-o petreacă acolo.

— Nu înainte de a ţi se aduce şampania, spuse Angela zâmbind şi sorbind din pahar. Trebuie să-ţi mulţumesc încă o dată pentru ajutorul pe care mi l-ai dat alaltăieri seară. A fost o

petrecere minunată.

— N-au fost prea multe de făcut.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Tu eşti în stare să rezolvi toate detaliile astea, zise Angela, şi cu un gest uşor din mână, pe mine mă enervează.

Punând paharul pe masă din nou, scoase o ţigară.

— Ce părere ai despre Finn?

— Trebuie să admit că e unul din cei mai buni reporteri de la CBC sau de la oricare alt post de televiziune. Puternic. Ştie să ajungă în miezul evenimentului şi să se implice doar atât cât să fascineze publicul.

— Nu, nu din punct de vedere profesional, spuse Angela scoţând fumul nerăbdătoare. Ca bărbat.

— Nu-l cunosc ca bărbat.

— Impresii, Deanna, spuse Angela cu o voce mai acută, ceea ce o făcu pe Deanna să între în alertă. Doar eşti reporteră, nu? Eşti învăţată să remarci. Care sunt observaţiile tale?

Teren periculos, îşi spuse Deanna. Se auziseră tot felul de zvonuri despre o poveste trecută şi despre o actuală relaţie amoroasă între cele două vedete.

— Obiectiv? E foarte atrăgător, plin de farmec şi bănuiesc

că va trebui să folosesc din nou cuvântul puternic. E foarte simpatizat de tehnicieni, dar şi de colegi.

— Mai ales de femei, zise Angela începând să-şi legene piciorul, un semn de agitaţie.

Şi tatăl ei fusese plin de farmec, nu? îşi aminti ea cu amărăciune. Şi atrăgător şi, cu siguranţă, puternic când se afla pe cale de a da o lovitură. Şi el o părăsise, le părăsise pe ea şi pe mama ei beţivă, pentru o altă femeie, şi pentru chemarea de sirenă a unei averi imense. Însă, de atunci, învăţase cum să plătească şi ea cu aceeaşi monedă.

— Poate să fie foarte încântător, continuă ea. Şi foarte viclean. Nu se dă în lături de la a se folosi de oameni pentru a-şi atinge scopul, spuse ea apoi şi trase cu poftă din ţigară, zâmbind prin norul de fum. L-am văzut căutându-te la petrecere şi m-am gândit să-ţi dau un sfat prietenesc.

Deanna îşi ridică o sprânceană, întrebându-se ce ar fi spus, oare, Angela dacă ar fi ştiut că Finn folosise aceleaşi cuvinte cu câteva ceasuri în urmă.

— Nu-i nevoie.

— Ştiu că, în prezent, eşti cu Marshall, dar Finn poate fi foarte convingător, spuse Angela stingând ţigara şi aplecându-

se puţin. Ştiu cum circulă zvonurile la studio, aşa că nu-i nevoie să te prefaci că nu ştii ce-a fost între mine şi Finn înainte ca el să plece la Londra. Mă tem că, din moment ce eu am pus punct lucrurilor, el o să încerce să-şi salveze mândria lovindu-mă, înscenând ceva cu cineva la care eu ţin foarte mult. N-aş vrea să te văd suferind.

— N-o să se-ntâmple aşa ceva, spuse Deanna, mişcându-se pe scaun deloc în apele ei. Angela, timpul trece. Dacă despre asta ai vrut să stăm de vorbă…

— Nu, nu. Făceam doar conversaţie. Aşa, zise ea zâmbind când li se aduseră băuturile. Acum avem tot ce ne trebuie pentru un toast.

Ridică paharul şi aşteptă ca şi Deanna să-l ridice pe al ei.

— Pentru New York, spuse ea şi cele două pahare scoaseră un clinchet vesel.

— New York?

— Toată viaţa mi-am dorit asta.

După ce luă o înghiţitură în grabă, Angela puse paharul jos. Emoţia plutea în jurul ei în valuri. Nimic, nici măcar şampania, nu o putea egala.

— Acum e o realitate. Ceea ce-ţi spun acum e absolut

confidenţial, înţelegi?

— Bineînţeles.

— Mi s-a făcut o ofertă de către cei de la Starmedia, Deanna, o ofertă incredibilă. Voi pleca din Chicago şi de la CBC în august, când o să-mi expire contractul. Emisiunea mea se va muta la New York şi în plus voi avea patru ediţii speciale pe an.

Ochii îi erau ca o sticlă albastră, iar degetele îi alunecau în sus şi în jos pe pahar asemeni unor păsări agitate în căutarea unui loc unde să se aşeze.

— E minunat. Dar credeam că ai acceptat deja să-ţi reînnoieşti contractul cu CBC şi sindicatul *Delacort.*

— Verbal, spuse ea ridicând din umeri cu indiferenţă. Starmedia e un sindicat mult mai plin de imaginaţie. Mă duc acolo unde sunt cel mai apreciată şi cel mâi bine răsplătită. O să-mi pun pe picioare propria companie producătoare. Şi n-o să producem numai Angela’s, ci şi emisiuni speciale, filme de televiziune, documentare. O să am acces la tot ce-i mai bun în domeniu.

Făcu o pauză, plăcându-i întotdeauna să joace teatru.

— De-asta vreau să vii cu mine ca producător executiv.

— Eu? întrebă Deanna, scuturând din cap ca pentru a-şi limpezi gândurile. Eu nu sunt producător. Şi Lew…

— Lew, spuse Angela eliminându-şi vechiul asociat cu o simplă mişcare a capului. Vreau o persoană tânără, proaspătă, plină de imaginaţie. Nu, când o să fac pasul ăsta, n-o să-l iau pe Lew cu mine. Postul e al tău, Deanna. Nu trebuie decât să-l accepţi.

— Sunt măgulită, zise ea. Stupefiată, se corectă apoi. Nici nu ştiu ce să spun.

— Să te ajut eu. Spune „da”.

Râzând, Deanna se lăsă pe spate şi o privi pe femeia din faţa ei. Nerăbdătoare, impulsivă şi necruţătoare. Calităţi deloc rele. Mai erau, de asemenea, talent, inteligenţă şi acei nervi întinşi la maximum pe care Angela credea că nu-i observa nimeni. Combinaţia aceea o dusese până în vârf şi o făcea să se menţină acolo.

— Aş vrea tare mult să primesc chiar acum, Angela, dar trebuie să mă gândesc.

— La ce să te gândeşti? întrebă Angela simţind cum i se urcă vinul la cap şi Deanna fu destul de iute şi împiedică un pahar să se răstoarne când Angela întinse neatentă mâna peste

masă. Nu primeşti oferte din astea în fiecare zi în meseria asta, să ştii. Pune mâna pe ce prinzi. Ştii de câţi bani e vorba? Ce prestigiu, ce putere?

— Am o oarecare idee.

— Un sfert de milion pe an, pentru început. Şi toate avantajele care derivă din asta.

Deannei îi trebui un moment pentru a închide gura.

— Nu, spuse ea încet. Se pare că, de fapt, n-am avut nicio idee.

— Propriul tău birou, propriii tăi angajaţi, o maşină cu şofer la dispoziţie. Ocazii de a călători, de a întâlni crema.

R De ce?

Încântată, Angela se lăsă pe spate.

— Pentru că pot să am încredere în tine. Pentru că mă pot baza pe tine şi pentru că văd puţin din mine când te privesc.

Deanna simţi un fior rece prin şira spinării.

— E un pas foarte important.

— Cei mărunţi sunt o pierdere de timp.

— Poate, dar tot trebuie să mă gândesc. Nu ştiu dacă sunt potrivită.

— Eu cred că eşti, spuse Angela şi începu din nou să-şi

piardă răbdarea. De ce te-ai îndoi?

— Angela, unul din motivele pentru care cred că-mi oferi postul ăsta e faptul că sunt o persoană care se poate ocupa foarte bine de detalii. Pentru că sunt meticuloasă şi obsedant de organizată. N-aş putea să fiu aşa dacă n-aş avea timp să mă gândesc.

Încuviinţând, Angela scoase altă ţigară.

— Ai dreptate. N-ar trebui să te presez, dar aş vrea tare mult să vii cu mine. Cât timp îţi trebuie?

— Vreo două zile. Pot să te anunţ la sfârşitul săptămânii?

— Bine, spuse Angela aprinzând bricheta şi privind flăcăruia o clipă. O să-ţi mai spun un singur lucru. Locul tău nu e la un pupitru, citind ştiri. Eşti făcută pentru lucruri mai importante, Deanna. Am văzut asta încă de la început.

— Sper să ai dreptate, zise Deanna oftând profund. Sper din tot sufletul.

Micuţa galerie de pe Michigan Avenue era plină de lume. Puţin mai mare decât un garaj obişnuit de la periferie, încăperea era puternic luminată pentru evidenţierea tablourilor îndrăzneţe aşezate aproape ramă lângă ramă pe pereţi. În clipa în care Deanna păşi înăuntru, se bucură că se hotărâse să între.

Nu numai că o făcu să nu se mai gândească la uluitoarea ofertă pe care i-o făcuse Angela în după-amiaza aceea, dar putea să vadă personal efectul interviului ei.

Atmosfera era încărcată de zgomote şi miresme.

Şampanie ieftină şi glasuri. Şi culoare, îşi spuse ea. Negrul şi griu mulţimii contrastau puternic cu culorile vii, ale picturilor. Îi păru rău că nu venise cu un operator să facă un mic reportaj la faţa locului.

— Un eveniment interesant, îi şopti Marshall la ureche.

Deanna se întoarse şi îi zâmbi.

— N-O să stăm mult. Ştiu că nu prea e stilul tău.

El îşi roti privirea în jur la culorile acelea aruncate pe pânze şi spuse:

— Nu prea.

— Chestii moderne, spuse Fran venind lângă ei împreună cu soţul ei, Richard. Scurtul tău interviu de după-amiază a avut ceva impact.

— Ştiu eu?

— Eh, n-a prins rău, spuse Fran care înălţă capul adulmecând în aer. Miroase a mâncare.

— A ajuns să simtă mirosul unui crenvurşt fierbând de la o

distanţă de trei blocuri, spuse Richard luând-o pe după umeri. Avea un chip drăguţ şi zâmbea cu uşurinţă. Părul de un blond-deschis era tuns în stil conservator, dar în lobul urechii stângi avusese odată tot felul de cercei.

— Este o sensibilizare a simţurilor, spuse Fran. Iar noi o să vă lăsăm acum. Ne vedem mai târziu, spuse ea apoi trăgându-l pe Richard.

- Ţi-e foame?

Împinsă din spate, Deanna se mişcă mulţumită sub braţul protector al lui Marshall.

— Nu chiar.

Profitând de înălţime, el privi în jur şi o conduse departe de mulţime.

— Ai fost foarte drăguţ, Marshall.

— Pentru că am venit aici? E interesant.

Ea râse şi îl sărută din nou.

— Foarte drăguţ. Nu vreau decât să mă duc s-o felicit pe Myra, zise Deanna rotindu-şi privirea în jur. Dacă o găsesc.

— Nu te grăbi. Ce-ar fi să mă duc să văd dacă găsesc nişte aperitive?

— Mulţumesc.

Deanna îşi făcu drum prin mulţime, li plăcea acea înghesuială, zumzetul, frânturile de conversaţii pe care le surprindea. Ajunsese cam la jumătatea încăperii, când o pictură îndrăzneaţă o făcu să se oprească. Linii sinuoase şi pete de culoare, pe un fundal de un albastru ca al cerului la miezul nopţii, transformau pânza într-o explozie de emoţie şi energie. Fascinată, Deanna se apropie şi mai mult. Sub rama neagră şi lucioasă scria Treziri. Perfect, îşi spuse ea. Absolut perfect.

Culorile aveau viaţă, păreau să lupte ca să iasă de pe pânză, să fugă de noapte. Chiar în timp ce privea pictura, simţi cum plăcerea se transformă în dorinţă şi dorinţa în hotărâre. Cu o mică jonglare a bugetului…

— Îţi place?

Se simţi readusă la realitate. Dar nu se osteni să se întoarcă pentru a-l privi pe Finn.

— Da, foarte mult. Îţi petreci mult timp prin galerii?

— Din când în când, spuse el venind lângă ea, amuzat de felul în care ea se uita la tablou.

Ochii ei reflectau orice gând care îi trecea prin minte.

— De fapt, interviul tău de după-amiază m-a convins să vin.

— Zău? întrebă ea întorcându-şi privirea spre el.

Era îmbrăcat cam la fel ca atunci când traversase pista. Cu geaca de piele scumpă deschisă, cu blugii confortabil de uzaţi, cu cizmele la fel.

— Da, zău. Şi îţi sunt recunoscător, Kansas.

— Pentru ce?

— Pentru asta, spuse el arătând spre tablou. Tocmai l-am cumpărat.

— Nu… zise ea uitându-se când la el, când la tablou şi apoi din nou la el, strângând din dinţi. Înţeleg.

— M-a atras, spuse el punându-i mâna pe umăr şi întorcându-se spre tablou.

Dacă ar fi continuat să o privească, Finn ştia că ar fi izbucnit în râs. Se putea citi absolut tot în ochii ei, dezamăgirea, dorinţa, iritarea.

— Şi preţul a fost accesibil. Cred că or să-şi dea seama în curând că l-au vândut la un preţ sub valoarea lui.

Era al ei, fir-ar să fie. Îşi şi închipuise cum avea să-l agaţe deasupra biroului, acasă. Nu-i venea să creadă că i-l luase de sub nas.

— De ce tocmai pe ăsta?

— Pentru că era perfect pentru mine, spuse el şi, apăsându-i umărul uşor, o întoarse spre el. Am ştiut de cum l-am văzut. Şi când văd ceva ce-mi doresc…

Îşi plimbă degetul în sus pe o latură a gâtului ei, uşor de tot, în timp ce o privea drept în ochi.

— … fac tot ce pot ca să-l am.

Pulsul ei o luă la fugă ca un iepure, surprinzând-o şi supărând-o. Stăteau faţă-n faţă acum, cu ochii şi gurile la acelaşi nivel. Şi prea aproape, doar cu doi centimetri prea aproape, aşa încât ea putu să-şi vadă imaginea în albastrul de vis al ochilor lui.

— Uneori, ceea ce vrem nu e disponibil.

— Uneori, spuse el zâmbind, iar ea uită de mulţimea din jur care îi făcea să se apropie şi mai mult unul de celălalt, de tabloul dorit din spatele ei şi o voce lăuntrică îi spunea să se depărteze. Un reporter bun trebuie să ştie când să acţioneze repede şi când să fie răbdător. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, zise ea, dar îi era foarte greu să gândească.

Ochii lui erau de vină, îşi dădu seama ea, felul în care se focalizau ca şi cum n-ar fi fost nimic şi nimeni în jur. Şi ea ştiu, într-un fel, că ar fi continuat să o privească astfel chiar

dacă pământul s-ar fi despicat deodată sub ea.

— Vrei să fiu răbdător, Deanna? o întrebă el plimbându-şi degetul de-a lungul maxilarului ei, zăbovind.

— Eu…

Plămânii ei rămaseră brusc fără aer. Şi pentru o clipă, o clipă de uimire, simţi că se înclină spre el.

— Ah, văd că ai găsit deja gustări.

Ea văzu amuzamentul de pe chipul lui Finn.

— Da, Marshall, spuse ea cu o voce nesigură, şi chinuindu-se să şi-o dreagă, se agăţă de braţul lui ca şi cum ar fi fost o stâncă în mijlocul unei mări în furtună. M-am întâlnit cu Finn. Nu cred că vă cunoaşteţi. Doctorul Marshall Pike, Finn Riley.

— Desigur. Îţi cunosc activitatea, spuse Marshall întinzând mâna. Bun venit înapoi la Chicago.

— Mulţumesc. Eşti psiholog, nu?

— Da. Specialist în sfaturi conjugale.

— Interesantă muncă. Statisticile par să indice un sfârşit al familiei tradiţionale, deşi curentul general, dacă ţii cont de reclame, divertisment, pare să fie o întoarcere la asta.

Deanna căută vreo înţepătură, dar nu găsi nimic în afară de un interes sincer când Finn îl atrase pe Marshall într-o discuţie

despre familia americană.

Se simţea liniştită cu mâna într-a lui Marshall, având senzaţia că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă şi ea parte dintr-un cuplu. Prefera stilul blând şi romanţat al lui Marshall decât atacul direct al lui Finn asupra sistemului ei nervos. Dacă ar fi fost nevoită să-i compare pe cei doi bărbaţi, ceea ce se asigură că nu avea să se întâmple, i-ar fi dat lui Marshall note maxime pentru politeţe, respect şi stabilitate.

Îi zâmbi, dar privirea îi fu atrasă din nou de acel tablou dramatic şi pasionat.

Când Richard şi Fran li se alăturară, Deanna făcu prezentările şi, după câteva minute de conversaţie uşoară, se despărţiră. Deanna încercă să pretindă că nu simţea privirea lui Finn aţintită asupra ei când îşi făceau drum spre uşă.

— Linişteşte-te, inimă, îi şopti Fran la ureche. E şi mai sexy în realitate decât pe ecran.

— Crezi?

— Iubito, dacă n-aş fi fost măritată şi însărcinată, aş face mai mult decât să cred, spuse Fran aruncând 6 ultimă privire peste umăr. Mmm, mmm…

Râzând, Deanna o împinse uşor spre uşă.

— Stăpâneşte-te, Myers.

— Fanteziile sunt inofensive, Dee, iţ-am spus mereu. Şi, dacă s-ar fi uitat la mine aşa cum s-a uitat la tine, m-aş fi transformat într-o baltă de hormoni la picioarele lui.

Deanna îşi învinse tremurul din stomac trăgând aer în piept.

— Nu mă topesc atât de uşor.

Faptul că nu se topea uşor făcea parte din problemă, îşi spuse Deanna mai târziu. Când Marshall opri maşina în faţa locuinţei ei, ea ştiu că avea să o conducă până sus. Şi atunci avea să aştepte să fie invitat înăuntru. Şi apoi…

Slăbiciunea era în ea, fără îndoială. Putea să dea vina pe trecut pentru faptul că ezita să aibă raporturi intime. Şi ar fi fost destul de adevărat. Nu voia să admită că o altă parte a ezitării ei se datora lui Finn.

— Nu-i nevoie să mă conduci.

El ridică mâna ca să se joace cu părul ei.

— E încă devreme.

— Ştiu. Dar mâine dimineaţă trebuie să mă duc la serviciu devreme. Apreciez foarte mult faptul că m-ai însoţit la galerie.

— Mi-a făcut plăcere. Mai mult decât m-am aşteptat.

— Bine, spuse ea zâmbind şi îşi atinse buzele de ale lui.

Când el adânci sărutul, ea nu se împotrivi. Un geamăt surd de plăcere ieşi din gâtlejul ei când el schimbă unghiul sărutului. Inimile le băteau împreună.

— Deanna, spuse el plimbându-şi gura uşor peste faţa ei. Vreau să fiu cu tine.

– Ştiu, zise ea îndreptându-şi buzele din nou spre ale lui. Aproape, îşi spuse ea visătoare. Era aproape sigură.

— Mai am nevoie de puţin timp, Marshall. Îmi pare rău.

— Ştii ce simt pentru tine? întrebă el luându-i faţa în mâini şi privind-o cu atenţie. Dar înţeleg, trebuie să fie cum trebuie. Ce-ar fi să plecăm undeva câteva zile?

— Să plecăm?

— Departe de Chicago. Am putea s-o facem într-un weekend, spuse el şi, întorcându-i faţa uşor, îi sărută un colţ al gurii. Cancun, St. Thomas, Maui. Unde vrei, zise el apoi şi îi sărută celălalt colţ. Numai noi doi. Ne-ar ajuta să vedem cum ne înţelegem, departe de serviciu, de toate presiunile.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea închizând ochii. Aş vrea să mă mai gândesc.

R Gândeşte-te.

În ochii lui se văzu un licăr de triumf întunecat.

— Verifică-ţi programul şi lasă restul în seama mea.

Capitolul 7

Deanna nu se aşteptase la sentimentul de neloialitate. Televiziunea era, în definitiv, o afacere. Şi o parte din afacere era să avansezi, să închei cel mai bun acord. Dar, în timp ce întâmplările lunii mai mistuiau clădirea care adăpostea postul de televiziune CBC, cu nopţi întregi de discuţii legate de cotele de popularitate analizate de toată lumea, de la cei mai buni reporteri până la echipele de întreţinere, ea se simţea ca o trădătoare.

Bugetul pentru anul următor se calcula în funcţie de aceste analize, iar estimările se făceau greşit. Ea ştia că Angela's avea să dispară înainte de venirea toamnei. Iar, prin acordul pe care îl încheiase, Angela avea să rivalizeze atât cu emisiunile din timpul zilei ale postului CBC, cât şi cu ediţiile speciale de foarte bună calitate.

Cu cât atmosfera din redacţie era mai de sărbătoare, cu atât Deanna îşi simţea conştiinţa mai încărcată.

— Ai vreo problemă, Kansas?

Deanna îşi ridică privirea şi îl văzu pe Finn aşezându-se comod pe colţul biroului ei.

— De ce întrebi?

— De cinci minute te uiţi la ecranul ăsta. Sunt obişnuit să te văd agitându-te.

— Mă gândesc.

— Asta nu te împiedică de obicei, spuse el şi, aplecându-se, îi frecă locul dintre sprâncene cu degetul mare. Tensiune. Apărându-se, ea se dădu în spate pentru a întrerupe contactul.

— Sunt în toiul analizelor din mai. Dumnezeule, perioada cotării gradului de popularitate. Cine nu-i tensionat?

— *Midday* se menţine pe poziţie.

— Mai mult decât atât, zise ea, mândria şi loialitatea adunându-se la un loc. Avem douăzeci şi opt la sută. Cu trei puncte mai mult faţă de ultimele analize.

— Foarte bine. Prefer să te văd furioasă decât nefericită.

— Nu eram nefericită, zise ea printre dinţi. Mă gândeam.

— Mă rog, spuse el ridicându-se şi luând sacul de voiaj pe care îl puse jos.

— Unde pleci?

— La New York, spuse el şi, cu o mişcare uşoară, exersată de multe ori, aruncă sacul pe umăr. O să ţin locul câteva zile

gazdei de la Wake-Up Call. Alergia lui Kirk Brooks îşi spune cuvântul.

— Dacă-ţi displace chiar atât de mult, de ce-o faci?

— Fiindcă lucrez aici, zise el simplu şi luă o mână de bomboane.

Deanna îşi coborî privirea, făcându-şi de lucru cu hârtiile de pe birou. Şi ea la fel, îşi spuse extrem de abătută. Şi ea la fel.

— Deci, e o chestiune de loialitate.

— Întâi şi întâi.

Ce era, oare, în capul ei? se întrebă el. Păcat că nu avea timp să afle.

— Pe urmă, se poate extinde. Dacă Wake-Up Call se duce naibii, veniturile vor avea de suferit. Care ar fi primul departament care ar simţi asta?

— Ştirile.

— Exact. Ai emisiunea de dimineaţă care cade la fund şi faptul că doi idioţi nu sunt în stare să alcătuiască un program ca lumea marţi seara şi, înainte să apuci să spui Neilson, avem reduceri de personal.

— Luni şi vineri sunt tari, murmură ea. Şi mai avem şi Angela’s.

— E cam rău să ştii că Angela şi câteva emisiuni ne salvează fundurile, spuse el zâmbind, după care ridică din umeri. Urâtă treabă. Nu cred că m-ai săruta înainte de plecare.

— Nu cred.

- Dar o să-ţi lipsesc.

În ochii lui era destul umor ca să-i zâmbească şi ea.

— Nu pleci la război, Finn.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Fii pe fază, îi mai spuse el şi se depărtă.

Deanna îl văzu ducându-se la altă reporteră, care râse şi îi dădu un sărut exagerat pe gură. În aplauzele care izbucniră, el se întoarse şi îi zâmbi Deannei. După ce îi mai salută o dată pe toţi, ieşi din redacţie.

Deanna mai chicotea uşor când se întoarse la lucru. O fi având defectele lui, dar cel puţin, o făcea să râdă, îşi spuse ea. Şi, adăugă în sinea ei, o făcea să gândească.

Făcu o listă în gând. Două coloane, frumos dactilografiate, cu motivele pentru acceptarea sau refuzarea, ofertei făcute de Angela. Era o copie în sertarul biroului de acasă. Îi era foarte uşor să o vadă în faţa ochilor. Oftând, mai adăugă un cuvânt.- Loialitate.

— Domnişoară Reynolds?

— Jeff, bună. Ce-i asta?

— Pentru tine, spuse el aşezând un ghiveci de porţelan cu un hibiscus roşu pe birou, după care imediat îşi băgă mâinile în buzunare.

Jeff Hyatt se descurca mai bine cu aparatura decât cu oamenii. Îi aruncă Deannei un zâmbet scurt şi apoi se uită la flori.

— Frumoase. M-am întâlnit cu băiatul care le aducea şi, fiindcă tot veneam încoace…

— Îţi mulţumesc, Jeff.

— Pentru puţin.

Deanna uitase deja de el când luă cartea de vizită dintre flori: Ce zici de *Hawaii?*

Zâmbind, ea mângâie o floare. Mai era ceva pe lista de motive pentru refuz, îşi spuse ea. Marshall.

— A venit domnişoara Reynolds, domnişoară Perkins.

— Roag-o să aştepte, spuse Angela, ţinând o ţigară între degete şi citind încruntată raportul lui Beeker despre Marshall Pike.

Era cu siguranţă o lectură interesantă şi necesita întreaga ei

atenţie. Renumele şi-l câştigase pe merit, doctoratul în Georgetown, anul de studii din străinătate. Şi, din punct de vedere financiar, psihologul se descurca foarte bine sfătuind diverse doamne din societate şi politicieni în privinţa căsniciilor şubrede şi a problemelor de familie, şi îşi întrerupea activitatea profitabilă acordând trei după-amieze pe săptămână serviciilor sociale.

În general, profilul unui bărbat integru care îşi văzuse cu seriozitate de studii, care muncea mult şi era devotat menţinerii vieţii de familie.

Propria lui căsnicie eşuase. Un divorţ liniştit şi civilizat nu stârnise prea multă senzaţie în sânul societăţii oraşului Chicago şi, cu siguranţă, nu îi afectase cariera. Totuşi, era interesant. Interesant, pentru că Beeker descoperise că suma care reprezenta pensia alimentară pentru soţia lui Marshall era imensă. Mult mai mare decât ar fi fost nevoie în cazul unei căsnicii de scurtă durată şi lipsită de copii.

El nu se împotrivise, îşi spuse Angela şi pe chip îi apăru un zâmbet când citi mai departe. Poate că nu îndrăznise. Când un bărbat de treizeci şi cinci de ani era prins cu fiica foarte frumoasă, foarte goală şi foarte tânără a secretarei lui la două

dimineaţa, el nu prea mai avea cum să negocieze. O minoră, oricât de dispusă ar fi fost, tot minoră rămânea. Iar adulterul, mai ales cu o fetişcană de şaisprezece ani, se plătea scump.

Răsfoind raportul lui Beeker, Angela îşi spuse că îşi acoperise cu grijă urmele. Secretara primise o sumă serioasă de bani şi referinţe excelente şi se mutase la familia ei în San Antonio. Soţia primise mult mai mult, dar nu se auzise absolut nimic despre domnul doctor. Iar când acest lucru se întâmplase – şi Angela îl admiră pentru îndrăzneala lui – zvonurile îl asociară cu secretara, nu cu fiica acesteia.

Aşa că, elegantul doctor Pike continua să treacă drept unul din cei mai acceptabili celibatari din Chicago.

Renumitul consilier în probleme de familie avea o slăbiciune pentru adolescente. Interesant subiect pentru o emisiune, îşi spuse ea şi râse. Nu, nu avea să ţină totul secret. Unele informaţii valorau mult. Mai mult decât cotările. Angela închise dosarul şi îl vârî într-un sertar. Se întrebă cât ştia Deanna, oare.

— Spune-i să între, Cassie.

Angela era numai zâmbet când apăru Deanna.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Am avut ceva de

terminat.

— Ştiu că eşti foarte ocupată, zise Deanna trăgându-se uşor de cercel. Ai câteva minute la dispoziţie?

— Bineînţeles, spuse ea ridicându-se şi arătându-i un scaun. Vrei o cafea?

— Nu, nu te deranja, zise Deanna aşezându-se şi împreunându-şi mâinile în poală.

— Nu-i niciun deranj. Vrei, în schimbi ceva rece?

Angela se duse la bar şi umplu două pahare cu apă minerală.

— Dacă n-ar trebui să merg la cină diseară, aş trimite-o pe Cassie să cumpere nişte prăjituri din cele pe care ştiu că le are în birou, zise ea râzând uşor. Crede că nu ştiu de ele. Dar, îmi stă în obicei să ştiu totul despre angajaţii mei.

După ce îi dădu paharul, se aşeză pe un scaun întinzându-şi picioarele.

Până acum a fost o zi îngrozitoare. Şi mâine diminea ă ț plec spre California.

— California? N-am ştiut că pleci pe teren.

— Nu, o să vorbesc la deschiderea cursurilor de la *Berkeley*.

Nu-i rău, îşi spuse ea, pentru cineva care a servit la mese ca

să poată să străbată statul Arkansas.

— Mă-ntorc pentru înregistrările de luni. Chiar, Dee, dacă tot ai venit, poate te uiţi puţin pe discurs. Ştii câtă încredere am în gustul tău.

— Sigur, spuse Deanna amărâtă, sorbind din paharul cu apă minerală. Nu pot s-o fac decât abia după cinci, dar…

— Nu-i nicio problemă. Mi-l poţi trimite acasă prin fax. Îţi dau o copie.

— Bine, Angela…

Nu putea decât să treacă direct la subiect.

— Am venit să vorbim despre oferta pe care mi-ai făcut-o.

— Speram.

Relaxată şi mulţumită, Angela îşi scoase pantofii şi luă o ţigară.

— Nici nu pot să-ţi spun cu câtă nerăbdare aştept să plec la New York. Ştii bine că acolo e pulsul meseriei ăsteia, zise ea şi îşi aprinse ţigara, trăgând repede un fum. Acolo e puterea. L-am pus deja pe agentul meu să-mi caute un apartament.

Ochii ei îşi pierdură expresia rece şi calculată şi deveniră visători. În interior era tot fata din Arkansas care dorea să devină prinţesă.

— Vreau ceva cu o privelişte minunată, o mulţime de ferestre şi lumină, mult spaţiu. Un loc unde să mă simt acasă, unde să pot primi oaspeţi. Dacă o să găsesc un astfel de loc, am putea să înregistrăm unele ediţii speciale chiar acolo. Oamenilor le place să vadă puţin din vieţile noastre personale.

Zâmbi şi stinse ţigara. Privirea i se răci puţin.

— O să ajungem departe, Dee. Femeile au obţinut, în sfârşit, o poziţie solidă în comunicaţii, iar noi o să ajungem în vârf. Tu şi cu mine.

Se întinse şi îi strânse mâna.

— Ştii, inteligenţa şi creativitatea ta reprezintă numai o parte din motivul pentru care vreau să vii cu mine, spuse ea cu o voce convingătoare şi plină de sinceritate. Pot să am încredere în tine, Dee. Pot să fiu relaxată în prezenţa ta. Nu pot să-ţi spun ce-nseamnă asta pentru mine. Nu m-am simţit atât de apropiată de nicio altă femeie, încheie ea.

— Angela, vreau să…

— O să fii mai mult decât producătorul meu executiv, o să fii mâna mea dreaptă. De fapt, ar trebui să-mi pun agentul să caute un apartament şi pentru tine. În apropiere, murmură ea, gândindu-se la conversaţiile noaptea târziu între fete la care nu

avusese voie să ia parte niciodată în copilărie. O să fie minunat, pentru amândouă.

— Angela, ia-o mai încet, spuse Deanna râzând uşor şi ridicând mâna. Cred că înţeleg cât de mult înseamnă contractul ăsta cu Starmedia pentru tine şi mă bucur nespus. Ai fost minunată cu mine, ajutorul pe care mi l-ai acordat, prietenia, şi-ţi doresc să te bucuri de cel mai mare succes din lume.

Aplecându-se puţin, îi luă mâna într-a ei.

— Dar nu pot să primesc.

Licărul din ochii Angelei se stinse puţin. Acea respingere neaşteptată îi tăie răsuflarea.

— Eşti sigură că înţelegi ce-ţi ofer?

— Absolut. Absolut, repetă ea, strângându-i mâna, după care se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Şi, te rog să mă crezi, că m-am gândit foarte bine. Mi-a fost îngrozitor de greu să mă mai gândesc la altceva, spuse Deanna, întorcându-se şi gesticulând. Şi, pur şi simplu, nu pot s-o fac.

— De ce?

— Dintr-o mulţime de motive. În primul rând, am un contract.

— Eşti de suficient de multă vreme în branşa asta ca să ştii cât de uşor se rezolvă chestia asta.

— Poate, dar când am semnat, mi-am dat cuvântul.

Trăgând un alt fum, cu un aer gânditor, Angela făcu ochii mici.

— Eşti chiar atât de naivă?

Deanna pricepu că era o insultă, dar ridică din umeri doar.

— Mai sunt şi alte motive. Chiar dacă ştiu că nu vrei să-l iei pe Lew, m-aş simţi vinovată dacă i-aş lua locul, mai ales că n-am experienţa lui. Eu nu sunt producător, Angela. Cu toate că e teribil de tentant să uit asta şi să primesc banii, poziţia, puterea cu ochii închişi. Dumnezeule, New York, spuse ea oftând.

Nu îşi dăduse seama cât de mult îşi dorea aceste lucruri până când nu le vedea atât de aproape şi trebuia să renunţe la ele.

— Şi şansa de a lucra cu tine. De a lucra cu adevărat cu tine, nu mi-e deloc uşor să refuz.

— Dar o faci, spuse Angela cu răceală. Exact asta faci.

— Pur şi simplu, nu ţine de mine. Alţi factori au apărut, oricât de mult am încercat să fac abstracţie de ei. Îmi place să

fiu în faţa camerei. Şi îmi place foarte mult la Chicago. Slujba, casa mea, prietenii mei sunt aici.

Angela scutură ţigara cu mişcări iuţi şi scurte ca nişte rafale de mitralieră.

— Şi Marshall? E şi el un factor?

Deanna se gândi la ghiveciul cu hibiscus de pe biroul ei.

— Oarecum. Simt ceva pentru el. Aş vrea să dau sentimentelor ăstora o şansă.

— Trebuie să-ţi spun că faci o greşeală. Laşi mărunţişurile şi sentimentele personale să-ţi umbrească judecata profesională.

— Nu cred, spuse Deanna.

Era extrem de dificil să refuzi o ofertă fără să pari nerecunoscătoare, îşi spuse ea. Mai ales când oferta avusese toate conotaţiile unui serviciu făcut unei prietene.

— Am studiat asta din toate unghiurile. Asta fac, din când în când chiar exagerat de mult. Oferta ta n-a fost uşor de refuzat şi n-o fac cu uşurinţă. O să-ţi rămân veşnic recunoscătoare şi voi fi mereu incredibil de măgulită pentru că ai avut destulă încredere în mine, încât mi-ai propus aşa ceva.

— Deci ai de gând să citeşti ştiri în continuare?

Acum Angela fu cea care se ridică. Furia clocotea atât de încinsă în ea, încât aproape că o simţea arzându-i pielea. Îi oferise acelei fete un ospăţ şi ea se mulţumea cu firimituri. Unde-i era recunoştinţa? Unde-i era afurisita de loialitate?

— Faci cum vrei, spuse ea cu răceală aşezându-se la birou. Ce-ar fi să te mai gândeşti câteva zile, în weekend, cât o să fiu eu plecată? Mai vorbim luni. Să zicem la…

Mintea îi lucra cu febrilitate, în timp ce îşi răsfoia agenda.

— Unsprezece şi un sfert, spuse ea şi zâmbetul îi era din nou cald şi prietenos când îşi ridică privirea. E bine?

— Bine.

Părea mai politicos şi, cu siguranţă, mai uşor să fie de acord.

— Pe luni, atunci. Călătorie plăcută.

— Mulţumesc.

Aşteptă intenţionat ca Deanna să ajungă la uşă.

— Ah, Dee, spuse ea zâmbind şi ridicând plicul. Discursul meu?

— Ah, da, zise Deanna.

— Încearcă să mi-l trimiţi înapoi înainte de nouă. Am nevoie de mult somn.

Angela aşteptă până când se închise uşa şi îşi împreună

mâinile pe birou. Degetele i se făcură albe ca varul din cauza strânsorii. Stătu multă vreme cu privirea aţintită asupra uşii, respirând anevoios. Nu avea niciun rost să se înfurie, îşi spuse ea. Nu de data asta. Trebuia să fie calmă şi lucidă pentru a se gândi bine.

Îi oferise o poziţie excelentă, propria ei prietenie, încrederea ei, iar ea prefera să citească ştirile la prânz pentru că avea un contract, un apartament închiriat şi un bărbat.

Putea fi chiar atât de naivă? se întrebă Angela. Atât de stupidă?

Îşi relaxă mâinile şi se forţă să se reazeme de spătar şi să respire mai calm. Oricare ar fi fost răspunsul, Deanna avea să afle că nimeni nu o refuza pe Angela Perkins.

Mai calmă acum, Angela deschise un sertar şi scoase dosarul lui Marshall. Expresia de pe chipul ei nu era dură, şi nici furioasă. Buzele îi tremurară uşor, bosumflându-se, ca ale unui copil căruia i s-a refuzat ceva. Deanna nu avea să o însoţească la New York, îşi spuse ea gânditoare. Şi avea să-i pară foarte, foarte rău.

Deanna tocmai făcuse un pas în anticameră, când sentimentul de vinovăţie care o chinuia se transformă deodată

într-o plăcere surprinsă.

— Kate. Kate Lowell.

Femeia cu picioare lungi şi ochi de căprioară se întoarse, dându-şi într-o parte părul bogat şi roşcat. Cu faţa ei, cu tenul ca fildeşul, cu oasele delicate, cu ochii fermecători şi gura generoasă, era pe cât de superbă pe atât de celebră. Zâmbetul îi apăru pe chip în mod automat. Era, înainte de toate, actriţă.

— Bună.

— Aparatul ăla dentar sigur ţi-a fost de folos, spuse Deanna râzând. Kate, sunt eu, Dee. Deanna Reynolds.

— Deanna.

Tensiunea nervoasă din spatele zâmbetului se dizolvă.

— Oh, Doamne, Deanna, spuse tânăra izbucnind în acel râs care îi cucerea pe bărbaţi. Nu-mi vine să cred.

— Închipuie-ţi ce simt eu. Trebuie să fie paisprezece, cincisprezece ani.

A Pentru Kate, pentru o clipă frumoasă, totul fu ca ieri. Îşi aminti de toate trăncănelile până seara târziu, de confidentele copilăreşti şi nevinovate.

Sub privirea fascinată a lui Cassie, cele două femei traversară încăperea şi se îmbrăţişară. Un moment se ţinură

strâns.

— Arăţi minunat, spuseră amândouă în acelaşi timp şi râseră.

— E adevărat, zise Kate dându-se în spate, dar continuând să ţină mâna Deannei. Arătăm minunat. Suntem departe de Topeka.

— Tu eşti şi mai departe. Ce caută cea mai recentă vedetă a Hollywood-ului la Chicago?

— Am nişte treburi, spuse Kate, al cărei zâmbet se stinse puţin. Reclamă. Dar tu?

— Lucrez aici.

— Aici?

Ceea ce mai rămăsese din zâmbetul cald dispăru complet.

— Pentru Angela?

— Nu, jos. La ştiri.

— Să nu-mi spuneţi că două din favoritele mele se cunosc, zise Angela ieşind din birou, ca o gazdă politicoasă. Kate, draga mea, îmi pare rău că a trebuit să aştepţi. Cassie nu mi-a spus că eşti aici.

— Abia am venit.

Mâna care încă o mai ţinea pe a Deannei deveni rigidă, după

care se relaxă.

— Avionul a avut întârziere dimineaţă şi toată ziua am rămas în urmă.

— Îngrozitor, nu? Chiar şi o femeie cu talentul tău e supusă capriciilor tehnologiei. Acum, ia spune-mi… zise ea şi o luă pe Deanna pe după umeri cu un aer posesiv. Cum de o cunoşti pe Dee a noastră?

— Mătuşa mea locuia peste drum de familia Deannei. Mi-am petrecut vreo două veri în Kansas în copilărie.

— Şi aţi fost tovarăşe de joacă, spuse Angela râzând încântată. Excelent. Şi Deanna n-a spus nimic despre celebrităţile pe care le cunoaşte. Ruşine să-ţi fie.

— Ce mai fac ai tăi?

— Bine. Nu-ţi pierd niciun film.

— Îmi aduc aminte cum montai piese de teatru în grădina mătuşii tale.

— Şi tu le scriai. Acum prezinţi ştiri.

— Şi tu le faci. Ai fost incredibilă în Decepţie, Kate. Am plâns de m-am umflat.

— E vorba de Oscar, spuse Angela luând-o pe Kate pe după umeri. Cum ar fi putut să nu fie, când Kate a interpretat atât de

superb rolul tinerei mame care lupta să-şi păstreze copilul?

Schimbară o privire tăioasă ca briciul.

— Am fost la premieră. Nu era un ochi uscat în toată sala.

— Ah, îmi închipui că a fost unul, spuse Kate cu un zâmbet strălucitor şi curios de felin. Sau doi.

— Mi-ar face plăcere să vă las să vă mai depănaţi amintirile, spuse Angela apăsându-i umărul lui Kate cu subînţeles. Dar n-avem timp.

— Vă las, zise Deanna şi, punându-şi discursul Angelei sub braţ, se dădu înapoi. Cât stai la Chicago?

— Mâine plec, spuse Kate dându-se şi ea înapoi. Mi-a părut bine să te văd.

— Şi mie, zise Deanna şi, simţindu-se ciudat de rănită, se depărtă.

— Nu-i extraordinar? se miră Angela poftind-o pe Kate în birou şi închizând uşa. Te întâlneşti cu o prietenă din copilărie, care se întâmplă să-mi fie protejată, chiar în biroul meu? la spune-mi, Kate, ai ţinut legătura cu Dee? l-ai împărtăşit toate secretele?

— Numai un prost împărtăşeşte secrete de bunăvoie, Angela. Acum, hai să nu pierdem timpul cu conversaţii

banale. H, a\să ne apucăm de treabă.

Mulţumită, Angela se aşeză la birou.

— Da, hai.

Pentru Finn Riley, New York-ul era ca o femeie: o sirenă cu picioare lungi şi piele alunecoasă care ştia să se descurce. Era când sexy, când neglijentă, când şic. Şi numai Dumnezeu ştia cât era de periculoasă.

Poate de aceea prefera Chicago. Lui Finn îi plăceau femeile şi avea o slăbiciune pentru cele cu picioare lungi şi periculoase. Dar Chicago era un bărbat solid şi grosolan, cu cămaşa asudată şi o bere rece în mână. Chicago era un scandalagiu.

Finn avea mult mai multă încredere într-o luptă cinstită decât în seducţie.

Cunoştea Manhattan-ul. Locuise acolo o perioadă scurtă cu mama lui în timpul uneia din separările de încercare ale părinţilor. Nici nu mai ştia câte separări de încercare fuseseră înainte de inevitabilul divorţ, dar bănuia că aşa se întâmpla când erai copilul unui cuplu de avocaţi renumiţi.

Îşi amintea cât de rezonabili fuseseră amândoi. Cât de calmi şi de civilizaţi. Şi îşi mai amintea cum fusese plimbat pe la

menajere, secretare şi şcoli ca să-l scutească, vezi Doamne, de acea neînţelegere bine orchestrată. În realitate, ştia că nici unuia din părinţii lui nu-i convenea un băiat care punea întrebări directe şi nu se mulţumea cu răspunsuri logice şi lipsite de sentiment.

Aşa că trăise în Manhattan, Long Island, Connecticut şi Vermont. Îşi petrecuse verile în Bar Harbor şi Via Marthei. Învăţase în trei din cele mai bune şcoli din New England. Poate de aceea nu putea să stea locului. În clipa în care rădăcinile începeau să se prindă,. El se simţea dator să le smulgă şi să plece mai departe.

Acum era din nou la New York. Temporar. Unde cunoştea zonele neplăcute la fel de bine ca apartamentul elegant al mamei lui din Central Park West.

Nu putea să spună că o prefera pe una sau pe cealaltă. La fel cum nu putea să spună că îl deranja să lucreze câteva zile la *Wake-Up Call.*

Deocamdată, Finn nu se mai gândi la New York şi se concentră asupra mingei care venea cu viteză spre nasul lui. Nu era atât autoapărare, cât spirit de competiţie.

Lovi cu racheta, icnind, şi mingea se izbi de perete.

Ecoul acelei izbituri îi răsună în cap şi adrenalina îi năvăli prin vene când adversarul lovi mingea la rândul său.

El o primi cu un revers puternic. Sudoarea îi şiroia plăcut pe spate udându-i tricoul cu însemnul CBC. În următoarele cinci minute nu se auziră decât izbiturile, ecourile acestora şi răsuflările lor întretăiate.

— Ticălosule, spuse Barlow K. James rezemându-se de perete când Finn trimise mingea pe lângă el. Mă omori.

— La naiba, zise Finn care nici măcar nu se mai duse până la perete, întinzându-se chiar pe podeaua lui *Vertical Club.*

Fiecare muşchi din trupul lui plângea.

— Data viitoare o să aduc o armă. O să fie mai uşor pentru amândoi.

Bâjbâi după un prosop, ştergându-şi faţa transpirată.

— Când naiba ai de gând să îmbătrâneşti?

Râsul lui Barlow răsună puternic între pereţii sălii de tenis. Era un bărbat musculos, înalt de un metru nouăzeci şi cinci, cu abdomenul plat, pieptul lat şi nişte umeri ca de beton. Deşi avea şaizeci şi trei de ani, nu dădea niciun semn de încetineală. În timp ce traversa sala spre Finn, îşi puse o bentiţă portocalie ca să-i ţină părul bogat şi argintiu. Finn ”

întotdeauna fusese” de părere că Barlow avea o faţă al cărei loc era pe Muntele Rushmore. Dur, uriaş şi puternic.

— Ai început să te înmoi, băiete, îi spuse el scoţând o sticlă de *Evian* din geanta de antrenament şi dându-i-o lui Finn, iar pe a doua o păstră pentru sine şi bău cu lăcomie. Aproape că te-am terminat de data asta.

— Am jucat cu englezii. Dar nu sunt la fel de cruzi ca tine.

— Eh, bun venit înapoi în Statele Unite, spuse Barlow şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

Era ca şi cum te-ar fi prins un urs grizzly.

— Să ştii că majoritatea oamenilor ar fi considerat postul de la Londra o promovare, chiar o mare lovitură.

— E un oraş drăguţ.

Barlow oftă.

— Hai să mergem la duşuri.

Douăzeci de minute mai târziu erau întinşi pe două mese de masaj.

— Foarte bună emisiunea de dimineaţă, zise Barlow.

— Aveţi o echipă de tehnicieni bună, scenarişti de calitate. Lasă să mai treacă ceva timp şi o să fiţi competitivi.

— Timpul e mai scurt acum decât înainte în meseria asta.

Nu puteam să-i sufăr pe bătrâni, spuse el şi îşi dezveli dinţii făcând o grimasă. Acum eu însumi sunt bătrân.

— Cel puţin tu eşti un bătrân cu imaginaţie.

Barlow nu spuse nimic. Finn păstră şi el tăcerea, ştiind că exista un anume motiv în spatele acelei întâlniri amicale.

— Spune-mi care mai e situaţia la Chicago.

— Încordată, spuse Finn prudent. La naiba, Barlow, ai fost şef acolo mai mult de zece ani, ştii foarte bine care e atmosfera. E o combinaţie foarte bună de experienţă şi tinereţe. Un loc de muncă plăcut.

— Cotele de popularitate pentru ştirile de seară locale sunt scăzute. Avem nevoie de ceva mai puternic. Aş vrea să se mute Angela’s la patru, ca să atragă toţi admiratorii ei.

Finn ridică din umeri. Nu ignora procentele, dar le detesta importanţa.

— De ani de zile e la ora nouă la Chicago şi în marea parte a Vestului Mijlociu. S-ar putea să fie greu să fie mutată.

— Mai greu decât crezi, murmură Barlow. Tu şi Angela… ăăă, nu mai e nimic, nu?

Finn deschise ochii şi îşi arcui o sprânceană.

— Avem o discuţie ca între tată şi fiu, bătrâne?

— Isteţule, zise Barlow râzând, dar în ochi avea o expresie de îngrijorare, pe care Finn o ştia foarte bine. Mă întrebam dacă aţi luat lucrurile de unde le-aţi lăsat.

— Le-am lăsat la toaletă, spuse Finn sec. Şi, nu.

— Hmmm. Şi relaţiile sunt amicale sau încordate?

— În public, amicale. În realitate, mă urăşte de moarte.

Barlow gemu din nou. Era o veste bună, îşi spuse el, pentru că ţinea la acel tânăr. Dar era şi o veste proastă, pentru că însemna că nu-l putea folosi. Hotărându-se, se mişcă, se înfăşură într-un prosop şi îi expedie pe cei doi maseuri.

— Am o problemă, Finn. Acum vreo două zile mi-a ajuns la urechi un zvon cam neplăcut.

— Vrei să-l strecori şi în urechea mea?

— Numai să se oprească acolo.

— Am înţeles.

— Se aude că Angela Perkins va pleca din Chicago şi de la CBC şi Delacort.

— Eu n-am auzit nimic de aşa ceva, spuse Finn trecându-şi degetele prin păr.

La fel ca oricărui reporter, îi displăcea foarte mult să afle veştile mai târziu decât alţii. Chiar dacă vestea nu era decât un

zvon.

— Doar e perioada contractelor, nu? Probabil că a-nceput să facă valuri ca să obţină încă o căruţă de bani.

— Nu. Chestiunea e că ea ţine secret acest lucru. Foarte secret. Ceea ce am auzit e că agentul ei face negocieri, dar nu prea sună bine. Zvonul a venit de la Starmedia. Finn, dacă ea pleacă, pierderea va fi foarte mare.

— Asta-i problema departamentului de divertisment.

— Problema lor e şi problema noastră, ştii asta foarte bine.

— La dracu’.

— Bine spus. Ţi-am explicat doar pentru că am crezut că tu şi Angela sunteţi încă…

— Nu suntem, spuse Finn încruntându-se. O să văd ce pot să aflu când mă-ntorc.

— Apreciez. Acum, hai să mâncăm ceva.

— Hawaii e perfect, spuse Deanna la telefon.

— Mă bucur că eşti de părerea mea. Ce zici de a doua săptămână din iunie?

Încântată de idee, Deanna îşi puse. O cafea. Luă ceaşca şi telefonul portabil până la masa unde îşi aşezase micul computer.

— O să-ncep să fac demersurile necesare. Nu mi-am luat concediu de când am venit la CBC, aşa că nu cred c-o să fie vreo problemă.

— Ce-ar fi să trec pe la tine? Am putea să stăm de vorbă despre asta, să ne uităm pe nişte broşuri.

Ea închise ochii, ştiind că nu putea ignora clipitul insistent de pe ecranul computerului.

— Mi-ar fi făcut plăcere, dar am de lucru. A apărut ceva chiar în ultima clipă.

Nu pomeni nimic despre ora pe care şi-o petrecuse cu discursul Angelei.

— Ce zici de o gustare duminică?

— La zece? Am putea să ne-ntâlnim la Drake. Ne uităm pe broşuri şi hotărâm ce ne-ar conveni mai mult.

— Perfect. Abia aştept.

— Şi eu la fel.

— Îmi pare rău pentru seara asta.

— Să nu-ţi pară. Şi eu am ceva de lucru. Noapte bună, Deanna.

— Noapte bună.

Marshall închise. În atmosferă se auzea muzica lui Mozart,

focul ardea tăcut în cămin, iar mireasma uleiului de lămâie şi a fumului parfumat plutea în aer.

După ce îşi bău coniacul, urcă scara spre dormitor.

În timp ce acordurile viorilor răzbăteau prin difuzoarele ascunse, îşi scoase costumul. Pe dedesubt purta mătase.

Era o plăcere măruntă. Îi plăceau lucrurile moi şi scumpe.

Recunoştea fără ruşine că îi plăceau femeile, îşi aminti că soţia lui glumea adesea pe marginea acestui lucru, ba chiar îi apreciase admiraţia faţă de sexul opus. Până când, bineînţeles, îl surprinsese admirând-o în intimitate pe tânără Annie Gilby.

Se strâmbă când îşi aminti cum soţia lui se întorsese cu o zi mai devreme dintr-o călătorie de afaceri, de expresia de pe chipul ei când intrase în dormitor şi îl descoperise făcând dragoste într-un mod foarte gălăgios cu Annie. Fusese o greşeală oribilă. Una tragică. Argumentul lui, perfect justificat, că atenţia pe care soţia lui o acorda carierei şi lipsa activităţii ei în dormitor îl făcuseră să devină o pradă uşoară, se pierduse în vânt.

Nu contase pentru ea că fata îl sedusese cu bună ştiinţă, că profitase de slăbiciunea şi de frustrarea lui. Fuseseră şi alte femei, era adevărat, dar acelea meritau menţionate:

Nu i-ar fi făcut niciun râu Patriciei, îşi spuse el acum alegând o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă. O iubise foarte mult şi îi era nespus de dor de ea.

Era un bărbat care simţea nevoia să fie căsătorit, care avea nevoie de o femeie cu care să stea de vorbă, cu care să-şi împartă viaţa şi casa. O femeie inteligentă, ca Patricia. Era adevărat, avea nevoie de stimulentul frumuseţii. Nu era un defect. Patricia fusese frumoasă şi ambiţioasă şi avusese un gust şi un simţ al stilului teribile.

Pe scurt, fusese perfectă pentru el. În afară de incapacitatea ei de a înţelege câteva defecte cât se poate de omeneşti. Când le descoperise, ea fusese la fel de neîndurătoare ca o stâncă. Iar el o pierduse.

Dar încă îi mai era dor de ea, înţelegea că viaţa mergea mai departe.

Acum găsise pe altcineva. Deanna era frumoasă, ambiţioasă, inteligentă. Era o tovarăşă perfectă. Şi o voia încă de când îi văzuse prima oară chipul pe ecranul televizorului. Acum era mai mult decât o simplă imagine, era realitate. Avea să aibă multă grijă cu ea.

Din punct de vedere sexual, era puţin cam reţinută, dar el

putea să aibă răbdare. Ideea de a o” duce undeva, departe de Chicago, de toate acele tensiuni, fusese nemaipomenită. Odată ce avea să fie relaxată şi în siguranţă, avea să-i aparţină. Până atunci, avea să-şi înăbuşe dorinţele şi frustrările.

Spera să nu mai dureze prea mult.

Capitolul 8

— Maui, spuse Fran după ce muşcă dintr-un cheeseburger. În weekend. E atât de ne-Deanna.

— Zău? întrebă Deanna oprindu-se din mâncat şi gândindu-se. Poate că e, dar am de gând să profit de fiecare clipă. O să avem un apartament într-un hotel chiar pe plajă, de unde în broşură scrie că se pot vedea balene. Binoclu, spuse ea deodată şi căută în poşetă un carneţel. Am nevoie de unul foarte bun.

Fran se întinse şi citi lista pe care o începuse Deanna.

— Eh, da, asta e, într-adevăr, Deanna noastră. Ai de gând să mănânci toţi cartofii?

— Nu, poftim, zise Deanna deja absorbită de listă, împingând farfuria spre Fran.

— Un weekend în Hawaii sună foarte serios, spuse Fran turnând ketchup pe cartofii prăjiţi. Nu-i aşa?

— Ar putea să fie, zise ea şi îşi ridică privirea din nou, iar roşeaţa din obraji spunea foarte mult. Chiar cred că o să fie. Mă simt confortabil cu Marshall.

Fran se strâmbă.

— Scumpa mea, te simţi confortabil cu o pereche de papuci vechi.

— Nu mă refer la genul ăsta de confortabil. Pot să mă relaxez în prezenţa lui. Ştiu că n-o să mă grăbească, aşa încât să pot să… să las lucrurile să se-ntâmple de la sine. Când o să fie momentul potrivit. Pot să-i vorbesc despre orice.

Cuvintele veneau repede. Prea repede, îşi spuse Fran. Dacă o cunoştea pe Deanna, şi o cunoştea, era în stare să parieze pe salariul pe o lună că prietena ei cea mai bună făcea tot posibilul să se autoconvingă.

— Are un simţ incredibil al corectitudinii, continuă Deanna. Ne interesează aceleaşi lucruri. Şi e romantic. Nu mi-am dat seama cât de minunat e să-ţi trimită cineva flori şi să pregătească mese luminate de lumânări.

— Asta pentru că ai căutat întotdeauna capcana.

— Da, spuse Deanna oftând uşor şi închizând carneţelul. Am de gând să-i spun de Jamie Thomas.

— Bravo. Asta înseamnă că ai încredere în el.

— Am, spuse ea şi ochii i se întunecară. Şi vreau să am o relaţie normală şi sănătoasă cu un bărbat. Dumnezeule, o să am. N-o să pot avea aşa ceva până nu-i» spun ce mi s-a întâmplat. Vine la cină mâine seară.

— Dacă ai nevoie de sprijin moral, nu trebuie decât să suni.

— O să-mi fie bine. Trebuie să mă întorc la lucru acum, zise ea după ce se uită la ceas. Trebuie să prezint ştirile la opt şi jumătate.

— Le ai şi pe cele de la ora zece din seara asta, nu? o întrebă Fran vârând ultimul cartof în gură. Richard şi cu mine o să te privim stând îmbrăţişaţi în pat. O să am grijă să fie gol.

— Mulţumesc, spuse Deanna scoţând banii pentru achitarea notei. O să am o privelişte drăguţă în timp ce voi citi ştirile.

Era aproape miezul nopţii, când Deanna se urcă în pat. Ca întotdeauna, verifică ceasul deşteptător, după care se uită dacă are pe noptieră un stilou şi un carneţel lângă telefon. Acesta sună exact când ea se întinse să stingă lumina. Instinctiv, ridică receptorul cu o mână şi cu cealaltă luă stiloul.

— Reynolds.

— Ai fost minunată în seara asta.

Furnicăturile de plăcere o făcură să zâmbească şi se rezemă de perne, relaxată.

— Marshall. Mulţumesc.

— Voiam să ştii numai că m-am uitat. E al doilea lucru plăcut în afară de a sta lângă tine.

— E plăcut să ştii asta.

Era excelent să stea în pat, plăcut somnoroasă şi să-i audă vocea celui pe care îşi închipuia că l-ar fi putut iubi.

— M-am gândit la Hawaii toată ziua.

— Şi eu la fel. Şi la tine.

El oprise imaginea ei înregistrată pe ecran, excitându-se uşor cu ajutorul chipului şi vocii ei.

— Îi sunt extrem de îndatorat Angelei Perkins pentru că ne-a ajutat să ne cunoaştem.

— Şi eu la fel. Somn uşor, Marshall.

— Mulţumesc. Noapte bună, Deanna.

Măgulită şi încălzită, Deanna puse receptorul în furcă. Se lăsă pradă imaginaţiei. Ea şi Marshall plimbându-se singuri pe plajă în timp ce soarele îşi picura culoarea în apă. Adieri uşoare. Vorbe tandre. Senzaţia uşoară din partea inferioară a trupului îi făcu plăcere. E firesc, îşi spuse ea. Acel lucru

dovedea că era o femeie normală cu necesităţi normale.

După numai câteva secunde, telefonul sună din nou. Râzând uşor, ridică receptorul pe întuneric.

— Bună, murmură ea. Ai uitat ceva?

Singurul răspuns fu tăcerea.

— Marshall? spuse ea a cărei voce somnoroasă deveni surprinsă. Alo? Cine e?

Apoi, când momentul de tăcere se prelungi, spaima începu să se facă simţită.

— Alo? E cineva acolo?

Clicul tăcut o făcu să se cutremure.

A greşit numărul, îşi spuse ea închizând. Dar îi era frig.

Trecu multă vreme înainte să se încălzească din nou şi să adoarmă.

Şi altcineva stătea treaz pe întuneric. Lumina fantomatică a televizorului era singura mângâiere. Deanna zâmbea privind în încăpere, direct în ochii publicului format dintr-o singură persoană. Vocea ei, atât de dulce şi de liniştită, răsuna seducător iar şi iar când banda era derulată mereu.

— Sunt Deanna Reynolds. Noapte bună. Sunt Deanna Reynolds. Noapte bună. Sunt Deanna Reynolds. Noapte bună.

— Noapte bună.

Şoapta aceea era foarte slabă, nu mai mult decât un tors de plăcere.

Angela plănuise fiecare detaliu cu mare grijă.

Stând în mijlocul biroului, se răsuci încet. Totul era pregătit.

În aer plutea un parfum vag de iasomie de la vasul de flori de pe masa de lângă canapea. Televizorul, pentru prima oară, era închis. Acordurile muzicii lui Chopin răsunau în surdină prin difuzoarele staţiei stereo. Beeker fusese foarte exact în raportul lui. Marshall Pike prefera muzica clasică, ambianţa romantică şi o femeie stilată. Ea purta acelaşi costum pe care îl avusese la înregistrarea de dimineaţă, dar îşi scosese bluza. Taiorul îi venea perfect şi avea un decolteu adânc prin care se vedea foarte puţin din dantela neagră a sutienului.

Exact la ora unsprezece, răspunse când auzi soneria interfonului.

— Da, Cassie.

— A sosit domnul doctor Pike, domnişoară Perkins.

— Ah, bine, spuse ea arborând un zâmbet felin când se îndreptă spre uşă.

Îi plăceau bărbaţii punctuali.

— Marshall, zise ea întinzând ambele mâini spre ale lui şi lăsându-şi capul într-o parte pentru a fi sărutată pe obraz şi pentru a-i oferi o imagine bună a dantelei negre. Apreciez foarte mult faptul că ţi-ai făcut timp pentru mine astăzi.

— Ai spus că e vorba de ceva important.

— Ah, da, şi este, într-adevăr. Cassie, vrei să duc scrisorile astea direct la poştă? Pe urmă poţi să te duci la masă. N-o să mai am nevoie de tine până la unu.

Întorcându-se, Angela îl conduse pe Marshall în birou, având grijă să lase uşa puţin întredeschisă.

— Cu ce să te servesc, Marshall? Ceva răcoritor? spuse ea plimbându-şi degetul în jos pe taior. Sau ceva fierbinte?

— Nimic.

— Atunci, ia loc, spuse ea luându-l de mână iarăşi şi conducându-l spre canapea. Mă bucur extrem de mult să te revăd.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Uimit, o văzu rezemându-se de spătar şi fusta i se ridică pe pulpă când se aşeză picior peste picior.

— Ştii cât de încântată sunt de ajutorul pe care mi-l dai la emisiuni, dar astăzi te-am rugat să vii pentru că voiam să

discut cu tine ceva mai personal.

— Ah.

— Te-am văzut mult cu Deanna.

El se relaxă şi se chinui să nu se uite mai jos de faţa ei.

— Da, aşa e. De fapt, chiar voiam să te sun să-ţi mulţumesc pentru că, indirect, ne-ai făcut să ne cunoaştem.

— Ţin foarte mult la ea. Sunt convinsă că şi tu la fel, adăugă ea, aşezându-şi mâna pe pulpa lui. E plină de energie şi de un entuziasm tineresc. O fată frumoasă.

— Aşa e.

— Şi atât de dulce. Nemaipomenit, zău, spuse Angela plimbându-şi degetele pe piciorul lui. Deloc genul tău.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Eşti genul de bărbat pe care-l atrage experienţa, o anumită sofisticare. Cu excepţia unui singur caz.

El deveni rigid şi se trase puţin într-o parte.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii foarte bine, spuse ea cu o voce care îşi păstră tonul plăcut şi degajat, dar ochii îi deveniseră două lame de cuţit albastre. Vezi tu, Marshall, eu ştiu totul despre tine. Ştiu despre greşeala aceea prostească pe care ai făcut-o cu o anume

Annie Gilby, în vârstă de şaisprezece ani. Şi despre celălalt aranjament, să-i spun pre-Deanna, cu o femeie care locuieşte pe Loke Shore. De fapt, mi-am pus în gând să aflu tot ce era de aflat în legătură cu tine.

— Ai pus să fiu urmărit? întrebă el chinuindu-se să pară furios, dar panica întrecuse deja orice altceva.

Ar fi putut să-l distrugă spunând o singură frază în cadrul emisiunii.

— Ce drept ai să te amesteci în viaţa mea personală?

— Absolut niciunul. Tocmai asta face ca totul să fie atât de captivant. Şi este, într-adevăr, captivant, zise ea jucându-se cu nasturele de sus al taiorului.

Când privirea lui îi surprinse mişcarea, ea se uită la ceas.

Unsprezece şi zece, îşi spuse ea lucidă şi cu sânge rece.

Perfect.

— Dacă-ţi închipui că te poţi folosi de vreun şantaj ca să-mi distrugi legătura cu Deanna, te-nşeli.

Palmele îi erau ude, de teamă şi din cauza unei excitări teribile. Avea să i se împotrivească. Trebuia să i se împotrivească.

— Nu-i un copil. O să-nţeleagă.

— Poate da, poate nu. Dar eu înţeleg, spuse ea şi privindu-l drept în ochi îşi descheie primul nasture al taiorului. Înţeleg. Mi-am expediat secretara, Marshall, zise ea cu vocea coborâtă şi îngroşată. Ca să fiu singură cu tine. De ce crezi că m-am ostenit să aflu totul despre tine?

Îşi descheie cel de-al doilea nasture, jucându-se cu al treilea şi ultimul.

El nu era sigur că putea vorbi. Când se forţă să o facă, vorbele îi ieşiră din gâtlej ca nişte fire de nisip.

— Ce fel de joc e ăsta, Angela?

— Orice fel vrei, spuse ea repezindu-se iute ca un şarpe şi prinzându-i buza de jos între dinţi. Te vreau, şopti ea. Te vreau de multă vreme.

Încălecându-l ea îi lipi faţa de sânii care erau ţinuţi strâns de dantela neagră. Şi tu mă vrei, nu?

Îi simţi gura deschizându-se şi bâjbâind în căutarea pielii.

Ea simţi ceva ca un fulger, ascuţit şi fierbinte, puterea.

Câştigase.

— Nu? întrebă ea apucându-i capul cu mâinile.

— Da, zise el ridicându-i fusta deja în jurul mijlocului.

Deanna aştepta nerăbdătoare liftul ca să urce până la etajul

şaisprezece. Nu avea deloc timp pentru întâlnirea cu Angela, dar o obliga acea combinaţie invincibilă de bun simţ şi afecţiune. Se uită la ceas din nou când oamenii ieşiră şi intrară la etajul şapte.

Angela avea să fie supărată, îşi spuse ea. Şi nu avea ce să facă. Deanna spera că duzina de trandafiri pe care i-i ducea să-i mai îndulcească refuzul.

Îi datora Angelei mult mai mult decât câteva flori, îşi spuse ea. Erau atât de mulţi cei care nu ştiau cât de generoasă era Angela Perkins sau cât de vulnerabilă. Ei nu vedeau decât puterea, ambiţia, nevoia de perfecţiune. Dacă Angela ar fi fost bărbat, acele caracteristici ar fi fost preţuite. Dar, datorită faptului că era femeie, erau considerate defecte.

— Bună, Simon.

— Dee, spuse el trecând repede pe lângă ea, după care se opri brusc şi se întoarse în grabă. Sper că nu-i ziua ei. Spune-mi că nu-i ziua ei.

— Poftim? Ah, spuse ea şi, zărind groaza de pe chipul lui la vederea buchetului de flori, începu să râdă. Nu. Sunt un cadou de mulţumire.

El scoase un oftat şi îşi apăsă degetele pe ochi.

— Slavă Domnului. M-ar fi omorât dacă aş fi uitat. De dimineaţă era deja furioasă pentru că avionul a sosit cu întârziere aseară.

Zâmbetul prietenos al Deannei se stinse.

— Sunt sigură că era doar obosită.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Da, da. Cine n-ar fi? Pe mine întotdeauna mă dă peste cap un zbor cu avionul.

Pentru a-şi arăta înţelegerea faţă de schimbările de dispoziţie ale şefei lui, mirosi florile.

— Eh, astea ar trebui s-o înveselească.

— Sper, spuse Deanna continuându-şi drumul pe coridor şi întrebându-se dacă Angela avea să-l ia pe Simon la New York. Dacă nu-l lua pe Lew… câţi aveau să rămână fără slujbă, oare? Simon, veşnicul celibatar şi permanent îngrijorat în privinţa bugetului, o fi fost el cam nervos, dar era loial. Sentimentul de vinovăţie datorat faptului că ea ştia, şi el nu, că în joc se afla chiar cariera lui, o făcu să se strâmbe uşor.

Găsi anticamera goală. Nedumerită, se uită din nou la ceas. Cassie trebuia să fi avut o treabă de rezolvat. Ridicând din umeri, se apropie de uşa biroului.

Întâi auzi muzica, încet, minunată. Faptul că uşa era întredeschisă era foarte ciudat. Deanna ştia cât de mult ţinea Angela ca uşa să fie întotdeauna închisă, fie că era înăuntru, fie că nu. Se apropie şi mai mult şi bătu uşor.

Acum auzi şi alte zgomote, nu la fel de liniştitoare şi de minunate ca muzica. Bătu din nou, deschizând uşa mai mult.

— Angela?

Numele îi rămase în gâtlej când văzu cele două trupuri de pe canapea. Ar fi plecat imediat simţindu-se extrem de jenată, dacă nu l-ar fi recunoscut pe bărbat şi căldura se transformă într-un şoc de gheaţă.

Mâinile lui Marshall erau pe sânii Angelei şi faţa ascunsă între ei. Chiar sub privirea ei, mâinile acelea, pe care! e admirase odată pentru eleganţa lor, alunecau în jos pentru a trage fusta.

În clipa aceea, Angela întoarse capul încet, arcuindu-şi trupul. Îi întâlni privirea Deannei.

Chiar şi prin ceaţa provocată de şoc, Deanna văzu zâmbetul scurt şi încântarea de pe chipul ei înainte să apară părerea de rău.

— Dumnezeule, spuse Angela împingând în umărul lui

Marshall. Deanna.

Vocea ei conţinea groaza care nu putea să apară în privire.

El întoarse capul şi privirea întunecată şi sticloasă se fixă asupra Deannei. Toate mişcările încetară brusc, de parcă ar fi fost îngheţate prin apăsarea unui întrerupător. Deanna scoase un strigăt sugrumat, după care se întoarse şi o luă la fugă, călcând pe trandafirii pe care îi lăsase să cadă.

Abia respira când ajunse la lift, O durere îngrozitoare îi radia din piept. Apăsă pe butonul de coborâre de nenumărate ori. Pierzându-şi răbdarea, se întoarse şi alergă spre scări. Nu putea să stea locului, nu putea să gândească. Porni în fugă, evitând o cădere din instinct. Ştiind doar că trebuia să fugă, goni pe trepte, etaj după etaj, ecoul suspinelor răsunând în urmă.

Ajungând la parter, se izbi orbeşte în uşă, de câteva ori, plângând, până când găsi suficientă stăpânire de sine pentru a apăsa pe clanţă. Ieşind val-vârtej, se izbi chiar de Finn.

— Hei.

Amuzamentul veni şi dispăru într-o fracţiune de secundă. În clipa în care îi văzu chipul, râsul lui se stinse. Era albă ca o foaie de hârtie şi ochii îi erau uzi.

— Ai păţit ceva? o întrebă el apucând-o de umeri şi trăgând-o la soare. Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi drumul, spuse ea răsucindu-se şi încercând să scape. Fir-ar să fie, lasă-mă în pace.

— Nu cred, zise el şi, instinctiv, o luă în braţe. Gata, scumpo. O să te ţin aşa şi tu poţi să te descarci cât vrei.

O legănă, mângâindu-i părul în timp ce ea îi plângea pe umăr. Nu se abţinu, ci elimină tot şocul şi durerea prin lacrimi. Apăsarea din piept începu să-i dispară odată cu ele, ca o umflătură alinată cu apă rece. Când el o simţi liniştindu-se, o luă pe după umeri şi o duse prin parcare spre un zid jos din piatră.

— Hai să stăm jos, spuse el apoi şi, scoţând o batistă, i-o puse în mâini.

Deşi nu putea să sufere lacrimile unei femei, dacă ar fi fugit de ale Deannei, ar fi fost ultimul laş.

— Adună-te şi spune-i lu’ Finn totul.

— Du-te naibii, mormăi ea şi îşi suflă nasul.

— Un început bun, zise el, dându-i părul la o parte de pe obrajii uzi. Ce s-a întâmplat, Deanna?

Ea îşi feri privirea. Era prea multă îngrijorare, prea multă

dorinţă de a înţelege în ochii lui.

— Tocmai am aflat că sunt o proastă. Că habar n-am să judec oamenii şi că nu poţi să ai încredere în nimeni.

— Pare autobiografia unui prezentator de ştiri, spuse el, dar, văzând că ea nu zâmbeşte, o luă de mână. N-am niciun pic de whisky la mine şi m-am lăsat de fumat anul trecut. Nu pot să-ţi ofer decât umărul.

— Se pare că l-am folosit deja.

R Mai ai unul.

În loc să-şi plece capul pe el, ea se îndreptă şi închise ochii strâns pentru o clipă. Poate că era o proastă, dar încă mai avea mândrie.

— Tocmai am dat peste o femeie pe care o consideram prietenă şi peste un bărbat pe care-l consideram iubit.

— Tare, spuse el şi nu găsi niciun cuvânt de alinare.

Psihologul?

— Marshall, da, spuse ea şi buzele îi tremurară.

Făcu un efort şi tremurul încetă. Nu îi era ruşine din cauza lacrimilor pe care le vărsase, dar acestea secaseră. Şi ea voia ca lucrurile să rămână aşa.

— Şi Angela. În biroul ei.

Murmurând o înjurătură, el îşi ridică privirea spre ferestrele de la etajul şaisprezece.

— Presupun că e imposibil să fi înţeles greşit situaţia.

Râsul ei era la fel de uscat ca praful.

— Am un ochi format. Când văd doi oameni, unul pe jumătate gol pipăindu-l pe celălalt, ştiu ce se întâmplă. N-am nevoie de o altă părere.

— Bănuiesc că nu, zise el şi tăcu o clipă.

— Aş putea să-i iau un interviu: „Domnule doctor Pike, în calitate de respectat consilier matrimonial, cum vă explicaţi că aţi fost surprins cu pantalonii în vine într-un birou înainte de prânz? A fost o întâlnire profesională? O nouă formă de terapie pe care aţi dori să o faceţi cunoscută publicului?”

— N-o făceau, încă, spuse ea oftând. L-am întrerupt. Şi, dat fiindcă oferta ta e tentantă, aş prefera să rezolv singură situaţia, spuse ea înapoindu-i batista folosită. La naiba, şi-au bătut joc de mine.

Sărind de pe zid, Deanna îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Ea a pus totul la cale. Nu ştiu de ce, nu ştiu nici măcar cum, dar a făcut-o. Am văzut în ochii ei.

Acest lucru nu-l surprinse. Nu-l surprindea nimic din ce

făcea Angela.

— Ai supărat-o cu ceva de curând?

— Nu, spuse ea ridicându-şi mâna pentru a-şi da părul pe spate, dar se opri brusc.

New York, îşi spuse ea şi fu cât pe ce să izbucnească în râs din nou.

— Poate că da, zise ea atunci încet. Şi ăsta-i un fel ciudat de a-mi plăti pentru ceea ce consideră a fi nerecunoştinţa.

Furioasă acum, Deanna se întoarse spre el.

— Ştia ce simţeam pentru el şi s-a folosit de asta. Şi ce moment şi-a ales! Cu mai puţin de o oră înainte să intru în emisie.

Se uită la ceas şi apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Dumnezeule, nu mai am decât douăzeci de minute.

— Linişteşte-te. Mă duc şi-i spun lui Benny că nu te simţi bine. Or să găsească pe cineva care să te înlocuiască.

Pentru o clipă, ea se gândi la ofertă, dar apoi îşi aminti zâmbetul satisfăcut al Angelei.

— Nu. L-ar face o nespusă plăcere. Pot să-mi fac treaba.

Finn o privi cu atenţie. Faţa îi era udă de lacrimi, iar ochii îi erau umflaţi şi roşii, dar era hotărâtă.

— Vă cresc tari în Kansas, spuse el cu admiraţie.

Ea îşi înălţă bărbia puţin.

— Să ştii că da.

— Hai să mergem să te machiezi.

Menţinu conversaţia la un nivel lejer şi intrară în cabina de machiaj. Aduse gheaţă să-i pună pe ochi, apă de băut şi apoi rămase lângă ea, sporovăind în timp ce ascundea cu ajutorul cosmeticelor tot ce se putea ascunde. El, însă, se gândea şi gândurile nu îi erau deloc plăcute. Deloc binevoitoare.

— Nu-i deloc rău, comentă el. Mai dă-ţi cu puţin fard de obraz.

Avea dreptate. Deanna îşi trecu pensula peste obraz şi văzu imaginea lui Marshall în oglindă. Mâna îi tremură.

— Deanna, te-am căutat peste tot.

— Zău? spuse ea, simţindu-l pe Finn încordându-se lângă ea, ca o pisică mare şi rea gata să sară, şi îi puse mâna pe braţ. Îşi dădu seama deodată că gestul ei cel mai slab l-ar fi putut face să acţioneze. Nu era ceva chiar atât de neplăcut, cum voia să creadă.

— Am fost aici, spuse ea cu răceală. Trebuie să intru în emisie.

— Ştiu. O să…

Privirea i se agăţă de a ei, caldă, maron şi rugătoare.

— O să te aştept.

— Nu-i nevoie.

Ciudat, îşi spuse ea. Se simţea puternică. Invincibilă. Părea să nu existe nicio legătură între femeia care era acum şi cea care fugise suspinând din biroul Angelei.

— N-am decât două minute libere, spuse ea calmă şi, rezemându-se de măsuţă, îi zâmbi lui Finn. Vrei să ne laşi puţin singuri?

— Desigur, spuse el şi îi ridică bărbia cu degetul. Aşa-ţi stă bine, Kansas.

Aruncându-i o privire rece ca gheaţa lui Marshall, ieşi.

— Era nevoie să-l incluzi în problema noastră?

Deanna îl privi tăios.

— Mai ai tupeul să mă critici într-un asemenea moment?

— Nu, zise el şi umerii i se pleoştiră. Nu, bineînţeles că nu. Ai dreptate. Numai că mi-e destul de greu şi fără ca zvonul să se răspândească prin toată redacţia.

— Finn are lucruri mult mai interesante de făcut decât să discute despre viaţa ta sexuală, Marshall, îţi garantez. Acum,

dacă ai ceva de spus, ai face bine s-o faci, pentru că nu mai am mult timp la dispoziţie.

— Deanna, zise el venind spre ea şi ar fi atins-o, dacă fulgerul din ochii ei nu l-ar fi ţintuit locului. N-am absolut nicio scuză pentru ce s-a întâmplat sau a fost cât pe ce să se întâmple. Dar vreau să ştii că nu-i nimic între mine şi Angela. A fost un impuls, continuă el repede când văzu că ea nu spunea nimic. Pur fizic şi lipsit de însemnătate. N-a avut nicio legătură cu ceea ce simt pentru tine.

— Sunt sigură, spuse ea după o clipă. Şi te cred. Cred c-a fost vorba de sex impulsiv şi lipsit de însemnătate.

Pe el îl copleşi un sentiment de uşurare. Nu o pierduse.

Ochii i se luminară şi se apropie de ea.

— Ştiam eu c-o să-nţelegi. Mi-am dat seama de asta încă din clipa în care am văzut că eşti o femeie destul de generoasă, încât să mă accepţi, să mă înţelegi. Aşa am ştiut că suntem sortiţi să fim împreună.

Ea îl privi rigidă ca o stâncă.

— La mâinile de pe mine, zise ea încet. Imediat.

— Deanna.

Când el o ţinu şi mai tare, ea îşi înăbuşi o pornire de panică,

alungând o amintire oribilă şi se smulse din mâna lui.

— Am spus imediat.

Eliberându-se, se dădu înapoi şi trase aer în piept.

— Am spus că te cred şi aşa e. Ceea ce ai făcut cu Angela n-a avut nicio legătură cu sentimentele tale pentru mine. Dar a avut o mare legătură cu ale mele pentru tine. Am avut încredere în tine, numai că tu mi-ai înşelat această încredere. Deci, e imposibil să ne despărţim în relaţii amicale. Aşa că, doar o să ne despărţim.

— Acum eşti furioasă, spuse el şi un muşchi îi zvâcni în obraz. Nu gândeşti lucid.

Era ca Patricia, îşi spuse el. Semăna atât de mult cu ea.

— Da, sunt furioasă. Dar foarte lucidă.

Umbra unui zâmbet apăru pe buzele ei, la fel de jignitor ca o palmă.

— Obişnuiesc să fiu lucidă. Nu-ţi spun în niciunul din felurile care-mi trec prin minte.

— Consideri că e numai vina mea. O slăbiciune, spuse el, şi încrezător în talentul său de moderator, schimbă tactica. Încă nu ţi-ai văzut partea ta de vină. Sunt convins că eşti de acord că nicio relaţie de succes nu e rezultatul eforturilor unei

singure persoane. În tot acest timp de când suntem împreună, am avut răbdare, am aşteptat ca tu să permiţi ca relaţia noastră să ajungă în faza firească şi cât se poate de omenească a plăcerii fizice.

Ea n-ar fi crezut că o mai putea mira ceva. Dar se înşelase.

— Vrei să spui că, datorită faptului că nu m-am culcat cu tine, te-am forţat să cazi în braţele Angelei?

— Nu vezi nuanţele de gri, Deanna, spuse el cu răbdare. Ţi-am respectat dorinţele, nevoia de a înainta încet. Dar, în acelaşi timp, trebuie să-mi satisfac propriile nevoi. Angela a fost o greşeală, cu siguranţă…

Ea încuviinţă încet.

— Înţeleg. Mă bucur că am lămurit asta înainte să ajungem prea departe. Acum o să-ţi spun cu foarte multă luciditate să te duci naibii.

Ea dădu să iasă apoi, dar el îi blocă drumul.

— N-am terminat, Deanna.

— Eu am terminat şi asta contează. Amândoi am făcut o greşeală foarte mare. Acum dă-te la o parte din faţa mea şi ţine-te departe ca să nu fac una şi mai şi jupuindu-ţi pielea de pe faţă şi făcându-ne de râs.

Rigid, el se dădu la o parte.

— Sunt gata să discutăm când o să te calmezi.

— Ah, sunt foarte calmă, murmură ea şi se îndreptă spre studio. Sunt al naibii de calmă, ticălosule.

Intră pe uşa studioului şi îşi ocupă locul la pupitrul ştirilor. Finn o urmări până la prima pauză. Când se convinse că totul era sub control, ieşi şi se duse spre lift.

Ţinând în mână un pahar de şampanie, Angela urmărea buletinul de ştiri în biroul ei. Puţin îi păsa de cuvinte sau imagini, ceea ce o interesa, chiar o fascina, era Deanna. Părea extrem de calmă şi de proaspătă. Cu excepţia ochilor. Angela ar fi fost îngrozitor de dezamăgită dacă n-ar fi observat furia ascunsă din privirea Deannei.

— Direct la ţintă, murmură ea încântată.

Am câştigat, îşi spuse din nou, dar nu putu să nu simtă puţină admiraţie.

— Are stil, nu? spuse Finn din prag.

Angela izbuti să nu tresară; continuă să bea şi să privească ecranul.

— Absolut. Ar putea ajunge foarte departe dacă ar avea un profesor bun.

— Ăsta-i rolul pe care ţi l-ai rezervat? o întrebă el traversând încăperea şi oprindu-se în spatele fotoliului. Ai de gând s-o înveţi să fie ca tine, Angela?

— Felul în care procedez eu dă rezultate. Dee ţi-ar spune prima cât de generoasă am fost cu ea.

— Te sperie, nu? întrebă Finn coborându-şi mâinile pe umerii ei şi ţinând-o nemişcată în timp ce priveau amândoi imaginea Deannei.

— De ce ar fi aşa?

— Pentru că are mai mult decât stil. Şi tu ai asta. Are cap, dar şi tu ai. Şi curaj, şi ambiţie. Dar ea te întrece, Angela. Pentru că are clasă. Înnăscută.

Îşi înfipse degetele în umerii ei când vru să se mişte. Nici nu ştia cât de aproape de ţintă lovise.

— Asta e ceva ce tu n-o să ai niciodată. Poţi să porţi cât vrei perle şi haine de mii de dolari, fiindcă nu-nseamnă nimic. Clasa nu poţi s-o îmbraci. Nu poţi s-o cumperi şi nici s-o simulezi, zise el şi, răsucindu-i fotoliul, se aplecă în aşa fel încât feţele li se aflau la acelaşi nivel. N-o s-o ai niciodată. De aceea te sperie de moarte, aşa că a trebuit să găseşti o modalitate să-i arăţi cine e mai tare.

— A dat fuga la tine?

— Eşti atât de ticăloasă, Angela.

— Întotdeauna ţi-a plăcut asta la mine, zise ea şi ochii îi sclipiră pe deasupra paharului, după care ridică din umeri. Adevărul e că-mi pare rău că am făcut-o să sufere atât. Nu se poate nega faptul că Marshall nu era potrivit pentru ea, dar ştiu că ţinea la el. Pur şi simplu el a fost atras de mine şi eu de el. Credea scuza aceea, pentru că voia s-o creadă. În vocea ei se simţea sinceritate.

— Lucrurile au scăpat de sub control şi mă consider întru totul vinovată. A fost ceva necugetat.

— Pe naiba. Nici măcar nu respiri fără să te gândeşti bine înainte.,

Ea zâmbi din nou.

— Nu fi gelos, Finn.

— Eşti demnă de plâns. Credeai că spectacolul ăsta o s-o distrugă?

— Dacă l-ar fi iubit, ar fi fost distrusă, spuse ea ţuguindu-şi buzele şi privindu-şi unghiile. Aşa că, poate i-am făcut un serviciu.

El râse.

— Poate că aici ai dreptate. Mie sigur mi-ai făcut, zise el şi zâmbi apoi. O vreau, iar tu ai înlăturat obstacolele din calea mea.

Nu trebui să se ferească de paharul pe care îl azvârli ea, fiindcă acesta nimeri geamul la vreo cincisprezece centimetri de capul lui. Cristalul se sfărâmă. Încântat, Finn îşi băgă mâinile în buzunare.

— Crezi c-o să te vrea după ce o să audă ce pot să-i spun?

— Crezi că te va mai asculta după povestea asta? întrebă el cu un licăr de neastâmpăr în privire. Te-ai întrecut cu gluma de data asta. N-o să vină plângând la tine. O să se-ntărească. Şi o să se simtă mai bine. Iar tu o să-ncepi să priveşti peste umăr.

— Crezi că-mi fac griji din cauza unei mici cititoare de ştiri? întrebă ea. Nu trebuie decât să dau un telefon şi s-a terminat cu ea. Într-o clipă, spuse ea, pocnind din degete. Cine crezi că ţine în spinare postul ăsta de doi ani? Şi unde crezi c-o să ajungă după ce-o să plec?

— Deci pleci, zise el încuviinţând şi legănându-se pe călcâie. Ei bine, felicitări şi bon *voyage.*

— Da. Când o să se deschidă noul sezon, o să fiu la New

York, iar *Angela's* va fi produsă de propria mea companie. Filialele CBC-ului or să vină în genunchi ia mine ca să plătească preţul pe care o să-l cer pentru transmiterea emisiunii mele. Peste doi ani o să fiu cea mai puternică femeie din televiziune.

— S-ar putea să reuşeşti, zise el. O vreme.

— O să fiu tot pe primul loc când tu o să continui să te milogeşti pentru o apariţie de două minute la ştirile de noapte.

Tremura acum, căci începuse să simtă înţepăturile nesiguranţei.

— Oamenii mă vor. Mă admiră. Mă respectă.

— Eu cu siguranţă am făcut-o.

Finn şi Angela se întoarseră în aceeaşi clipă spre uşă, în pragul căreia se afla Deanna, palidă sub machiaj. Observă, deloc surprinsă, că Angela salvase majoritatea trandafirilor şi îi aşezase la vedere pe birou.

— Deanna, spuse Angela cu ochii în lacrimi, dând să traverseze încăperea. Nu ştiu cum aş putea să-mi cer scuze vreodată.

— Te rog să n-o faci. Cred că, din moment ce suntem numai noi trei aici, putem să fim sinceri. Ştiu că ai pus la cale

întregul episod, că ai aranjat lucrurile în aşa fel, încât să apar exact în momentul respectiv.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Am văzut pe chipul tău, spuse ea cu o voce subţire, dar se forţă să-şi recapete controlul. Am văzut pe chipul tău, repetă ea. Nu ştiu dacă ai vrut să dovedeşti că m-am înşelat în privinţa lui Marshall sau ca să te răzbuni pentru că n-am putut să-ţi accept oferta. Poate a fost o combinaţie din amândouă.

— Ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine.

— Da, ar fi trebuit. Dar voiam să cred în tine. Voiam să fiu măgulită pentru că m-ai considerat prietenă, că ai văzut ceva în mine. Aşa că n-am privit dincolo de suprafaţă.

— Aşa deci, spuse Angela clipind de câteva ori pentru a-şi alunga lacrimile şi îi întoarse spatele. Dai cu piciorul prieteniei noastre din cauza unui bărbat.

— Nu, îi dau cu piciorul din cauza mea. Am vrut să ştii asta.

— Ţi-am oferit timpul, ajutorul meu, afecţiunea mea, spuse Angela întorcându-se furioasă. Nimeni nu mă refuză.

— Atunci, bănuiesc că sunt prima. Succes la New York.

Bun material, îşi spuse Deanna ieşind. Al naibii de bun.

— Nu uita să priveşti peste umăr, spuse Finn închizând uşa

încet în urma lui.

Capitolul 9

ANGELA SCHIMBĂ ORAŞUL VÂNTURILOR CU MARELE MĂR. REGINA INTERVIURILOR TELEVIZATE VA DOMNI LA NEW YORK. O AFACERE DE CÂTEVA MILIOANE DE DOLARI PENTRU BLONDA FAVORITĂ A ORAŞULUI CHICAGO.

Aceste lucruri se anunţară la toate buletinele de ştiri.

Chicago Tribune, New York Times şi Washington Post scriau despre acelaşi subiect. Pentru o singură zi, în iunie, articolele despre senzaţionala afacere a Angelei le umbri pe cele despre starea proastă a economiei şi despre tulburările din Orientul Mijlociu.

Era în elementul ei.

Cu graţia unei regine, dădu interviuri, primind o echipă de fa People, în locuinţa ei, vorbind cu Liz Smith la telefon. Avea în perspectivă ceva pentru Variety şi acceptă să se scrie un articol despre ea în McCall’s.

Până la urmă, prin muncă multă, ambiţie extraordinară şi curaj nemaipomenit, obţinuse ceea ce îşi dorise întotdeauna. Atenţia absolută.

Fu destul de vicleană, încât să nu aibă decât cuvinte de laudă pentru CBC, Delacort şi Chicago. Ba chiar reuşi să verse câteva lacrimi în cadrul emisiunii *Entertainment* Tonight. Apoi, în toiul zăpăcelii, dădu lovitura de graţie. Avea să-şi ia cele şase săptămâni care mai rămâneau până la expirarea contractului ca vacanţă.

— Ştie teribil de bine să manevreze lucrurile, nu? spuse Fran făcând ghem o pereche de ciorapi nepotriviţi şi azvârlindu-i în coşul de rufe.

— Nu asta-i cel mai rău, zise Deanna plimbându-se de colo-colo prin micul living-room al apartamentului din centru al lui Fran. Jumătate din oamenii ei au fost concediaţi. Ceilalţi au de ales între a pleca împreună cu ea la New York sau să-şi caute de lucru în alte părţi, zise ea printre dinţi. Nu e de lucru nicăieri.

— E limpede că nu citeşti ziarele. Administraţia susţine că nu suntem în recesiune. Că asta e numai în minţile noastre.

— L-am văzut chipul lui Lew Meneil când a plecat ieri. Doamne, Fran, a lucrat cu ea aproape şase ani şi ea l-a tăiat de pe listă fără să stea pe gânduri.

— Îmi pare rău pentru toţi, Dee. Toată lumea din televiziune

ştie că treaba e de obicei împuţită. Dar cel mai mult mă îngrijorezi tu. Marshall mai sună?

— A încetat să-mi mai lase mesaje pe robot, spuse ea şi ridică din umeri. Cred că, până la urmă, şi-a dat seama că n-am de gând să-i răspund. Continuă să-mi trimită flori.

— Vrei să-ţi ţin o predică de genul „bărbaţii sunt nişte nemernici”? Richard e la golf, aşa că nu se poate simţi jignit.

— Nu, spuse ea, şi pentru prima oară, îşi concentră atenţia asupra prietenei sale. Fran, tocmai ai combinat un ciorap gri cu unul albastru.

— Ştiu. Dă mai mult farmec dimineţilor. Trebuie să-ţi spun, Dee, că Richard s-a mai liniştit. Sâmbăta la golf, costume din trei piese. Casa de la periferie pe care o s-o cumpărăm. Dumnezeule, eram nişte rebeli. Şi acum suntem… zise ea cutremurându-se şi, coborând glasul, adăugă: Obişnuiţi.

— Fran, m-am tot gândit.

— Mă-ntrebam când o să ajungi la treaba asta. Parcă vedeam cum se înfiripă ideea în mintea ta.

— Ar putea fi imposibil de pus în practică, zise Deanna gânditoare. La naiba, ar putea fi chiar imposibil. După ce-o să-ţi spun despre ce e vorba, vreau să fii foarte sinceră.

— Bine, spuse Fran împingând coşul de rufe cu piciorul gol. Dă-i drumul.

— Delacort, vechiul sindicat al Angelei, o să sufere un mare gol. Sunt sigură că-l pot umple în mod adecvat, dar… Ştiai că directorul general de la Delacort a fost al doilea soţ al Angelei?

R Bineînţeles. Loren Bach.

În afară de cărţile de groază, o altă lectură preferată a lui Fran erau ziarele de scandal şi nu se ruşina din cauza acestui lucru. Dacă voiai să ştii care celebritate, ce a făcut, cu cine şi unde, ea era persoana de la care puteai afla.

— S-au întâlnit imediat după ce ea i-a lăsat pe primul

— Magnatul afacerilor imobiliare. Oricum, Loren Bach a susţinut-o cu o grămadă de bani şi putere pe fata noastră. A făcut din ea o stea.

— Şi, deşi au existat câteva zvonuri şi câteva articole în ziarele de scandal care susţineau contrariul, se pare că s-au despărţit în relaţii amicale.

Atâta lucru citise şi Deanna.

— Cunoscând-o pe Angela aşa cum o cunosc acum, mă-ndoiesc de asta.

Sprâncenele lui Fran se arcuiră. Nu numai că-i plăceau bârfele, dar cel mai mult îi plăceau cele murdare.

— Se aude că l-a costat o pensie alimentară de două milioane, plus casa şi mobila, aşa că, aş spune că s-a ajuns lejer la patru milioane. Nu cred că Bach mai are multă afecţiune pentru eroina noastră.

— Exact. Iar Bach e prieten vechi cu Barlow James, preşedintele departamentului de ştiri al CBC, spuse Deanna frecându-şi mâinile nervoasă de genunchi. Şi domnului James îi place felul cum lucrez.

Fran îşi înclină capul, ia ochii îi sclipeau ca ai unei păsări.

— Şi?

— Şi, am pus ceva bani deoparte, am câteva cunoştinţe.

Ideea aceea îi făcea inima să-i bată cu putere, aşa că îşi apăsă podul palmei pe piept pentru a încetini bătăile. Îşi dorea acest lucru foarte mult, poate chiar prea mult. Suficient pentru a sări peste câteva etape ale planului de carieră pe care îl făcuse cu atâta grijă.

— Aş vrea să închiriez un studio şi să înregistrez o casetă pe care să i-o trimit lui Loren Bach.

- Dumnezeule, spuse Fran lăsându-se pe spate în canapea şi

făcând ochii mari. Tu eşti cea care vorbeşte?

— Ştiu cum pare, dar m-am gândit foarte bine. Bach a făcut-o pe Angela să ajungă de la o emisiune măruntă şi locală la ceva de talie naţională. Ar putea s-o facă din nou. Sper să vrea s-o facă din nou, nu numai pentru companie, dar şi pentru sine. Pot să pun la un loc o serie de apariţii ale mele în Colţul Deannei şi câteva prezentări de ştiri. S-ar putea să-l conving pe Barlow James să mă susţină. Şi, dacă aş avea un pilot, ceva simplu şi de calitate, aş putea să dau lovitura.

Se ridică din nou, fiind prea agitată ca să stea jos.

— Momentul e perfect. Sindicatul încă se clatină din cauza plecării Angelei şi n-au pregătit un succesor. Dacă i-aş putea convinge să-mi acorde şansa asta pe plan local, câteva posturi de televiziune din Vestul Mijlociu, ştiu că aş putea face în aşa fel, încât să iasă foarte bine.

Fran oftă şi se bătu cu degetele pe burta plată.

— E un proiect îndrăzneţ, ai dreptate. Dar îmi place la nebunie, zise ea şi începu să râdă. E suficient de aiurit ca să meargă.

— O să-l fac să meargă, spuse Deanna aşezându-se pe vine în faţa lui Fran şi luându-i mâinile într-ale ei. Mai ales dacă o

să am un producător cu experienţă.

— Poţi conta pe mine. Dar costul studioului, al echipei tehnice, chiar şi al unui personal redus ca număr… E un risc foarte mare.

— Sunt dispusă să risc.

— Richard şi cu mine am pus ceva deoparte.

— Nu.

Mişcată şi recunoscătoare, Deanna clătină din cap.

— Categoric, nu. Nu când finul sau fina mea e pe drum. O să-ţi iau mintea, spinarea şi timpul, dar nu şi banii.

După ce o bătu uşor pe burtă, se ridică din nou.

— Te rog să mă crezi, primele trei sunt mai importante.

— Bine. Deci, care e formatul, care e topica, unde e publicul?

— Vreau ceva simplu, confortabil. Nimic fix. Vreau să fac lucrul la care mă pricep cel mai bine, Fran. Să vorbesc cu oamenii. Să-i fac să-mi vorbească. Facem rost de două fotolii adânci şi comode. Oricum, am nevoie de alt mobilier. Să fie ceva amical, intim.

— Amuzament, zise Fran. Dacă nu ţinteşti spre lacrimi şi suferinţă, ţinteşte spre amuzament. Ceva în care să se implice

publicul.

Deanna se trase de lobul urechii.

— Mă gândeam că aş putea să-i aduc pe câţiva din invitaţii pe care i-am avut la *Colţul Deannei*. Un fel de femeia-în-artă.

— Nu-i rău, dar e prea monoton, zise Fran gândindu-se la alte posibilităţi. Am făcut chestia asta cu reînnoirea la *Woman Talk* anul trecut. A mers foarte bine.

— Te referi la ceva de genul înainte şi după?

— Da. Machiaj, coafură. E amuzant. Şi mulţumitor. Dar ştii ce mi-ar plăcea? zise ea urcându-şi picioarele pe canapea şi aplecându-se în faţă. Un fel de paradă a modei. Ce-i nou în vara asta? Ce-i senzaţional? Ce se poartă? îl iei să zicem, pe *Marshall Fields.* Obişnuiesc să prezinte câte ceva din moda de vară. Toalete pentru mers la serviciu, toalete de seară, lucruri care se poartă toată ziua.

Cu ochii pe jumătate închişi, Deanna încercă să-şi închipuie cum ar fi arătat o asemenea emisiune.

— Până la încălţăminte şi accesorii, cu un coordonator de modă. Pe urmă, alegem femei din rândul spectatorilor.

- Exact. Femeia adevărată, nu trupuri perfecte.

Înflăcărându-se, Deanna luă poşeta şi scoase un carneţel.

— Va trebui să le alegem dinainte, în aşa fel încât coordonatorul să aibă timp să găsească modelul potrivit, stilul potrivit.

— Şi, pe urmă, obţin, să zicem cadou un certificat în valoare de o sută de dolari din partea magazinului.

— Cum să arate de un milion pentru o sută de dolari sau mai puţin.

— Ah, cât îmi place, zise Fran lăsându-se pe spate. Îmi place teribil de mult.

— Trebuie să mă duc acasă, zise Deanna ridicându-se. Să dau câteva telefoane. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Scumpo, niciodată nu te-am văzut mişcându-te altfel.

Fu nevoie de zile de lucru de optsprezece ore, de toate economiile Deannei şi de un surplus de nervi. Fiindcă reuşi să-şi ia liber o săptămână, Deanna dormi foarte puţin. Alimentându-se cu cafea şi ambiţie, demară proiectul. Întâlniri cu agenţii publicitari de la *Marshall Fields,* telefoane reprezentanţilor sindicali, ore întregi de căutare a aparaturii necesare studioului.

Prima ediţie a emisiunii Ora Deannei avea să fie produsă cu foarte puţin, dar ea nu avea de gând să lase ca acest lucru să se

vadă. Deanna supraveghea fiecare pas şi etapă. Fie că avea să fie o victorie, fie că avea să fie un eşec, voia să poarte amprenta ei.

În dimineaţa înregistrării, micul studio pe care îl închiriase era cuprins de un adevărat haos. Operatorii care se ocupau de lumini strigau tot felul de comenzi şi sugestii, făcând retuşuri de ultimă clipă. Manechinele erau îngrămădite într-o cabină cât o cutie de chibrituri, luptându-se pentru suficient spaţiu. Microfonul Deannei se defectă şi de la florărie se trimise o jerbă de înmormântare în locul coşurilor cu flori de vară.

— *În amintirea plăcută a lui Milo*, citi Deanna pe cartea de vizită şi izbucni într-un râs isteric. Dumnezeule, şi altceva?

— Aranjăm noi treaba asta, spuse Fran împingând-o cu fermitate. L-am trimis deja pe Vinnie, nepotul lui Richard, după coşurile de flori. O să scoatem florile şi o să le aruncăm în platou. O să fie excelent, zise ea cu disperare în glas. Natural.

— Sigur. Mai e mai puţin de o oră, spuse Deanna strâmbându-se când auzi zgomotul unui scaun pliant răsturnat. Dacă, până la urmă, o să apară vreun spectator, o să arătăm ca nişte idioţi.

— Or să apară, spuse Fran ocupându-se de gladiole. Părul îi era creţ ca un tirbuşon şi părea o aură electrizată.

— Totul o să fie bine. Fie vorba între noi, am luat legătura cu toate organizaţiile de femei din Cook County. S-au dat toate cele cincizeci de bilete. Am fi reuşit să dăm de două ori mai multe, dacă am fi avut un studio mai mare. Nu-ţi face griji.

— Tu-ţi faci griji.

— Asta-i firea producătorului. Du-te şi schimbă-te şi aranjează-ţi părul. Prefă-te că eşti o vedetă.

— Ăăăă… Domnişoară

Reynolds? Deanna?

Coordonatoarea de modă, o femeie mărunţică, pe al cărei chip era un zâmbet permanent, făcea semne din platou.

— Îmi vine s-o omor, spuse Deanna printre dinţi. Tare mult îmi doresc asta.

— Stai liniştită. Dacă s-a răzgândit din nou în privinţa ordinii apariţiei modelelor, eu sunt prima afectată.

— Deanna?

— Da, Karyn, spuse ea arborând un zâmbet şi întorcându-se. Cu ce te pot ajuta?

— Am o foarte mică problemă. Pantalonii scurţi de culoarea dovleacului…?

— Ce-i cu ei? întrebă Deanna scrâşnind din dinţi.»

De ce trebuia să pronunţe fiecare propoziţie ca pe o întrebare?

— Nu i se potrivesc Monicăi. Nu ştiu la ce m-oi fi gândit. Crezi că am putea să trimitem pe cineva la magazin să ia acelaşi articol, dar de culoarea vinetei?

Înainte ca Deanna să apuce să deschidă gura, Fran zise:

— Să-ţi spun eu ce-o să facem, Karyn. Sună la magazin şi roagă pe cineva să vină cu articolul respectiv.

— Ah, zise Karyn clipind de câteva ori. Bănuiesc că aş putea s-o fac, nu? Doamne, ar trebui să mă grăbesc. E aproape ora începerii.

— Care a avut ideea cu parada modei?

Fran se întoarse la dezmembrarea jerbei.

— Probabil că tu. Eu nu m-aş fi gândit niciodată la ceva atât de complicat. Du-te şi aranjează-te. N-o să poţi să vorbeşti despre modă în trening şi cu părul pe bigudiuri.

— Aşa e. Dacă o să fie un eşec, măcar să arăt cât mai bine.

Cabina Deannei era de mărimea unui dulap, dar conţinea o

chiuvetă, o toaletă şi o oglindă. Zâmbi când văzu steaua mare şi aurie pe care Fran i-o pusese pe uşă.

Poate că nu era decât un simbol, îşi spuse ea mângâind folia, dar era simbolul ei. Acum trebuia să-l merite.

Tocmai îşi punea un cercel şi îşi ţinea un discurs de îmbărbătare, când auzi o bătaie în uşă.

— Nu-mi spune, strigă ea. Nici vânăta nu-i bună şi trebuie să aşteptăm să fie adusă roşia.

— Iartă-mă, zise Finn deschizând uşa. N-am adus nimic de mâncare.

— Ah, spuse ea scăpând din mână cercelul şi înjurând. Credeam că eşti la Moscova.

— Am fost, zise el sprijinindu-se de tocul uşii, iar ea luă de jos clipsul auriu. Şi uite ce se-ntâmplă când lipsesc? două săptămâni. Se vorbeşte despre tine în toată redacţia de ştiri.

— Grozav, zise ea simţind un gol în stomac în timp ce se chinuia să-şi pună cercelul. Cred că am fost nebună când m-am gândit să fac chestia asta.

— Îmi închipui că ai gândit cât se poate de lucid.

Arăta superb, îşi spuse el. Nervoasă, dar plină de energie şi pregătită.

— Ai văzut o uşă deschisă şi te-ai gândit că ai putea să-i treci pragul prima.

— Am senzaţia că-i o fereastră deschisă. La ultimul etaj.

— Ai grijă să cazi în picioare. Care-i subiectul?

— O paradă a modei, cu participarea publicului.

Zâmbetul lui se lărgi, făcând să-i apară gropiţele.

— O paradă a modei? O asemenea chestie dulceagă, cu experienţa pe care ai căpătat-o la ştiri?

— Asta nu e ştire, zise ea trecând pe lângă el. E divertisment. Sper. N-ai niciun război de acoperit, nimic?

— Deocamdată, nu. M-am gândit să mai stau pe-aici o vreme. O să pot să mă duc înapoi în redacţie cu vestea cea mare. La spune-mi, faci asta pentru tine însăţi sau ca s-o înfurii pe Angela?

— Amândouă, spuse ea apăsându-şi burta pentru a încerca să-şi liniştească stomacul. Dar, întâi şi întâi, pentru mine.

— O.K. Şi pasul următor care e?

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului, ezitând.

— Numai pentru urechile tale?

— Numai pentru urechile mele, acceptă el.

— O întâlnire cu Barlow James. Iar, dacă voi reuşi să-l

conving să mă susţină, mă duc la Bach.

— Deci, nu te limitezi la cei mărunţi.

— Nu pentru multă vreme, spuse ea oftând. Cu o clipă îa urmă eram sigură că o să vărs, spuse ea dându-şi părul pe spate. Acum mă simt minunat. Cu adevărat excelent.

— Dee!

Cu căştile la urechi, Fran veni alergând pe coridor.

— A venit toată lumea, zise ea apucând-o de mână şi strângând-o. S-a ocupat fiecare loc. Cele trei femei pe care le-am ales de la Societatea de istorie, din districtul Cook, sunt nerăbdătoare să-nceapă.

— Atunci, hai să mai aşteptăm.

— Bine, zise Fran care părea cam palidă. Bine, spuse ea din nou. Începem oricând eşti gata.

Lăsă încălzirea în seama lui Fran, stând lângă platou şi ascultând râsetele şi aplauzele. Starea de nervozitate îi dispăruse. În locul ei era o explozie de energie atât de puternică, încât abia putea să stea locului. Îmboldită de aceasta, îşi făcu apariţia şi se aşeză pe fotoliul ei, în faţa camerei.

Muzica de început, complimentele din partea lui Vinnie,

nepotul lui Richard şi muzician aspirant, se încheiară, iar Fran dădu semnalul pentru aplauze. Lumina roşie se aprinse.

— Bună dimineaţa, sunt Deanna Reynolds.

Ştia că dincolo de platou era haos, schimbările febrile de costume, comenzile strigate, inevitabilele neînţelegeri. Dar ea se simţea perfect stăpână pe sine, discutând amabil cu nesuferita de Karyn şi apoi plimbându-se printre spectatori pentru a culege comentarii în timp ce manechinele îşi prezentau marfa.

Aproape că uită că era ceva de care depindea propria carieră când râse uşor împreună cu o spectatoare de o pereche de pantaloni foarte scurţi cu buline mici.

Părea o femeie care stătea de vorbă cu prietenele ei, îşi spuse Finn care se afla în partea din spate a studioului. Era un unghi interesant, pentru că nu era, de fapt, niciun unghi. Ca om de ştiri dure, cu un dispreţ teribil faţă de dulcegării, nu putea spune că era deosebit de interesat de acel subiect. Dar, lăsând la o parte gusturile lui, publicul era încântat. Aclamau şi aplaudau, scoteau din când în când oh-uri şi ah-uri, după care le echilibrau cu tot felul de sunete când un articol nu le era pe plac.

A trecut pragul, îşi spuse el zâmbind. Ieşi spunându-şi că n-ar fi stricat să-l sune pe Barlow James şi să-i deschidă uşa puţin mai mult.

Angela se plimba prin living-ul spaţios al noului ei apartament şi tocurile îi ţăcăneau pe parchet, erau înăbuşite de covor, ţăcăneau din nou, pe gresie, în timp ce făcea curse prin încăpere, trăgând cu mişcări iuţi din ţigară şi chinuindu-se să-şi păstreze cumpătul.

— Bine, Lew.

Mai calmă, se opri lângă o masă cu piedestal, stingând ţigara într-o scrumieră de cristal şi întinând cu fum parfumul trandafirilor.

— Spune-mi de ce crezi că m-ar interesa o mică bandă a unei cititoare de ştiri de mâna a doua?

Lew se mişcă incomod pe canapeaua de catifea.

— Mă gândeam că poate vrei să ştii.

Sesiză miorlăitul din propria-i voce şi îşi coborî privirea. Detesta ceea ce făcea: se târa pe burtă după firimituri. Dar avea doi copii la colegiu, o ipotecă mare şi primejdia de a nu găsi un loc de muncă îl împingea să o facă.

— A închiriat un studio, a angajat tehnicieni, a apelat la

favoruri. Şi-a luat puţin timp liber şi a pus pe picioare o emisiune de cincizeci de minute, plus o casetă de vizionare cu ceva înregistrări mai vechi.

Lew încercă să ignore ulcerul care îl supăra foarte tare.

— Am auzit că e destul de bună.

— Destul de bună? spuse Angela şi zâmbetul ei batjocoritor fu la fel de tăios ca un brici. De ce m-ar interesa cineva „destul de bun”? De ce-ar interesa pe cineva? Amatorii încearcă să pătrundă pe piaţă de când lumea. Nu mă-ngrijorează.

— Ştiu… adică circulă unele zvonuri că voi două v-aţi fi certat.

— Zău? spuse ea zâmbind cu răceală. Ai venit tocmai de la Chicago ca să mă pui la curent cu ultimele bârfe de la CBC, Lew? Nu că n-aş aprecia gestul, dar mi se pare puţin cam exagerat.

— M-am gândit… zise el, după care trase adânc aer în piept şi îşi trecu degetele prin părul rar. Ştiu că i-ai oferit Deannei postul meu, Angela.

— Zău? Ea ţi-a spus asta?

Oricâtă mândrie îi mai rămăsese, ieşi la suprafaţă. O privi drept în ochi..

— Dar s-a auzit. Tot aşa cum s-a auzit şi faptul că te-a refuzat, zise el şi văzu fulgerul cunoscut din ochii ei. Şi mai ştiu, continuă el repede, după ce-am lucrat cu tine atâţia ani, mai ştiu că nu ţi-ar plăcea s-o vezi profitând de pe urma generozităţii tale.

— Cum ar putea?

— Transformând totul într-o chestiune de loialitate faţă de post. Ducându-se la Barlow James.

— De ce s-ar amesteca Barlow?

— Îi place cum lucrează. A sunat de câteva ori pentru a spune asta. Şi, săptămână trecută, când a venit în vizită la Chicago, şi-a făcut timp să stea de vorbă cu ea.

Angela aprinse bricheta.

— Se aude că s-ar fi uitat la casetă. Şi că i-ar fi plăcut.

— Vrea să-şi măgulească una din tinerele reportere? întrebă ea dându-şi capul pe spate, dar îşi simţea gâtlejul extrem de uscat din cauza fumului.

— L-a trimis banda lui Loren Bach.

Foarte încet, Angela puse ţigara jos şi o lăsă să ardă în scrumieră.

— Ticăloasă afurisită, spuse ea încet. Chiar îşi închipuie că

poate să rivalizeze cu mine?

— Nu ştiu dacă ţinteşte chiar atât de sus. Deocamdată, spuse el lăsând ideea să prindă rădăcini. Dar ştiu că unele filiale din Vestul Mijlociu sunt îngrijorate din cauza costului noii tale emisiuni. S-ar putea să fie dispuşi să ia ceva mai ieftin şi mai aproape de casă.

— Foarte bine. O să întrec pe oricine preferă în locul meu.

Râzând brusc, se duse să admire priveliştea New York-ului. Avea tot ce îşi dorise. Ce avusese nevoie. În sfârşit, după atâta vreme, era regina care îşi supraveghea supuşii din turnul ei înalt şi de nepătruns. Nimeni nu o putea atinge acum. Cu siguranţă, în niciun caz Deanna.

— Sunt în vârf, Lew, şi să fiu a naibii dacă n-o să-mi păstrez locul. Cu orice preţ.

— Aş putea să mă folosesc de relaţiile pe care le am ca să aflu ce hotărăşte Loren Bach.

— Foarte bine, Lew, murmură ea, privind pe deasupra copacilor din Central Park. Fă-o.

— Dar îmi vreau slujba înapoi, zise el şi vocea îi tremură de emoţie şi dezgust faţă de sine. Am cincizeci şi patru de ani, Angela. La vârstă mea şi, după cum stau lucrurile în prezent,

nu pot să-mi permit să mă apuc să trimit autobiografii. Vreau un contract sigur pe doi ani. Până atunci amândoi copiii mei vor termina colegiul. O să vând casa din Chicago. Barbara şi cu mine o să putem cumpăra una mai mică pe-aici. N-avem nevoie de prea mult spaţiu acum. Îmi trebuie doar vreo doi ani ca să fiu sigur că am pe ce să mă bazez. Nu-ţi cer prea mult.

— Te-ai gândit la toate, spuse Angela, aşezându-se pe scaunul de lângă fereastră.

Gâtlejul i se descongestionase singur.

— Acest lucru o bucura. Nu avea nevoie de băutură când simţea gustul puterii.

— Am lucrat bine pentru tine, îi aminti el. Încă mai pot s-o fac. Şi, în plus, am multe cunoştinţe la Chicago. Oameni care-mi dau informaţii secrete, dacă e nevoie.

— Îmi dau seama că va fi nevoie, dar., spuse ea zâmbind şi căzând pe gânduri. Nu-mi place să ignor anumite posibilităţi. Şi întotdeauna răsplătesc loialitatea.

Îl studie. Un prost, îşi spuse ea. Unul care ar fi muncit fără odihnă şi unul căruia îi era destul de frică, încât să facă abstracţie de etică atunci când era încolţit.

— Să-ţi spun ceva, Lew. Nu pot să-ţi ofer postul de

producător executiv pentru că locul e deja ocupat, zise ea şi îl văzu pălind. Asistent de producţie. Ştiu că, teoretic, e o degradare, dar nu-i nevoie să privim lucrurile astfel.

Zâmbetul ei îi dădu curaj. La fel de uşor ca un copil, ea uită de dezgustul pe care îl simţise mai devreme faţă de el şi de trădarea ei neglijentă. Acum erau din nou tovarăşi de echipă.

— Întotdeauna am depins de tine şi mă bucur că o să continui s-o fac. Ca salariu, e ceva mai puţin şi aici suntem la New York. Asta înseamnă foarte mult, nu? zise ea zâmbindu-i, încântată de propria generozitate. Şi, ca să-ţi demonstrez cât de mult te preţuiesc, vreau să te afli în consiliul de administraţie la prima şedinţă. Îi vom pune pe jurişti să întocmească un contract să-l legalizeze. Iar, între timp…

Se ridică şi se duse lângă el, luându-i mâna într-ale ei, cu un gest cald şi plin de afecţiune ca între vechi prieteni.

— Du-te şi aranjează-ţi treburile la Chicago. O să-mi rog agentul imobiliar să vă caute o locuinţă drăguţă, ţie şi Barbarei. Poate în Brooklyn Heights, spuse ea apoi şi, înălţându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz. Şi stai cu urechile ciulite, da, dragul meu?

— Sigur, Angela, zise el fără nicio inflexiune în glas. Cum

spui tu.

Capitolul 10

Biroul lui Loren Bach se afla în vârful turnului mare şi argintiu care adăpostea sindicatul Delacort din Chicago. Pereţii săi din sticlă ofereau o privelişte care se întindea până dincolo de centru. Într-o zi senină, putea să vadă ceaţa de deasupra lacului Michigan. Lui Loren îi plăcea să spună că supraveghea sutele de posturi de televiziune care preluau programele Delacort şi miile de locuinţe în care oamenii le vizionau.

Loren Bach era un vrăjitor al vizualului şi dragostea aceea începuse încă din copilărie, în popicăriile tatălui său. Pe Loren nu îl interesaseră niciodată cele zece popice, ci afacerile şi sclipirea bilei argintii.

La douăzeci şi ceva de ani, imediat după ce îşi luase licenţa, extinsese firma familiei transformând-o în galerii de divertisment. Apoi începuse să-l intereseze regina vizualului: televiziunea. Treizeci de ani mai târziu, munca îi era pasiunea şi pasiunea îi era munca.

La cincizeci şi doi de ani avea înfăţişarea tăcută şi ascetică a unui călugăr, cu o faţă prelungă şi osoasă şi o construcţie

slabă. Mintea îi era ascuţită ca briciul.

Stând la birou, apăsă pe un buton al telecomenzii şi unul din cele patru ecrane se lumină. Cu ochii blânzi şi gânditori, bău dintr-o sticlă de Coca-Cola, uitându-se la Deanna Reynolds. Ar fi vizionat caseta şi fără să-l sune Barlow James, căci obişnuia să se uite la orice îi apărea pe birou, dar nu credea că ar fi făcut-o atât de repede.

— Atrăgătoare, spuse el într-un mic reportofon, cu o voce moale şi liniştită ca o zăpadă de dimineaţă. Timbru bun. Experienţă excelentă în faţa camerei. Energie şi entuziasm. Soxy, dar nu ameninţătoare. Se înţelege bine cu publicul. Cine scrie pentru ea? Să aflăm. Unele lucruri legate de producţie au nevoie de îmbunătăţiri, mal ales luminile.

Urmări toate cele cincizeci de minute, derulând banda înapoi din când în când, oprind imaginea, în tot acest timp înregistrându-şi observaţiile pe casetă.

Luă o altă înghiţitură din sticlă şi zâmbi. Făcuse ca Angela să ajungă dintr-o celebritate locală minoră un fenomen naţional.

Putea să o mai facă o dată.

Cu o mână, opri imaginea Deannei pe ecran, iar cu cealaltă

apăsă pe un buton al interfonului.

— Shelly, ia legătura cu Deanna Reynolds de la CBC, Chicago, departamentul de ştiri. Stabileşte o întâlnire. Aş vrea să vină cât mai curând posibil.

Deanna era obişnuită să-şi facă probleme în legătură cu aspectul ei exterior. Datorită faptului că lucra în faţa camerei trebuia să aibă grijă să arate foarte bine.

Dar nu îşi amintea să-şi fi făcut vreodată mai multe probleme în legătură cu imaginea pe care o oferea decât atunci când se pregăti pentru întâlnirea cu Loren Bach.

Într-un fel era bine că se concentra asupra hainelor şi coafurilor. Ştia că erau obiceiuri de femeie uşuratică. Dar o ajuta să nu se gândească la ce însemna acea întâlnire pentru viitorul ei.

Totul, îşi spuse ea şi stomacul i se strânse. Sau nimic.

— Domnul Bach vă poate primi acum.

Deanna încuviinţă doar. Gâtlejul i se strânse ca o menghină. Se temea că orice cuvânt va rosti avea să iasă piţigăiat.

Secretarea îi deschise uşa biroului şi ea intră.

Loren Bach se afla la birou, un bărbat slăbănog, cu umerii înclinaţi şi cu o faţă care îi amintea Deannei de un apostol.

Văzuse fotografii şi imagini televizate şi crezuse că era mai solid, totuşi. Ce prostie, îşi spuse ea. Ar fi trebuit să ştie mai bine ca oricine cât de diferit putea să arate cineva la televizor.

— Domnişoară Reynolds, spuse el ridicându-se şi întinzându-i mâna pe deasupra biroului curbat. Mă bucur să te cunosc.

— Mulţumesc.

Strângerea mâinii lui era fermă, prietenoasă şi scurtă.

— Apreciez foarte mult faptul că v-aţi făcut timp să mă primiţi.

— Asta mi-e meseria. Vrei o Coca-Cola?

— Da, mulţumesc.

— Banda dumitale a fost interesantă, spuse el stând cu spatele la ea şi destupând două sticle. Cu unele mici probleme la partea de producţie, dar interesantă.

Interesantă? Ce voia să spună? Zâmbind rigid, Deanna luă sticla pe care el i-o întinse.

— Mă bucur că aveţi această părere. N-am avut prea mult timp pentru pregătirea emisiunii.

— N-ai crezut de cuviinţă că era necesar să-i acorzi mai mult timp?

— Nu. N-am crezut că aveam timpul necesar.

— Înţeleg, spuse Loren aşezându-se din nou la birou şi bând din sticlă.

Mâinile îi erau albe şi lungi, iar degetele subţiri nu prea stăteau nicio clipă nemişcate.

— De ce?

Deanna îi urmă exemplul şi bău puţin.

— Pentru că sunt mulţi cei care ar vrea să între în locul lăsat liber de Angela, cel puţin pe plan local. Am simţit că era important să ies repede.

ÎI interesa mai mult ce avea de gând pe viitor.

— Mai exact, ce-ai vrea să faci cu Ora Deannei?

— Să întreţin şi să informez.

Prea scurt, îşi spuse ea imediat. Ia-o mai încet, Dee; Sinceritatea e bună, dar dă dovadă de puţin mai multă gândire.

— Domnule Bach, încă de când eram mică îmi doream să lucrez în televiziune. Din moment ce nu sunt actriţă, m-am concentrat asupra jurnalismului. Sunt o bună reporteră. Dar, în ultimii doi ani, mi-am dat seama că, de fapt, ambiţia mea nu e să lucrez la ştiri. Îmi place să stau de vorbă cu oamenii. Îmi place să-i ascult şi mă pricep ia amândouă.

— E nevoie de mai mult decât un talent de a face conversaţie pentru a face o emisiune de o oră.

— E nevoie să cunoşti cum funcţionează televiziunea, cum comunică ea. Cât de intimă şi de puternică poate să fie. Şi să-ţi faci interlocutorul să uite, atâta timp cât este aprinsă lumina, că vorbeşte şi cu altcineva în afară de tine. Acesta e punctul meu forte, spuse ea înclinându-se puţin în faţă. Am lucrat câteva veri la un post de televiziune din Topeka în timpul liceului, iar în timpul colegiului am lucrat patru ani ca om bun la toate la un post din New Heaven. Înainte să obţin prima slujbă în faţa camerelor am fost redactor în Kansas City. Pe scurt, lucrez în domeniul televiziunii de zece ani.

— Sunt conştient de asta.

Cunoştea fiecare amănunt al vieţii ei profesionale, dar prefera să-şi formeze singur impresiile, văzând persoana respectivă. Aprecia faptul că îşi menţinea privirea şi vocea constante. Îşi aminti de prima întâlnire cu Angela. Toate acele aluzii sexuale, acea energie de obsedată, acea feminitate debordantă. Deanna Reynolds era cu totul altfel.

Nu mai slabă, îşi spuse el. Cu siguranţă, nu mai puţin puternică. Pur şi simplu… altfel.

— La spune-mi, în afară de modă, la ce alte subiecte te-ai mai gândit?

— Aş vrea să mă concentrez mai degrabă asupra unor probleme personale decât a celor de pe prima pagină a ziarelor. Şi aş vrea să evit lucrurile şocante.

— Fără lesbiene roşcate şi bărbaţi care se iubesc?

Ea se relaxă suficient cât să zâmbească.

— Nu, pe acelea le las altora. Intenţia mea e să combin subiecte mai uşoare cu altele mai serioase, dar să menţin totul la un nivel foarte personal, implicând publicul* atât pe cei din studio, cât şi pe cei care se uită la televizor în casele lor. Subiecte ca familiile vitrege, hărţuire sexuală la serviciu, cum fac faţă bărbaţii şi femeile între două vârste întâlnirilor. Lucruri care ţintesc spre ceea ce trăieşte omul obişnuit.

— Şi te consideri purtătoarea de cuvânt a omului obişnuit?

Ea zâmbi din nou. Aici, cel puţin, putea fi încrezătoare.

— Eu sunt omul obişnuit. Şi nu mi-e ruşine cu asta.

Loren râse, după care goli sticla de Coca-Cola.

Aproape că descrisese propriile lui obiceiuri.

— Mi s-a spus că ai lucrat pentru Angela.

— Nu se poate spune că am lucrat pentru ea. N-a fost ceva

atât de bine definit şi oficial. Şi nu m-am aflat niciodată pe statul ei de plată. A fost mai degrabă o… ucenicie, zise ea alungându-şi emoţia din glas. Am învăţat foarte multe.

— Îmi închipui, spuse Loren. Nu-i niciun secret faptul că *Delacort* e foarte nemulţumit din cauza pierderii emisiunii ei. Şi toţi cei care lucrează în domeniu ştiu că nu-i dorim succes, zise el şi ochii îi erau extrem de întunecaţi pe pielea foarte palidă.

Da, un apostol, îşi spuse Deanna din nou, dar nu unul care s-ar fi dus de plăcere la leii romani.

— Cu toate acestea, continuă el, ar trebui să continue să se menţină în frunte. Încă nu suntem pregătiţi să o înfruntăm pe plan naţional cu o altă emisiune ca a ei.

— Faceţi un contra-program, zise Deanna şi Loren îşi ridică o sprinceană, uimit. Luptaţi împotriva ei cu emisiuni de concursuri, reluări de filme excelent cotate, seriale, în funcţie de cerinţele populaţiei.

— Ar fi o idee. Mă gândisem să testez o emisiune de interviuri televizate la câteva din filialele CBC.

— N-am nevoie decât de câteva, spuse ea liniştită, dar strânse sticla cu amândouă mâinile.

Mă scufund sau plutesc, îşi spuse ea.

— Pentru început.

Poate că era ceva personal, îşi spuse Loren. Dar şi ce? Dacă o putea folosi pe Deanna Reynolds pentru a tăia puţin din Angela, îşi putea permite preţul. În caz că proiectul dădea greş, avea să înveţe din experienţă. Dar dacă îl putea face să dea rezultate, satisfacţia ar fi meritat mai mult, mult mai mult decât veniturile de pe urma publicităţii.

— Ai un agent, domnişoară Reynolds?

— Nu.

— Fă rost de unul. Aş vrea să-ţi urez bun venit la Delacort.

— Mai spune-mi o dată, insistă Fran.

— Un contract pe şase luni.

Deşi spusese acest lucru de nenumărate ori, cuvintele răsunau tot plăcut în urechile Deannei.

— O să înregistrăm aici, la CBC, o emisiune pe zi, cinci zile pe săptămână.

Încă ameţită chiar şi după două săptămâni de negocieri, se plimbă prin biroul Angelei. Nu mai rămăseseră decât pereţii, covorul pastel şi priveliştea de oţel a oraşului Chicago.

— Potrivit contractului, în perioada de încercare o să pot

folosi biroul ăsta şi încă două. Vom fi preluaţi de zece filiale din Vestul Mijlociu, în direct la Chicago, Dayton şi Indianapolis. Avem şase săptămâni pentru a pregăti emisiunea înaintea premierei din august.

— Chiar o faci.

Deanna se întoarse. Nu zâmbea ca Fran, dar ochii îi sclipeau.

— Chiar o fac.

Trase adânc aer în piept, bucuroasă că nu mai rămăsese nici urmă din parfumul Angelei în atmosferă.

— Agentul meu a zis că banii pe care mi-i dau sunt ca

O palmă peste faţă, zise ea şi zâmbi. Iar eu i-am spus să-ntoarcă şi obrazul celălalt.

— Un agent, spuse Fran clătinând din cap şi făcând să i se mişte cerceii. Ai un agent.

Deanna se întoarse spre fereastră şi zâmbi priveliştii oferite de oraş. Alesese o firmă micuţă, locală, care să se poată ocupa de nevoile şi de ţelurile ei.

— Am un agent, spuse ea. Şi un sindicat, cel puţin pentru şase luni. Sper să am şi un producător.

— Scumpo, ştii foarte bine…

— Înainte să spui ceva, lasă-mă să termin. E un risc, Fran, unul foarte mare. Dacă lucrurile n-or să iasă bine, peste câteva luni, toţi o să fim în pom. Tu ai un loc stabil la *Woman Talk* şi aştepţi un copil. Nu vreau să-ţi pui în pericol situaţia pentru prietenie.

— Bine, n-o s-o fac. O s-o fac pentru propriul meu orgoliu. Fran Myers producător executiv. Sună bine, spuse ea apoi cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Când începem?

— Ieri, spuse Deanna şi, râzând, se aşează lângă ea, luând-o pe după umeri. Avem nevoie de oameni. Aş putea să ademenesc câţiva din angajaţii Angelei care au fost concediaţi sau n-au vrut să părăsească oraşul. Avem nevoie de idei pentru emisiuni şi de oameni care să facă cercetări. Bugetul cu care trebuie să lucrez e redus, aşa că va trebui să facem totul cât se poate de simplu. Următorul contract va fi mult mai mare.

— Întâi şi întâi îţi trebuie vreo două scaune, un birou şi un telefon. Ca producător o să văd ce pot să cerşesc, să împrumut sau să fur, zise Fran ridicându-se. Dar, mai întâi, trebuie să mă ocup de demisie.

Deanna o apucă de mână.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Am discutat deja cu Richard despre asta şi, oricum, chiar dacă lucrurile n-or să meargă bine peste şase luni, eu tot va trebui să intru în concediu, spuse ea şi, bătându-se pe burtă, zâmbi. Te sun.

Când ajunse la uşă, se opri puţin.

— Ah, şi încă ceva. Hai să zugrăvim pereţii ăştia.

Rămânând singură, Deanna îşi trase genunchii la piept şi îşi lăsă capul în jos. Totul se petrecea atât de repede. Toate întâlnirile, negocierile, hârtiile. Nu o deranja să lucreze până târziu; ba chiar îi plăcea foarte mult. Şi realizarea unei ambiţii o umplea de o energie extraordinară. Numai că, dincolo de emoţie, exista un ghem mic şi rece de groază.

Totul mergea în direcţia cea bună. După ce se va adapta noului ritm, se va dezmetici. Iar, dacă dădea greş, va face câţiva paşi înapoi şi o va lua de la capăt.

Dar nu avea să regrete.

— Domnişoară Reynolds?

Adunându-şi gândurile, Deanna îşi ridică privirea şi o văzu în prag pe secretara Angelei.

— Cassie, spuse ea şi, zâmbind trist, îşi roti privirea în jur. Lucrurile stau puţin altfel acum.

— Da, zise Cassie al cărei zâmbet apăru şi dispăru. Am venit să-mi mai iau câteva lucruri şi m-am gândit să vă anunţ.

— E în regulă. Oficial, n-o să fie teritoriul meu decât abia săptămâna viitoare, spuse ea şi se ridică netezindu-şi fusta. Am auzit că te-ai hotărât să nu pleci la New York.

— Familia mea e aici. Şi cred că sunt din Vestul Mijlociu din cap până-n picioare.

— E greu, spuse Deanna privindu-i, onduleurile scurtezi îngrijite, ochii trişti. Ai altceva?

— Încă nu. Am programate câteva interviuri, însă. Domnişoara Perkins a făcut anunţul şi după o săptămână a plecat. Încă nu m-am obişnuit cu ideea.

— Sunt convinsă că nu eşti singura.

— O să plec imediat. Aveam doar nişte plante de luat acasă. Succes cu noua emisiune.

— Mulţumesc. Cassie… spuse Deanna înaintând şi ezitând puţin. Aş putea să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ai lucrat pentru Angela timp de patru ani, nu?

— S-ar fi împlinit patru ani în septembrie. Am început ca secretară adjunctă imediat după colegiu.

— Chiar şi jos, în redacţia de ştiri, se auzeau mormăieli de nemulţumire din partea oamenilor ei, dar nu-mi amintesc să fi auzit ceva din partea ta. M-am întrebat întotdeauna de ce, oare.

— Am lucrat pentru ea, zise Cassie simplu. Nu-i bârfesc pe cei pentru care lucrez.

Deanna îşi ridică o sprinceană şi o privi cu atenţie.

— Dar nu mai lucrezi pentru ea.

— Nu, spuse Cassie şi glasul i se răci. Domnişoară Reynolds, ştiu că aţi avut amândouă o… neînţelegere înainte ca ea să plece. Şi înţeleg că e firesc să simţiţi o anumită ostilitate, dar aş prefera să nu mă implicaţi în nicio discuţie despre domnişoara Perkins, nici din punct de vedere personal, nici profesional.

— Loialitate sau discreţie?

— Aş vrea să cred că şi una şi alta, spuse Cassie înţepată.

— Bine. Ştii că am de gând să fac un gen de program asemănător. Poate că nu repeţi zvonurile, dar nu se poate să nu le fi auzit pe cele care circulă pe-aici, aşa că trebuie să ştii că am un contract pe un termen scurt. S-ar putea să nu depăşesc cele şase luni iniţiale sau cele zece filiale.

Cassie se mai înmuie puţin.

— Am câţiva prieteni jos. Pariurile în ceea ce vă priveşte sunt cam trei la unu.

— E bine de ştiut, dar îmi închipui că e şi o chestiune de loialitate. Am nevoie de o secretară, Cassie. Aş vrea să angajez o persoană care înţelege acest gen de loialitate şi care ştie să fie şi discretă şi eficientă.

Expresia lui Cassie se transformă din interes politicos în surprindere.

— Îmi oferiţi o slujbă?

— Sunt sigură că n-o să-ţi pot da salariul pe care ţi-l dădea Angela, doar dacă nu… nu, fir-ar să fie, până când, o să facem emisiunea să reuşească. Şi probabil va trebui să lucrezi ore întregi la început, dar postul e al tău, dacă-l vrei. Sper că o să te gândeşti.

— Nu trebuie să mă mai gândesc. Primesc.

— O.K., zise Deanna întinzându-i mâna. Începem de luni dimineaţă. Sper că, până atunci, o să pot să-ţi găsesc un birou. Prima ta sarcină e să-mi faci o listă cu cei concediaţi de Angela şi cu cei pe care i-am putea folosi.

— Simon Grimsley ar fi primul. Şi Margaret Wilson de la

cercetare. Şi Denny Sprite.

— Am numărul lui Simon, murmură Deanna scoţând

agenda pentru a-şi nota celelalte nume.

— Ţi le pot da eu pe celelalte.

Când o văzu sco ând

ț

un registru gros şi răsfoind prin el,

Deanna începu să râdă.

— O să ne înţelegem foarte bine, Cassie. O să ne-nţelegem

de minune.

Era greu de crezut că părăsea redacţia de ştiri. Mai ales că

Deanna stătea în cabina de montaj, revizionând o bandă.

— Cât e acum? întrebă ea.

Jeff Hyatt, care stătea pe scaunul editorului, se uită la ceasul

digital de pe consolă.

— Minutul cincizeci şi cinci.

— La naiba, tot e mult. Trebuie să mai tăiem zece secunde.

Dă-o înapoi, Jeff.

Se aplecă înainte pe scaunul ei rotativ, ca un alergător la

linia de start, aşteptând. Reportajul despre o adolescentă

dispărută care îşi reîntâlnea părinţii trebuia să se încadreze în

timpul acordat emisiunii. Intelectual, Deanna ştia acest lucru. Emoţional, însă, n-ar fi vrut să taie nicio secundă.

— Uite, zise Jeff bătând cu degetul în ecranul monitorului. Partea asta când ei se plimbă prin grădină. Ai putea să renunţi la ea.

— Dar arată emoţia reîntâlnirii. Felul în care părinţii o ţin între ei, cu braţele împreunate.

— Nu e ceva senzaţional, zise el ridicându-şi ochelarii în creştetul capului şi zâmbind superior. Totuşi, e drăguţ.

— Drăguţ, murmură ea încet.

— Oricum, ai chestia cu reîntâlnirea în partea cu interviul. Când stau toţi pe canapea.

— E o imagine bună, mormăi Deanna.

— Nu- iţ mai lipseşte decât curcubeul arcuindu-se deasupra lor.

Deanna se întoarse când îi auzi vocea lui Finn şi se încruntă.

R N-am unul la îndemână.

În ciuda supărării ei vădite, el înaintă şi îi puse mâinile pe umeri urmărind banda până la sfârşit.

— Are mai mult impact fără asta, Deanna. Înmoi interviul şi emoţia pe care vrei s-o stârneşti dacă introduci plimbarea asta.

Şi, în plus, e vorba de o ştire, nu de filmul săptămânii.

Avea dreptate, dar tocmai de aceea îi era şi mai greu să înghită.

— Scoate-o Jeff. Trebuie să înregistrez vocea, spuse ea aruncându-i o privire cu subînţeles.

— Pretinde că nu sunt aici, îi sugeră el.

Când Jeff pregăti totul, ea studie o clipă scenariul. Ţinând un cronometru în mână, încuviinţă şi apoi începu să citească.

— Cel mai cumplit coşmar al unor părinţi a luat sfârşit astăzi de dimineaţă când fiică lor în vârstă de şaisprezece ani, Ruthanne Thompson, care dispăruse de opt zile, s-a întors acasă, în Dayton…

Următoarele câteva minute, uită de Finn, în timp ce ea şi Jeff lucrară la finisarea benzii. În cele din urmă, mulţumită, Deanna îi mulţumi editorului şi se ridică.

— O bucată foarte bună, zise Finn ieşind împreună cu ea din cabină. Aerisită, solidă şi emoţionantă.

— Emoţionantă? întrebă ea, oprindu-se şi privindu-l. N-aş fi crezut că asta are importanţă pentru tine.

— Are, dacă e vorba de o ştire. Am auzit că, de săptămână viitoare, te muţi sus.

— Ai auzit bine, spuse ea intrând în redacţie.

— Felicitări.

— Mulţumesc, dar poate ar fi mai bine să aştepţi cu asta până după prima emisiune.

— Am o presimţire că o să reuşeşti.

— Ciudat, şi eu am. Aici, zise ea arătând spre cap. Numai stomacul dă semne de îndoială.

— Poate că doar ţi-e foame, spuse el. Ce zici de cină?

— Cină?

— Termini programul la şase. M-am uitat. Iar eu sunt liber până mâine dimineaţă la opt când va trebui să iau avionul spre Kuweit.

— Kuweit? Dar ce-i acolo?

— Tulburări, zise el trăgând-o de păr uşor. Întotdeauna tulburări. Deci, ce zici de o întâlnire, Kansas? Nişte spaghete, puţin vin roşu, puţină conversaţie?

— Am cam renunţat la întâlniri o vreme.

— Ai de gând să-l laşi pe psihiatrul ăla să-ţi controleze toată viaţa?

— N-are nicio legătură cu Marshall, spuse ea calmă. Dar bineînţeles că avea. Şi, tocmai de aceea, îşi schimbă brusc

expresia de pe chip.

— Ascultă, îmi place să mănânc şi îmi place mâncarea italienească. Ce-ar fi să-i zicem, pur şi simplu, cină?

— Nu stau să mă contrazic în legătură cu semantica. Vin să te iau la şapte? O să ai timp să te duci acasă să te schimbi. Pentru locul pe care-l am eu în minte nu trebuie să fii îmbrăcată elegant.

Se bucură că îl ascultase. Fusese tentată să se îmbrace cu ceva uşor elegant, dar, în cele din urmă, se hotărâse asupra unei bluze largi şi a unei perechi de pantaloni subţiri, potrivite pentru căldura verii. Confortul păru să fie tonul întregii seri. Localul ales de el era mic şi plin de fum, mirosind a usturoi şi a pâine prăjită. Pe feţele de masă erau arsuri de ţigară, iar din lemnul separeului erau desprinse

«aşchii ce ar fi făcut praf o pereche de ciorapi.

O lumânare mică ieşea din nelipsita sticlă de vin Chianti, pe care Finn o dădu într-o parte când se aşezară.

— Crede-mă. E mai bine decât pare.

— Mie mi se pare în regulă.

Localul părea plăcut. O femeie nu trebuia să se controleze prea mult într-un restaurant care semăna cu bucătăria unei

familii.

El o văzu relaxându-se încetul cu încetul. Poate de aceea o adusese acolo, îşi spuse el. Într-un loc unde nu era niciun chelner care să-ţi dea târcoale şi nicio listă de vinuri legată în piele.

— Îţi place *Lambrusco?* o întrebă el când o chelneriţă în tricou se apropie de separeu.

— Da.

— Adu-ne o sticlă, Janey, şi ceva aperitive.

— Bineînţeles, Finn.

Amuzată, Deanna îşi sprijini bărbia în palmă.

— Vii des pe aici?

— Cam o dată pe săptămână când sunt în oraş. Fac nişte lasagna aproape la fel de bune ca ale mele.

— Găteşti?

— Când te saturi să tot mănânci prin restaurante, înveţi să găteşti, spuse el şi zâmbi uşor, întinzându-se peste masă pentru a-i atinge degetele. Mă gândeam să gătesc pentru tine în seara asta, dar n-am ştiut dacă ai fi acceptat.

— De ce? întrebă ea retrăgându-şi mâna.

— Pentru că a găti pentru o femeie, dacă o faci cum trebuie,

e seducţie curată şi e limpede că-ţi place să fii prudentă, să faci paşii, unul câte unul. N-am dreptate?

— Cred că da.

El se aplecă atunci înainte, ridicând paharul.

— Deci, pentru primul pas.

— Nu prea ştiu pentru ce toastez.

Privind-o cu ochi întunecaţi şi pătrunzători, el îşi plimbă degetul mare peste obrazul ei.

— Ba ştii.

Inima ei începu să bată mai repede.

— Finn, ar trebui să- iţ spun foarte clar că nu vreau să am nicio legătură, cu nimeni. Trebuie să-mi concentrez toată energia şi toate emoţiile în a face emisiunea asta să reuşească.

— Îmi pari o femeie cu destul sentiment, spuse el, sorbind şi privind-o pe deasupra paharului. Ce-ar fi să aşteptăm să vedem ce-o să iasă?

Chelneriţa puse platoul cu aperitive pe masă.

— Sunteţi gata să comandaţi?

— Eu sunt gata, zise Finn zâmbind din nou. Tu?

Fâstâcită, Deanna luă meniul îmbrăcat în plastic. Ciudat, dar părea să nu înţeleagă absolut niciun cuvânt din ce era scris

acolo. Parcă ar fi fost greceşte.

— O porţie de spaghetti.

— Două.

— S-a făcut, zise chelneriţa făcându-i cu ochiul lui Finn.

White Sox, conduc cu două puncte.

— White Sox? întrebă Deanna după ce se depărtă

chelneriţa. Eşti un fan al lor?

— Da. Îţi place baseball-ul?

— Am jucat în *Little League* şi, în cel mai bun sezon al

meu, am marcat trei sute treizeci şi nouă de puncte.

— Nu mai spune, zise el impresionat şi încântat, după care

îşi împunse pieptul cu degetul şi adăugă: Eu am fost opritor în

liceu. Trei sute cincizeci au fost maximum de puncte marcate.

Ea alese o măslină cu extrem de multă grijă.

— Şi ţii cu Sox. Păcat.

— De ce?

— Ţinând cont de faptul că lucrăm în acelaşi domeniu, o să

trec cu vederea. Dar, dacă o să mai ieşim vreodată, o să-mi

pun şapca de fan al echipei Cubs.

— Cubs, spuse el şi închise ochii, oftând. Şi eu care aproape

că mă-ndrăgostisem. Deanna, credeam că eşti o femeie

practică.

— O să vină şi ziua lor.

— Da, aşa e. În următorul mileniu. Uite ce facem, când o să mă-ntorc, mergem la un meci.

Ea făcu ochii mici.

— Pe *Cominsky* sau *Wrigley?*

— Dăm cu banul.

— S-a făcut, zise ea muşcând puţin dintr-un ardei iute. Şi acum sunt supărată că au pus lumini pe *Wrigley.*

— Ar fi trebuit s-o facă de ani de zile.

— Era o tradiţie.

— Era sentiment, o corectă el. Iar dacă pui în balanţă sentimentul şi vânzările de bilete, vânzările câştigă de fiecare dată.

— Cinicule, spuse ea şi zâmbetul îi îngheţă brusc. Poate ar trebui, se gândi ea, să aduc soţiile jucătorilor de baseball în emisiune. Spectatorul ar fi captivat imediat, oamenii ar ţine ba cu unele, ba cu celelalte. E de-ajuns să vorbeşti despre politică sau sport ca să atragi atenţia oamenilor în oraşul ăsta. Şi am putea să vorbim despre cum e să fii căsătorită cu un bărbat care stă plecat cu săptămânile când e sezon. Cum se descurcă,

cum fac faţă loviturilor, afecţiunilor.

— Hei, spuse el pocnind din degete în faţa ei şi făcând-o să clipească.

— Ah, iartă-mă.

— Nicio problemă. E foarte educativ să te privesc cum gândeşti. Mai era, de asemenea, spre surprinderea lui, şi excitant. Făcea un bărbat să se întrebe, să spere, să se concentreze la fel de mult şi asupra sexului. Şi să ştii că e o idee bună.

— O să-mi placă la nebunie „zise ea şi, ţinând paharul de vin în mână, se lăsă pe spate. O să-mi placă teribil, întregul proces e atât de fascinant.

— Şi ştirile nu erau?

— Ba da, dar asta e ceva mai mult, nu ştiu. Personal şi captivant. O aventură. Aşa simţi şi tu când zbori când într-o ţară, când în alta?

— Aproape întotdeauna. Alte locuri, alţi oameni, alte subiecte. E greu să cazi în rutină.

— Nu-mi pot închipui cum de poţi să te temi în privinţa asta.

— Se mai întâmplă. Începi să te simţi bine, îţi pierzi

acuitatea simţurilor.

— De aceea n-ai rămas la Londra?

— Într-un fel. Când încetez să mai simt ca un străin, ştiu că e momentul să mă-ntorc acasă. Ai fost vreodată la Londra?

- Nu, cum e?

Îi era uşor să-i spună, ei îi era uşor să-i asculte. Vorbiră în timp ce mâncară spaghetti şi băură vin roşu şi cappucino, până când lumânarea din sticlă începu să se topească şi tonomatul tăcu. Tocmai absenţa zgomotului o făcu pe Deanna să privească în jur. Restaurantul era aproape gol.

— E târziu, spuse ea, rămânând uimită când se uită la ceas. Trebuie să te urci în avion peste mai puţin de opt ore.

— Mă descurc eu, zise el, dar ieşi din separeu odată cu ea.

— Ai avut dreptate în privinţa mâncării. A fost excelentă, spuse ea şi zâmbetul îi pieri când el îi cuprinse ceafa, ţinând-o nemişcată şi privind-o drept în ochi, în timp ce micşora din ce în ce mai mult distanţa dintre ei.

Sărutul fu încet şi devastator. Ea se aşteptase mai degrabă la ceva scurt din partea unui om ai cărui ochi puteau face o gaură în creier. Poate de aceea romantismul leneş al acelui sărut o dezarmă complet.

Îi puse o mână pe umăr, dar, în loc să-l îndepărteze, aşa cum avusese de gând, degetele i se înfipseră în carnea lui. Ţinându-l pe loc. Inima îi stătu în loc o clipă îndelungată înainte de a-şi înteţi bătăile.

Când gura ei cedă sub a lui, el îşi adânci sărutul, la fel de încet, aşteptând un răspuns de la ea până când mâna ei îi alunecă de pe umăr, agăţându-se de mijlocul lui.

O mulţime de gânduri se luptau să se formeze în mintea ei, dar dispărură iute. Căci acolo erau căldură, plăcere şi promisiunea de netăgăduit, sau pericolul, mai mult.

El ar fi dorit mai mult. Cu mult mai multă disperare decât s-ar fi aşteptat. Oricât de simplu intenţionaşi să fie acel sărut, aproape că îl distrusese. O îndepărtă uşor de el. Sunetul stins de uimire pe care îl scoase ea când deschise ochii îl făcu să scrâşnească din dinţi pentru a-şi alunga o durere îngrozitoare. Era important să se liniştească deşi, în clipa aceea, n-ar fi putut spune de ce. Numai instinctul o făcu să se dea puţin înapoi.

— Pentru ce-a fost asta?

— În afară de motivele obişnuite?

Ar fi trebuit să-l amuze întrebarea.

— M-am gândit că, dacă o facem aici, nu te-ai mai întreba ce s-ar putea sau ar trebui să se-ntâmple când o să te duc acasă.

— Aha, zise ea şi îşi dădu seama că poşeta îi căzuse pe jos, aşa că se aplecă să o ridice. Nu-mi pregătesc fiecare aspect al vieţii ca pe un articol de fond.

— Ba o faci, spuse el plimbându-şi degetul pe obrazul ei, care era încins şi îmbujorat, făcându-l să dorească să mai guste puţin. Dar pe mine nu mă deranjează. Consideră asta ca titlu. Restul materialului o să-l vedem când o să mă-ntorc.

Capitolul 11

Pe la sfârşitul lui iulie, Deanna avea ceea ce se putea numi un personal. Pe lângă Fran şi Simon, mai avea o cercetătoare şi un contabil, supravegheaţi de Cassie. Încă mai aveau nevoie foarte mult de oameni şi de un buget pentru a-i plăti.

Partea tehnică era solidă. La una din nesfârşitele şedinţe se stabili că studioul B avea să fie complet dotat şi bine luminat,

Partea legată de producţie trebuia să fie de nota zece.

Ea nu trebuia decât să le dea ceva să producă.

— Pentru primele opt emisiuni suntem aranjaţi în ceea ce priveşte publicul, spuse Fran plimbându-se prin birou cu o

mapă în mână. Cassie se ocupă de drum şi de cazare. Face o treabă extraordinară, Dee, dar e ridicol de solicitată.

— Ştiu, spuse Deanna frecându-şi ochii şi chinuindu-se să-şi limpezească mintea. Avem nevoie de un asistent de producţie şi de încă un cercetător. Şi de un om bun la toate. Dacă reuşim să aranjăm primele douăsprezece emisiuni, putem să ne mai relaxăm.

— Între timp, tu nu prea dormi.

— Chiar dacă aş avea timp, n-aş putea, spuse ea întinzând mâna spre telefonul care suna. Stomacul mi-e într-o permanentă stare de tulburare, iar mintea nu vrea să-şi înceteze activitatea. Reynolds, spuse ea în receptor. Nu n-am uitat, zise ea apoi uitându-se la ceas. Mai am o oră.

Oftă în timp ce asculta.

— Bine, spune-le să trimită sus garderoba. O să aleg costumele şi o să cobor pentru machiaj peste o jumătate de oră.

— Sesiunea fotografică?

— Şi reclamele. Nu pot să-i acuz pe cei de la Delacort pentru că se zgârcesc când e vorba de publicitate. Dar, fir-ar să fie, nu mai am timp. Trebuie să ţinem o şedinţă şi mai trebuie

să ne ocupăm şi de corespondenţă.

— O să programez asta pentru ora patru, zise Fran zâmbind. Stai numai să citeşti câteva scrisori. Ideea lui Margaret în legătură cu de ce foştii soţi ar trebui împuşcaţi ca nişte câini a făcut o vâlvă teribilă.

Zâmbetul Deannei era încordat.

— Bine, dar am atenuat problema asta, nu?

— Da. A ieşit ceva de genul: De ce fostul soţ ţi-e fost? Deştul de blând, dar răspunsurile n-au fost aşa. Am primit tot felul de lucruri, de la abuzuri grave la tipi care spălau piesele motorului în chiuveta din bucătărie. O să avem nevoie de un expert. Mă gândeam la un avocat în locul unui consilier. Avocaţii experţi în divorţuri cunosc cazuri nemaipomenite, iar Richard are o mulţime de relaţii.

— Bine… zise ea, dar se opri când un rastel de haine fu împins înăuntru. Hai, Fran, ajută-mă să găsesc o toaletă potrivită.

Un cap se ivi din dosul hainelor.

— Ah, bună, Jeff. Te-au pus să faci chestii din astea?

— Am căutat un prilej să vin aici să văd cum mai stau lucrurile. Jos îţi ţinem pumnii.

— Mulţumesc. Ce mai fac cei din redacţie? De zile-ntregi n-am mai apucat să trec pe acolo.

— Bine. Căldura îi face pe nebuni să înnebunească şi mai mult, ştii doar. Sunt o mulţime de ştiri, zise el legănând rastelul, în timp ce Deanna se apucă să caute printre toalete. Deanna, mă-ntrebam, dacă… ştii… dacă ai vreun loc liber pe-aici. Pentru cineva care să rezolve tot felul de lucruri, să răspundă la telefoane. Ştii tu.

Deanna se opri cu mâna pe un blazer roşu.

— Glumeşti?

— Ştiu că ai oameni care au făcut asta şi înainte, dar întotdeauna mi-am dorit să fac genul ăsta de televiziune. Mă gândeam doar… ştii tu.

— Când poţi să-ncepi?

El păru uluit.

— Păi…

— Vorbesc serios. Suntem disperaţi. Avem nevoie de cineva care se pricepe să facă puţin din toate. Ştiu că poţi. Iar talentul tău de editor e de nepreţuit. Salariul e prost şi programul e groaznic. Dar, dacă vrei să ai şansa să ajungi asistent de producţie, cu numele pe ecran şi câtă cafea poţi să

bei, eşti angajat.

— O să mă duc să le spun, zise el cu un zâmbet până la urechi. S-ar putea să fiu nevoit să mai lucrez acolo o săptămână, două, dar o să vă acord tot timpul meu liber.

— Doamne, Fran, am găsit un erou, spuse Deanna luându-l de umeri şi sărutându-l pe obraz. Bun venit în infern, Jeff. Spune-i lui Cassie să-ţi ia măsurile pentru o cămaşă de forţă.

— Bine, spuse el roşind şi râzând, în timp ce ieşea cu spatele. Bine. Grozav.

Fran scoase un costum de culoarea prunei şi îl puse în faţa Deannei.

— Un om bun la toate?

— Unul din cei mai buni. Jeff poate să dea gata un munte de hârtii aşa cum un castor face praf un copac. Are atâtea lucruri în cap. Întreabă-l cine a câştigat premiul pentru cel mai bun film în 1956 şi el o să-ţi spună. Care a fost ştirea principală la buletinul de la ora zece de marţea trecută? Ştie. Îmi place cel roşu.

— Pentru reclame, zise Fran. Nu pentru fotografii. Ce face jos?

— Asistent editorial. Mai şi scrie uneori, spuse ea scoţând o

rochie de un galben-strălucitor cu mâneci turcoise şi nasturi rotunzi şi roşii. E bun. Demn de încredere ca răsăritul.

— Atâta timp cât munceşte mult şi pe bani puţini.

— Situaţia asta o să se schimbe, spuse ea şi ochii i se întunecară. Ştiu cât de mult suflet pune toată lumea în treaba asta. Nu numai în ceea ce priveşte timpul. O să fac în aşa fel încât să reuşească.

Pentru a avea şi mai multe şanse, Deanna acordă, interviuri ziarelor, radioului şi televiziunii. Apăru puţin în cadrul emisiunii Midday, intervievată de Roger. Timp de două zile vizită toate filialele la care putea ajunge cu maşina şi celorlalte le dădu telefon.

Supraveghe personal fiecare detaliu al decorării platoului, căută idei prin articolele decupate din ziare şi îşi petrecu ore întregi uitându-se pe răspunsurile la anunţurile pentru invitaţii emisiunilor.

Îi rămânea foarte puţin timp pentru viaţa socială. Şi acest lucru îi oferea o scuză întemeiată pentru a-l evita pe Finn. Vorbise serios când îi spusese că nu voia să aibă nicio legătură. Nu-şi putea permite, îşi spuse ea. Nici emoţional, nici profesional. Cum se mai putea încrede în capacitatea ei de

discernământ când fusese atât de dispusă să aibă încredere în Marshall?

Dar Finn Riley nu era uşor de evitat. Apărea în biroul ei, trecea pe la ea pe acasă. Adesea aducea cutii de pizza sau cutii albe de carton pline cu mâncare chinezească. Era greu să-l contrazică atunci când spunea că trebuia să mai şi mănânce din când în când. Într-un moment de slăbiciune, acceptă să meargă împreună la cinema. Şi se trezi la fel de fascinată şi la fel de tulburată ca înainte.

R Loren Bach pe linia unu, îi spuse Cassie.

Încă nu era nouă, dar Deanna era deja la birou.

— Bună dimineaţa, Loren.

— Numărătoarea inversă, cinci zile, spuse el vesel. Cum te simţi?

— Teribil. Publicitatea a generat foarte mult interes local. Nu cred că ne va fi greu să umplem studioul.

— Te bucuri de interes şi pe Coasta de Est. A apărut un articol foarte drăguţ în *National Enquirer* pe tema *Totul despre Eva*, a interviurilor televizate. Ghici cine joacă rolul lui Margot Channing.

— La naiba. Cât de rău e?

— O să-ţi trimit articolul prin fax. Ţi-au scris numele corect, Eva… ăăă, Deanna, zise el râzând. Fiind un tip care o cunoştea foarte bine pe eroina noastră, pot să-ţi spun că ea a făcut chestia asta. Dă impresia că te-a adunat de pe stradă, a făcut pe sora mai mare şi pe mentorul, pentru ca apoi să fie înjunghiată pe la spate pentru generozitatea ei.

— Bine măcar că nu zice că am fost aruncată de o navă spaţială în curtea ei.

— Poate data viitoare. Între timp, te bucuri de publicitate naţională. Şi, indiferent dacă-i place sau nu, ţi-a legat numele de al ei în aşa fel, încât i-a făcut pe oameni curioşi. Cred că putem să profităm de pe urma acestui lucru. Un anunţ în *Entertainment Weekly*, poate un altul în *Variety.*

— Grozav. Bănuiesc.

— Deanna, o să poţi învinge articolele de scandal când o să fii destul de tare. Deocamdată, consideră totul ca fiind publicitate gratuită.

— Prin amabilitatea Angelei.

— Se aude că negociază un contract pentru a-şi scrie autobiografia. S-ar putea să meriţi să-ţi dedice un capitol.

— Sper că nu te superi dacă o să mă concentrez asupra

primei emisiuni. O să-i plătesc Angelei pentru generozitate mai târziu.

— Deanna, fă ca emisiunea să iasă bine, asta va fi o plată suficientă. Acum, hai să discutăm despre afaceri.

Douăzeci de minute mai târziu, cu o durere de cap care abia începea să se formeze, închise. Ce o făcuse să creadă că se descurca în privinţa detaliilor? se întrebă ea. Ce o făcuse să creadă că voia responsabilitatea punerii pe picioare a unei astfel de emisiuni?

— Deanna? spuse Cassie intrând cu o tavă. Mă gândeam că poate vrei puţină cafea.

— Mi-ai ghicit gândurile, spuse ea dând la o parte hârtiile pentru a face loc cafetierei. Ai timp să bei şi tu una?

— Am adus două ceşti, zise ea, umplându-le înainte de a se aşeza. Vrei să parcurgem agenda zilei de azi?

— O am întipărită pe frunte. Ai aranjat o masă pentru soţiile jucătorilor după emisiune?

Simon şi Fran vor face pe gazdele. Rezervările sunt confirmate. Iar Jeff s-a gândit că ar fi plăcut dacă ar exista nişte trandafiri în camera verde în momentul când vor sosi ele. Voiam să te întreb ce părere ai.

— Dragul de Jeff. O idee foarte bună. Hai să punem şi cărţi de vizită în fiecare buchet, cu un mulţumesc personal din partea angajaţilor.

După ce mai luă o înghiţitură, îşi apăsă stomacul care dădea semne de tulburare.

— Doamne, Cassie, mi-e o frică teribilă. Vreau să te-ntreb ceva şi vreau să fii brutal de sinceră, da? Fără menajamente şi vorbe goale.

— Bine, spuse Cassie punând carneţelul în poală. Spune.

— Ai lucrat pentru Angela multă vreme. Probabil că ştii la fel de multe lucruri despre acest gen de emisiune ca orice producător sau regizor. Presupun că ai idee de ce se bucură de succes Angela’s. Şi aş vrea să ştiu, sincer, dacă eşti de părere că avem vreo şansă.

— Vrei să ştii dacă putem face ca Ora Deannei să fie competitivă?

— Nici măcar atât, spuse Deanna clătinând din cap. Dacă putem trece de primele douăsprezece emisiuni fără să ne facem de râs.

— E uşor. De săptămâna viitoare, oamenii or să vorbească foarte mult despre Ora Deannei. Şi mult mai mulţi vor

deschide televizoarele ca să vadă despre ce e vorba. O să le placă, pentru că le va plăcea de tine, spuse ea şi râse când văzu expresia Deannei. Nu te perii. Principalul e că spectatorul n-o să vadă sau să aprecieze eforturile care s-au depus pentru a face ca totul să iasă cum trebuie, N-or să ştie nimic de orele întregi de muncă sau de sudoarea care a curs. Dar tu ştii, aşa că o să munceşti şi mai mult. Cu cât vei munci mai mult, cu atât vor munci şi ceilalţi. Pentru că tu faci ceva ce Angela n-a făcut. Ceva ce bănuiesc că nu putea să facă. Ne faci să ne simţim importanţi. Asta-i toată diferenţa. Poate că n-o să ajungi în frunte imediat, dar o să fii în fruntea topului pentru noi. Asta contează.

— Contează enorm, spuse Deanna după o clipă. Mulţumesc.

— Peste vreo două luni, când programul o să facă furori şi bugetul o să crească, o să mai vin aici. Atunci o să te perii, spuse ea zâmbind. Şi o să-ţi cer o mărire de salariu.

— Dacă afurisitul de buget o să crească vreodată, toată lumea o să aibă salariul mărit. Dar, până atunci, trebuie să văd benzile cu reclamele pentru filiale.

— Ai nevoie de un agent publicitar.

— Şi de un director al departamentului de publicitate, de un

regizor permanent şi de câţiva asistenţi de producţie. Până în ziua aceea fericită, o să port eu toate pălăriile astea. Au sosit ziarele?

— I le-am dat lui Margaret. O să le citească pentru a căuta idei şi a decupa articolele importante.

— Bine. Încearcă şi adu-mi decupajele înainte de prânz. O să avem nevoie de ceva tare pentru a doua săptămână din septembrie. Bach tocmai mi-a spus că o să avem de luptat şi împotriva unei noi emisiuni-concurs în trei oraşe în prima săptămână a premierei din toamnă.

— O să reuşim, ah, şi întâlnirea ta cu căpitanul Queed e reprogramată pentru trei şi jumătate.

— Căpitanul, ah, Ryce, zise Deanna şi, fără să încerce să-şi ascundă zâmbetul, îşi trecu acest lucru în calendarul ei. Ştiu că e puţin cam excentric, Cassie.

— Şi autoritar.

— Şi autoritar, aprobă Deanna. Dar e un regizor buh. Avem noroc că-l avem pentru primele câteva săptămâni.

— Dacă spui tu, zise ea dând să iasă, dar apoi ezită şi se întoarse. Deanna, nu ştiam dacă să-ţi spun sau nu, dar, pe urmă, mi-am zis că n-ar fi bine să încep să-ţi cenzurez

telefoanele.

— Ce este?

— Doctorul Pike. A sunat când vorbeai cu domnul Bach.

Căzând pe gânduri, Deanna lăsă stiloul jos.

— Dacă mai sună, fă-mi legătura. Rezolv eu problema.

— Bine. Ei, zise ea zâmbind şi dându-se în spate pentru a nu se ciocni de Finn. Bună dimineaţa, domnule Riley.

— Bună, Cassie. Vreau să stau puţin de vorbă cu şefa ta.

— E numai a dumneavoastră, spuse Cassie închizând uşa în urma ei.

— Finn, îmi pare rău, sunt extrem de ocupată.

Dar nu fu suficient de iute pentru a-i evita sărutul când el ocoli biroul. Nici nu era sigură că ar fi vrut să fie.

— Ştiu, nici eu n-am prea mult timp.

— Ce este? întrebă ea, văzându-i licărul din privire. E ceva important?

— Plec spre aeroport. Irakul tocmai a invadat Kuweitul.

— Poftim? exclamă ea, simţind adrenalina curgându-i prin vene. Isuse!

— O chestie fulger. Am vreo doi prieteni la Green Ramp în Carolina de Nord, tipi pe care i-am cunoscut în timpul luptelor

de pe aerodromul Tocumen din Panama acum câteva luni. Se pare că, la început, o să facem presiuni diplomatice şi economice, dar e mai mult ca sigur că o să trimitem trupe. Dacă instinctele mele sunt bune de ceva, atunci o să fie ceva extrem de serios.

— Tot timpul sunt probleme acolo, spuse ea aşezându-se sfârşită pe braţul scaunului.

— E vorba de pământ, Kansas. Şi de petrol şi de onoare, spuse el trăgând-o în picioare şi dându-i părul la o parte din jurul feţei. S-ar putea să fiu plecat ceva timp, mai ales dacă o să trimitem trupe.

Ea era palidă şi făcea eforturi pentru a rămâne calmă.

— Se crede că Saddam Hussein deţine armament nuclear, nu? Şi acces la armele chimice.

— Eşti îngrijorată pentru mine?

— Mă-ntrebam doar dacă o să iei o mască de gaze şi o echipă de cameramani cu tine, zise ea şi, simţindu-se penibil, se dădu înapoi. O să-ţi urmăresc reportajele.

— Chiar te rog. Îmi pare rău că n-o să fiu aici la premieră.

— Nu-i nimic, zise ea izbutind să zâmbească. O să-ţi trimit o bandă.

— Ştii, spuse el jucându-se cu părul ei, teoretic, plec la război. Vechea poveste cu „plec, iubito,” şi cine ştie ce poate aduce ziua de mâine, zise el zâmbind. Nu cred că te-aş putea convinge să încui uşa şi să ne despărţim într-un fel memorabil.

Ea se temea că ar fi putut.

— Nu dau atenţie unor cuvinte vechi şi răsuflate. Şi, în plus, toată lumea ştie că Finn Riley aduce întotdeauna ştirile personal.

— A meritat să-ncerc, spuse el cuprinzându-i mijlocul. Măcar dă-mi ceva să iau în deşert cu mine. Am auzit că e al naibii de frig noaptea.

O parte din ea se temea, o altă parte tânjea. Ascultându-le pe amândouă îl luă de gât.

— Bine, Riley. Ţine minte asta.

Pentru prima oară, îşi lipi buzele de ale lui fără ezitare. Fu ceva mai mult decât acea tulburare scurtă şi familiară când îi întâlni gura, mai mult decât acea durere surdă pe care încercase să o ignore. Era o dorinţă, da, de a gusta, de a absorbi şi, curios, de a oferi alinare.

Când sărutul se aprofundă, ea îşi dădu voie să uite orice altceva şi să simtă doar.

Părul lui era moale, des, şi părea să-i invite degetele să se afunde prin el şi să stea acolo. Când gura lui deveni mai puţin răbdătoare şi când ea îi auzi geamătul surd de plăcere, îi răspunse fără să se gândească, unindu-şi limba cu a lui, ciugulindu-i buza şi adăugând puţină durere plăcerii.

I se păru că îl simte tremurând, dar nu mai găsea puterea de a-l alina.

— Deanna, spuse el şi disperat îşi plimbă buzele pe faţa ei şi pe gât, în punctul unde pulsul i se zbătea ca nişte aripi. Încă o dată.

Îi strivi buzele din nou, absorbindu-le parfumul şi căldura. Zguduit, se dădu înapoi doar atât cât să-şi rezeme fruntea de a ei şi s-o ţină lipită de el.

— Fir-ar să fie, şopti el. O să-mi fie tare dor de tine.

— Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple.

— Prea târziu, spuse el ridicându-şi capul şi plimbându-şi buzele peste fruntea ei. O să te sun când o să pot.

Imediat după ce spuse aceste cuvinte, Finn îşi dădu seama că niciodată nu mai făcuse acea promisiune. Exact acest lucru îl determină să se dea înapoi şi să-şi vâre mâinile în buzunare.

— Succes săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, zise ea şi se dădu în spate, în aşa fel încât păreau să se măsoare ca doi boxeri, după o rundă extrem de sângeroasă în ring. Ştiu că e inutil să-ţi spun, dar fii prudent.

— O să fiu cuminte, spuse el zâmbind. Asta-i mai important.

Se duse spre uşă, dar se opri cu mâna pe clanţă.

— Ascultă, Deanna, dacă se mai întâmplă ca ticălosul ăla de psihiatru să sune din nou…

— Ai tras cu urechea.

— Bineînţeles, doar sunt reporter. Oricum, dacă mai sună, să i-o retezi, da? Nu vreau să fiu nevoit să-l omor.

Ea zâmbi, dar zâmbetul îi pieri repede. Ceva în ochii lui spuse că vorbise serios.

— Spui lucruri ridicole. Nu mă mai interesează Marshall, dar…

— Are noroc, spuse el, ducându-şi degetul la tâmplă în chip de salut. Stai pe fază, Kansas. Mă-ntorc.

— Idiot arogant, mormăi Deanna.

Când ochii începură să o usture, se întoarse să admire priveliştea oraşului Chicago. În partea cealaltă a lumii ar fi putut izbucni un război, îşi spuse ea când prima lacrimă îi şiroi

pe obraz. Şi acolo o emisiune trebuia produsă.

Atunci, ea de ce naiba era pe punctul să se îndrăgostească?

— Gata, Dee, suntem aproape pregătiţi, spuse Fran intrând în cabină. Spectatorii au venit cu toţii.

— Grozav, zise Deanna continuând să privească absentă în oglindă în timp ce Marcie îi aranja părul. Absolut grozav.

— Poartă şepci Cubs şi tricouri White Sox. Unii au adus chiar şi steaguri şi le tot flutură. Îţi spun, sunt nerăbdători.

— Grozav. Cu adevărat grozav.

Zâmbind uşor, Fran se uită pe mapă.

— Toate cele şase soţii sunt în camera verde şi sunt foarte prietenoase. Simon e acolo acum, explicându-le totul.

— Am fost şi eu mai devreme să mă prezint, spuse ea fără nicio inflexiune în glas.

Simţea greaţa crescând în ea ca un val de flux.

— Ah, Fran, cred c-o să vărs.

— Ba n-o să verşi. N-ai timp. Marcie, părul îi stă excelent. Poate o să mi-l aranjezi şi pe al meu puţin mai târziu. Hai, tipo, spuse Fran trăgând-o pe Deanna de pe scaun. Trebuie să ieşi şi să ţii lumea de vorbă, să-i atragi de partea ta.

— Ar fi trebuit să-mi pun costumul bleumarin, zise Deanna

în timp ce Fran o trăgea după ea. Portocaliu şi kiwi e prea mult.

— E minunat, luminos şi tineresc. Combinaţia perfectă. Arăţi excelent, dar nu bătător la ochi. Acum, fii atentă. Pentru asta am muncit toţi de ne-am spetit în ultimele două luni, asta ai avut ca scop atâţia ani. Acum, du-te acolo şi fă-i să te placă.

— Mă tot gândesc la asta. Dacă se iau la ceartă? Ştii cât de înfocaţi pot fi fanii celor două echipe. Dacă o să rămân în pană de întrebări? Sau dacă n-o să mai pot stăpâni mulţimea? Dacă o să mă-ntrebe cineva de ce naiba fac o emisiune idioată despre baseball când trimitem trupe în Orientul Mijlociu?

— Unu, nimeni n-o să se ia la ceartă pentru că or să se simtă prea bine. Doi, tu niciodată nu rămâi în pană de întrebări şi poţi să stăpâneşti orice mulţime. Şi, în cele din urmă, faci emisiunea asta despre baseball pentru că oamenii simt nevoia de divertisment, mai ales într-o asemenea perioadă. Acum, hai, adună-te, Reynolds, şi fă-ţi meseria.

— Aşa e, spuse ea trăgând aer în piept. Eşti sigură că arăt bine?

— Du-te.

— Mă duc.

— Deanna.

Se întoarse surprinsă şi apoi se înfurie când îl văzu pe Marshall foarte aproape în spatele ei. Sunetul scos de Fran o făcu să-şi continue drumul.

— Ce cauţi aici?

Zâmbetul lui era degajat, deşi în ochi i se citea regret.

— Voiam să-ţi urez succes. Personal, zise el, întinzându-i un buchet de trandafiri de un roz-pal, sunt foarte mândru de tine.

Ea nu luă florile, ci continuă să-l privească în ochi.

— Accept urarea de succes. Chestia cu mândria e treaba ta. Acum, mă tem că numai accesul personalului e permis aici.

El lăsă florile în jos foarte încet.

— Nu ştiam că poţi fi şi crudă.

— Se pare că amândoi ne-am înşelat. Am o emisiune de făcut, Marshall, dar o să stau o clipă ca să-ţi mai spun o dată că nu doresc absolut deloc să reiau legătura cu tine. Simon? strigă ea fără să-şi ia ochii de la Marshall. Condu-l pe domnul doctor Pike, te rog. Se pare că a luat-o pe un drum greşit.

— Ştiu drumul, zise el printre dinţi şi lăsă trandafirii să cadă pe jos, amintindu-i de felul cum făcuse şi ea cu un buchet

asemănător.

Parfumul lor îi întoarse stomacul pe dos.

— N-o să mă las mereu respins cu atâta uşurinţă.

Se depărtă urmat de Simon, iar Deanna îşi permise să respire adânc.

— Ticălosul, murmură Fran ridicând mâna în mod automat pentru a alunga tensiunea din umerii Deannei. Nemernicul. Să vină aici, aşa, înaintea unei emisiuni în direct. Te simţi bine?

— O să fie în regulă, spuse ea înăbuşindu-şi furia.

Era prea mult în joc pentru a se lăsa copleşită.

— Mi-e bine, adăugă ea apoi şi continuă să meargă, luând microfonul.

Acesta îi zâmbi larg.

— Succes, Deanna.

Ea îşi îndreptă umerii.

— La naiba, o să am un succes teribil spuse ea şi intră pe platou zâmbind mulţimii de chipuri. Bună ziua tuturor şi vă mulţumesc nespus că aţi venit. Eu sunt Deanna şi peste vreo cinci minute o să începem emisiunea. Sper din tot sufletul că o să mă ajutaţi. E prima mea zi de lucru.

7 Introdu afurisita aia de bandă odată, în biroul ei de la New

York, Angela strivi o ţigară şi aprinse alta.

— Am făcut pe dracu-n patru ca să pun mâna pe asta, îi spuse Lew introducând caseta în video.

— Mi-ai mai spus, mi-ai mai spus.

Şi se săturase să tot audă. Li era rău şi de teamă în legătură cu ce ar fi putut să vadă pe ecran în următoarele câteva minute.

— Dă-i drumul odată, fir-ar să fie.

El apăsă pe buton şi se dădu înapoi. Cu ochii îngustaţi, Angela ascultă muzica de dinaintea emisiunii. Prea aproape de rock, îşi spuse ea zâmbind satisfăcută. Omului obişnuit nu avea să-i placă. Apoi imaginea spectatorilor, oameni cu şepci de baseball, care aplaudau şi fluturau steaguri: clasa de mijloc, îşi zise ea, şi se lăsă pe spate liniştită.

Până la urmă, totul avea să fie bine, se asigură ea.

— Bun venit la emisiunea Ora Deannei.

Camera oferi un prim-plan al Deannei. Zâmbetul cald, licărul de nervozitate din privire.

— Invitatele noastre de astăzi, aici în Chicago, sunt şase femei care ştiu tot ce e de ştiut despre baseball.

E emoţionată, îşi spuse Angela încântată. Avea să aibă

noroc dacă reuşea să ajungă până la primul moment publicitar. Anticipând umilirea, Angela îşi permise să simtă milă faţă de Deanna. În definitiv, îşi spuse ea oftând uşor, cine ştia mai bine ca ea cum era să priveşti în faţă acel ochi de sticlă nemilos?

Dar Deanna ajunse cu bine până la momentul publicitar şi reîncepu după aceea pe fundalul aplauzelor. După primul sfert de oră, gustul plăcut al compătimirii deveni amar în gâtlejul Angelei.

Privi emisiunea până la capăt, fără să spună absolut nimic.

R închide-l, se răsti ea şi apoi şi se duse la bar.

În loc să ia obişnuita sticlă de apă minerală, luă una de şampanie şi umplu un pahar.

— Nu-i nimic, zise ea mai mult pentru sine. O emisiune mediocră cu atracţie minimă la public.

— Reacţia filialelor a fost solidă, spuse Lew care, cu spatele la ea, scoase caseta din aparat.

— O mână de posturi de televiziune din Vestul Mijlociu prăfuit? spuse ea sorbind repede şi strângând din buze. Crezi că asta mă îngrijorează? Crezi că ar putea reuşi cu aşa ceva la New York? Ceea ce ţine aici contează. Ştii care a fost

procentajul meu săptămâna trecută?

— Da, zise Lew punând caseta alături şi făcându-i jocul. N-ai de ce să-ţi faci griji, Angela. Eşti cea mai bună şi toată lumea ştie asta.

— Să ştii că sunt cea mai bună. Iar când prima mea ediţie specială o să apară în noiembrie, o să-ncep să primesc respectul care mi se cuvine. Deja am banii, spuse ea apoi, întorcându-se, mai calmă.

Îşi putea permite să fie generoasă, nu?

— O s-o lăsăm pe Deanna să aibă momentul ei de succes şi de ce nu? Dar n-o să dureze. Lasă caseta, Lew şi roag-o pe secretara mea să vină încoace. Am să-i dau ceva de făcut.

Rămânând singură, Angela se roti cu scaunul pentru a admira priveliştea oferită de noul ei cămin. New York-ul avea să facă mai mult decât să o transforme într-o stea, îşi spuse ea. Avea să-i clădească un imperiu.

— Da, domnişoară Perkins.

— Lorraine, fă-mi legătura cu Beeker. Dacă nu poate fi găsit, lasă-i mesaj să mă sune cât poate de repede.

— Am înţeles.

— Atât, spuse Angela aruncând o privire şampaniei şi

clătinând din cap.

Ah, nu, nu avea să cadă în capcana aceea. Nu era ca mama ei. Nu avea nevoie de alcool ca să supravieţuiască unei zile. Niciodată nu avusese. Ea avea nevoie de acţiune. După ce avea să-l pună pe Beeker să caute cât mai mult ceva împotriva Deannei Reynolds, avea să aibă tot ce dorea.

Capitolul 12

— Pârjolite de un soare arzător, duşmani ai ploii, plantelor şi oamenilor, sunt nisipurile mişcătoare ale deşertului saudit. Finn făcea tot posibilul să nu închidă ochii pe jumătate în faţa camerei de luat vederi sub soarele acela necruţător. Purta un tricou bej de armată, pantaloni kaki şi o pălărie colonială decolorată.

— Furtunile de nisip, zăpuşeala permanentă şi mirajele sunt lucruri extrem de obişnuite în acest mediu ostil. În această lume au venit forţele Statelor Unite, pentru a trage o linie pe nisip. A trecut o lună de când primii bărbaţi şi primele femei din cadrul forţelor armate au fost dizlocaţi într-o acţiune ce face parte din operaţiunea numită *Scutul deşertului.* Cu eficacitatea şi spiritul inovator al yancheilor, aceşti soldaţi se adaptează noului mediu înconjurător sau, în unele cazuri,

adaptează mediul felului lor de a fi. Iar câţiva soldaţi mai harnici au făcut un frigider improvizat pentru a lupta cât de cât împotriva căldurii de patruzeci şi ceva de grade. Şi, cu o plictiseală, care e un duşman la fel de cumplit ca zăpuşeala, soldaţii îşi petrec timpul liber citind scrisorile de acasă, răsfoind cu schimbul cele câteva ziare care reuşesc să treacă de cenzură şi montează capcane pentru şopârle. Dar scrisorile ajung greu şi zilele sunt lungi. În timp ce acasă se sărbătoreşte *Ziua veteranilor* prin parade şi picnicuri, bărbaţii şi femeile din *Scutul deşertului* muncesc şi aşteaptă. Pentru CBC a transmis Finn Riley din Arabia Saudită.

Când se stinse lumina roşie, Finn îşi scoase ochelarii de soare de la brâu şi şi-i puse la ochi. În spatele lui erau un Eagle F-15 C, bărbaţi şi femei în uniforme de camuflaj pentru deşert.

— Aş vrea o salată de cartofi şi o fanfară, Curt. Tu nu?

Operatorul lui, a cărui piele ca abanosul sclipea ca marmura lustruită din cauza peliculei de sudoare, îşi dădu ochii peste cap.

— Limonada pe care o face mama în casă. Aş bea galoane întregi.

— Bere rece.

— Îngheţată de piersici şi un sărut lung şi lent de la Whitney Houston.

— Termină, mă omori, spuse Finn luând o înghiţitură dintr-o sticlă de apă.

Avea un gust metalic şi era prea caldă, dar îi spălă praful din gâtlej.

— Hai să vedem ce ne lasă să fotografiem şi să-ncercăm să luăm câteva interviuri.

— N-or să ne dea prea multe, mormăi Curt.

— O să luăm ce putem.

Câteva ceasuri mai târziu, în confortul relativ al camerei de hotel, Finn se dezbrăcă la piele. Duşul îndepărtă straturile de nisip, transpiraţie şi praf care se adunaseră în timpul celor două zile şi nopţi petrecute în deşert. Simţi o dorinţă aproape romantică pentru gustul excelent al unei beri americane. Se mulţumi, însă, cu suc de portocale şi se întinse în pat, complet gol, epuizat. Cu ochii închişi, bâjbâi după telefon şi începu complicatul şi adesea supărătorul proces de stabilire a legăturii cu Statele Unite.

Soneria telefonului o trezi pe Deanna dintr-un somn fără

vise. Primul ei gând fu că era iarăşi cineva care greşise numărul, probabil acelaşi idiot care o făcuse să-şi întrerupă baia liniştitoare mai devreme. Deja furioasă, ridică receptorul.

— Reynolds.

— Trebuie să fie, cât? Cinci şi jumătate acolo, spuse Finn stând cu ochii închişi şi zâmbi când îi auzi glasul răguşit, Iartă-mă.

— Finn?

Alungându-şi somnul, Deanna se ridică în capul oaselor în pat şi se întinse să aprindă veioza.

— Unde eşti?

— Mă bucur de ospitalitatea gazdelor noastre saudite. Ai mâncat pepene astăzi?

— Poftim?

— Pepene. Soarele e ucigător aici, mai ales pe la zece dimineaţa. Atunci am început să visez un pepene. Curt m-a readus la realitate şi, pe urmă, toţi cei din echipă au început să se autotortureze. Îngheţată, julep cu mentă, pui fript şi rece.

— Finn, spuse Deanna încet. Te simţi bine?

— Sunt doar foarte obosit, spuse el trecându-şi o mână peste faţă pentru a se dezmetici. Am stat vreo două zile în deşert.

Mâncarea e îngrozitoare, căldura şi mai rău, iar nenorocitele de muşte… Nici nu vreau să mă mai gândesc la muşte. N-am dormit de vreo treizeci de ore, Kansas, sunt puţin cam nervos.

— Ar trebui să dormi.

— Vorbeşte-mi.

— Ţi-am văzut reportajele, începu ea. Cel despre ostatecii cărora Hussein le spune oaspeţi a fost foarte captivant. Şi cel de la baza aeriană din Arabia Saudită.

— Nu, spune-mi ce faci tu.

— Am făcut o emisiune astăzi despre cumpărătorii obsedaţi. Unul din invitaţi stă treaz în fiecare noapte, urmărind unul din canalele de publicitate şi comandă tot ce vede pe ecran. Soţia lui a tăiat cablul, până la urmă, când el a cumpărat o duzină de zgarde electronice împotriva puricilor. Nu au câine.

Acest lucru îl făcu pe Finn să râdă, aşa cum sperase ea.

— Am primit caseta pe care mi-ai trimis-o. A fost întâi controlată bine, aşa că a durat ceva. Am vizionat-o cu toţii. Ai ieşit foarte bine.

— M-am simţit bine. Suntem preluaţi de încă două, posturi de televiziune din Indiana. După-amiază târziu. O să rivalizăm cu un serial excelent, dar cine ştie?

— Acum spune-mi că ţi-e dor de mine.

Ea nu răspunse imediat şi se trezi înfăşurând pe mână cordonul telefonului.

— Cred că da. Din când în când.

— Acum?

— Da.

— Când o să mă-ntorc acasă, vreau să vii cu mine la cabană.

— Finn…

— Vreau să te-nvăţ să pescuieşti.

— Ah? spuse ea şi zâmbi. Zău?

— Nu cred că ar trebui să-mi fac gânduri serioase în legătură cu o femeie care nu ştie cum arată o undiţă. Ţine minte. O să te mai sun.

— Bine. Finn?

R Hmm?

Îşi dădu seama că era aproape adormit.

— O să… o să-ţi mai trimit o casetă.

— Bine. Pe curând.

Izbuti să pună receptorul în furcă înainte să înceapă să sforăie.

Reportajele continuară. Escaladarea ostilităţilor, negocierile

pentru eliberarea ostatecilor care, mulţi se temeau, aveau să fie folosiţi ca scuturi umane. Întâlnirea la nivel înalt de la Paris şi vizita pe care preşedintele o făcu de *Ziua Recunoştinţei* trupelor. Până la sfârşitul lui noiembrie, ONU votă Rezoluţia 678. Folosirea forţei pentru alungarea trupelor irakiene din Kuweit fu aprobată, dându-i-se un ultimatum lui Saddam Hussein până la 15 ianuarie.

Acasă, panglici galbene fluturau agăţate de antenele maşinilor şi stâlpilor de pe verande. America se pregătea de sărbătoarea Crăciunului şi de război.

— Jucăria asta o să arate nu numai ce e cald pentru copii de Crăciun, dar şi ce e sigur, spuse Deanna şi, ridicându-şi privirea de pe însemnări, se uită la Fran cu ochii uşor întredeschişi. Te simţi bine?

— Sigur, spuse Fran şi, cu o grimasă, îşi mişcă trupul care, deja era masiv. Pentru cineva care are senzaţia că poartă o camionetă mică pe băşica udului, mă simt minunat.

— Ar trebui să te duci acasă şi să stai cu picioarele sus. Mai ai mai puţin de o lună.

— Acasă aş înnebuni. Şi, în plus, tu ar trebui să fii cea epuizată, după ce ai stat jumătate din noapte la petrecerea aia

de binefacere.

— Face parte din slujbă, spuse Deanna absentă. Şi, aşa cum a spus şi Loren, am stabilit multe contacte şi am obţinut ceva publicitate.

— Mmm. Şi vreo cinci ore de somn, zise Fran jucându-se cu un iepure de jucărie, care dădea din urechi şi piuia când era apăsat, pe burtă. Crezi că Marelui Ed o să-i placă?

Arcuindu-şi sprâncenele, Deanna studie burta lui Fran, unde Marele Ed, aşa cum era numit copilul, părea să crească văzând cu ochii.

— Ai deja două duzini de animale din astea în camera copilului.

— Tu ai început colecţia cu ursuleţul acela de şaizeci de centimetri.

Lăsând iepurele deoparte, Fran căută printre jucăriile împrăştiate pe podeaua biroului şi alese un soldat în uniformă de camuflaj.

— De ce naiba or vrea întotdeauna să se joace de-a soldaţii?

— Asta-i una din întrebările pe care o să i le punem expertului nostru. Ai mai primit vreo veste de la Dave?

Fran încerca să nu-şi tacă griji pentru fratele ei vitreg, un

ofiţer din Garda Naţională, care se afla în Golf.

— Da. A primit cutia pe care i-am trimis-o. Cărţile de comics-uri s-au bucurat de mare succes. Ah, exact! spuse ea scoţând un sunet între un icnet şi un hohot de râs, punând mâna pe burtă. Marele Ed tocmai mi-a dat o lovitură.

— Richard chiar are de gând să-i cumpere o cască Bears?

— A şi cumpărat-o deja. Ah, şi asta îmi aduce aminte că trebuie să aducem în discuţie subiectul următor: felul în care societatea şi părinţii continuă stereotipiile, cumpărând asemenea lucruri pentru băieţi, zise ea agitând soldatul, şi astfel de lucruri pentru fete, adăugă ea împungând cu piciorul un cuptor Fisher Price.

— Balerini pentru fete, ghete de fotbal pentru băieţi.

— Ceea ce duce la faptul că fetele flutură pompoane pe margini, în timp ce băieţii înscriau puncte.

— Ceea ce duce la faptul că bărbaţii iau decizii importante, iar femeile servesc cafeaua, continuă Deanna.

— Dumnezeule, oare o să stric copilul ăsta? întrebă Fran ridicându-se de pe scaun. N-ar trebui să fac asta. Ar fi trebuit să facem experienţa mai întâi cu un căţel. O să port răspunderea pentru încă o fiinţă omenească şi nici măcar n-am

început să pun bani deoparte pentru colegiu.

În ultimele câteva săptămâni, Deanna se obişnuise cu crizele lui Fran, aşa că zâmbi.

— Iar se agită hormonii?

— Să fii convinsă. Mă duc să-l caut pe Simon să-l pun să verifice procentajul de săptămâna trecută şi să pretind că sunt o fiinţă omenească normală şi sănătoasă la minte.

— Atunci du-te acasă, insistă Deanna. Mănâncă nişte prăjituri şi uită-te la un film vechi pe cablu.

— Bine. O să-l trimit pe Jeff să ia jucăriile şi să le mute în platou.

Rămânând singură, Deanna se lăsă pe spate şi închisă ochii. Nu numai Fran era nervoasă în ultimele zile, ci întregul personal. Peste şase săptămâni, Ora Deannei ori avea să aibă un contract reînnoit cu *Delacort*, ori aveau să rămână cu toţii fără locuri de muncă.

Perioada de probă era pe terminate şi, dacă cei de la *Delacort* se hotărau să renunţe la ei… Agitată, se ridică şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Se întrebă dacă Angela stătuse vreodată acolo făcându-şi griji. Simţise oare responsabilitatea apăsându-i umerii atât de greu, pentru emisiune, pentru

angajaţi, pentru cei care făceau publicitate? De aceea devenise atât de dură?

— Deanna?

— Da, Jeff. Trebuie să ducem jucăriile astea jos, în…

Tăcu brusc când se întoarse şi văzu molidul de plastic înalt de doi metri şi ceva.

— Unde naiba l-ai mai găsit şi pe ăsta?

— Păi… l-am scos din magazie, zise Jeff apărând din dosul pomului.

Obrajii îi erau roşii atât din cauza stării de nervozitate, cât şi a oboselii. Ochelarii îi alunecară puţin pe nas. Aerul lui băieţesc era extrem de plăcut.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

Râzând, ea examină pomul. Arăta cam jalnic cu ramurile de plastic lăsate în jos, iar verdele acela puternic nu ar fi putut fi luat în niciun caz drept natural. Se uită la faţa zâmbitoare a lui Jeff şi râse din nou.

— E exact ce-mi trebuie. Hai să-l punem în dreptul ferestrei.

— Părea cam singur acolo jos, spuse Jeff aşezându-l cu grijă în faţa geamului. Mă gândeam că, dacă ar fi şi ornamentat puţin…

— L-ai scos.

El ridică din umeri.

— Sunt o mulţime de lucruri acolo pe care nu le-a mai folosit nimeni sau nu au mai fost văzute de ani de zile. Beculeţe, globuri, or să arate excelent.

— Şi multe panglici galbene, zise ea gândindu-se la Finn. Îţi mulţumesc, Jeff.

— Totul o să fie bine, Deanna, zise el punându-i o mână pe umăr şi strângând-o uşor. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Ai dreptate, spuse ea acoperindu-i mâna cu a ei. Absolută dreptate. Hai să-i aducem pe toţi aici să-l decorăm.

Deanna lucră toată perioada sărbătorilor cu pomul 0e plastic sclipind în spate. Jonglând întâlniri şi muncind trei zile câte optsprezece ore pe zi, îşi făcu timp pentru a se duce acasă douăzeci şi patru de ore de Crăciun. Se întoarse la gerul din Chicago cu ultimul avion în Ziua Darurilor.

Încărcată de bagaje, cadouri şi cutii de biscuiţi din Topeka, descuie uşa apartamentului şi primul lucru pe care îl văzu pe covor, înăuntru, fu plicul alb şi simplu. Neliniştită, puse bagajele deoparte. Nu fu surprinsă când găsi în interior o singură foaie de hârtie pe care se aflau câteva cuvinte

dactilografiate cu bandă roşie.

CRĂCIUN FERICIT, DEANNA. ÎMI PLACE LA NEBUNIE SĂ TE PRIVESC ÎN FIECARE ZI. ÎMI PLACE LA NEBUNIE SĂ TE PRIVESC. TE IUBESC.

Straniu, îşi spuse ea, dar inofensiv, ţinând cont de corespondenţa bizară pe care o primise începând din august. Puse plicul în buzunar şi intră în casă. Abia încuiase uşa, când auzi o bătaie din partea cealaltă a acesteia. Îşi scoase căciula de lână cu o mână şi deschise uşa cu cealaltă.

— Marshall.

Paltonul său *Purberry* era îndoit cu grijă pe braţ.

— Deanna, nu crezi că povestea asta se întâmplă de destulă vreme? Nu mi: ai răspuns la niciun telefon.

— Nu se întâmplă absolut nimic, Marshall, iar eu abia m-am întors în oraş. Sunt obosită, mi-e foame şi n-am deloc chef să fac conversaţie civilizată.

— Dacă eu mi-am călcat pe mândrie suficient încât să vin aici, poţi măcar să mă inviţi înăuntru.

— Bine. Intră.

El aruncă o privire bagajelor când trecu pragul.

— Ai fost acasă de Crăciun?

— Exact.

El îşi puse paltonul pe spătarul unui scaun.

— Ai tăi sunt bine?

— Cât se poate de bine, Marshall, şi n-am chef să discut banalităţi. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul.

— Faptul că încă mai eşti supărată pe mine dovedeşte că între noi există nişte sentimente, spuse el aşezându-se şi proptindu-şi mâinile pe genunchi. Mi-am dat seama că am făcut o greşeală încercând să rezolv lucrurile imediat după incident.

— Incident? Aşa-i spui tu?

— Pentru că, spuse el în continuare, cu calm, sentimentele erau prea la suprafaţă, făcând să fie dificil să se ajungă la un compromis şi să acţionăm constructiv.

— Eu rareori acţionez constructiv, spuse ea zâmbind, dar ochii îi erau plini de flăcări. Bănuiesc bă n-am apucat să ne cunoaştem reciproc suficient de bine încât să-ţi dai seama că, în anumite împrejurări, am un temperament foarte neplăcut.

— Înţeleg.

Era încântat, foarte încântat că stăteau de vorbă din nou.

— Vezi tu, Deanna, eu sunt de părere că o parte din

greutăţile noastre au izvorât din faptul că nu ne cunoşteam atât de bine cum ar fi trebuit. E vina amândurora aici, dar e ceva foarte omenesc şi foarte firesc să ne arătăm doar părţile pozitive când întreţinem o relaţie.

Ea trebui să tragă adânc aer în piept şi să facă eforturi imense pentru a rămâne pe scaun.

— Dacă vrei să împărţim vina pentru asta, foarte bine, mai ales că n-am de gând să trec vreodată de stadiul ăsta cu tine.

— Deanna, dacă ai fi sinceră, ai recunoaşte că se înfiripa ceva deosebit între noi.

Ca un bun terapeut ce era o privi drept în ochi, păstrându-şi vocea blândă şi mângâietoare.

— O potrivire foarte bună de intelect, de gusturi.

— Ah, cred că potrivirea noastră de intelect şi de gusturi s-a stricat complet în clipa în care am intrat şi v-am surprins pe tine şi pe Angela pipăindu-vă de mama focului. Spune-mi, Marshall, aveai în buzunar broşurile pentru călătoria noastră în Hawaii?

El se făcu roşu la faţă.

— Mi-am cerut scuze de nenumărate ori pentru scăparea asta.

— Acum e scăpare. Mai devreme era un incident. Dă-mi voie să- iţ spun ce termen am eu. L-aş spune trădare, o trădare din partea a doi oameni pe care îi admiram şi la care ţineam. Intenţionată în ceea ce o priveşte pe Angela şi jalnică în ceea ce te priveşte pe tine.

— Intre noi nu era ceva total, nici sexual, nici emoţional.

— Vrei să spui că, dacă m-aş fi culcat cu tine, nu s-ar fi întâmplat ce s-a-ntâmplat? Nu pot să cred aşa ceva, spuse ea ţâşnind în picioare. Tu eşti cel care a gândit cu glandele. Aşa că, ascultă-mi sfatul, doctore, şi pleacă naibii din casa mea. Vreau să te ţii departe de mine. Şi nu vreau să-ţi mai aud vocea la telefon. Nu mai vreau nici telefoane în toiul nopţii, când nici măcar n-ai curaj să vorbeşti.

El se ridică, rămânând pe loc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Zău? întrebă ea cu obrajii în flăcări.

— Nu ştiu decât că vreau să îndrept lucrurile. Am deschis ochii în lunile astea în care m-ai exclus din viaţa ta, Deanna. Ştiu că eşti singura femeie care mă poate face fericit.

— Atunci, te aşteaptă o viaţă tristă, Eu nu sunt liberă şi nici interesată.

— Există altcineva, spuse el apucând-o de braţe înainte ca să se poată feri. Poţi să vorbeşti de trădare, când treci cu atâta uşurinţă de la mine la altul?

— Da, există altcineva, Marshall. Eu. Acum, ia-ţi mâinile de pe mine.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc ce-am avut, murmură el, trăgând-o mai aproape. Dă-mi voie să-ţi arăt cum ar putea fi.

Vechea spaimă reveni, făcând-o să tremure când se luptă să scape din mâinile lui. Chinuindu-se să tragă aer în piept, se agăţă de scaun. Când era încolţită, devenea crudă.

— Ştii ce subiect interesant ar fi pentru emisiunea mea, Marshall? Consilieri matrimoniali respectabili care hăr ui ţ esc femeile cu care s-au întâlnit şi seduc minore.

Îşi încrucişă braţele în jurul trupului şi îl văzu pălind.

— Da, ştiu totul. Un copil, Marshall? Îţi poţi închipui cât de mult mă revoltă asta? Femeia cu care te vedeai în timp ce, zice-se, dezvoltai relaţia noastră nu era nimic în comparaţie cu asta. Angela mi-a trimis un mic pachet înainte să plece la New York.

Broboane de sudoare rece îi apărură pe frunte.

— N-ai niciun drept să-mi faci publică viaţa particulară.

— Şi nici n-am de gând, dacă n-o să continui să mă hărţuieşti. Dacă o s-o faci…

— Nu mă aşteptam la ameninţări din partea ta, Deanna.

— Ei bine, se pare că te-ai înşelat din nou, spuse ea ducându-se spre uşă şi deschizând-o. Acum pleacă.

Şocat, el îşi luă paltonul.

— Îmi datorezi amabilitatea de a-mi da informaţia pe care o deţii.

— Nu-ţi datorez absolut nimic. Şi, dacă nu ieşi în cinci secunde, o să ţip cât o să mă ţină gura şi or să se strângă toţi vecinii.

— Faci o mare greşeală, îi spuse el trecând pragul. O foarte mare greşeală.

— Sărbători fericite, îi spuse ea, după care trânti uşa şi o încuie.

— O emisiune excelentă, Deanna, spuse Marcie ştergându-şi ochii când Deanna se întoarse în cabină. A fost nemaipomenit să chemi aici rudele soldaţilor din Golf. Şi casetele cu imagini de acolo.

— Îţi mulţumesc, Marcie, zise Deanna aşezându-se în faţa

oglinzii luminate de beculeţe şi scoţându-şi cerceii. Ştii că e Ajunul Anului Nou?

— Am auzit ceva zvonuri.

— E acel moment al anului când se aruncă tot ce-i vechi şi se aduc lucruri noi. Şi, Marcie, draga mea prietenă, mă simt nesăbuită.

— Zău? întrebă Marcie începând să-şi aranjeze ustensilele pentru fardarea lui Bobby Marks. Cât de nesăbuită? Destul de nesăbuită cât să te duci să agăţi necunoscuţi în baruri ieftine?

— N-am spus că sunt nebună, ci nesăbuită. Cât timp ai până vine Bobby?

— Vreo douăzeci de minute.

— Bine, ajunge, spuse Deanna aşezându-se pe scaunul rotativ, după care întoarse spatele oglinzii. Schimbă-mă.

Marcie fu cât pe ce să-şi frece mâinile.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Acum câteva zile am avut o scenă urâtă cu un fost cunoscut. Nu ştiu dacă luna viitoare pe vremea asta o să mai am o slujbă, nu mai spun carieră. S-ar putea să mă îndrăgostesc de un tip care-şi petrece mai mult timp plecat din ţară şi, peste două săptămâni, s-ar putea să fim în război.

În seara asta, de Ajun, n-o să fiu cu cel de care cred că s-ar putea să mă-ndrăgostesc, ci la o mare petrecere alături de nişte străini, pentru că asta face parte acum din profesia mea. Aşa că mă simt nesăbuită, Marcie, destul de mult cât să fac ceva neobişnuit.

Marcie îi legă la gât şervetul lung până la genunchi.

— Poate ar fi bine să-mi explici ce vrei să spui prin neobişnuit înainte să mă apuc de treabă?

— Nu, zise Deanna trăgând aer în piept şi eliminându-l încet. Nu vreau să ştiu. Surprinde-mă.

— S-a făcut, spuse Marcie luând o sticlă şi umezindu-i părul. Să ştii că de câteva săptămâni vreau să fac asta.

— Acum ai ocazia. Fă din mine o altă femeie.

Mici noduri de nervi se formară în stomacul Deannei când Marcie începu să taie.

Şi continuă să taie. Privi cu tristeţe cum şuviţe de păr negru ca abanosul îi cădeau la picioare.

— Ştii ce faci, da?

— Ai încredere în mine, îi spuse Marcie tăindu-i părul în continuare. O să arăţi superb. Deosebit.

— Ah, deosebit?

Temătoare, Deanna încercă să se privească în oglindă.

— Nu trage cu ochiul, îi zise Marcie punându-i o mână fermă pe umăr. E ca un salt într-un bazin cu apă rece, îi explică ea. Dacă încerci să intri încetul cu încetul, e îngrozitor şi, uneori, dai înapoi. Dar, dacă o faci dintr-o dată, ai un şoc urât la început şi, pe urmă, îţi place, spuse ea ţuguindu-şi buzele în timp ce mânuia foarfeca. Poate că, mai degrabă, e ceva asemănător cu pierderea virginităţii.

— La naiba!

Marcie îşi ridică privirea şi îi zâmbi lui Bobby Marks, bucătarul-şef al CBC.

— Salut, Bobby, mai am puţin aici.

— La naiba, zise el din nou şi intră uitându-se la Deanna. Ce-ai făcut, Dee?

— Am vrut o schimbare, zise ea cu un glas stins şi încercă să-şi atingă părul, dar Marcie i-o dădu la o parte.

— Un bazin cu apă rece, îi spuse ea categorică.

— Să ştii că-i o schimbare, spuse Bobby dându-se înapoi şi clătinând din cap. Hei, pot să, iau puţin din părui ăsta? Aplecându-se, luă o mână de păr de pe jos.

— Aş putea să fac o perucă. La naiba, aş putea să fac o

jumătate de duzină.

— Oh, Doamne, ce-am făcut? spuse Deanna închizându-şi ochii strâns.

— Dee, ce faci de nu mai vii odată? Trebuie să… Isuse! exclamă Fran încremenind în prag şi, în acelaşi timp, îşi duse o mână la gură, iar cu cealaltă îşi apăsă burta.

— Fran, spuse Deanna disperată şi se întinse spre ea. Fran. Fran, cred că am avut o depresie nervoasă. E Ajunul Anului Nou, bâigui ea. Bobby face peruci. Am impresia că toată viaţa mi se perindă prin faţa ochilor.

— L-ai tăiat, izbuti să îngaime Fran după câteva clipe. Chiar l-ai tăiat.

— Dar o să crească la loc, spuse Deanna luând o şuviţă de păr de pe şervet. Nu?

— Peste vreo cinci sau zece ani, zise Bobby vesel, punându-şi câteva şuviţe din părul Deannei pe chelie. Nu suficient de curând ca să poţi onora clauza care îmi închipui că există în contractau privire la interzicerea modificărilor de aspect.

— Dumnezeule, zise Deanna al cărei chip, care era deja palid, se făcu alb ca varul. Am uitat. Pur şi simplu, nu m-am gândit. Am înnebunit puţin.

— Ai grijă ca avocatul tău să spună chestia asta când o să stea de vorbă cu cei de la Delacort, îi sugeră Bobby.

— O să le placă, spuse Marcie. O să se vadă şi ea peste o clipă, adăugă ea tapând şi periind.

Nemulţumită, adăugă puţin gel, după care aranjă părul cu concentrarea unei femei care tăia diamante.

— Acum, trage adânc aer în piept şi reţine-l, o sfătui ea, desfăcându-i şervetul de la gât. Şi nu spune nimic până nu te uiţi bine de tot.

Nimeni nu scoase o vorbă când Deanna se întoarse încet spre oglindă. Se privi cu gura întredeschisă din cauza şocului şi cu ochii imenşi. Coama lungă de păr dispăruse şi, în locul ei, apăruse o calotă de păr scurt şi un breton cochet.

— E tuns după forma feţei, zise Marcie cu nervozitate când Deanna continuă să se privească. Şi îţi scoate în evidenţă ochii şi sprâncenele. Ai nişte sprâncene minunate, arcuite natural, iar ochii îţi sunt uşor migdalaţii dramatici, dar nu prea se vedeau bine din cauza părului.

— Îmi… zise Deanna, dând aerul afară. Îmi place.

— Adevărat? întrebă Marcie care, simţind că i se înmoaie genunchii de bucurie, se trânti pe scaun lângă ea. Adevărat?

— Îmi place foarte mult. Îţi dai seama câte ore pe săptămână trebuia să acord părului? De ce nu m-oi fi gândit la asta până acum? O să scutesc aproape opt ore pe săptămână, o zi de lucru, spuse ea luând cerceii pe care şi-i scosese şi punându-şi-i la loc. Ce părere ai? o întrebă ea pe Fran.

— Trebuie să recunosc că arăţi incredibil. O fată obişnuită şi frumoasă.

— Bobby?

— E sexy. O combinaţie între o amazoană şi» o zână. Şi sunt sigur că personalul de la Delacort o să fie de acord să refacă toate reclamele.

— Of, Doamne, spuse Deanna şi, când ideea prinse şi mai mult rădăcini, se întoarse spre Fran. Oh, Doamnei

— Nu-ţi face griji, o să-l uluieşti pe Loren diseară. Pe urmă, o să vedem cum or să stea lucrurile după următoarea emisiune.

— Nostalgie post-sărbători?

— Sigur, sigur, spuse Fran şi gândind repede, îşi muşcă buzele. Ceva simplu şi frivol ca o nouă pieptănătură te poate face să te ridici şi mai mult după petrecere.

— Sunt de acord, zise Bobby. Acum, doamnelor, dacă nu vă supăraţi, trebuie să intru la machiaj. Am un păstrăv de

pregătit.

Devreme, în zorii noului an, cu o casetă înregistrată de *Ora Deannei* în video, o persoană singură şi singuratică se plimba printr-o încăpere mică şi întunecată. Pe masa pe care se aflau fotografii înrămate ale Deannei, se mai vedea o nouă comoară. O şuviţă groasă de păr negru ca abanosul legată cu o panglică aurie.

Era moale la pipăit, moale ca mătasea. După ce o mai mângâie o dată, degetele se depărtară, îndreptându-se spre telefon. Formară numărul încet, savurând bucuria. Peste câteva clipe, vocea Deannei se auzi în receptor, somnoroasă, puţin supărată, aducând un fior de plăcere care dură mult după ce receptorul fu pus la loc în furcă.

Capitolul 13

Era trecut de două dimineaţa la Bagdad, când Finn îşi revăzu însemnările pentru transmisia în direct la *Evening News*, buletinul de ştiri de seară al CBC.

Membrii echipei lui erau răspândiţi prin cameră, verificând aparatele şi făcând glume. Simţul umorului, mai ales negru, ajuta la alungarea tensiunii. În ultimele două zile căraseră cantităţi mari de alimente şi apă îmbuteliată.

Era 16 ianuarie.

— Poate ar trebui să legăm câteva cearceafuri unele de altele, sugeră Curt. Şi să le scoatem pe geam ca pe un steag mare şi alb.

— Nu, o să arunc în sus şapca mea Bears, spuse inginerul ducând un deget la cozorocul şepcii. Ce american ar bombarda un fan al fotbalului?

— Am auzit că Pentagon-ul le-a dat ordin să lovească întâi şi întâi hotelurile, spuse Finn ridicându-şi privirea de pe însemnări şi zâmbi. Ştiţi cât de sătul de presă e Cheney.

Puse mâna apoi pe telefonul care îl punea în legătură cu Chicago şi prinse departamentul de ştiri al televiziunii între momentele publicitare.

7 Hei, Martin. Ce-au făcut Bulls aseară?

În timp ce vorbea, se apropie de fereastră, aşa încât Curt să-l prezinte profilat pe cerul nopţii.

— Da, aici e linişte. Nervii sunt, însă, extrem de încordaţi, la fel şi sentimentul anti-american.

Când regizorul spuse ceva, Finn încuviinţă.

— Gata. Au prins legătura, îi zise el lui Curt, ieşind pe balcon. Intrăm în următoarea secvenţă. Peste patru minute.

R Adu luminile, ceru Curt. E o umbră îngrozitoare aici.

Înainte să apuce cineva să facă vreo mişcare, în depărtare răsună un bubuit zguduitor.

— Ce naiba a fost asta? întrebă inginerul pălind şi înghiţind guma de mestecat. A tunat? A fost un tunet?

— Isuse, zise Finn, întorcându-se la timp pentru a vedea o rafală de trasoare sfâşiind cerul nopţii. Martin, mai eşti acolo? Havershom? strigă el în telefon chiar în clipa în care Curt îndrepta camera spre cer. Avem explozii aici. A început atacul aerian. Da, sunt sigur. Pune-mă în direct, pentru Dumnezeu. Pune-mă naibii în direct.

Auzi înjurăturile şi aclamaţiile celor din cabina de control din Chicago, după care legătura se întrerupse.

— S-a dus. La dracu’.

Privi calm acel spectacol de lumină violent. În clipa aceea nu se gândi deloc la faptul că una din luminile acelea aducătoare de moarte ar fi putut lovi clădirea. Toate gândurile lui erau concentrate asupra transmiterii ştirii.

— Continuă să filmezi.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, zise Curt sprijinindu-se de balustradă, la uite! strigă el cu o voce în care se simţeau

nervii şi emoţiile, în timp ce sirenele răsunau asurzitoare peste exploziile bombelor.

— Avem locuri în faţă!

Furios, Finn ţinu microfonul în afară pentru a se înregistra zgomotele.

— Prinde legătura din nou cu Chicago-ul.

— Încerc, spuse inginerul mânuind aparatele cu mâini tremurătoare. Încerc, fir-ar să fie.

Cu ochii întredeschişi, Finn se duse până la balustrada balconului şi apoi se întoarse cu faţa spre cameră. Dacă nu puteau transmite în direct, măcar să înregistreze.

— Cerul nopţii a erupt în Bagdad la aproximativ două treizeci şi cinci azi-dimineaţă. Sunt explozii de lumini şi răspunsurile avioanelor. Flăcările ţâşnesc sporadic la orizont.

Întorcându-se, văzu, cu admiraţie şi cu neîncredere, în acelaşi timp, dâra luminoasă a unui trasor la nivelul ochilor. Frumuseţea sa mortală şi ireală îi făcu sângele să-i curgă mai iute prin vene. Ce imagine!

- Dumnezeule, ai prins asta? Ai prins-o?

Îl auzi pe inginer înjurând cu un glas stins în clipa în care clădirea se cutremură. Finn îşi dădu părul la o parte de pe faţă

şi strigă în microfon:

— Întreg oraşul e zguduit de atacul aerian. Aşteptarea a ajuns la capăt. A început.

Se întoarse spre inginer.

— Vreo urmă de noroc?

— Nu.

Deşi era tot palid, izbuti să schiţeze un zâmbet tremurător.

— Cred că amabilele noastre gazde or să vină cât de curând să ne dea afară.

Acum Finn fu cel care zâmbi, un fulger scurt şi la fel de periculos ca o rafală de mitralieră.

— Vor trebui să ne găsească mai întâi.

În timp ce Finn îşi înregistra reportajul de război, Deanna era amorţită de plictiseală la alt dineu interminabil. Acordurile unei muzici monotone interpretate la pian pluteau prin sala de bal a unui hotel din Indianapolis. Pe lângă discursurile de după cină, vinul mediocru şi puiul de cauciuc, mai trebuia să facă şi drumul înapoi până la Chicago.

Dar, cel puţin, nu suferea singură, îşi spuse ea cu egoism. Îl târâse şi pe Jeff Hyatt după ea.

— Nu-i prea rău, murmură el luând o înghiţitură de

mâncare. Dacă pui destulă sare.

— Asta-mi place mie la tine, Jeff. Eşti întotdeauna optimist. Să vedem dacă o să mai zâmbeşti când o să-ţi spun că, după ce o să terminăm de mâncat asta, directorul postului de televiziune, şeful departamentului comercial şi doi din agenţii noştri publicitari or să ţină discursuri.

El se gândi o clipă şi alese să bea apă în loc de vin.

— Ei bine, ar putea să fie şi mai rău.

— Aştept.

— Am putea să rămânem înzăpeziţi aici.

Ea se cutremură.

— Nici măcar în glumă să nu spui asta.

— Îmi plac drumurile astea, zău, spuse el, uitându-se la ea şi apoi în farfurie. Să te plimbi prin staţie, să-i cunoşti pe toţi, să-i vezi cum îţi întind covorul roşu.

— Asta-mi place şi mie. Să merg la una din filiale* şi să văd tot acel entuziasm faţă de emisiune. Şi majoritatea oamenilor sunt nemaipomeniţi.

La fiecare masă se aflau oameni care depindeau de ea într-un fel sau altul. Şi nu era de-ajuns să facă o emisiune bună.

Făcuse acel lucru de dimineaţă, îşi spuse ea. Cu aproape zece

ore în urmă, dacă nu se punea la socoteală şi timpul rezervat machiajului, îmbrăcatului şi pre-producţiei. Apoi fusese un interviu, o şedinţă de personal, avusese de răspuns unor telefoane pe care le primise în timpul acesteia şf de citit corespondenţa.

Corespondenţa care conţinea încă o scrisoare ciudată de la cel despre care ajunsese să creadă că era cel mai insistent fan a ei.

ARĂŢI CA UN ÎNGER SEXY CU PĂRUL SCURT. ÎMI PLACE CUM ÎŢI STĂ. TE IUBESC.

Ea dăduse scrisoarea la o parte şi răspunsese la alte trei duzini. Toate acestea înainte să se urce în avion împreună cu Jeff spre Indianapolis şi un tur al postului de televiziune din oraş, întâlniri şi strângeri de mâini cu angajaţii de acolo, dejunul de afaceri, spotul din cadrul buletinului de ştiri şi, acum, acel banchet care nu se mai termina.

Nu, nu era de ajuns să facă o emisiune bună. Trebuia să fie diplomat, ambasador, şef, partener de afaceri şi celebritate. Şi trebuia să joace fiecare din aceste roluri corect, prefăcându-se între timp că nu se simţea singură sau că nu era îngrijorată pentru Finn, sau că nu îi era dor de acele momente de linişte,

când se ghemuia pe canapea cu o carte în mână pe care să o citească de plăcere, nu pentru că îi luase interviu autorului. Asta voise, îşi spuse ea şi îi zâmbi chelnerului când servi desertul.

— Poţi să dormi în avion, îi şopti Jeff la ureche.

— Se vede?

— Puţin.

Ea se scuză şi se ridică de la masă. Dacă nu putea face nimic împotriva oboselii, măcar putea să se împotrivească semnelor acesteia.

Era aproape de uşă când auzi pe cineva bătând uşor în microfonul de pe podium. În mod automat, privi în spate şi îl văzu pe Fred Banks scăldat în lumină.

— Vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie. Tocmai am primit vestea că Bagdad-ul este atacat de către forţele Naţiunilor Unite.

Deanna îşi simţi urechile vuind. Ca prin vis, auzi zgomotul crescând din ce în ce mai mult în intensitate în sala de bal, asemeni mării în toiul fluxului. De undeva, din apropiere, un chelner ridică pumnul în semn de triumf.

- Sper să-l termine pe ticălosul ăla.

Încetul cu încetul, toată oboseala îi dispăru şi ea se întoarse la masă. Avea o treabă de terminat. Finn stătea pe podeaua unei camere de hotel, cu computerul portabil pe genunchi. Scria un material cât de repede putea să-l transmită degetelor. Era aproape dimineaţă şi, deşi ochii îl usturau, nu simţea niciun pic de oboseală. Afară schimbul de focuri continua. Înăuntru, un joc de-a şoarecele şi pisica era în plină desfăşurare.

În ultimele trei ceasuri se mutaseră de două ori, cărând după ei tot echipamentul şi toate proviziile. În timp ce soldaţii irakieni scotoceau clădirea, ducând oaspeţii şi membrii echipelor de ştiri ale posturilor de televiziune din toată lumea în subsolul hotelului, Finn şi oamenii săi se furişaseră din cameră în cameră. Acea aventură reuşită îi punea sângele în mişcare.

Când îi veni rândul să stea de pază, cei doi colegi ai lui se întinseră în pat şi aţipiră.

Mulţumit de materialul pe care îl scrisese deocamdată, Finn închise computerul şi se ridică, dezmorţindu-şi spatele, gâtul, şi gândindu-se cu jind la micul dejun: clătite cu afine şi galoane întregi de cafea fierbinte. Se mulţumi cu puţin din

proviziile pe care le aveau şi puse camera pe umăr.

De la fereastră înregistră ultimele imagini ale primei zile de război, luminile orbitoare ale rachetelor Scud şi ale bombelor Smart, dârele lăsate de trasoare. Se întrebă cât dezastru aveau să vadă la lumina zilei. Şi cât aveau să poată înregistra pe bandă.

— O să te pârăsc sindicatului, amice.

Finn lăsă jos camera şi îi aruncă o privire lui Curt.

Operatorul stătea în picioare lângă pat, frecându-şi ochii obosiţi.

— Eşti supărat pentru că pot să mânuiesc dulceaţa asta la fel de bine ca tine.

— Pe naiba, spuse Curt şi se duse să ia camera. Nu poţi să faci nimic în afară de a arăta bine pe ecran.

— Atunci pregăteşte-te s-o dovedeşti. Am un material de citit.

— Tu eşti şeful, spuse el înregistrând în timp ce bombele explodau. O să căutăm o modalitate de a scăpa de-aici?

— Am nişte relaţii la Bagdad, spuse Finn privind focurile care se vedeau la orizont. Poate.

În clipa în care se termină şi cel din urmă discurs, în care se

strânse şi ultima mână, se sărută ultimul obraz, Deanna se îndreptă spre telefon. În timp ce ea îi suna pe Fran şi pe Richard, Jeff era la un telefon alăturat, încercând să contacteze departamentul de ştiri din Chicago.

— Poftim? spuse Richard răstit. Ce este?

— Richard? Richard, sunt eu, Deanna. Peste câteva clipe pornesc spre aeroportul din Indianapolis. Am auzit de atacul aerian şi…

— Da, aşa e, dar noi avem alte probleme aici. Pe Fran au apucat-o durerile. Tocmai plecam la spital.

— Acum?

Datorită faptului că avea senzaţia că mai avea puţin şi îi pocnea capul, Deanna îşi apăsă tâmpla cu putere.

— Credeam că mai sunt vreo zece zile.

— Spune-i asta Marelui Ed. Respiră Fran, nu uita să respiri.

— Uite ce e, nu te mai reţin. Spune-mi doar dacă se simte bine.

— Tocmai mâncase o jumătate de pizza, de asta mi-a spus că o apucaseră durerile. A luat deja legătura cu Bach. Se pare că emisiunea voastră o să fie discutată mâine. Nu, fir-ar să fie, n-o să vorbeşti cu ea, Fran, o să respiri.

— Vin cât pot de repede. Spune-i… Isuse, spune-i doar c-o să vin.

— Contez pe asta. Hei, o să avem un copil! Pe curând.

În timp ce tonul îi răsuna în ureche, Deanna îşi propti fruntea de perete.

— Ce ai?

— Finn Riley a anunţat începutul atacului.

— Poftim?

Redevenind atentă, se întoarse spre Jeff.

— Finn? Deci e teafăr?

— Era pe fir cu cei din studio când a-nceput atacul. A apucat să transmită vreo cinci secunde înainte să piardă legătura.

— Deci nu ştim, zise ea încet.

— Hei, doar a mai trecut prin chestii din astea, nu? spuse el luând-o şovăitor pe după umeri şi conducând-o afară, spre maşina care îi aştepta.

— Da, bineînţeles. Sigur că a mai trecut.

— Şi priveşte lucrurile aşa. Plecăm de-aici cu aproape cel puţin o oră mai devreme pentru că toată lumea a vrut să ajungă acasă şi să dea drumul televizoarelor.

Ea fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Eşti atât de drăguţ, Jeff.

El îi zâmbi.

— Şi reciproca e valabilă.

Era şase dimineaţa când Deanna descuie, în sfârşit, uşa apartamentului şi intră clătinându-se. Nu mai dormise de douăzeci şi patru de ore şi era îngrozitor de obosită. Dar, îşi aminti ea, îşi îndeplinise obligaţiile profesionale şi îşi văzuse fina venind pe lume.

Aubrey Deanna Myers, îşi spuse ea visătoare şi zâmbi îndreptându-se spre dormitor. O minune de patru kilograme cu părul roşu. După ce văzuse acea viaţă de o frumuseţe incredibilă apărând pe lume, îi venea greu să creadă că un război avea loc în partea cealaltă a lumii.

Dar, în timp ce se dezbrăca, simţindu-se extrem de bucuroasă că emisiunea ei avea să fie discutată în dimineaţa aceea, dădu drumul la televizor şi aduse războiul în locuinţa ei.

Cât o fi ceasul la Bagdad? se întrebă, dar mintea ei nu mai putea să facă socoteli, aşa că se aşeză sfârşită pe marginea patului doar în lenjeria de corp şi încercă să se concentreze

asupra imaginilor şi a reportajelor.

— Ai grijă, fir-ai să fii.

Acela fu ultimul ei gând în timp ce se întindea pe pat, adormind instantaneu.

Târziu, în cea de a doua noapte a războiului din Golf, Finn se instală la o bază saudită. Era obosit, îi era foame şi îşi dorea nespus de mult să facă o baie. Auzea vuietul avioanelor care decolau spre Irak. Ştia că alte echipe de televiziune aveau să transmită reportaje.

Era îngrozitor de prost dispus. Ca rezultat al restricţiilor impuse de Pentagon presei, el trebuia să-şi aştepte rândul ca să poată porni spre front şi atunci trebuia să se ducă numai unde îi spuneau oficialii militari. Pentru prima oară, după cel de-al doilea război mondial, toate reportajele erau supuse cenzurii. Acesta era unul din cele câteva cuvinte pe care Finn le considera a fi obscenităţi.

— Nu vrei să-ţi bărbiereşti faţa asta frumoasă întâi?

— Termină, Curt. Intrăm în emisie peste zece secunde, spuse el ascultând numărătoarea inversă în căşti. În ceasurile premergătoare ivirii zorilor în cea de a doua zi a *Furtunii în deşert…* începu el.

Pe canapeaua ei, în Chicago, Deanna se aplecă în faţă, studiind chipul lui Finn pe ecran. Obosit, îşi spuse ea. Părea îngrozitor de obosit. Dar dur şi pregătit. Şi în viaţă.

Se întrebă la ce se gândea, oare, în clipa aceea, ce simţea când vorbea despre raiduri şi statistici sau răspundea întrebărilor puse de prezentatorul de ştiri din Chicago. Cerul Arabiei se întindea în spatele lui şi, din când în când, trebuia să ridice glasul pentru a se face auzit din cauza avioanelor.

— Suntem bucuroşi că ai ieşit cu bine din Bagdad, Finn. Aşteptăm alte reportaje.

— Mulţumesc, Martin. Pentru CBC a transmis Finn Riley din Arabia Saudită.

— Mă bucur că te-am văzut, Finn, murmură Deanna, după care oftă şi se ridică pentru a duce vasele la bucătărie.

Abia când trecu pe lângă robotul telefonic observă clipirea becului care îi arăta că avea mesaje.

— La naiba, cum am putut să uit?

Lăsând vasele, apăsă pe buton pentru a derula banda.

Dormise şase ore liniştită, după care plecase iarăşi. O oprire la spital, câteva ore la birou, unde domnise haosul. Acesta şi discuţiile despre război o făcuseră să plece cu un dosar gros cu

articole decupate din ziare şi cu o mulţime de scrisori. Lucrase tot restul serii, ignorând telefonul. Fără să verifice mesajele.

— Un copil şi un război erau cu siguranţă lucruri care să-ţi distragă atenţia, îşi spuse ea, apăsând pe butonul de pornire.

Era un telefon de la mama ei. Unul de la Simon. Cu conştiinciozitate notă mesajele pe o hârtie. De două ori telefonul sunase, dar persoana respectivă închisese, de fiecare dată existând o pauză lungă înainte de întreruperea legăturii.

— Kansas?

Deanna scăpă stiloul din mână când vocea lui Finn se auzi în încăpere.

— Unde naiba eşti? Acolo trebuie să fie cinci dimineaţa. N-am legătura asta decât pentru un minut. Am ieşit din Bagdad. Dumnezeule, e o catastrofă acolo. Nu ştiu când o să mai pot lua legătura cu tine din nou, aşa că uită-te la ştiri. O să mă gândesc la tine, Deanna. Doamne, mi-e tare greu să mă gândesc la altceva. Cumpără-ţi vreo două cămăşi din flanel, da? Şi nişte cizme. Poate să fie frig la cabană. Scrie-mi, da? Trimite-mi o casetă, un semn, ceva. Şi spune-mi de ce naiba nu răspunzi la telefon. Mai târziu.

Şi vocea lui dispăru.

Deanna tocmai se pregătea să deruleze banda pentru a asculta din nou mesajul, când auzi vocea lui Loren Bach.

— Isuse Cristoase, tare greu se mai ia legătura cu tine. Te-am sunat la birou şi secretara ta mi-a spus că eşti la spital. M-a speriat teribil până mi-a explicat că a născut Fran. Am auzit că are o fetiţă. Habar n-am de ce naiba n-ai ajuns încă acasă, dar uite care-i treaba. Delacort ar vrea să-ţi reînnoiască contractul pentru doi ani. Oamenii noştri or să ia legătura cu agentul tău, dar am vrut să-ţi spun eu mai întâi. Felicitări, Deanna.

Nu ştia de ce, dar se aşeză pe jos, îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse.

Lucrurile evoluară repede în următoarele cinci săptămâni, atât în ţară, cât şi în afară. Cu noul contract cu Delacort semnat şi parafat, Deanna descoperi că atât bugetul cât şi speranţele ei erau mai mari. Putu să mai angajeze oameni şi să mobileze un birou în care avea să lucreze Fran când se întorcea din concediu.

Cel mai bun lucru era că procentele începură să crească încet, dar constant, în primele cinci săptămâni ale noului an. Posturi de televiziune din zece oraşe îi preluau emisiunea acum şi, deşi se mai afla încă în urma Angelei, distanţa se

micşorase.

Pentru a sărbători succesul, cumpără un covor *Aubusson* în culori calde pentru a-l înlocui pe cel uzat din living-ul ei. Se asorta perfect cu biroul.

Era programată pentru a apărea pe coperta revistei *Woman's Day* în aprilie, urma să se scrie un articol despre ea în People şi, de dragul trecutului, acceptă să apară câteva minute în emisiunea *Woman Talk Chicago Tribune* publică un articol într-o duminică, în care o numea o stea în ascensiune. Refuză, cu un amestec de amuzament şi groază, o propunere de a poza pentru *Playboy.*

Când se aprinse lumina roşie, Deanna se afla în platou. Zâmbi pătrunzând cu uşurinţă în mii de cămine.

— Vă mai amintiţi de prima iubire? De acel prim sărut care v-a făcut inimile să bată mai tare? De discuţiile îndelungate şi de privirile aruncate pe furiş? întrebă ea şi oftă, făcând şi publicul să ofteze odată cu ea. Astăzi o să reunim trei perechi care îşi amintesc foarte bine. Jenet Homseby avea dulcea vârstă de şaisprezece ani când a trăit prima poveste de dragoste. Acest lucru se întâmplă acum cincizeci de ani, dar ea nu l-a uitat pe băiatul care i-a cucerit inima în primăvara

aceea.

Camera se fixă asupra unor zâmbete nervoase, în timp ce Deanna continuă să vorbească.

— Robert Seinfield avea doar optsprezece ani când şi-a părăsit iubita din liceu şi s-a mutat la o distanţă de două mii de mile împreună cu familia. Deşi au trecut zece ani, el încă se mai gândeşte la Rose, fata care i-a scris prima scrisoare de dragoste. Iar acum douăzeci şi trei de ani, planurile pentru colegiu şi presiunile din partea familiei au despărţit-o pe Teresa Jamison de cel cu care crezuse că se va căsători. Cred că invitaţii noştri de astăzi se întreabă: dacă lucrurile ar fi stat altfel? Eu una mă întreb. Vom afla după această emisiune.

— Doamne, ce emisiune minunată, spuse Fran ţinând-o pe Aubrey legată de mijlocul ei şi intră pe platou. Cred că doamna Homseby şi partenerul ei ar putea să

— Ce cauţi aici?

— Am vrut ca Aubrey să vadă unde lucrează mama ei. Mi-a fost dor de locul ăsta.

— Fran, abia ai născut.

— Da, am auzit şi eu chestia asta. Ştii, Dee, ar trebui să te gândeşti la o emisiune-continuare. Oamenii se dau în vânt

după lucruri sentimentale. Dacă vreunul din aceste trei cupluri se combină din nou, ai putea să faci o emisiune aniversară.

— M-am gândit deja la aşa ceva, spuse Deanna, cu mâinile în şolduri. Eh, zise ea apoi, arăţi bine. Pe cuvânt.

— Mă simt bine. Dar, oricât de mult mi-ar plăcea să fiu mămică, nu pot să sufăr să stau acasă. Am nevoie de activitate, altfel s-ar putea să fac ceva nebunesc. Ca, de exemplu, să mă apuc de brodat.

— Nu putem lăsa să se-ntâmple aşa ceva. Hai să mergem sus să discutăm problema.

— Aş vrea să trec pe la colegi mai întâi.

— Când termini, mă găseşti în birou, spuse Deanna zâmbind şi îndreptându-se spre lift.

Câştigase pariul de cincizeci de dolari pe care îl făcuse cu Richard. El fusese de părere că Fran avea să reziste două luni pline. În timp ce urca spre etajul şaisprezece, se uită la ceas şi calculă.

— Cassie, spuse ea imediat ce intră în anticameră. Vezi dacă poţi să-mi reprogramezi întâlnirea de la prânz la unu şi jumătate.

— Nicio problemă. Excelentă emisiune, apropo. Se aude că

telefoanele au luat-o razna.

— Fran e pe jos. O să vină şi aici peste câteva minute, cu fetiţa.

— A adus fetiţa? Ah, abia aştept s-o văd, spuse Cassie şi se opri, datorită expresiei de pe chipul Deannei. S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? se miră Deanna surprinsă şi clătină din cap. Nu ştiu. Cassie, ştii cumva cum a ajuns asta aici? o întrebă ea arătându-i un plic alb pe care era trecut doar numele ei.

— Era deja aici când am adus celelalte scrisori. De ce?

— E ciudat. Primesc chestii din astea de primăvara trecută, spuse ea şi întoarse hârtia spre Cassie ca să poată citi.

DEANNA, EŞTI ATÂT DE FRUMOASĂ. OCHII TĂI ÎMI PRIVESC DREPT ÎN SUFLET. O SĂ TE IUBESC VEŞNIC.

Cassie îşi ţuguie buzele.

— Presupun că e măgulitor. Şi destul de blând în comparaţie cu alte scrisori pe care le primeşti. Te îngrijorează?

— Nu sunt îngrijorată. Poate puţin neliniştită. Nu pare prea normal să continue cineva chestia asta atâta timp.

— Eşti sigură că au fost trimise de una şi aceeaşi persoană?

— Acelaşi gen de plic, acelaşi gen de mesaj, cu aceeaşi bandă roşie.

Tulburarea i se strecură uşor în stomac.

— Poate că e cineva care lucrează în clădire.

Cineva pe care îl vedea în fiecare zi. Cu care vorbea.

Cu care lucra.

— Te-a invitat cineva, ţi-a făcut cineva avansuri?

— Poftim? Nu.

Făcând un efort, Deanna se scutură de acea stare ciudată şi ridică din umeri.

— E o prostie. Inofensiv, spuse ea apoi ca pentru a se convinge pe sine, după care rupse hârtia şi o aruncă la coş. La să vedem ce lucruri putem să facem înainte de prânz.

— Bine. Ai văzut ediţia specială a Angelei de aseară?

— Bineînţeles, zise Deanna zâmbind. Doar nu-ţi închipui că puteam să pierd emisiunea celei mai” mari rivale, nu? A făcut o treabă drăguţă.

— Nu toată lumea e de aceeaşi părere, spuse Cassie bătând în articolele decupate din ziare, care se aflau pe birou. Cel din Times e tare de tot.

În mod automat, Deanna luă primul articol şi îl citi.

— „Plină de sine şi superficială”, zise ea şi se strâmbă. „Când afectată, când muşcătoare”.

— Nici cotele de popularitate n-au fost cum s-ar fi aşteptat, îi spuse Cassie. N-au fost nici stânjenitoare, dar nici nemaipomenite. Post a spus despre ea că se ridică în slăvi singură.

— Ăsta-i stilul ei.

— A fost cam exagerat să facă acel tur al locuinţei în timp ce trăncănea despre New York. Şi au fost mai multe imagini cu ea, decât cu invitaţii, zise Cassie ridicând din umeri şi zâmbind. Am numărat.

— Bănuiesc că o să-i fie cam greu să înghită chestiile astea, spuse Deanna lăsând articolele din ziare deoparte. Dar o să riposteze.

Îi aruncă o privire de avertisment lui Cassie.

— Am avut probleme cu ea, dar nu doresc nimănui critici în ziare.

— Nici eu. Dar n-aş vrea să-ţi facă vreun rău.

— Gloanţele mă ocolesc, spuse Deanna sec. Acum hai să uităm de Angela. Sunt sigură că numai la mine nu se gândeşte în dimineaţa asta.

Furia iniţială a Angelei din cauza criticilor provocase o ninsoare” de ziare fărâmiţate, care acoperi podeaua biroului.

— Ticăloşii ăia n-or să scape nepedepsiţi.

Dan Gardner, noul producător executiv al emisiunii Angela’s aşteptă cu înţelepciune să treacă furtuna. Era un bărbat de treizeci de ani, cu un corp musculos. Părul lui şaten tuns în mod conservator se potrivea chipului său masculin, accentuat de ochii de un albastru-închis şi de bărbia uşor despicată.

Avea o minte vicleană şi un singur ţel: să ajungă în vârf, indiferent prin ce mijloace.

— Angela, toţi ştiu că ziarele scriu porcării, spuse el.

— Ei bine, m-am săturat, spuse ea azvârlind cu ceaşca în perete, făcând să zboare cioburile şi lichidul să se împrăştie pe tapetul de mătase. Şi m-am săturat şi de ticăloasa aia mică din Chicago care încearcă să-mi submineze cotaţiile.

— E lipsită de importanţă, spuse el fără să tresară câtuşi de puţin când ea avusese acea izbucnire, căci se aşteptase la aşa ceva.

Acum, că se terminase, ştia că începea să se calmeze. Şi când se calma, avea să fie dornică.

Îi satisfăcea dorinţele Angelei de câteva luni.

— Peste un an n-o să mai ştie nimeni de ea, iar tu o să fii tot numărul unu.

Ea se aşeză la birou, rezemată de spătarul fotoliului, cu ochii închişi. Aluneca. Nimic nu părea să meargă aşa cum plănuise când îşi crease propria companie producătoare* Deţinea puterea, da, dar erau atâtea de făcut. Atâtea pretenţii, atâtea modalităţi de a da greş.

Dar nu putea să dea greş, n-ar fi putut să suporte aşa ceva.

Se linişti trăgând adânc aer în piept, aşa cum făcea când avea trac. Se simţea mult mai bine când se concentra asupra eşecului altcuiva.

— Ai dreptate. Când o să cadă, să fie mulţumită dacă o să mai aibă vreun pic de acces la public.

Şi ea avea ceva cu care ar fi putut face ca ziua aceea minunată să vină mai repede.

În clipa în care un zâmbet apăru pe buzele Angelei, Dan trecu în spatele fotoliului pentru a-i alina tensiunea dintre umeri.

— Relaxează-te. Lasă grijile în seama mea.

Ei îi plăcea să-i simtă mâinile, blânde, competente şi sigure.

O făceau să se simtă protejată şi în siguranţă. Avea atâta nevoie de aşa ceva acum.

— Mă iubeşti, nu-i aşa, Dan?

— Bineînţeles, spuse el, lăsându-şi mâinile să urce încet pe ceafa ei şi apoi să coboare uşor peste sâni.

Erau moi şi grei şi întotdeauna îl excitau. Vocea i se îngroşă când îi simţi sfârcurile întărindu-se între degetele lui.

— Toată lumea o iubeşte pe Angela.

— Şi or să urmărească emisiunea în continuare, zise ea oftând şi relaxându-se în mâinile lui.

— În fiecare zi. De pe o coastă pe cealaltă.

— În fiecare zi, murmură ea şi zâmbi şi mai mult. Du-te şi încuie uşa, Dan. Spune-i lui Lorraine să reţină toate telefoanele.

— Cu mare plăcere.

Capitolul 14

În timpul nopţilor extrem de reci din deşert era greu să mai ţii minte căldura sufocantă a zilelor. La fel cum, după ce explodaseră primele bombe, era greu să-ţi mai aminteşti plictiseala îngrozitoare a săptămânilor lungi cât durase operaţiunea *Scutul deşertului*.

Finn mai avea experienţa altor războaie, deşi niciodată nu i se impuseseră restricţii de către armată.

De două ori urcase împreună cu Curt în camioneta lui închiriată, având o antenă satelit portabilă montată în spate şi porniseră la drum. După ce străbătuseră drumuri prost marcate şi dune de nisip, izbutiseră să ia legătura cu soldaţii americani. Finn le ascultase nemulţumirile şi speranţele şi se întorsese la bază pentru a le transmite.

Vedea rachetele Scud zburând şi pe cele *Patriot* interceptându-le. Dormea pe apucate şi trăia cu gândul că oricând s-ar fi putut lansa un atac cu arme chimice.

Când începu atacul terestru, el fu gata să se ducă în Kuweit City.

Acea luptă aprigă de o sută de ore pentru eliberarea Kuweit-ului avea să fie numită „ *Mama luptelor*”. În timp ce trupele aliate îşi ocupau poziţiile de-a lungul fluviului Eufrat, irakienii fugeau pe şoselele care legau Kuweit City de alte oraşe.

Erau masive încurcături de trafic, tancuri blocate, lucruri abandonate. Dintr-o camionetă prăfuită care se îndrepta spre oraş, Finn văzu tot acel dezastru. Şiruri întregi de vehicule distruse se aflau pe şosea. Maşini, dezmembrate parţial,

aşezate pe butuci. Tot felul de obiecte personale se aflau împrăştiate peste tot: saltele, pături, tigăi şi cartuşiere. Incredibil, un candelabru, ale cărui cristale sclipeau în soare, zăcea în nisip la fel ca o mulţime de bijuterii răspândite pretutindeni. Mai rău şi mai rău era când vedea câte un cadavru.

— Hai să filmăm puţin, spuse Finn coborând din camionetă şi strivind sub bocanci una din casetele care erau împrăştiate pe şosea.

— Parcă ar fi un centru de vânzare a maşinilor din iad, comentă Curt. Nenorociţii trebuie să fi jefuit tot în drumul lor.

— Întotdeauna ajungi să faci ceea ce vrei, nu? spuse Finn arătând spre un petec de un roz aprins care flutura de sub o camionetă răsturnată.

Rochia de seară era plină de paiete ce sclipeau.

— Unde naiba s-o fi aşteptat să îmbrace aşa ceva?

Finn se pregăti pentru o înregistrare în timp ce Curt pregătea aparatura de care avea nevoie. Credea că nimic în legătură cu războiul nu-l mai putea afecta, nici trupurile sfâşiate, nici atrocităţile păsărilor de pradă, nici duhoarea morţii de sub acel soare nemilos.

Dar acea fâşie de mătase roz, care foşnea seducător în vântul deşertului, îi întorcea stomacul pe dos.

În oraş era şi mai rău. Nervi încordaţi la maximum, furie, dezastru, toate acoperite de un strat de funingine uleioasă de la incendiile care distruseseră resursele de petrol ale Kuweit-ului. Când vântul sufla spre oraş, cerul se făcea negru din cauza fumului. Miezul zilei devenea miezul nopţii. Litoralul era presărat cu mine, iar exploziile cutremurau oraşul de câteva ori pe zi. Focurile de armă continuau, nu doar din când în când, ci sub forma unor atacuri sălbatice asupra soldaţilor kuweitieni. Supravieţuitorii căutau prin cimitir rămăşiţele celor dragi, dintre care mulţi înduraseră torturi sau trecuseră prin momente chiar mai cumplite.

Însă tot timpul cât observa şi transmitea, Finn se gândea numai la rochia de seară cu paiete care flutura pe nisip.

La fel ca tot restul lumii, Deanna văzu sfârşitul războiului la televizor. Ascultă ştirile despre eliberarea Kuweit-ului, despre încetarea oficială a focului, despre victorie. Îşi făcu un obicei din a trece prin redacţia de ştiri înainte de a părăsi clădirea CBC-ului, sperând să afle lucruri care nu fuseseră transmise încă.

Dar realitatea responsabilităţilor de zi cu zi îi ocupa tot timpul. Ori de câte ori avea o seară liberă, urmărea buletinul de ştiri de noapte, după care punea caseta cu emisiunea ei din dimineaţa respectivă. În liniştea apartamentului său, putea să se studieze cu un ochi critic, să caute să-şi îmbunătăţească atitudinea în faţa camerei sau să găsească modalităţi de a perfecţiona întreaga emisiune.

Se aşeză pe jos cu picioarele încrucişate, simţindu-se confortabil într-o bluză de trening şi blugi şi cu un carneţel deschis pe genunchi. Cerceii nu erau potriviţi, remarcă ea. De fiecare dată când întorcea capul se legănau, distrăgând atenţia telespectatorului, îşi spuse ea. Aşa că notă: *Gata cu cerceii lungi.*

Şi gesturile erau prea ample. Dacă nu avea grijă, ajungea să fie parodiată în cadrul emisiunii *Saturday Night Live*. Dacă avea noroc, îşi spuse ea zâmbind şi notă în carneţel.

Nu cumva atingea oamenii prea mult? Muşcându-şi uşor buzele, Deanna privi cu atenţie. Mereu părea să pună mâna pe braţul invitatului sau să ia pe după umeri pe cineva dintre spectatori. Poate că ar fi trebuit…

Bătaia din uşă o făcu să înjure. Programul nu îi permitea să

primească vizite neaşteptate după ora zece. Îmbufnată, închise video-ul şi se duse la uşă, uitându-se pe vizor. Imediat după aceea descuie repede şi trase lanţul.

— Finn, n-am ştiut că te-ai întors!

Habar nu avu cine se mişcă primul. Într-o secundă, se azvârliră unul în braţele celuilalt, gura lui o strivi pe a ei, mâinile ei se încleştară în părul lui. Explozia aceea de dorinţă îi zgudui pe amândoi. Bomba se detonă în adâncul ei, lăsând sentimentele cutremurate şi dorinţele dureroase. După aceea, el trânti uşa cu piciorul şi se prăbuşiră amândoi pe podea.

Ea nu se mai gândea. Nu mai putea să gândească. Nu când gura lui fierbinte i-o apăsa pe a ei şi când mâinile lui o posedau deja cu pasiune. Ca doi copii care se hârjoneau, se rostogoliră pe covor, singurele sunete fiind murmuratul incoerent şi răsuflările întretăiate.

Nu era un vis, ci pură realitate. Singura realitate care conta. Mâinile lui erau aspre, strecurându-i-se pe sub bluză, strângându-i şoldurile pentru a o lipi de sine.

Ea păru să erupă sub el, atât de puternică era energia care o stăpânea. Pielea îi era fierbinte şi insuportabil de moale. El ar fi vrut să o guste, să o devoreze, să-i absoarbă aroma pielii,

sângelui şi oaselor. Gura nu îi era de ajuns, gâtul, umărul, de pe care îi trase bluza. Se simţea ca un animal, turbat şi înfometat, şi voia să se îmbuibe. Cu toate acestea ştia că îi putea face rău, avea să-i facă rău, dacă nu se stăpânea.

- Deanna.

Îşi dorea să poată găsi vreo scânteie de tandreţe în acel furnal care vuia înăuntrul lui.

R Dă-mi voie…

Îşi înălţă capul, chinuindu-se să-şi limpezească privirea. Îşi dădu seama că nici nu se uitase la ea. În clipa în care îi deschisese uşa şi îi rostise numele, el îşi pierduse controlul. Acum ea vibra ca o coardă ciupită sub el, cu ochii mari şi întunecaţi şi cu gura iritată. Şi pielea… îi mângâie uşor obrazul umed şi îmbujorat.

Lacrimi. Întotdeauna le considerase ca fiind arma cea mai puternică a unei femei. Zguduit, le şterse şi îşi drese glasul.

— Te-am trântit pe jos?

— Nu ştiu, spuse ea simţindu-se ca un amestec de nervi şi scântei. Nu-mi pasă.

Frumos şi încet, zâmbetul ei înflori. Ea îi luă faţa în mâini.

— Bun venit acasă, zise ea atunci şi sărutul acela liniştit şi

lent îi alină pe amândoi.

— Mi s-a părut că mă port extrem de delicat cu femeile, zise el şi, luându-i mâna, i-o închise într-un pumn larg şi i-o sărută. Deşi s-ar putea să-ţi vină greu să crezi aşa ceva acum.

— Prefer să nu cer confirmări.

Superbul lui zâmbet îşi făcu apariţia.

— Ce-ar fi să…

Tăcu brusc când îşi trecu mâna peste părul ei. Derutat, se dădu înapoi, îşi îngustă privirea şi o studie.

— Ce naiba ai făcut cu părul?

Cu un gest automat de apărare, ea îşi trecu degetele prin păr.

— L-am tăiat. În ziua de Ajun, spuse ea şi zâmbetul îi deveni nesigur. Telespectatorilor le-a plăcut – trei la unu. Am făcut un sondaj de opinie.

— E mai scurt ca al meu, zise el şi, râzând, se dădu în spate. Vino să te văd mai bine, spuse el apoi şi, fără să aştepte un răspuns, o trase în picioare.

Ea se bosumflă puţin, înfruntându-l, şi lumina veiozei făcu să-i strălucească părul.

— Mă săturasem să mă tot ocup de el, murmură ea când el continuă să o studieze cu atenţie. Aşa câştig câteva ore pe

săptămână şi se potriveşte formei feţei. Arată bine pe ecran.

— Um-hmmm, spuse el fascinat şi întinse mâna să se joace cu lobul urechii ei, după care îşi lăsă degetul să-i alunece în jos pe gât. Ori cele câteva luni de abstinenţă fac prăpăd cu libido-ul meu, ori eşti cea mai sexy femeie în viaţă.

Încântată şi fâstâcită, ea îşi strânse genunchii la piept.

— Şi tu arăţi destul de bine. Ştii că ai fost poreclit *„frumosul deşertului”?*

El se strâmbă. După înţepăturile pe care le primise de la colegi, nu prea găsea că era ceva nostim.

— O să treacă.

— Nu ştiu. S-a şi înfiinţat un club al fanilor aici, în Chicago.

Faptul că el se simţea stânjenit o amuză.

— Arătai superb cu rachetele alea Scud zburând pe cer în spatele tău sau în apropierea tancurilor care străbăteau nisipurile. Mai ales când erai nebărbierit de vreo două zile. A fost rău?

— Destul de rău, spuse el luându-i mâna.

De asta avea nevoie, de realitatea caldă a fiinţei ei. Poate că, peste o zi, două, lucrurile pe care le văzuse şi le auzise aveau să înceapă să se estompeze.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Pari obosit, spuse ea văzând cât de tras era sub bronzul căpătat în deşert. Când te-ai întors?

— Acum vreo oră. Am venit direct aici.

Ea îşi simţi inima luând-o razna şi răspunse epuizării din ochii lui.

— Nu vrei să mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare? Te mai relaxezi până atunci.

El îi ţinu mâna, dorind să-i poată explica, să-şi poată explica sieşi, cât de liniştit se simţea acolo. Aproape de ea.

— N-aş refuza un sandviş, mai ales dacă e însoţit şi de o bere.

— Cred că s-ar putea să găsim ceva, zise ea ridicându-se şi trăgându-l de mână. Haide, întinde-te pe canapea şi relaxează-te. În timp ce mănânci, eu o să te pun la curent cu bârfele de la CBC.

— Mă laşi să rămân aici în noaptea asta, Deanna?

Ea îl privi cu ochi mari şi întuneca iţ.

- Da.

Întorcându-se repede, dispăru în bucătărie. Îşi dădu seama

că îi tremurau mâinile. Şi era minunat. Tot trupul îi tremura în semn de răspuns la acea privire lungă pe care el i-o aruncase înainte ca ea să dispară. Habar nu avea cum avea să fie, dar ştia că niciodată nu dorise pe cineva mai mult. Lunile de despărţire nu şterseseră sentimentele care începuseră să ia fiinţă în ea.

Şi acel prim sărut lacom pe care îl împărţiseră în timp ce se rostogoleau pe covor fusese mai uluitor şi mai erotic decât orice închipuire pe care o avusese în absenţa lui.

În seara aceea avea să facă pasul. Pentru că voia. Pentru că alegea.

Punând un sandviş cu şuncă şi brânză pe o farfurie, o aşează pe o tavă alături de o bere Pilsner, după care ridică tava şi zâmbi. Dorinţa era la fel de fundamentală şi de caracteristică omului ca şi foamea. După ce aveau să o potolească pe cea din urmă, ea avea să-l primească în patul ei, în trupul ei.

— Aş fi putut să pregătesc ceva cald, spuse ea intrând cu tava în living-room. E puţină supă în…

Tăcu şi încremeni.

Televizorul era în funcţiune, dar Finn Riley, „frumosul deşertului” dormea ca un prunc.

Îşi scosese adidaşii-gheată, dar nu se mai ostenise să se dezbrace şi de geacă. Activitatea continuă, drumul şi trecerea la alt fus orar îşi spuseseră cuvântul, în sfârşit. Era întins pe burtă, cu faţa cufundată în pernele îmbrăcate în satin ale Deannei, iar braţul îi atârna moale peste marginea canapelei.

— Finn? spuse Deanna lăsând jos tava şi atingându-i uşor umărul.

Când îl zgâlţâi, el nici nu se clinti: optzeci de kilograme de mascul extenuat.

Resemnată, ea luă o pătură şi îl înveli. Încuie uşa de la intrare, trase lanţul la loc, după care făcu lumina mai mică şi se aşeză pe jos, privindu-l.

— Coordonarea noastră continuă să sufere, spuse ea încet şi îl sărută pe obraz, după care oftă şi luă sandvişul, încercând să umple golul frustrării sexuale cu mâncare şi televizor.

Finn se trezi din vis, acoperit de o sudoare rece. Imaginea care se ştergea încetul cu încetul din dosul pleoapelor era oribilă, trupul ciuruit de gloanţe la picioarele lui, sângele care păta o rochie de seară sfâşiată din mătase roz şi cu paiete. În lumina calmă a zorilor, se chinui să se ridice, trecându-şi mâinile peste faţă.

Dezorientat, încercă să-şi dea seama unde se afla. Într-o cameră de hotel? Ce oraş? Ce ţară? într-un avion? într-un taxi? Deanna. Aducându-şi aminte, Finn lăsă să-i cadă capul din nou pe pernă şi gemu. Mai întâi o trântise pe jos şi pe urmă adormise. Un episod neplăcut în jurnalul lor.

Îl mira faptul că nu-l trăsese de picioare, dându-l afară din apartament. Eliberându-se de sub pătură, se dădu jos de pe canapea clătinându-se. Se legănă o clipă, fiind încă slăbit din cauza oboselii. Era în stare chiar să comită o crimă pentru o cafea. Bănui că de aceea îi simţea mirosul. După câteva luni petrecute în deşert, ştia că mirajele nu erau un rezultat doar al căldurii, ci şi al dorinţelor extrem de puternice.

Dar poate nu era prea târziu. O doză de cafea şi putea să se urce în pat cu Deanna, revanşându-se pentru neglijenţa din urmă cu o seară.

Cu ochii cârpiţi, se îndreptă spre bucătărie, împleticindu-se. Ea nu era deloc un miraj aşa cum stătea în lumina unei raze de soare, părând proaspătă şi frumoasă într-o pereche de pantaloni şi un pulover, turnând cafeaua care mirosea superb într-o cană de ceramică roşie.

— Deanna.

— Ah! spuse ea tresărind şi fiind cât pe ce să răstoarne cana. M-ai speriat. Mă gândeam la câteva lucruri legate de emisiune.

Puse cafetiera jos şi îşi şterse de şolduri palmele care se umeziseră deodată.

— Cum ai dormit?

— Ca un bolovan. Nu ştiu dacă să fiu stânjenit sau să-mi cer scuze, dar dacă o să împărţi cafeaua aia cu mine, o să poţi face ce vrei din mine.

— N-ai de ce să fii stânjenit sau să-ţi ceri scuze, zise ea, dar nu putu să-l privească în ochi când se întinse spre cană. Erai epuizat.

El îi mângâie părul uşor.

— Cât de supărată eşti?

— Nu sunt, spuse ea, dar îi ocoli privirea când îi dădu cana de cafea. Vrei frişcă sau zahăr?

— Nimic. Dacă nu eşti supărată, atunci cum eşti?

— Mi-e greu să-ţi explic. Trebuie să plec, Finn. Şoferul o să fie aici peste câteva minute.

EI nu se clinti din loc.

— Încearcă să-mi explici.

— Nu mi-e uşor, zise ea pierzându-şi cumpătul şi întorcându-i spatele. Nu sunt obişnuită să fac conversaţie a doua zi dimineaţă.

— Dar nu s-a-ntâmplat nimic.

— Nu asta-i problema, de fapt. Aseară n-am mai gândit. N-am putut. Când te-am văzut, am fost copleşită de ceea ce se întâmpla, de ceea ce simţeam. Nimeni nu m-a dorit vreodată aşa cum ai făcut-o tu aseară.

— Şi am dat chix.

Fără să-l mai intereseze cafeaua, el aşează cana* cu grijă Re dulap.

— Îmi pare rău. Poate n-ar fi trebuit să pun capăt acelei prime propuneri nebuneşti, dar m-am temut să nu-ţi fac rău.

— Nu-mi făceai rău.

— Ba ţi-aş fi făcut. Dumnezeule, Deanna, aş fi fost în stare să te mănânc şi să te străpung acolo pe covor.:.

Se gândi o secundă la Angela.

— Ar fi fost prea necugetat.

— Exact asta spun şi eu. Nu din partea ta, Finn, ci dintr-a mea. Eu am fost necugetată şi nu-mi stă deloc în fire. Sentimentele pe care le-ai stârnit în mine îmi sunt

necunoscute. Şi felul în care au evoluat lucrurile… Am avut timp să mă gândesc.

— Grozav, spuse el luând din nou cana de cafea. Excelent.

— Nu m-am răzgândit, spuse ea privind cum i se întunecau ochii. Dar trebuie să stăm de vorbă înainte ca lucrurile să meargă mai departe. După ce o să-ţi explic, după ce o să-nţelegi, sper ca relaţia noastră să continue.

— Bine. O să stăm de vorbă. Diseară?

Starea de nervozitate dispăru, fiind înlocuită de o senzaţie de uşurare.

— Da, diseară. Destinul ţine cu mine, probabil. E primul weekend liber din ultimele două luni.

— Vino la mine, zise el şi, când trupul ei se lipi moale de al lui, o sărută din nou, îndelung şi convingător. E ceva ce vreau foarte mult să fac, adăugă el muşcându-i buzele, în timp ce ea închise ochii uşor.

— Bine.

— Foarte, mmm, foarte mult… spuse el plimbându-şi limba peste buzele ei, după care şi-o strecură înăuntru, savurând-o.

Vreau să gătesc pentru tine.

— Şi ce are de gând să gătească?

— Nu l-am întrebat, spuse Deanna trecând în revistă lista toaletelor, uitându-se la datele când anumite fuste, jachete, bluze şi accesorii fuseseră purtate.

Avea o asistentă de producţie care agăţa câte o hârtie cu data pe fiecare articol, făcând o listă nu numai cu datele, ci şi cu ce fusese purtat lucrul respectiv.

— E ceva foarte serios când un bărbat găteşte pentru tine, mai ales vineri seara, spuse Fran aruncându-i o privire lui Aubrey, care dormea liniştită în leagănul portabil. O curte foarte puternică.

— Poate, spuse Deanna zâmbind şi apoi alese cu meticulozitate lucrurile pe care urma să le poarte în emisiunile din cursul săptămânii viitoare. Am de gând să mă simt bine.

— Instinctul îmi spune că e bun pentru tine. Aş vrea să am ceva timp să-l verific personal, dar expresia pe care ai avut-o pe chip când ai apărut azi-dimineaţă a fost aproape suficientă.

— Ce fel de expresie?

— De fericire. O fericire strict feminină. Diferită de licărirea pe care ai avut-o în ochi când Delacort ne-a reînnoit contractul sau când am fost preluaţi de încă şase posturi de televiziune.

— Diferită de cea din ziua în care am fost pe locul întâi în *Columbus*?

— Diferită chiar şi de aceea. Totul e important. Emisiunea, ce eşti capabilă să faci din ea. Felul în care ai aranja lucrurile, aşa încât să pot s-o aduc pe Aubrey la serviciu.

— Şi eu vreau să fie aici, îi aminti Deanna. Nimeni din oamenii mei n-o să fie nevoit vreodată să aleagă între carieră şi a fi părinte. Şi cu asta ajung la o idee care mi s-a înfiripat în minte.

Fran îşi luă mapa.

— Dă-i drumul.

— Găsirea unor modalităţi de a deschide o grădiniţă de zi în incinta locurilor de muncă. În clădirile cu birouri şi fabrici. Am citit un articol despre un restaurant familial care a deschis o astfel de grădiniţă chiar lângă bucătărie. L-am dat deja lui Margaret articolul respectiv.

— O să verific.

— Bine. Şi acum dă-mi voie să-ţi spun despre Jeff.

— Jeff? Ce-i cu el?

— Face treabă bună, nu crezi?

— Aş zice că face o treabă nemaipomenit de bună, spuse

Fran uitându-se la Aubrey când aceasta oftă în somn. E total devotat atât ţie, cât şi emisiunii şi se pricepe foarte bine să fie exact la obiect.

— Vrea să regizeze.

Bucuroasă că reuşise să o surprindă pe Fran, Deanna se rezemă de spătar.

— Nu mi-a spus nimic, de fapt n-a spus nimănui. N-ar face-o niciodată. Dar l-am urmărit. Poţi să-ţi dai seama de asta după felul cum se plimbă prin studio, vorbind cu operatorii şi tehnicienii. De fiecare dată când avem un regizor nou, Jeff îl ia la întrebări.

— E editor.

— Şi eu am fost reporteră. Aş vrea să-i dau o şansă. Ştii doar că ne trebuie un regizor permanent, cineva care îmi înţelege ritmul. Cred că el ar fi cel mai potrivit. Ca producător executiv, ce părere ai?

— O să stau de vorbă cu el, zise Fran după o clipă. Dacă-l interesează, avem o emisiune programată pentru săptămâna viitoare despre întâlnirile prin intermediul televiziunii. E uşor. Am putea să-l punem la încercare.

— Bine.

— Deanna, spuse Cassie apărând în prag şi ţinând un ziar în mână.

— Nu-mi spune. Mai am doar douăzeci de minute înainte de filmarea noii reclame şi, pe urmă, trebuie să traversez oraşul ca să-i farmec pe cei de la revista *Now.*

— Deanna, repetă Cassie fără niciun pic de umor în glas, doar cu tristeţe. Cred că ar trebui să vezi asta.

— Ce este? Ah, să nu fie iarăşi ceva de scandal.

Pregătindu-se să se supere uşor, luă ziarul de la Cassie, îl deschise şi se uită la titlul de o şchioapă.

— Dumnezeule, zise ea simţind că i se înmoaie genunchii şi căutând scaunul din spate. Fran!

— Linişteşte-te, draga mea. La să văd, spuse Fran ajutând-o să se aşeze şi apoi luând ziarul.

„VIAŢA SECRETĂ A AMERICANCEI DE ALĂTURI!

ÎN COLEGIU, COMOARA VESTULUI MIJLOCIU A FOST O PETRECĂREAŢĂ.

FOSTUL IUBIT AL DEANNEI DEZVĂLUIE TOTUL!”

În colt scria cu litere mari şi roşii *EXCLUSIV!* şi alături erau cuvintele *NOPŢI DE DESTRĂBĂLARE! ORGII CU BĂUTURĂ! SEX PE LINIA DE CINCIZECI DE YARZI!*

Dedesubt era publicată o fotografie recentă a Deannei lângă cea a unui bărbat pe care încercase să-l uite.

— Ticălosul ăsta! explodă Fran. Mincinos nenorocit. De ce naiba s-a dus la un ziar de scandal cu chestia asta? Se scaldă în bani.

— Cine ştie de ce face fiecare ce face, spuse Deanna, uitându-se scârbită la titlul acela scris cu litere mari.

Fata înspăimântată şi zdrobită ieşise din nou la lumină.

— Şi-a văzut fotografia în ziar, nu?

— Scumpo, zise Fran închizând repede ziarul. N-o să creadă nimeni porcăria asta.

— Bineînţeles că or să creadă, Fran, spuse ea cu ochii sclipitori şi reci. Or să creadă pentru că e incitant. Şi majoritatea n-or să treacă mai departe de titlu, oricum. Or să-şi arunce privirea peste el când ies din supermarket. Poate or să citească articolul de pe prima pagină, or să-l răsfoiască puţin chiar. După care or să se ducă acasă şi or să discute despre poveste cu vecinii.

— E o porcărie. Oricine are cap îşi dă seama de asta.

— M-am gândit că ar fi bine să ştii, spuse Cassie dându-i puţină apă. N-am vrut să afli de la alţii.

— Ai făcut foarte bine.

Cassie strânse din buze.

— Ai primit câteva telefoane în legătură cu articolul.

Inclusiv unul de la Marshall Pike, pe care nu îl menţionă.

— O să mă ocup de ele mai târziu. Dă-mi să văd, Fran.

— Mă duc să ard mizeria asta nenorocită.

— Dă-mi să văd, repetă Deanna. Nu pot să reacţionez în niciun fel dacă nu ştiu ce scrie.

Fran îi dădu ziarul şovăind. La fel ca în cazul tuturor articolelor de scandal, era strecurat suficient adevăr printre minciuni cât să aibă impact. Fusese, într-adevăr, la Yale. Şi se întâlnise cu Jamie Thomas, o vedetă a fotbalului. Da, se dusese la o petrecere după meci cu el în toamna celui de-al doilea an al ei. Dansase, flirtase. Băuse mai mult alcool decât ar fi trebuit.

Era adevărat că se dusese la plimbare cu el pe teren în seara aceea răcoroasă şi senină. Şi râsese când el începuse să alerge pe gazon, placându-şi adversarii invizibili. Râsese chiar şi atunci când o placase pe ea. Dar în articol nu scria că se oprise din râs foarte repede. Nu se pomenea nimic de spaimă, furie, suspine.

În amintirile lui Jamie, ea nu opusese rezistenţă. Nu ţipase. În varianta lui nu o lăsase singură, cu hainele sfâşiate şi cu trupul învineţit. Nu spunea cum plânsese în iarba aceea rece, cu sufletul zdrobit şi cu inocenţa furată prin violenţă.

— Da, spuse Deanna ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Nu şi-a schimbat povestea de-a lungul anilor. Poate a mai înfrumuseţat-o puţin, dar asta era şi de aşteptat.

— Cred că ar trebui să luăm legătura cu un avocat, spuse Fran făcând un efort extraordinar pentru a-şi păstra calmul. Ar trebui să-l dai în judecată pe Jamie Thomas şi pe cei de la ziar pentru calomnie, Dee. Doar n-o să-l laşi nepedepsit.

— L-am lăsat nepedepsit pentru ceva mai rău, nu?

Foarte încet şi cu grijă, împături ziarul şi îl puse în poşetă.

— Cassie, anulează-mi toate celelalte treburi de pe ziua de azi.

— Nicio problemă, zise Cassie imediat. O să mă ocup eu de toate.

— Anulează tot, îi spuse Fran.

— Nu, pot să fac ce trebuie, spuse Deanna, dar oricât de egală i-ar fi fost vocea şi oricât de calme mişcările, în ochi i se citea groaza.

— Atunci merg cu tine. N-o să te duci acasă singură.

— Nu mă duc deloc acasă. Trebuie să vorbesc cu cineva mai întâi. O să-mi fie bine, zise ea şi o strânse uşor de braţ pe Fran. Pe cuvânt. Ne vedem luni.

— Fir-ar să fie, Dee, lasă-mă să te ajut.

— Ai făcut-o mereu. Asta trebuie s-o fac singură. O să te sun.

Nu se aştepta să-i fie uşor. Dar nu ştiuse că avea să stea pe alee, lângă vechea şi frumoasa casă a lui Finn, făcându-şi curaj pentru a se duce să bată la uşă.

O casă atât de impunătoare, îşi spuse ea, cu frontoane curbate şi coşuri drepte ca nişte săgeţi. Părea un loc care inspira siguranţă, un adăpost împotriva furtunilor şi vânturilor.

Se întrebă dacă el o alesese special pentru a-i oferi puţină linişte departe de haosul muncii lui.

Se întrebă dacă ei avea să-i ofere puţină.

Făcându-şi curaj, coborî din maşină, înaintă pe aleea pietruită şi urcă pe veranda acoperită pe care el o vopsise într-un albastru închis şi lucios.

Era un ciocan de bronz în formă de harpă irlandeză la care ea se uită multă vreme înainte să bată.

— Deanna, exclamă el zâmbind şi întinzându-i mâna în semn de bun venit. E cam devreme pentru cină, dar pot să-ţi pregătesc masa de prânz.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Mi-ai spus, zise el lăsând mâna în jos când ea nu i-o strânse, după care închise uşa. Eşti cam palidă.

Pe naiba, îşi spuse el, părea la fel de fragilă ca sticla.

— La loc.

— Da, aş, vrea să stau jos, zise ea, urmându-l în prima încăpere în care se intra de pe hol.

Cea dintâi privire pe care o aruncă în jur, absentă, îi arătă camera unui bărbat. Nu danteluţe, nu înfloriturі, doar piese de mobilier vechi şi impunătoare care şopteau despre bunăstare şi gust masculin. Ea alese un scaun cu spătar înalt în faţa focului care ardea slab. Căldura era plăcută.

Fără să o întrebe nimic, el se duse la un dulap curbat şi luă o carafă de coniac. Ceea ce o frământa era suficient de important pentru a o face să se retragă.

— Bea asta mai întâi şi, pe urmă, spune-mi ce te frământă.

Ea sorbi puţin şi încercă să vorbească.

— Bea-l pe tot, o întrerupse el cu nerăbdare. Am văzut

soldaţi răniţi care aveau mai multă culoare în obraji decât tine acum.

Ea bău din nou, mai mult, şi simţi căldura luptându-se cu gheaţa din stomacul ei.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, spuse ea deschizând poşeta şi scoţând ziarul. Ar trebui să citeşti asta mai întâi.

El îşi aruncă privirea pe ziar.

— L-am mai văzut, spuse el făcând un gest de dispreţ. Ai mult mai multă minte decât să laşi nişte porcării din astea să te doboare.

— L-ai citit?

— De la zece ani nu mai citesc ficţiune de proastă calitate.

— Citeşte-l, insistă ea. Te rog.

El o privi câteva clipe, preocupat şi nedumerit.

— Bine.

Ea descoperi că nu putea să stea jos şi, în timp ce el citea, se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere, atingând cu nervozitate tot felul de suveniruri şi fleacuri. Auzi ziarul foşnind în mâinile lui, îl auzi pe Finn înjurând încet, printre dinţi, dar nu îl privi.

— Bine măcar că sunt în stare să angajeze oameni care pot

să scrie o frază corect, spuse el într-un târziu şi, după ce aruncă o privire spatelui ei rigid, oftă, dădu ziarul la o parte şi se ridică, ducându-se lângă ea şi punându-i mâinile pe umeri.

— Deanna…

— Nu, spuse ea depărtându-se repede şi clătinând din cap.

— Pentru Dumnezeu, eşti prea deşteaptă ca să laşi un articol nenorocit să te dea peste cap, spuse el neputând să-şi stăpânească nerăbdarea sau vaga dezamăgire în faţa reacţiei ei. Eşti în reflector. Tu ai vrut asta. Întăreşte-te, Kansas, sau du-te înapoi şi ocupă-te de ştirile de prânz.

— Ai crezut? întrebă ea răsucindu-se brusc, cu braţele încrucişate.

El habar nu avea ce atitudine să ia. Încercă un uşor amuzament.

— Că ai fost un fel de nimfomană? Dacă ai fi fost, cum mi-ai fi putut rezista atâta vreme?

Spera să o vadă râzând şi s-ar fi mulţumit chiar şi cu o replică furioasă. Dar nu primi nimic în afară de o tăcere de gheaţă.

— Nu e totul minciună, spuse ea la un moment dat.

— Vrei să spui că, într-adevăr, ai fost la câteva petreceri în

timpul colegiului? Că ai desfăcut câteva beri şi că ai avut o aventură cu un tip? spuse el clătinând din cap. Ei bine, să ştii că sunt şocat şi dezamăgit. Mă bucur că am aflat asta înainte să te cer de nevastă şi să-ţi cer să-mi dăruieşti copii.

Din nou, gluma lui nu o făcu să râdă. Privirea ei se transformă din absentă în devastată. Şi izbucni într-un plâns răscolitor.

— Dumnezeule. Nu, iubita mea. Deanna, te rog, nu face asta.

Nimic nu îl tulbura mai mult. Stângaci şi înjurându-se în gând, o luă în braţe, hotărât să o ţină strâns chiar dacă ea arji opus rezistenţă.

— Îmi pare rău.

Dar n-ar fi putut spune pentru ce.

— Îmi pare rău, iubito.

— M-a violat! strigă ea şi se dădu la o parte când braţele lui se înmuiară. M-a violat, repetă ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji fierbinţi şi pârjolitoare. Şi n-am făcut nimic. Nici acum n-o să fac nimic. Pentru că doare, spuse ea, iar vocea i se transformă într-un suspin şi se legănă înainte şi înapoi. N-a încetat nicio clipă să

mă doară.

El era extrem de îngrozit. Pentru un moment, totul îngheţă în el şi nu putu decât să stea şi să se uite la ea cum plângea necontrolat, având soarele în spate şi cu focul trosnind vesel lângă ea.

Apoi, gheaţa dinăuntrul lui se sparse, explodă cu o furie atât de puternică, încât vederea i se înceţoşă. Îşi încleşta pumnii, de parcă ar fi fost ceva palpabil care putea fi lovit.

Dar nu era nimic în afară de Deanna, care plângea.

Lăsă braţele să-i cadă din nou pe lângă trup, simţindu-se neputincios şi îngrozitor de trist. Bazându-se pe instinct, o luă în braţe şi o duse pe canapea, unde se aşeză cu ea pe genunchi, până când şuvoiul de lacrimi mai scăzu în intensitate.

— Aveam de gând să- iț spun, izbuti ea să îngaime. Toată noaptea trecută m-am gândit numai la asta. Voiam să ştii înainte să încercăm… să fim împreună.

El trebuia să depăşească furia într-un fel. Dar maxilarul îi era încleştat şi cuvintele aspre.

— Credeai că mi-ar schimba sentimentele faţă de tine?

— Nu ştiu. Dar ştiu că te marchează şi, indiferent în câte feluri poţi să-ţi trăieşti viaţa mai departe, rămâne întotdeauna

în tine. De când s-a întâmplat… zise ea luând batista pe care i-o dădu el şi ştergându-şi faţa, n-am fost în stare să alung amintirea asta suficient de departe pentru a mai putea să fac dragoste cu un bărbat.

Mâna care îi mângâia părul se opri doar o clipă. El îşi aminti foarte bine cum se năpustise asupra ei cu o seară în urmă. Şi cum ar fi început sfârşitul fizic al relaţiei lor, dacă nu l-ar fi reţinut ceva.

— Nu sunt rece, spuse ea cu o voce încărcată de amărăciune. Nu sunt.

— Deanna, zise el, trăgând-o în spate pentru ca ea să-l privească în ochi. Eşti cea mai caldă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Aseară nu exista nimic altceva în afară de tine; n-am avut timp să mă gândesc. Azi-dimineaţă nu mi s-a părut drept să nu ştii totul mai întâi. Pentru că, dacă lucrurile n-ar merge bine, din punct de vedere fizic, ar fi vina mea. Nu a ta.

— Cred că ăsta-i primul lucru cu adevărat stupid pe care te-am auzit spunându-l vreodată. Dar o să trecem peste asta acum. Dacă vrei să vorbeşti despre această problemă, te ascult.

— Vreau, spuse ea, dar se dădu la o parte de pe genunchii

lui şi se aşează alături. Toată lumea din campus îl cunoştea pe Jamie Thomas. Era cu un an mai mare ca mine şi, la fel ca majoritatea fetelor din colegiu, eram îndrăgostită de el. Aşa că, atunci când a făcut o mişcare în direcţia mea, la începutul celui de-al doilea an al meu de studii, am fost măgulită şi ameţită.

Era o vedetă a fotbalului, a atletismului şi îl admiram atât pentru asta, cât şi pentru faptul că intenţiona să lucreze la firma familiei. Avea minte şi ambiţie şi un excelent simţ al umorului. Toată lumea îl plăcea. Şi eu.

Trase adânc aer în piept şi se lăsă în voia amintirilor.

— Ne-am văzut mult în primele două luni ale semestrului. Învăţam împreună, făceam plimbări lungi şi purtam tot felul de discuţii din acelea filosofice cu care studenţii din colegiu se mândresc atât de mult. Stăteam în tribună la meciurile de fotbal şi strigam pentru el.

Făcu o pauză.

— După cel mai mare meci al sezonului, am mers la o petrecere. El jucase excelent. Toţi sărbătoreau şi ne-am îmbătat puţin. Atunci ne-am întors pe teren, numai noi doi, şi el a început să refacă toate mişcările din timpul meciului. Se

strâmba. Apoi, deodată, a-ncetat să mai glumească şi s-a aruncat asupra mea. La început, nu mi s-a părut ceva deplasat. Dar el a devenit foarte dur şi m-a speriat, l-am spus să-nceteze. Dar el n-a vrut. „Termină cu teatrul, Dee. Ştii foarte bine că vrei. Ai cerut-o toată seara.”

Se cutremură, strângându-şi mâinile cu putere.

— Am început să plâng, să-l implor. Dar era atât de puternic, încât n-am putut să mă eliberez. Mi-a rupt hainele. M-a lovit. Am strigat după ajutor, dar nu era nimeni în preajmă. Am ţipat. El mi-a acoperit gura cu mâna. Avea mâini foarte mari. Şi nu puteam să-i văd decât faţa. „O să-ţi placă, iubito.” Ochii îi erau ca sticla. Şi a intrat în mine. M-a durut atât de tare, că am crezut c-o să mă omoare. Dar el nu s-a oprit. Nu s-a oprit decât când a terminat. După un timp, care mi s-a părut îngrozitor de lung, s-a dat la o parte de pe mine şi a-nceput să râdă. „Hai, Dee, ştii foarte bine că te-ai simţit excelent, întreabă pe cine vrei. Nimeni nu le face pe femei mai fericite decât bătrânu’ Jamie.” Pe urmă s-a oprit din râs şi s-a înfuriat pentru că eu plângeam. Nu puteam să mă opresc. „Nu mai juca teatru cu mine. Amândoi am vrut. Dacă îndrăzneşti să zici altceva, jumătate din cei din echipă or să spună că ai

făcut-o şi cu ei, chiar aici. Pe afurisita de linie de cincizeci de yarzi.” M-a tras în sus cu brutalitate şi şi-a apropia faţa de a mea. M-a prevenit că, dacă încercam să mă prefac că n-am vrut, nimeni nu avea să mă creadă. Fiindcă el era Jamie Thomas. Şi toţi îl plăceau pe Jamie. Aşa că m-a lăsat acolo şi eu n-am făcut nimic. Pentru că mi-a fost ruşine.

Fotografia din ziar îi apăru lui Finn în faţa ochilor şi luptă împotriva violenţei care creştea în el. Îşi păstră tonul egal.

— N-ai avut pe nimeni la cine să te duci?

— L-am spus lui Fran. Ea a vrut să se ducă la decan, dar eu n-am lăsat-o.

Îşi privi mâinile şi simţi din nou acel val fierbinte de ruşine.

— Până la urmă, m-a convins să mă duc la o consilieră.

După o vreme, am depăşit criza. Nu vreau să-mi stăpânească viaţa, Finn, spuse ea atunci, privindu-l cu ochii plini de durere. Nu vreau ca asta să strice ceea ce am putea să avem.

El se temea că, orice i-ar fi spus, ar fi putut fi nepotrivit.

— Deanna, nu pot să-ţi spun că nu contează, pentru că, de fapt, contează. Pentru că nu suport gândul că ţi s-a făcut atâta rău. Şi pentru că s-ar putea să n-ai încredere în mine.

— Nu-i vorba de asta, spuse ea repede. Ci de mine.

— Atunci, lasă-mă să fac ceva pentru tine, zise el sărutând-o pe frunte cu blândeţe. Vino la cabană cu mine. Acum. Astăzi. Un weekend numai noi doi ca să te relaxezi.

— Finn, nu ştiu dacă pot să-ţi ofer ceea ce vrei.

— Puţin îmi pasă de ce poţi să-mi oferi sau nu. Mă interesează mai mult ceea ce ne putem oferi unul altuia.

Capitolul 15

Ea bănui că îi spunea cabană pentru că era construită din lemn. Foarte diferită de cutia primitivă pe care şi-o imaginase, căsuţa aceea frumoasă cu două nivele avea verande şi jos şi la etaj, unite printr-o scară exterioară. Pereţii din lemn de cedru deveniseră argintii din cauza climei şi timpului, iar la ferestre erau storuri de un albastru-închis. Tisele înalte şi bogate din jur îi ofereau o minunată izolare.

— Te ocupi cu grădinăritul. De unde ai învăţat?

— Citesc o mulţime de cărţi, spuse Finn scoţând valizele din portbagaj, în timp ce Deanna stătea în capătul aleii de pietriş şi se uita în jur. Niciodată nu ştiu precis cât o să stau plecat, aşa că iarba nu era practică. Nu mi-a plăcut ideea de a angaja pe cineva să se ocupe de o pajişte. E numai a mea, spuse el şi, stânjenit de acele cuvinte, ridică din umeri. Aşa că

mi-am petrecut câteva săptămâni punând tot felul de lucruri care nu au nevoie de prea multă atenţie.

— E frumos.

El îşi dădu seama că voise ca ea să gândească astfel.

— O să arate şi mai bine peste vreo lună, două. Hai înăuntru. O să fac focul şi, pe urmă, o să-ţi arăt casa.

Ea îl urmă pe verandă şi îşi plimbă mâna pe braţul unui balansoar.

— Mi-e greu să mi te închipui aici, privind stâncile şi nefăcând nimic.

— O să-ţi fie mai uşor, îi promise el, conducând-o înăuntru.

Când intrai, dădeai într-o încăpere foarte spaţioasă, deasupra căreia se aflau patru luminatoare. Un perete era dominat de un cămin construit din pietre de râu; un altul era plin de rafturi cu cărţi. Panourile de lemn în care erau îmbrăcaţi pereţii erau de culoarea mierii, la fel ca podeaua pe care el împrăştiase covoare orientale, franţuzeşti, englezeşti, indiene. Şi, incredibil, blana neagră de urs de pe jos, cu tot cu capul rânjit şi cu gheare.

Surprinzându-i privirea, Finn zâmbi.

— L-am primit cadou de la un coleg.

— E adevărat?

— Mă tem că da, spuse el ducându-se spre cămin, unde blana de urs era întinsă asemeni unei piscine mari şi negre. Îi spun Bruno. Din moment ce nu eu l-am împuşcat, ne înţelegem foarte bine.

— Presupun că… e o bună companie.

- Şi nu mănâncă prea mult.

Îi simţea nervii, vibrând în aerul acela rece. Şi o înţelegea. O luase din Chicago înainte să apuce să se gândească prea bine, iar acum era singură cu el.

— E mai frig aici ca afară.

— Da, zise ea frecându-şi mâinile şi ducându-se la una din ferestre pentru a admira priveliştea. Nu mai era nicio altă casă care să strice panorama, doar tisele bogate şi copacii care încă nu începuseră să înfrunzească. Parcă n-am fi numai la o oră distanţă de oraş.

— Am vrut să am un loc unde să fug, zise el făcând focul repede şi cu pricepere. Şi de unde să mă pot întoarce grabnic în caz că se-ntâmplă ceva. În camera cealaltă se află un televizor, un radio şi un fax.

— Aha. Poţi să iei omul din redacţie… Frumos, spuse ea

apropiindu-se de cămin, unde lemnele începuseră să trosnească şi să se aprindă.

— Mai e un cămin sus, spuse el luându-i bagajul şi făcându-i semn spre scara care ducea spre nivelul superior.

Acolo se afla un dormitor mare mobilat la fel de simplu ca încăperea de jos. În faţa ferestrei se aflau o canapea micuţă de un verde-închis, un alt balansoar, o masă joasă din lemn de pin şi un scaun cu trei picioare. Patul din alamă sclipitor era acoperit cu o cuvertură de velur roşie şi era aşezat cu faţa spre un mic cămin din piatră. Mai erau, de asemenea, o măsuţă de toaletă şi un dulap încăpător tot din lemn de pin.

— Baia e acolo, spuse Finn arătându-i uşa cu un semn din cap, în timp ce se lăsă pe vine pentru a face focul.

Curioasă, Deanna împinse uşa încet, dar rămase în prag, neştiind dacă să râdă sau să aplaude. Deşi restul cabanei reflecta o eleganţă rustică, pentru baie, Finn alesese dramaticul.

Cada imensă şi neagră ca abanosul era prevăzută cu robinete şi înconjurată de o bordură lipită de o fereastră lată. Duşul separat avea o cabină de sticlă şi faianţă albă. Peretele de deasupra chiuvetei era acoperit de oglinzi, iar de-a lungul lui

se afla o etajeră din plăci de faianţă albe şi negre, la fel de perfecte ca o tablă de şah. Pe aceasta se afla un televizor portabil, cu faţa spre cadă.

– Ce baie!

— Dacă vrei să te relaxezi, spuse Finn ridicându-se, măcar ştii c-o faci.

— În dormitor nu e televizor?

Finn deschise o uşă a dulapului. Înăuntru, pe ultimul din cele trei rafturi, se văzu ecranul unui televizor.

— În sertarul noptierei e un radio cu unde scurte.

Când ea începu să râdă, el îi întinse mâna.

— Vino jos şi ţine-mi de urât cât pregătesc cina.

— Tu… nu ţi-ai adus bagajele sus, spuse ea când începură să coboare.

— Mai e un dormitor jos.

— Ah, spuse ea simţind cum i se dizolvă încordarea, dar, în acelaşi timp, cunoscând şi puţin regret.

El se opri la picioarele scării, se întoarse şi, punându-şi mâinile pe umeri, o sărută uşor.

— Bine?

Ea îşi lipi fruntea de a lui o clipă.

— Da, zise ea. E bine.

Şi chiar era, stând în bucătărie şi făcând salata, în timp ce Finn tăia cartofii pentru a-i pune la prăjit, ascultând vântul care bătea printre plante şi în ferestre, li era uşor să se relaxeze în bucătăria aceea simplă, în timp ce cartofii se prăjeau, puiul se frigea şi râse când el îi povesti despre aventurile pe care le trăise în pieţele din Casablanca.

În tot acest timp, televizorul din bucătărie murmura, făcând ca atmosfera să fie şi mai intimă.

În încăpere era cald şi plăcut şi lumânările ardeau pe masă.

— E minunat, îi spuse ea, după ce mai luă o înghiţitură de pui. Te pricepi la fel de bine ca Bobby Marks.

— Şi sunt mai drăguţ.

— Ei da, ai mai mult păr. Bănuiesc că ar trebui să mă ofer să gătesc eu mâine.

— Depinde, zise el luându-i mâna şi trecându-şi dinţii peste încheieturile degetelor ei. Cât de bine te pricepi să frigi peşte proaspăt?

— Asta avem în meniu?

— Dacă avem noroc. Ar trebui să fim în stare să scoatem vreo doi din lac mâine dimineaţă.

— Dimineaţă? întrebă ea privindu-l uimită. Mergem la pescuit mâine dimineaţă?

— Bineînţeles. Pentru ce crezi că te-am adus aici?

Ea începu să râdă şi el clătină din cap.

— Kansas, nu-nţelegi planul. După ce stăm la pescuit vreo două ore, aducem peştii şi îi curăţăm…

— Îi curăţăm?

— Bineînţeles. După toate astea, n-o să mai poţi să-mi rezişti. Emoţia, pasiunea, sexualitatea elementară a pescuitului or să te copleşească.

— Or să mă plictisească de moarte.

— Ai puţină încredere. Nimic nu stârneşte senzaţiile mai mult decât natura.

— Un plan teribil, spuse ea lăsându-se pe spate, uluitor de relaxată. Ţi-a adus mult succes?

El doar zâmbi şi bău din paharul cu vin.

— Vrei să-ţi arăt farmecele mele?

— Nu cred. Poţi să mă uimeşti mâine.

— Te trezesc la cinci.

Paharul încremeni la doi centimetri de buzele ei.

— La cinci? Dimineaţa?

— Îmbracă-te bine, o preveni el.

Deanna fusese sigură că avea să fie agitată, că starea de nervozitate avea să apară din nou odată ce casa avea să fie învăluită în tăcere. Dar, în clipa în care se strecură în aşternut, căzu pradă unui somn adânc şi fără vise. Un somn care fu întrerupt brusc de o mână care îi zgâlţâia umărul.

— Hai, Kansas, scularea.

— E război? murmură ea în pernă.

— E un peşte cu numele tău pe el, îi spuse Finn. Cafeaua e gata în zece minute.

Ea se ridică în capul oaselor şi putu să-i desluşească silueta lângă pat. Şi putu să-l miroasă: săpun şi piele umedă.

— De ce trebuie să pescuieşti în zori?

— Unele tradiţii sunt sacre, spuse el aplecându-se şi găsindu-i fără şovăire gura caldă şi somnoroasă.

Oftatul ei în semn de răspuns îi făcu muşchii să se încordeze şi mintea să i-o ia razna la o cu totul altă activitate în dimineaţa aceea.

— O să ai nevoie de pantalonii ăia pe care ţi-am spus să-i pui în bagaj, îi spuse el, după care îşi drese glasul şi se forţă să se depărteze înainte să se răzgândească şi să se bage în pat

lângă ea. O să fie frig pe lac.

O lăsă ghemuită în pat. El nu dormise bine deloc. Mare surpriză, îşi spuse el cu tristeţe. Ea avea nevoie de timp, îşi reaminti. Şi de grijă. Şi de răbdare. Nu avea nevoie ca el să dea frâu liber dorinţei care îl mistuia. Ar fi speriat-o, cu siguranţă, dacă ar fi avut idee exact cât de mult voia el. Aproape că îl speria şi pe el.

Pe lac era ceaţă. Se destrăma ca vata în adierea vântului şi înăbuşea zgomotul bărcii cu motor.

— E foarte frumos, zise ea şi din gură îi ieşiră aburi. Parcă am fi singurii oameni pe o distanţă de câteva mile.

— În Saganashkee vin mulţi turişti şi pescari, spuse el oprind motorul şi lăsând barca să plutească pe apa ca oglinda. Probabil că deja avem companie pe lac.

— E atât de linişte, spuse ea, dar auzi în depărtare huruitul altui motor, ciripitul unei păsări şi plescăitul uşor al apei care se lovea de barcă.

— Ăsta-i cel mai bun lucru în legătură cu pescuitul, spuse el şi, după ce aruncă ancora, îi dădu o undiţă. Nu poţi să-l grăbeşti. Nu poţi să-l îngrămădeşti. Nu trebuie decât să stai într-un loc şi să-ţi laşi mintea să se odihnească.

— Să-ţi laşi mintea să se odihnească, repetă ea.

— Ceea ce facem noi aici se numeşte pescuit cu pluta,

începu el. Necesită mai multă delicateţe decât cel cu momeală.

— Chiar.

— Fără sarcasm, te rog. E o artă.

— Artă? Nu mai spune.

— Arta, continuă el, constă în a arunca pluta uşor pe apă,

aşa încât să ademenească peştele în timp ce tu o tragi înapoi.

Deanna îşi aruncă privirea spre apă.

— Dar nu văd nici urmă de peşti.

— O să vezi. Crede-mă. Acum o să azvârli firul. Totul se

face din încheietura mâinii.

— Aşa spune tata mereu despre potcoave.

— Asta e ceva la fel de serios, spuse el ducându-se sigur pe

el spre partea în care se afla ea.

— Potcoavele reprezintă ceva serios?

— Dumnezeule, Deanna, nu ştii nimic? Când un bărbat

simte nevoia să se relaxeze, să se liniştească, nu înseamnă că

nu vrea concurenţă.

Ea zâmbi când el îi puse undiţa în mâini.

— Tata te-ar plăcea.

— Pare un om înţelept. Acum ţine mâinile nemişcate şi încheieturile flexibile, spuse el şi azvârli firul, aşa încât dopul ateriză pe apă.

Câteva cerculeţe se formară în jurul lui, lărgindu-se, şi ea fu încântată.

— Am reuşit! spuse ea radiind şi aruncându-i o privire peste umăr lui Finn. Ei bine, tu ai reuşit, dar eu te-am ajutat.

— Nu-i rău. Ai potenţial, spuse el ridicând propria undiţă şi alegând un dop, după care aruncă firul fără să facă cel mai mic zgomot şi abia dacă stârni un cerculeţ pe suprafaţa apei.

În plăcerea Deannei se strecură un puternic spirit de competiţie.

— Vreau s-o fac din nou.

— Aşa şi trebuie. Dar, mai întâi, trebuie să tragi firul înapoi.

— Ştiam asta.

— Încet, spuse el zâmbind uşor şi demonstrându-i. Lin. Răbdarea e tot o artă, ca şi aruncarea.

— Deci, stăm aici şi aruncăm firul, după care îl tragem înapoi?

— Asta e ideea. Eu stau aici şi mă uit la tine. Un mod foarte plăcut de a-mi petrece dimineaţa. Eh, dacă ai fi bărbat, ne-am

pierde timpul spunând minciuni, despre peşti şi femei.

Ea se concentră foarte mult când aruncă firul din nou. Dopul nu ateriză pe suprafaţa apei fără zgomot, dar e îi plăcu acel sunet.

— În ordinea asta, presupun.

— De obicei le mai combini. Odată mi-am petrecut şase ore cu Barlow James aici. Nu cred că ne-am spus un singur adevăr.

— Şi eu pot să mint.

— Nu. Nu cu ochii ăştia. O să- iț uşurez situaţia, povesteşte-mi despre familia ta.

— Am trei fraţi, spuse ea uitându-se la dopul de plută pentru a vedea vreo mişcare. Doi mai mari şi unul mai mic. Cei doi mai mari sunt căsătoriţi, iar cel mai mic e încă la colegiu. Ar trebui să mişc puţin chestia asta, să fac ceva?

— Nu, doar relaxează-te. Sunt în Kansas?

— Da. Tata are un magazin cu articole de fierărie, iar cel mai mare dintre ei lucrează cu el. Mama ţine registrele. Ce faci?

— Scot firul, spuse el calm. Am prins un peşte.

— Ai prins unul, spuse ea aplecându-se în faţă şi scuturând

undiţa. Deja?

— Ai crescut în oraş sau în suburbii?

— În suburbii, zise ea cu nerăbdare în glas. Cum de-ai prins deja unul? Ah, uite! exclamă ea, privind fascinată când el scoase peştele din apă.

Acesta se zvârcolea şi soarele, care acum era mai puternic, făcea să-i sclipească solzii. Fascinaţia dură şi cât el desprinse peştele din cârlig şi îi dădu drumul pe fundul bărcii.

— Probabil că ai folosit un dop mai bun decât al meu, spuse ea în timp ce Finn aşeză peştele pe gheaţă.

— Vrei să facem schimb?

Ea se încruntă cu încăpăţânare.

— Nu, spuse ea privindu-l cum azvârle din nou firul.

Hotărâtă, înfăşură firul, îşi schimbă poziţia şi apoi îl aruncă din partea opusă a bărcii cu mai mult entuziasm decât stil..

Când Finn îi zâmbi, ea ridică nasul în vânt.

— Dar familia ta?

— N-am niciuna despre care să povestesc. Părinţii mei au divorţat când eu avea cincisprezece ani. Eram un copil. Amândoi sunt avocaţi.

Ţinu undiţa în aşa fel încât să poată desface termosul şi

turnă cafea pentru amândoi.

— S-au îngropat reciproc sub un munte foarte civilizat de hârtii şi au fost de acord să împartă totul juma-juma. Inclusiv pe mine.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce? Legăturile de familie nu sunt prea trainice în neamul Riley. Fiecare îşi are viaţa lui şi preferăm ca lucrurile să fie aşa.

— Nu vreau să critic, dar pare ceva îngrozitor de rece.

— Este rece, spuse el sorbind din cafea şi absorbi atmosfera plăcută a acelei dimineţi răcoroase. Dar, în acelaşi timp, e şi practic. N-avem nimic altceva în comun decât sângele. De ce să ne prefacem că e altfel?

Ea nu ştia ce să răspundă. Se afla departe de ai ei, dar legătura exista întotdeauna.

— Trebuie să fie mândri de tine.

— Sunt convins că se bucură că banii pe care i-au cheltuit pe studiile mele n-au fost irosiţi. Nu te uita aşa, îi spuse el întinzându-se şi bătând-o uşor pe gleznă. N-am fost traumatizat sau marcat. Realitatea e că a fost un câştig în ceea ce priveşte cariera. Dacă n-ai rădăcini, nu trebuie să le smulgi

de fiecare dată când primeşti o misiune.

— Nu-i obligatoriu ca rădăcinile să te ţină pe loc, spuse ea încet. Dacă ştii să le transplantezi.

— Kansas?

— Da?

— S-a prins.

— S-a… ah!

Firul ei se smuci din nou. Dacă Finn n-ar fi ţinut-o, ar fi sărit în sus şi ar fi răsturnat barca.

— Ce fac acum? Am uitat. Stai, stai, zise ea înainte ca el să răspundă. Vreau s-o fac singură.

Concentrându-se încruntată, începu să înfăşoare firul, simţind cum se zbătea peştele. O clipă simţi dorinţa de a-i da drumul înapoi. Apoi, firul se întinse la maximum şi spiritul de competiţie întrecu orice altceva.

Când, în sfârşit, lăsă peştele să cadă pe fundul bărcii, scoase un ţipăt şi râse.

— E mai mare decât al tău. R Poate.

Îi dădu peste mână când el încercă să scoată dopul. R Eu o fac.

În timp ce soarele răsărea strălucitor, ei îşi zâmbiră pe

deasupra păstrăvului de două kilograme şi jumătate.

Duseră patru peşti la cabană. Doi de fiecare. Deanna insistase foarte mult pentru o departajare, dar Finn pornise motorul. Nu trebuie să prinzi mai mulţi decât câţi poţi să mănânci, îi spusese el în timp ce îi curăţa.

— A fost minunat, spuse ea încă entuziasmată, plimbându-se prin bucătărie. Nemaipomenit. M-am simţit ca un pionier. O să mâncăm peşte la prânz?

— Bineînţeles. O să-i prăjim. Dar, dă-mi voie să alimentez focul din living-room întâi.

— Credeam c-o să fie teribil de. Plictisitor, zise ea urmându-l. În sensul bun al cuvântului, adăugă ea şi, râzând, îşi trecu o mână prin păr. Dar a fost şi interesant. Nu ştiu. Satisfăcător, spuse ea şi râse iarăşi.

— Ai înclinaţie pentru asta, spuse el punând încă un buştean, după care se aşează pe călcâie. Am putea să mai mergem vreo două ore şi mâine-dimineaţă, înainte să plecăm.

— Mi-ar face plăcere.

Privi cum lumina flăcărilor dansa pe braţul lui, în timp ce el înteţea focul. Profilul îi era întors spre ea, relaxat, iar ochii lui întunecaţi priveau flăcările. Părul îi cădea pe frunte şi era

puţin ondulat peste gulerul cămăşii.

— Mă bucur că m-ai adus aici.

El îi aruncă o privire peste umăr şi zâmbi.

— Şi eu.

— Nu doar pentru lecţia de pescuit.

Zâmbetul lui se stinse, dar privirea îi rămase fixată asupra ei.

— Ştiu.

— M-ai adus aici ca să mă iei de lângă ziare, discuţii şi urâţenie, spuse ea privind dincolo de el, la flăcările care prindeau viaţă. Nu mi-ai pus nicio întrebare.

— Ai fi vrut s-o fac?

— Nu ştiu, zise ea încercând să zâmbească. Ce întrebare mi-ai pune?

El i-o puse pe cea care îl frământase toată noaptea.

— Ţi-e teamă de mine?

Ea ezită.

— Puţin, se auzi apoi spunând. Mă tem mai mult de ceea ce poţi să mă faci să simt.

— N-o să te presez, Deanna. N-o să se-ntâmple nimic între noi dacă nu vrei, zise el şi o ţintui din nou cu privirea lui

intensă. Îţi promit.

— Nu-i genul ăsta de teamă, Finn. E ceva… seducător.

Expresia din ochii lui îi făcu trupul să tânjească. Îi întoarse spatele ca să poată spune tot şi repede.

— Din cauza celor întâmplate, n-am putut niciodată să recapăt ceea ce am pierdut. Până la tine, zise ea şi se întoarse încet.

Emoţiile erau puternice. Îşi simţea inima bătând gata să-i spargă pieptul.

— Cred că până la tine. Şi mi-e teamă de asta. Şi că aş putea să dau greş.

Deşi se ridică, el nu se apropie de ea.

— Orice s-ar întâmpla între noi ni s-ar întâmpla nouă şi din cauza amândurora. O să aşteptăm până o să fii pregătită.

— Aş vrea să te-ntreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Ţie ţi-e teamă de mine?

Stătea cu privirea plecată, părând foarte fragilă în cămaşa prea mare.

— Deanna, de nimic nu mi-a fost teamă vreodată aşa cum mi-e de tine şi de ceea ce mă poţi face să simt.

Ea îşi ridică privirea. Nu mai era atât de fragilă cu ochii aceia mari şi cu buzele uşor curbate. Primul pas spre el fu cel mai greu. După aceea îi fu uşor să ajungă lângă el, să-i înconjure mijlocul cu braţele şi să-şi sprijine fruntea de umărul lui..

— N-aş fi putut să cer un răspuns mai bun. Finn, nu vreau să pierd ce simt acum, spuse ea şi, când el nu făcu nicio mişcare, îi ridică mâinile spre pieptul lui. Nu cred că se va întâmplă asta, dacă faci dragoste cu mine.

Din toate emoţiile pe care el s-ar fi aşteptat să le simtă, spaima era cea din urmă. Totuşi, aceasta apăru prima, iute şi copleşitoare, când ea îl privi cu o încredere şi cu o îndoială ce dădeau o luptă în ochii ei.

— Nu există nicio presiune Deanna.

— Ba da. Nu din partea ta. În mine.

Oare inima lui îi bătea sub palmă? se întrebă ea. Cum putea să bată atât de repede, când el o privea atât de calm şi când mâinile i se sprijineau atât de uşor pe umeri?

— Am nevoie de tine.

El nu simţi numai pură dorinţă când îi auzi cuvintele, ci şi ceva mai acut şi mai fierbinte. Îşi luă mâinile de pe umerii ei

şi, cuprinzându-i faţa, îşi coborî gura spre a ei.

— N-o să-ţi fac niciun rău.

— Ştiu, spuse ea, dar, cu toate acestea, tremura. Nu mi-e frică de asta.

— Ba îţi e.

Şi el regreta acest lucru.

— Dar n-o să-ţi mai fie, îi promise apoi categoric. Nu trebuie decât să-mi spui să mă opresc.

- N-o să-ţi spun.

În ochii ei se putea citi din nou hotărâre, iar el îşi promise că avea să o transforme în plăcere.

Ea simţi că i se usucă gura când el îi descheie cămaşa. Încet, privind drept în ochi. El îi îndepărtă primul rând de haine şi zâmbi.

— O să ia ceva timp.

Râsul ei fu nervos şi tremurător.

— Am destul timp.

Închise ochii şi îşi înălţă gura spre a lui. Era firesc, atât de firesc să-şi lipească trupul de al lui, să ridice braţele şi să-l tragă spre ea. Tremură din nou când el îi scoase puloverul, dar nu din cauza frigului şi nici de teamă. Totuşi, respiraţia i se

tăie când el o luă în braţe şi o aşeză pe covorul gros din faţa căminului.

— Vreau să nu te gândeşti la nimic altceva în afară de mine, spuse el sărutând-o din nou, îndelung, după care se dădu puţin în spate pentru a-i trage cizmele. La nimeni altcineva în afară de mine.

— N-o să mă gândesc. Nu pot.

Razele soarelui şi lumina flăcărilor dansau pe pleoapele ei închise. Ea ascultă trosnetul lemnelor şi îi auzi foşnetul cămăşii şi zgomotul cizmelor scoase. Apoi fu lângă ea, mângâindu-i faţa încet, până când ea deschise ochii şi îl privi.

— Te doresc din prima clipă în care te-am văzut.

— Cu aproape un an în urmă.

— Mai mult, spuse el jucându-se cu buzele ei, încălzindu-le, aşteptându-le să răspundă. Ai intrat în fugă în redacţie, te-ai dus direct la biroul tău, ţi-ai legat părul la spate cu o panglică roşie şi te-ai apucat să scrii un material. Asta se-ntâmpla cg câteva zile înainte să plec la Londra.

Îşi plimbă mâna peste mătasea care îi acoperea bustul, abia atingând-o.

— Te-am privit câtva timp. Parcă mă lovise cineva în cap cu

un ciocan. Pe urmă, după atâtea luni, te-am văzut pe pistă, în ploaie.

— Şi m-ai sărutat.

— Aşteptam de şase luni.

— Pe urmă mi-ai furat reportajul.

— Da, zise el zâmbind, după care îşi coborî gura spre a ei. Şi acum te am.

Ea deveni rigidă instinctiv când mâna lui alunecă pe sub mătase, dar el nu se grăbi. Peste câteva clipe, acea mângâiere uşoară îi relaxă muşchii. Când degetele lui îi înconjurară sânul, trupul i se arcui.

La fel ca o ploaie caldă, plăcerea aceea era moale şi liniştitoare. Ea o acceptă, o absorbişi apoi zâmbi după ea, în timp ce el o dezbrăca încet. În timp ce buzele îi alunecară de pe ale ei spre sâni, ştia că îi aparţinea la fel de total şi de complet ca şi cum ar fi fost amanţi de ani de zile.

Ştia că o putea face să plutească. Mai ştia că nu trebuia decât să o ridice încă puţin, foarte puţin, pentru a o face să străpungă acei nori şi să între în furtună.

Ea îi simţi dinţii rozându-i pulpa uşor, şoldul şi mâna pe care o avea strecurată prin părul lui se încordă. Căldura se

ghemui în stomacul ei şi îi simţi limba trecând mângâietoare peste ea. Scutură din cap pentru a refuza, pentru a îndepărta acel tremurat subit şi incontrolabil. Apoi furnalul tensiunii se ridică atât de repede. Se zvârcoli, luptând pentru ea, luptând împotriva ei. Încercă să strige, să-i spună să aştepte, să o lase o clipă ca să se pregătească. Dar plăcerea ţâşni în ea, infiltrându-i-se fierbinte prin sistem.

El privi acea negare frenetică şi subită, panica uimită, plăcerea care nu mai ţinea seama de nimic. Tot ce simţea ea îşi afla ecoul în el. La fel de tulburat ca ea, el se aşeză deasupra, acoperind-o cu sărutări, până când ea îl înconjură cu picioarele, până când mişcările ei deveniră febrile şi propria lui dorinţă necesită eliberare.

— Uită-te la mine, izbuti el să spună, deşi gâtlejul îi ardea. Uită-te la mine.

Iar când ea o făcu, când privirile li se întâlniră şi se susţinură, el alunecă în ea. Încet, cu degetele încleştate în covor, de parcă ar fi putut găsi un control acolo, se lăsă deasupra ei şi o simţi arcuindu-se pentru a-l primi, după care începură să se mişte amândoi uşor.

Când buzele ei se curbară, el îşi ascunse faţa în gâtul ei şi

trecură amândoi de culme.

Capitolul 16

Încă visând, se întoarse şi îl văzu lângă ea. Îşi mişcă braţele pentru a o îmbrăţişa şi trupul îi era pregătit pentru a o poseda. În timp ce lumina caldă a zorilor pătrunse leneş în încăpere, ei se uniră din nou. Ritm fluid, carne caldă, pasiuni împreunate. Era atât de uşor, atât de lipsit de efort, să lunece împreună, fără grabă, fără să se gândească, în timp ce aerul zvâcnea la fel de constant ca un puls.

Fluxul şi refluxul trupurilor lor, mişcarea sexului fiind la fel de simplă ca respiratul, o făcură să zâmbească înainte ca buzele să li se întâlnească într-un sărut îndelung şi profund. Când dorinţele li se înălţară, la fel de încet ca dimineaţa, ea îi şopti numele şi pluti de la starea de vis la realitate, pentru a-l găsi pulsând în continuare înăuntrul ei, o a doua bătaie a inimii.

— Finn, spuse ea din nou, zâmbind în lumina tăcută a dimineţii.

Cruciuliţa pe care o purta el era lipită de pielea ei, chiar puţin mai jos de inimă.

— Hmm?

— Ăsta-i un mod şi mai plăcut de a începe ziua decât pescuind.

El râse, ascunzându-şi faţa în gâtul ei.

— Ieri dimineaţă nu voiam decât să mă urc în pat lângă tine.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Ei bine, acum eşti aici.

— Se pare că da, zise, el înălţându-şi capul şi privind-o în vreme ce se juca cu părul ei de pe tâmplă.

Ochii ei erau mari şi somnoroşi, iar pielea avea acea strălucire caracteristică momentelor ulterioare unui bun raport sexual.

— Am dormit prea mult.

— Ba nu, zise ea şi, încântată de cât de uşor era totul, îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele lui neted spre fesele tari.

Am dormit perfect. Absolut perfect.

— Strii… spuse el, cuprinzându-i sânul şi trecându-şi degetul mare peste sfârc, în timp ce privea cum buzele ei se desfăcură, lăsând să se audă o respiraţie inegală, în dimineaţa asta aveam de gând să te-nvăţ să pescuieşti cu musca.

La atingerea lui uşoară, ea simţi noi fiori de excitare.

— Zău?

— Pescuitul cu musca e mai aristocrat decât cel cu undiţa.

Cere… pricepere de maestru.

Ea întoarse capul când el îi atinse gâtul cu gura.

— Aş putea să-nvăţ.

— Cred că da, zise el trecând cu dinţii peste punctul unde pulsul i se zbătea ca aripile unei păsări.

Nimic nu era mai erotic decât să simţi o femeie deschizându-se plăcerii, îşi spuse el.

— Cred că ai un potenţial nelimitat.

Ea oftă, strângându-se când el se întări înăuntrul ei.

— Întotdeauna vreau să fiu cea mai bună, Probabil că-i un defect.

— Eu nu cred, murmură el, iar ea se arcui, trecând deja cutremurându-se peste primul pisc. E, cu siguranţă, o calitate.

— Deanna, de ce continuă o femeie deşteaptă ca tine să fie ataşată sentimental de nişte învinşi?

— Nu-i ceva sentimental, spuse ea descuind uşa apartamentului. E o loialitate foarte practică şi foarte logică.

Anul ăsta, Cubs or să surprindă pe toată lumea.

— Da, bine, zise el şi, după ce pufni ironic, o urmă înăuntru.

Chiar că ar fi o surpriză dacă ar reuşi să se ridice puţin. Când

au câştigat ultima oară?

Aceste cuvinte o deranjară.

— Nu asta-i important, spuse ea, cu o voce care, fără să vrea, era foarte înţepată. Au suflet.

— Păcat că n-au şi bâte.

Ea îşi înălţă nasul în vânt şi se duse la robotul telefonului.

— Scuză-mă. Trebuie să-mi verific mesajele.

— Nicio problemă, spuse el zâmbind şi se trânti pe canapea. Putem termina discuţia mai târziu. Probabil că nu ţi-am spus că am fost căpitanul echipei de dezbateri în colegiu. Şi asta-i o chestie pe care nu pot s-o pierd.

Pentru a-şi arăta dispreţul, ea apăsă pe buton.

— Deanna, sunt eu, Cassie. Îmi pare rău că te deranjez acasă, chiar dacă nu eşti acolo. Sunt vreo două modificări în programul de luni. O să ţi le trimit prin fax. Dacă ai ceva întrebări, ştii unde să mă cauţi. Şi, ah, fir-ar să fie, am primit o mulţime de telefoane în legătură cu articolul din ziarul de scandal. Dacă vrei să răspunzi, să ştii că am o listă cu câţiva reporteri cu care s-ar putea să vrei să stai de vorbă. O să fiu la serviciu mai tot weekend-ul. Sună dacă vrei să stabilim ceva.

— N-a pus nicio întrebare, murmură Deanna. Nimeni de la

birou n-a pus nicio întrebare.

— Te cunosc cu toţii.

Ea încuviinţă, oprind robotul o clipă.

— Ştii, Finn, oricât de grea ar fi munca asta, oricâtă energie ar cere, mă trezesc uneori dimineaţa cu sentimentul că trăiesc pe roze.

— După părerea mea, să-ţi câştigi existenţa din a trăncăni o oră pe zi miroase mai degrabă a muncă uşoară.

Acest lucru o făcu să zâmbească uşor.

— Tu ocupă-te de cutremure, că eu mă ocup de inimi zdrobite.

El îşi scoase geaca.

— E păcat să- iţ iroseşti atâta minte.

— Dar n-o irosesc, spuse ea cu înflăcărare. O…

Apoi, îi zări licărul din privire şi tăcu. Încerca doar să o atragă din nou într-o discuţie.

— Nu, mulţumesc, căpitane. N-am chef să fac o dezbatere acum, zise ea, întorcându-se spre robot, dar se opri iarăşi. Te gândeşti vreodată că cineva ar putea să-ţi ia totul la un moment dat? Că ar putea să-ţi spună într-o bună zi că s-a terminat, că n-or să mai existe camere de filmat?

— Nu, spuse el şi încrederea aceea, aroganţa degajată din glasul lui o făcură să zâmbească. Şi nici tu n-ar trebui s-o faci, adăugă el înălţându-şi bărbia şi sărutând-o. Te pricepi de minune la chestii din astea sentimentale.

— Mai taci, zise ea, apăsând din nou pe buton, după care îşi notă mesajul scurt lăsat de Simon legat de o posibilă problemă la emisiunea de a doua zi, un altul de la Fran, care îi spunea că problema fusese rezolvată.

După aceea, aşteptă ca banda să meargă mai departe, fără să se audă niciun glas, într-un târziu auzindu-se închiderea telefonului şi, apoi, scrâşni din dinţi ascultând trei apeluri din partea unor reporteri care izbutiseră să facă rost de numărul ei, care nu era trecut în cartea de telefon.

— Te simţi bine? o întrebă Finn.

— Da, izbuti ea să spună şi se rezemă o clipă de el. Mi-e bine. Trebuie să mă hotărăsc dacă să refuz să fac vreun comentariu sau să dau o declaraţie. Bănuiesc că, deocamdată, nu vreau să mă gândesc la asta.

— Atunci nu te gândi.

— Dacă fac pe stridia, nu rezolv nimic, spuse ea îndreptându-se şi ridicându-se. Vreau să iau decizia corectă.

Nu pot să sufăr să fac greşeli.

— Atunci ai două posibilităţi: reacţionezi emoţional sau ca un reporter.

— Sau le combin pe cele două, spuse ea încet apoi. M-am tot gândit să fac o emisiune cu subiectul „Violată la întâlnire”, dar am tot amânat, deoarece credeam că sunt prea aproape, dar, poate că sunt suficient de aproape.

— De ce să te supui la aşa ceva?

— Pentru că am trecut prin aşa ceva. Pentru că bărbaţi ca Jamie scapă nepedepsiţi. Şi pentru că…

Scoase un oftat care ameninţa să-i blocheze gâtlejul.

— M-am săturat să-mi tot fie ruşine pentru că n-am făcut nimic. Am şansa să o fac acum.

— O să-ţi facă rău.

— Nu aşa cum mi-a făcut odată, spuse ea ducându-se în braţele lui. Nu aşa.

El o strânse şi mai mult în braţe. La naiba, trebuia să o protejeze. Şi ea trebuia să se ţină pe propriile picioare.

Singurul lucru pe care îl putea face el era să-l găsească pe Jamie Thomas şi să aibă o… discuţie lungă şi amicală cu el.

— Dacă te hotărăşti să faci emisiunea, să-mi spui. Vreau să

fiu acolo dacă o să pot.

— Bine, zise ea, dându-şi capul pe spate pentru a-l săruta, după care se desprinse din îmbrăţişare. Ce-ar fi să desfac o sticlă de vin? Hai să uităm de toate astea o vreme.

Simţea nevoia s-o facă. El văzu că tensiunea reapărea încetul cu încetul în ochii ei, ca un hoţ.

— Dacă mă laşi să rămân aici. Şi, de data asta, n-o să mai adorm pe canapea.

— N-o să te mai las s-o faci, îi spuse ea şi se duse la bucătărie.

Din obişnuinţă, el se duse întâi la televizor, dându-i drumul exact când începeau ştirile de noapte. Se întoarse să se ducă spre canapea pentru a-şi scoate cizmele ca să stea cu picioarele ridicate, dar zări plicul de pe covor, chiar lângă uşă.

— Am nişte cartofi prăjiţi, spuse Deanna, apărând cu o tavă pe care o aşeză pe măsuţa de cafea. Drumul mi-a făcut poftă de mâncare.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze când văzu plicul din mâna lui.

— De unde ai asta?

— Era lângă uşă.

Avusese intenţia să i-l dea, dar acum îl trase înapoi. Ea

pălise foarte tare.

— Ce este?

— Nimic, zise ea şi, supărată pe sine, se scutură de acea teamă vagă şi tulburătoare. O prostie, atâta tot.

Încercând să se convingă pe sine şi să-l convingă şi pe el că nu era îngrijorată, luă plicul şi îl deschise.

DEANNA, NIMIC DIN CE SE SPUNE DESPRE TINE N-O SĂ MA FACĂ SĂ-MI SCHIMB SENTIMENTELE VREODATĂ.

ŞTIU CĂ TOTUL E 0 MINCIUNĂ.

EU O SĂ TE CRED ÎNTOTDEAUNA.

O SĂ TE IUBESC ÎNTOTDEAUNA.

— Un admirator timid, spuse ea ridicând din umeri, mişcare ce semăna mai degrabă cu o tresărire defensivă. Care are nevoie de o viaţă normală.

Finn îi luă hârtia din mână şi se uită la ea.

— O reacţie în urma articolului din ziar, presupun.

— Aşa se pare.

Dar acea încredere anonimă nu o înveseli.

— Am senzaţia că ai mai primit o chestie din asta.

— Dacă le-aş fi păstrat pe toate, aş fi avut o colecţie

întreagă, zise ea ridicând paharul de vin. Le tot primesc de vreun an de zile.

— De un an? exclamă el, privind-o stăruitor. Aşa?

— Aici, în redacţie, la birou, spuse ea şi ridică din umeri iarăşi cu nervozitate. Mereu acelaşi format şi acelaşi gen de mesaj.

— Ai anunţat?

— Unde? La poliţie? întrebă ea şi starea de tulburare dispăru, fiind înlocuită de un hohot de râs. De ce? Ce-aş fi putut să le spun? Domnule poliţist, primesc nişte scrisori de dragoste anonime. Aduceţi câinii.

— Un an face ca astea să fie mai mult decât nişte scrisori de dragoste inofensive. E o obsesie. Şi obsesiile nu sunt sănătoase.

— Nu cred că aproximativ o duzină de scrisori din astea într-un an ar putea însemna că e vorba de o obsesie. E doar cineva care mă urmăreşte la televizor sau care lucrează în aceeaşi clădire. Cineva atras de imagine, dar prea timid ca să mă oprească pentru a-mi cere un autograf.

Se gândi la telefoane, la acele mesaje tăcute din toiul nopţii. Şi la faptul că persoana respectivă putuse să strecoare un plic

pe sub uşa ei.

— E puţin cam înfricoşător, dar nu ameninţător.

— Nu-mi place deloc.

Ea îl luă de mână pentru a-l trage pe canapea.

— E doar instinctul tău de reporter care exagerează.

Datorită faptului că gura lui era mult mai îmbietoare, ea puse paharul de vin deoparte.

— Bine, dacă vrei să fii puţin gelos…

Ochii ei râdeau de el. Finn zâmbi, lăsând-o să restabilească atmosfera. Dar continuă să se gândească la foaia aceea de hârtie care se afla pe măsuţa de cafea, cu mesajul ei roşu ca sângele.

— Nici măcar o declaraţie, spuse Angela râzând uşor şi întinzându-se pe burtă pe aşternutul din satin roz al patului ei imens.

Televizorul era în funcţiune, iar o mulţime de ziare şi reviste erau împrăştiate pe jos. Era o cameră frumoasă, maiestuoasă şi aducând cu o încăpere de muzeu cu ornamentele ei aurite şi cu elementele ei înzorzonate şi feminine. Una din servitoare îi spusese unei prietene că se mira că nu exista niciun cordon de catifea în faţa uşii şi o taxă de intrare.

Odată, cu mult timp în urmă, îi invidiase pe alţii pentru lucrurile frumoase pe care le aveau. Copil fiind, apoi tânără femeie, căscase gura la vitrine şi îşi dorise. Acum avea, sau putea să aibă, orice îşi dorea.

Şi pe oricine.

Gol, cu muşchii lucind, Dan Gardner îi încălecă şoldurile şi îi frecă spatele şi umerii cu un ulei parfumat.

— A trecut mai mult de o săptămână şi ea n-a scos nici măcar un sunet, îi aminti Angela.

— Vrei să iau legătura cu Jamie Thomas?

— Hmm, spuse ea întinzându-se leneş sub mâinile lui.

Se simţea răsfăţată şi victorioasă. Şi calmă, superb de calmă.

— Da şi spune-i să continue să le vorbească reporterilor, poate chiar să îmbogăţească povestea puţin. Adu-i aminte că, dacă nu-i face destule necazuri micuţei noastre Dee, ne vom vedea nevoiţi să-i dăm în vileag povestea de dragoste cu *China White.*

— Asta o să-l pună pe treabă.

Dan admira trupul pe care îl avea sub el în clipa aceea la fel sau aproape la fel de mult ca mintea ei.

— Dacă se va afla vreodată că alocă fonduri pentru traficul

de cocainã, i se duce naibii cariera. Chiar dacă e în cadrul firmei lui tăticu’.

— Aminteşte-i chestia asta dacă ezită. Băieţaşul o să plătească, murmură ea.

L-ar fi urât pentru faptul că se născuse în bogăţie şi privilegiat, dar modul jalnic în care se înmuiase după prima ei ameninţare o făcuse să-l dispreţuiască.

— Ah, şi trimite-i lui Beeker o ladă de *Dom Perignon*, spuse Angela examinându-şi unghiile şi încruntându-se când văzu o uşoară zgârietură a stratului de ojă. A făcut o treabă foarte bună. Dar spune-i să continue. Dacă găsim destul gunoi ascuns de micuţa noastră Dee sub covor, o s-o putem îngropa în el.

— Cât de mult îmi place mintea ta, spuse el şi, excitat, o muşcă de umăr. E superb de malefică.

— Puţin îmi pasă ce crezi despre mintea mea, zise ea şi, râzând, se întoarse în aşa fel încât el să-şi poată trece mâinile uleioase peste sânii ei. Nu ştiu cum, dar ea urcă din ce în ce în privinţa cotelor de popularitate. N-o să permit aşa ceva, Dan, nu după ce mi-a trădat prietenia. Aşa că, tu continuă…

Deodată, se ridică repede în genunchi şi scoase un urlet de

protest când văzu pe ecran imaginea Deannei şi a lui Finn.

— O altă ştire din domeniul divertismentului este aceea că vedeta interviurilor televizate, Deanna Reynolds, l-a însoţit pe corespondentul CBC, Finn Riley, la un banchet al *Clubului Presei Naţionale din Chicago,* unde Riley a fost omagiat pentru activitatea sa din timpul războiului din Golf. Se aude că Riley, „Frumosul deşertului", se gândeşte să preia conducerea unei reviste săptămânale de ştiri a CBC-ului. Riley nu a făcut niciun comentariu pe marginea acestui proiect sau a relaţiei sale cu iubita oraşului Chicago, Deanna.

— Nu! strigă Angela sărind din pat, ca o rachetă aurie lansată. Eu am făcut-o să ajungă acolo, i-am oferit ocazii, i-am dăruit afecţiunea mea. Şi ea vrea să mă atace.

Se duse complet goală la o sticlă de şampanie desfăcută şi îşi umplu un pahar. Lacrimi, la fel de naturale şi de dureroase ca suferinţa ei, îi înţepau ochii.

— Şi ticălosul ăla s-a-ntors împotriva mea, spuse ea şi, cu un gest brusc, goli paharul într-o secundă. S-a întors împotriva mea şi e alături de ea. De ea. Pentru că e mai tânără.

Furioasă şi înspăimântată, deodată, când văzu că paharul era gol, îl azvârli spre ecranul televizorului. Se lovi de un colţ al

dulapului şi se sparse în două.

— E un nimic. Mai puţin decât nimic. O faţă frumoasă şi un corp tare. Oricine poate avea aşa ceva. N-o să-l aibă pe Finn. El o să-i dea cu piciorul şi la fel şi telespectatorii.

Îşi şterse lacrimile furioasă, dar gura continuă să-i tremure.

— Pe mine or să mă vrea. Întotdeauna mă vor.

— Nu poate să te ajungă din urmă, Angela, spuse Dan apropiindu-se de ea încet şi având grijă ca ochii să-i fie plini de înţelegere şi de dorinţă. Tu eşti cea mai bună. Atât în public…

O întoarse cu blândeţe, astfel încât amândoi se vedeau în oglinda cea mare.

— … cât şi în particular, murmură el, uitându-se cum îi privea mâinile care o mângâiau. Eşti atât de frumoasă. Ea e clădită ca un băiat, dar tu… tu eşti femeie.

Dorind cu disperare asigurări, ea îi acoperi mâinile cu ale sale, făcându-l să-i strângă sânii cu putere.

— Am nevoie să fiu dorită, Dan. Am nevoie să ştiu că oamenii mă vor. Nu pot să supravieţuiesc fără asta.

— Te vor. Te vreau.

Era obişnuit cu crizele ei de furie şi cu dorinţele ei. Şi ştia

cum să le folosească pe amândouă în avantajul său.

— Când te văd în platou, atât de calmă şi de stăpână pe tine, mă uluieşti, spuse el strecurându-şi mâinile între pulpele ei şi aşteptând răbdător până când ea fu udă şi se înfioră.

Până când se înfioră şi el.

— Şi abia aştept să fim singuri, aşa ca acum.

Respiraţia ei deveni întretăiată, dar vederea îi era limpede şi concentrată asupra oglinzii şi a mâinilor lui. Încă mai simţea gustul şampaniei pe limbă, făcând-o să dorească şi mai multă. Să tânjească după mai multă, înghiţi în sec şi se concentră asupra imaginii din oglindă.

— Ai face orice pentru mine?

— Orice.

— Şi mie?

El râse. Ştia unde se afla puterea. Cu cât avea nevoie de mai mult, cu cât complota mai mult, cu atât punea mai mult în mâinile lui. Şi adevărul era că, sexul cu Angela era ca o călătorie întunecată şi violentă într-un infern irezistibil. V

— Ce vrei să. Fac, Angela?

— Să mă iei chiar aici, ca să pot vedea.

El râse din nou. Ea tremura ca o căţea în călduri, cu privirea

aţintită asupra propriului trup. Vanitatea ei, nesiguranţa aceea demnă de milă, era încă ceva pentru care ea depindea de el. Dar, când el dădu să se mişte, ea îl împinse înapoi.

— Nu.

Abia mai putea să respire. Pe sânii ei plini şi albi se mai vedeau încă urmele mâinilor lui. Voia să-i vadă acolo, ca dovadă că era dorită.

— Prin spate. Ca animalele.

Lui îi lăsă gura apă şi erecţia îl durea ca o rană. Disperat să o posede, o împinse cu brutalitate în genunchi. Cu ochi de fiară şi cu dinţii dezveliţi, ea îl văzu lăsându-se deasupra. O trase de păr brusc, şuierând când ea scoase un mârâit gutural.

— N-o să mă opresc. Chiar dacă mă implori.

— Regulează-mă, spuse ea şi zâmbetul îi sclipi ca o sabie deja însângerată. Şi după aceea, o să găsim o altă modalitate prin care s-o facem să plătească.

— Priveşte, îi spuse el ţinându-i capul nemişcat cu o mână. Vreau să priveşti.

O penetră cu forţă, iar sângele îi ţâşni prin vene când ea ţipă de durere, de şoc şi de plăcere. Îşi înfipse degetele cu putere în şoldurile ei, în timp ce se împingea în ea iar şi iar, până când

sudoarea începu să curgă de pe amândoi ca nişte picături de ploaie, iar vederea lui se înceţoşă.

A ei rămase limpede. Văzu sângele care îi ţâşni din locul unde îşi muşcase buza, pelicula de sudoare şi lacrimi de pe faţa ei. Iar când acel orgasm oribil şi lipsit de dragoste străpunse agonia şi dorinţa, chipul lui Dan fu înlocuit de al lui Finn. Zâmbi când el îi strigă numele şi se cutremură la infinit. Era dorită. Era cea mai bună.

— Deanna, eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă Fran rozându-şi unghia degetului mare, un obicei la care renunţase cu ani în urmă.

— Absolut, zise Deanna, continuând să semneze hârtiile care trebuiau expediate.

Semnătura îi era iute, îngrijită şi automată.

— E o emisiune pe care vreau neapărat s-o fac. Câte cartonaşe am primit înapoi?

Fran se uită încruntată la cartonaşele pe care le ţinea în mână şi pe care le dădeau spectatorilor după fiecare program. Pe acestea scria simplu: *Cunoaşteţi pe cineva care a fost violată la întâlnire? Este un subiect despre care aţi dori să discutaţi în cadrul emisiunii Ora Deannei?*

Era loc liber pentru comentarii, nume şi numere de telefon.

Din cele două sute de cartonaşe pe care se uitase, Fran alesese doar două.

— Astea sunt cele pe care aş fi vrut să te uiţi, spuse ea şovăitoare şi i le puse pe birou. O să fie dureros pentru tine, Deanna.

- Mă descurc eu.

Îşi aruncă privirea pe primul cartonaş, după care reciti fiecare cuvânt.

A zis că eu am cerut-o. Dar n-a fost aşa. A zis că a fost vina mea. Nu sunt sigură. Aş vrea să-ncerc să stau de vorbă despre asta, dar nu ştiu dacă pot.

Punând cartonaşul deoparte, îl luă pe al doilea.

A fost prima mea întâlnire după divorţ. S-a întâmplat acum trei ani şi, de atunci, n-am mai fost cu niciun bărbat. Încă mi-e frică, dar am încredere în tine.

— Două femei, murmură Deanna.

Da, era dureros. Simţi în piept un pumn furios şi încleştat.

— Chiar din rândul celor care s-au aflat în studio. Câte altele or mai fi, Fran? Câte altele or mai fi şi s-or întreba dacă a fost vina lor sau nu? Câte altele or mai fi cărora le e frică?

— Nu suport să te văd suferind astfel. Ştii că, dacă faci asta, va trebui să aduci vorba de Jamie Thomas.

— Ştiu asta. Am stat deja de vorbă cu un avocat.

— Şi dacă te dă în judecată?

Deanna oftă, abia abţinându-se să nu-şi frece ochii, căci şi-ar fi întins fardul. Nu dormise bine şi, deoarece Finn era la Moscova, dormise singură. Dar nu îndoiala o făcuse să stea trează, ci nerăbdarea.

— Să mă dea în judecată. Pe scurt, avocatul mi-a spus că el deja şi-a făcut publică varianta. Din moment ce e o chestiune de cuvântul lui contra cuvântului meu, o să-mi fac şi eu publică varianta. Aş fi putut s-o fac într-o duzină de interviuri de când a apărut articolul. În doua duzini, se corectă ea şi zâmbi cu tristeţe. Prefer s-o fac aşa, în felul meu, în propria mea emisiune.

— Ştii foarte bine că presa o să dea năvală.

— Ştiu, spuse ea extrem de calmă acum. Din cauza asta o s-o programăm în timpul analizelor din mai.

— Isuse, Dee…

— Fac publică treaba asta, Fran, şi sper din tot sufletul că măcar o femeie din cele care or să urmărească emisiunea, o să

fie ajutată de ceea ce o să fac.

Îşi şterse obrazul cu podul palmei.

— Şi tot atunci o să termin concurenţa.

Nervii Deannei erau încordaţi la maximum înainte de intrarea în emisie. Aşa cum îi era obiceiul, se uitase pe cartonaşele cu întrebări, în timp ce Marcie o farda. Pregătită, chiar nerăbdătoare, se roti cu scaunul spre Loren Bach.

— Ai venit să asişti sau să dai sfaturi, Loren?

— Puţin din ambele, spuse el împletindu-şi degetele lungi şi albe. După cum ştii, nu obişnuiesc să mă amestec în ceea ce priveşte conţinutul emisiunilor.

— Ştiu asta şi apreciez.

— Dar obişnuiesc să-mi protejez oamenii, zise el, după care tăcu un moment, punându-şi gândurile în ordine, în timp ce îşi rotea privirile prin încăperea aceea ordonată, plină de teancuri de ziare şi de reviste, toate de actualitate, un raft cu casete video, marcate cu grijă, putând fi introduse oricând în video pentru a fi revizionate.

Aerul mirosea vag a cosmetice şi a loţiuni. Feminin, da, îşi spuse el, dar erau şi nişte ustensile necesare profesiei. Cabina era un loc de acţiune, dar şi biroul ei.

— E posibil să faci emisiunea asta, să-ţi iasă o treabă excelentă, fără să vorbeşti despre experienţa ta personală.

— E posibil, da, spuse ea ridicându-se de pe scaun pentru a închide uşa pe care Marcie o lăsase deschisă. Îmi ceri să fac asta, Loren?

— Nu. Îţi amintesc.

— Atunci o să-ţi amintesc şi eu că fac parte din emisiunea asta, nu sunt doar gazdă. O parte componentă, asta face plăcere, atât mie, cât şi, presupun, telespectatorilor.

El zâmbi şi privirea îi rămase pătrunzătoare. Arăta foarte bine şi pregătită, îşi spuse el.

— Nu te contrazic, dar dacă ai unele îndoieli, nu-i nevoie să continui.

— N-am îndoieli, Loren. Am temeri. Cred, cel puţin, sper, că înfruntarea lor e o soluţie. Poate te îngrijorează faptul că Jamie Thomas o. Să-ncerce să atace prin justiţie, dar…

Loren făcu un gest care excludea acea posibilitate.

— Am avocaţi care să se ocupe de treaba asta. În orice caz, se pare că publicitatea a avut efect asupra lui. În momentul ăsta se află într-o vacanţă prelungită în Europa.

— Ah, înţeleg, zise ea oftând. Bine, atunci.

— Te superi dacă rămân să văd emisiunea? o întrebă el, ridicându-se odată cu ea.

— Aş aprecia foarte mult gestul, zise ea şi, dintr-un impuls, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

Când îl văzu clipind surprins, zâmbi.

— Asta n-a fost pentru partenerul de afaceri, ci pentru sprijinul tău.

Când deschise uşa, se trezi chiar în braţele lui Finn.

— Trebuia să fii la Moscova.

— M-am întors.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a ajunge la Chicago la timp pentru emisiune.

— Arăţi excelent, Kansas. Cum te simţi?

— Tremur, spuse ea apăsându-şi mâna pe burtă. Pregătită.

— O să fie bine, spuse el luând-o pe după umeri şi salutându-l din cap pe Loren. Mă bucur să te văd.

— Şi eu pe tine. Poţi să-mi ţii companie în timp ce Deanna se duce la treabă.

— Foarte bine, zise Finn conducând-o pe Deanna pe platou. Diseară lucrezi?

— Am o cină de afaceri la şapte. Dar cred că, pe la zece, pot

să scap.

— Vrei să vii la mine?

— Da, spuse ea strângându-i mâna cu putere.

Cu cât se apropia de platou, cu atât i se strângea stomacul mai mult. Îi aruncă o privire lui Fran şi îşi adună tot curajul.

— Ca scufundarea într-un bazin cu apă rece.

— Poftim?

Se forţă să zâmbească şi îşi ridică privirea spre Finn.

— Un sfat pe care l-am primit odată. Ne vedem peste o oră, da?

— O să fiu aici.

Deanna luă loc alături de trei femei care se aflau deja pe platou. Le vorbi încet fiecăreia, după care îşi puse microfonul şi aşteptă semnalul de începere.

Muzică. Aplauze. Ochiul roşu al camerei.

— Bun venit la Ora Deannei. În emisiunea de astăzi vom trata un subiect dureros. Violul, sub orice formă, este tragic şi oribil. Dar capătă o cu totul altă dimensiune când victima îşi cunoaşte agresorul şi se încrede în el. Fiecare dintre aceste femei din platou a fost victimă a ceea ce se numeşte viol la întâlnire. Şi toate avem câte o poveste de spus. Când mi s-a

întâmplat mie, acum zece ani, n-am făcut nimic. Sper să fac ceva acum.

Capitolul 17

Pentru a sărbători primul an al emisiunii Deannei, Loren Bach dădu o petrecere în apartamentul său" cu vedere spre lacul Michigan. Pe deasupra muzicii în surdină şi a clinchetului de pahare, se auzea zumzet de glasuri. Vag, din camera de jocuri, răzbăteau piuiturile şi clopoţeii jocurilor video.

Pe lângă cei care lucrau la crearea emisiunii, directorii Delacort şi cei de la CBC, el mai invitase şi câţiva reporteri aleşi cu grijă. Publicitatea din jurul Deannei nu dăduse niciun semn de scădere după analizele din luna mai. Loren nu avea intenţia să lase să se întâmple aşa ceva.

Atâta timp cât creşteau procentele, acelaşi lucru se întâmpla şi cu veniturile provenite din publicitate. După iubita oraşului Chicago, ea deveni rapid iubita Americii şi această celebritate din ce în ce mai mare îi permitea să invite în studio mari vedete care îşi prezentau filmele sau turneele concertistice din vara aceea. Continuă să combine aceste lucruri cu secvenţe despre suportarea geloziei partenerului, alegerea costumului

de baie potrivit şi fixarea întâlnirilor prin intermediul computerului.

Rezultatul fu o emisiune cu un aer degajat şi intim. Deanna se afla în miezul ei, la fel de plină de veneraţie şi de admiraţie ca publicul ei în faţa vreunei vedete de cinema, la fel de atentă şi de plină de pudoare ca orice femeie care se dezbracă în costum de baie pe o plajă publică şi la fel de amuzată ca toată lumea de ideea de a-ţi alege partenerul prin intermediul unei maşini.

Imaginea fetei obişnuite de alături atrăgea publicul. Mintea ageră şi practică din spatele acelei imagini venea ca o completare.

— Se pare că ai reuşit, puştoaico.

Deanna îi zâmbi lui Roger sărutându-l pe obraz.

— Cel puţin primul an.

— Hei, în meseria asta, ăsta-i un mic miracol, spuse el luând un morcov de pe un platou şi muşcând din el cu un oftat.

Se îngrăşase puţin în ultimele luni. Camera scotea în evidenţă bucuroasă fiecare kilogram în plus.

— Păcat că Finn n-a putut să vină.

— Sovieticii au trebuit să aleagă tocmai ziua aniversării

mele pentru a pune la cale o lovitură de stat, spuse ea, încercând să nu-şi facă griji pentru Finn, care se afla iarăşi la Moscova.

— Ai aflat ceva veşti de la el?

— De vreo două zile, nu. L-am văzut la buletinul de ştiri. Şi, fiindcă veni vorba, v-am văzut noua reclamă. Foarte interesantă.

— Echipa noastră de ştiri este echipa dumneavoastră de ştiri, zise el cu tonul celui care făcea anunţul. Informarea oraşului Chicago.

— Tu şi noua ta parteneră aveţi un ritm plăcut.

— E bună, zise el şi îşi îndreptă atenţia spre ţelină, dar o descoperi la fel de fadă. Voce plăcută, faţă plăcută. Dar nu-mi pricepe glumele.

— Nimeni nu-ţi pricepe glumele.

— Tu o făceai.

— Nu, zise ea bătându-l uşor pe obraz. Mă prefăceam că o fac, pentru că te iubesc.

El simţi o înţepătură uşoară în dreptul inimii.

— Încă ne mai e dor de tine în redacţie.

— Şi mie mi-e dor de voi. Roger, îmi pare rău de tine şi de

Debbie.

El ridică din umeri, dar rănile lăsate în urmă de recentul său divorţ erau încă proaspete.

— Ştii cum se zice, Dee. Se mai întâmplă şi porcării. Poate o să-ncep să apelez la chestia aia cu întâlnirile prin intermediul computerului.

Ea izbucni în râs şi îi strânse mâna.

— Îţi dau un singur sfat. N-o face.

— Ei bine, din moment ce Finn e ocupat cu plimbările pe tot globul, poate te interesează un bărbat stabil, puţin mai în vârstă.

Ea ar fi râs din nou, dar nu era chiar sigură că glumea.

— Se întâmplă ca tocmai prietenia acestui bărbat stabil şi puţin mai în vârstă să însemne foarte mult pentru mine.

— Bună, Dee.

— Jeff.

— Am văzut că n-ai pahar şi m-am gândit că poate ai vrea să bei puţină şampanie.

— Mulţumesc. Nu-ţi scapă niciun amănunt. Am dat eu însămi o mare lovitură când l-am furat pe Jeff departamentului de ştiri, îi spuse ea lui Roger. N-am fi reuşit să facem

emisiunea fără el.

Jeff radia de plăcere.

— Eu mă ocup doar de mărunţişuri.

— Şi faci din ele lucruri importante.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Barlow James apărând în spatele Deannei şi înconjurându-i mijlocul. Trebuie să fur vedeta pentru o clipă, domnilor. Arăţi foarte bine, Roger.

— Mulţumesc, domnule James, zise Roger şi, cu un zâmbet stins, luă un alt morcov. Fac eforturi în acest sens.

— N-o s-o ţin mult, promise Barlow şi o conduse pe Deanna spre uşa deschisă a terasei. Tu arăţi mai mult decât foarte bine, spuse el. Eşti luminoasă.

Ea râse.

— Fac eforturi în acest sens.

— Cred că am ceva care ţi-ar putea oferi un plus de strălucire. Finn a luat legătura cu mine azi-dimineaţă.

Simţi uşurare cu o fracţiune de secundă înainte de plăcere.

— Cum se simte?

— În elementul lui.

— Da, zise ea, privind spre lac.

— Bănuiesc că da.

— Ştii, între noi fie vorba, poate o să reuşim să-l convingem să facă jurnalul ăla de ştiri şi să-şi ţină fundul la Chicago.

— Nu pot, spuse ea, deşi şi-ar fi dorit să o facă. Trebuie să facă ceea ce i se potriveşte cel mai mult.

— Parcă nu e valabil în cazul nostru al tuturor, zise Barlow oftând. Acum am micşorat din strălucire. Asta ar trebui s-o readucă, zise el scoţând o cutie prelungă şi îngustă din buzunarul interior al hainei. Finn m-a rugat să o ridic. E ceva ce a comandat înainte să fie convocat. Şi mai am misiunea să-ţi spun că-i pare nespus de rău că nu poate să ţi-o dăruiască personal.

Ea nu spuse nimic, ci doar se uită la conţinutul cutiei.

Brăţara era delicat lucrată din zale de aur ovale, tăiate în aşa fel încât să reflecte lumina şi unite între ele prin alte pietre preţioase şi semipreţioase multicolore. Un smarald, un safir, un rubin şi o turmalină sclipeau şi aruncau flăcări în lumina lunii. În mijloc se aflau un D şi un R filigranate, de o parte şi de cealaltă a câtorva diamante ce alcătuiau o stea.

— Steaua vorbeşte de la sine, presupun, îi spuse Barlow. E pentru împlinirea unui an. Suntem convinşi că or să fie mai mulţi.

— E superbă.

— Ca femeia pentru care a fost făcută, zise Barlow, scoţând brăţara din cutie şi punându-i-o pe mână. Băiatul ăsta sigur are gusturi bune. Ştii că avem nevoie de o oră puternică marţi seara. S-ar putea să nu te simţi bine folosindu-ţi influenţa pentru a-l convinge să umple acest spaţiu. Dar eu o s-o fac, zise el apoi şi, după ce îi făcu cu ochiul, o bătu uşor pe umăr şi o lăsă singură.

— Eşti atât de departe, spuse ea încet, frecând brăţara uşor cu degetul.

Avea atâtea lucruri pe care şi le dorise, îşi aminti ea. Atâtea lucruri din cele la care aspirase. Atunci de ce era, totuşi, atât de neliniştită. La fel ca iahturile de pe apă, îşi spuse ea apoi. Ancorate, da, dar tot se legănau, tot se mişcau.

Pentru prima oară în viaţa ei, ţelurile profesionale şi cele personale nu se aflau în echilibru. Ştia exact ce voia de la cariera ei şi vedea paşii pe care îi avea de făcut. Se simţea capabilă şi încrezătoare când se gândea să facă Ora Deannei, să ajungă pe locul întâi în top.

Dorinţele ei personale nu erau la fel de clare şi, de asemenea, nici calea pe care ar fi vrut să apuce. Voia, oare, un

cămin tradiţional, căsnicie şi familie? Dacă era posibil să combine acel ideal cu o carieră de mare putere şi pretenţioasă, avea să găsească o modalitate?

Sau voia ceea ce avea acum? O casă a ei şi o relaţie satisfăcătoare, deşi ciudat de independentă, cu un bărbat fascinant? Un bărbat de care era îndrăgostită la nebunie, recunoscu în sinea ei. Şi despre care, deşi cuvintele nu fuseseră rostite niciodată, era convinsă că o iubea la fel de mult.

Dacă schimbau ceea ce aveau, ea ar fi putut să piardă acea emoţie continuă şi tulburătoare. Sau ar fi putut descoperi ceva mai liniştitor şi la fel de tulburător care să o înlocuiască.

— Aici erai, spuse Loren Bach ieşind pe terasă, cu o sticlă de şampanie într-o mână şi cu un pahar în cealaltă. Invitata de onoare n-ar trebui să se ascundă în umbră. Mai ales când presa e prezentă.

— Îţi admiram panorama, zise ea. Şi oferam presei şansa de a-mi simţi lipsa.

— Eşti o femeie deşteaptă, Deanna, spuse el ciocnindu-şi paharul de al ei. Profit de seara asta ca să mă simt încântat de mine însumi că m-am bazat pe instinct şi am semnat un

contract cu tine.

— Şi eu mă simt plină de mine însămi pentru asta.

— Atâta timp cât nu laşi să se vadă. Ceea ce are căutare e entuziasmul cu ochii larg deschişi, Dee. Asta place publicului.

Ea se strâmbă.

— Am ochii larg deschişi şi sunt entuziastă, Loren. Nu mă prefac.

— Tocmai de aceea e atât de perfect. Ce-am citit despre tine în ultima vreme… zise el bătând cu degetul în tâmplă pentru a-şi dezmorţi memoria. *Sensibilitate caracteristică Vestului Mijlociu, minte demnă de Ivy League, un chip care face un bărbat să viseze cu nostalgie la iubita din liceu,* toate îmbrăcate într-un văl tăcut de clasă.

— Ai uitat râsul meu sexy, zise ea sec.

— Te plângi, Deanna?

— Nu, spuse ea, rezemându-se confortabil de balustradă pentru a-l privi. Nici măcar o clipă. Îmi place totul foarte mult. Articolul din Premiere, coperta revistei Mecall’s, nominalizarea pentru Alegerea Publicului…

— Ar fi trebuit să câştigi asta, murmură el.

— Data viitoare o s-o înving pe Angela, îi spuse ea

zâmbind, iar bretonul îi flutură în adierea uşoară a vântului şi diamantele din jurul încheieturii scânteiară în lumina lunii.

Am vrut acel premiu Emmy al oraşului Chicago şi l-am primit. Intenţionez să câştig şi unul naţional când o veni momentul. Nu mă grăbesc, Loren, pentru că-mi place drumul. Foarte mult.

— Faci ca totul să pară uşor, Dee, şi amuzant, spuse el făcându-i cu ochiul. Aşa vând eu jocurile pe computer. Aşa te strecori tu prin ecranul televizorului în living-room-ul telespectatorului. Aşa faci să crească procentele.

Zâmbetul îi deveni mai rigid.

— Şi tot aşa o să dai la o parte Angela’s de pe primul loc.

Fiindcă licărul din privirea lui Loren o făcu să se simtă nu tocmai bine, Deanna îşi alese răspunsul cu grijă.

— Nu ăsta-i ţelul meu principal. Oricât de naiv ar putea să pară, Loren nu vreau decât să fac o treabă bună şi să ofer o emisiune pe măsură.

— Tu continuă să faci asta, că de restul mă ocup eu.

Era ciudat că, până atunci, nu îşi dăduse seama cât de mult voia să se răzbune pe Angela, îşi spuse el.

— N-o să susţin, că eu am făcut-o pe Angela să ajungă

numărul unu, pentru că e vorba de ceva mai complex. Dar am grăbit procesul. Greşeala mea a fost că m-am lăsat înşelat suficient de mult de imaginea de pe ecran încât m-am însurat cu o persoană care nu exista în afara camerei.

— Loren, nu trebuie să-mi spui asta.

— Nu, nimeni nu trebuie să- iț spună nimic şi, totuşi, oamenii o fac. Ăsta-i farmecul tău, Deanna. Pot să-ţi spun că Angela m-a aruncat cu aceeaşi nepăsare cu care un şarpe îşi aruncă pielea atunci când s-a hotărât să mă întreacă. O să-mi placă foarte mult să te ajut s-o dobori.

— Loren, nu vreau război cu Angela.

— Nu-i nimic, zise el ciocnindu-şi iar paharul de al ei. Eu vreau.

Pe Lew Meneil îl obseda succesul Angelei la fel de mult cum eşecul ei îl obseda pe Loren Bach. Viitorul lui depindea de acesta. Speranţele lui de a se retrage peste zece ani, asigurat. Nu îşi făcea iluzii că avea să rămână la Angela’s atâta vreme. Cel mai bun lucru era ca emisiunea să se menţină pe primul loc până la expirarea contractului său, după care să alunece uşor într-un alt post.

Avea anumite motive de îngrijorare. Deşi *Angela’s* se afla

tot pe prima treaptă şi mai primise un premiu Emmy, vedeta emisiunii era cu nervii la pământ. La Chicago, reuşise să-şi stăpânească oamenii folosindu-şi voinţa de fier şi înclinaţia ei spre perfecţiune, dar atenua totul cu doze de farmec considerabil.

De când venise la New York, o mare parte din farmec fusese distrus de stres, iar stresul era combinat cu şampanie franţuzească.

Ştia – avusese grijă să afle – că băgase foarte mulţi? bani în recenta companie AP. Productions. Emisiunea, care avea deja ceva vechime, ajuta compania să nu între în pierdere, dar apariţiile Angelei în filmele de televiziune fuseseră, deocamdată, dezastruoase. Ultima ei ediţie specială se bucurase de critici călduţe, dar cotele de popularitate aduseseră emisiunea în topul primelor zece ale săptămânii.

Era bine, dar procentajul ei zilnic scăzuse în Juna august, când ea insistase să se retransmită anumite emisiuni, în timp ce se afla într-o vacanţă prelungită în Caraibe.

Nimeni nu putea nega faptul că merita acea vacanţă. La fel cum tot nimeni nu putea nega faptul că momentul nu fusese ales deloc bine, odată ce Ora Deannei micşora constant

diferenţa de puncte.

Mai erau şi alte greşeli şi alte erori de judecată, cea mai mare dintre acestea fiind Dan Gardner. Când puterea trecea în mod treptat din mâinile Angelei în cele ale amantului ei şi producătorului executiv, tonul emisiunii se modifică uşor.

— Alte nemulţumiri, Lew?

— Nu-i o nemulţumire, Angela, spuse el, întrebându-se în acelaşi timp câte ore îşi petrecuse, oare, stând în picioare lângă scaunul din cabina ei. Voiam numai să-ţi spun încă o dată că e o greşeală să avem o familie fără adăpost în program cu un individ ca Trent Walker. E un escroc, Angela.

— Zău? întrebă ea trăgând din ţigară. Mie mi s-a părut chiar încântător.

— Sigur că e încântător. A fost foarte încântător când a cumpărat acel adăpost, pentru ca, apoi, să transforme clădirea în apartamente extrem de scumpe.

— Acest lucru se numeşte reînnoire urbană, Lew. În orice caz, ar trebui să fie fascinant să-l vedem discutând cu o familie formată din patru persoane care, în prezent, locuiesc în camionetă. Nu numai ca subiect, zise ea stingând ţigara, ci şi ca imagine de televiziune, în general. Sper să poarte butonii de

aur.

— Dacă lucrurile n-or să iasă bine, s-ar putea să creezi impresia că nu eşti alături de cei fără adăpost.

— Şi? spuse ea cu o voce ca o plesnitură de bici.

Există locuri de muncă. Prea mulţi din oamenii ăştia aşteaptă să primească de pomană în loc să se ducă să-şi câştige existenţa în mod cinstit.

Se gândi cum servise la mese şi curăţase locuri murdare pentru a câştiga banii care îi trebuiau pentru studii. Se gândi la acele umilinţe.

— Nu toţi ne-am născut ca să trăim bine, Lew. Când o să-mi apară cartea luna viitoare, o să afli la fel ca toţi ceilalţi cum am reuşit să-mi depăşesc originea modestă şi cum am muncit din greu ca să ajung sus.

Oftând, îşi expedie coafeza.

— E în regulă, draga mea, du-te. Lew, dă-mi voie să-ţi spun mai întâi că nu-mi place faptul că mă critici în faţa angajaţilor.

— Angela, dar nu…

— Şi, în al doilea rând, îl întrerupse ea, tot cu un glas rece ca gheaţa. Nu există niciun motiv de îngrijorare. N-am nici cea mai mică intenţie să las ca nimic să meargă prost sau să creez

oamenilor o părere nefavorabilă despre mine. Dan are grijă deja să se audă că eu personal voi ajuta familia care se va afla în studio. La început, voi refuza cu modestie să fac vreun comentariu în această privinţă, dar, după aceea, şovăind, voi afirma că le-am găsit de lucru celor doi părinţi, pe lângă faptul că le voi oferi banii necesari achitării chiriei pe şase luni şi o sumă pentru hrană şi îmbrăcăminte. Acum… spuse ea înfoindu-şi părul încă o dată înainte să se ridice. Aş vrea să-i văd înainte să intrăm în emisie.

— Sunt în camera verde, murmură Lew. Am hotărât să-l ţin pe Walker în altă parte deocamdată.

— Bine, spuse ea, trecând pe lângă el şi ieşind pe coridor.

Plină de graţie şi căldură, îi salută pe cei patru membri ai familiei care stăteau emoţionaţi pe o canapea în faţa televizorului. Făcând un gest care spunea că nu voia să le audă mulţumirile, îi îndemnă să mănânce şi să bea, îl mângâie pe cap pe băieţel şi îl ciupi de bărbie pe cel mic.

Zâmbetul i se stinse ca un bec în clipa în care porni înapoi spre cabina ei.

— Nu mi se pare că ar fi nişte oameni care trăiesc în stradă de şase săptămâni. De ce le sunt hainele atât de îngrijite? De

ce sunt atât de curaţi?

— Păi… ştiau că or să apară la televizor în toată ţara, Angela. S-au aranjat cum au putut mai bine. Au mândrie.

— Ei bine, murdăreşte-i, se răsti ea. Vreau să arate ca nişte amărâţi, pentru numele lui Dumnezeu, nu ca o familie din clasa de mijloc care a fost lovită de ghinion.

— Dar asta şi sunt, zise Lew.

Ea se opri brusc şi se întoarse, îngheţându-l cu nişte ochi reci ca ai unei păpuşi.

— Puţin mi-ar păsa chiar dacă toţi patru ar avea doctoratele la Han/ard. Înţelegi? Televiziunea se bazează pe imagine vizuală. Poate ai uitat asta. Vreau să arate ca şi cum tocmai ar fi fost luaţi de pe stradă. Pune puţină mizerie pe copiii ăia. Vreau să văd găuri în hainele lor.

— Angela, nu putem să facem aşa ceva. Ar fi o înscenare. Am întrece măsura.

— Nu-mi spune ce nu poţi să faci, spuse ea împungându-l cu o unghie roz în piept. Îţi spun ce trebuie făcut. E emisiunea mea, nu uita. A mea. Ai zece minute la dispoziţie. Acum pleacă de-aici şi du-te şi fă ceva pentru a-ţi merita salariul, zise ea apoi împingându-l afară şi trântind uşa în urma lui.

Accesul de panică aproape că o copleşise mai înainte pe culoare. Simţea fiori de gheaţă prin toată pielea; se rezemă de uşă, cutremurându-se. Trebuia să între în emisie foarte curând. Să apară pe platou şi să stea în faţa publicului. Toţi aveau să aştepte să facă o mişcare greşită, să spună un cuvânt greşit. Dacă o făcea, dacă făcea o singură greşeală, s-ar fi năpustit asupra ei ca nişte câini turbaţi.

Şi ar fi pierdut totul. Totul.

Clătinându-se pe picioare, traversă încăperea. Mâinile îi tremurară când îşi umplu paharul cu şampanie. Ştia că avea să o ajute. După ani de zile de negări, descoperise că un păhărel înainte de emisiune putea alunga acei fiori reci ca gheaţa. Două puteau alunga toate temerile care nu-i dădeau pace. Goli paharul, bând cu lăcomie, după care îl umplu din nou cu o mână mai sigură. Un al treilea pahar n-ar fi avut ce să strice, îşi spuse ea. Nu putea decât să tocească asperităţile.

Unde mai auzise acest lucru? se întrebă ea ducând paharul de cristal la gură.

La mama ei. Dumnezeule, la mama ei.

„Doar toceşte asperităţile, Angie. Două guri de gin fac ca totul să fie în regulă.”

Îngrozită, lăsă să-i cadă paharul din mână şi lichidul se împrăştie pe covor. Îl urmări cum se întindea, ca sângele, după care se întoarse, tremurând.

Nu avea nevoie de el. Nu era ca mama ei. Ea era Angela Perkins. Şi era cea mai bună.

Nu aveau să existe greşeli. Îşi promise acest lucru întorcându-se spre oglindă, în aşa fel încât imaginea ei, dichisită şi elegantă, să o calmeze. Avea să se ducă pe platou şi să facă ceea ce făcea cel mai bine. Şi avea să-i ţină iarăşi la distanţă pe toţi acei câini turbaţi. Avea să-i îmblânzească, să-i facă să o iubească.

— Eşti mulţumit, Lew?

Mai plutind încă în ecoul aplauzelor, Angela se aşeză pe fotoliu, la biroul ei. Ţi-am spus c-o să fie bine.

— Ai fost grozavă, Angela, spuse el, dar numai pentru că acest lucru era aşteptat.

— Nu, a fost extraordinară, zise Dan aşezându-se pe marginea biroului şi aplecându-se să o sărute. Chestia aia cu copilul pe genunchi a fost foarte inspirată.

— Îmi plac copiii, minţi ea. Şi acela părea să aibă ceva cap. O să avem grijă să meargă la şcoală. Acum… zise ea lăsându-

se pe spate şi uitând de familie cu aceeaşi uşurinţă cu care şi-ar fi scos pantofii. Să trecem la treabă. Pe cine vrea să invite luna viitoare?

Resemnat, Lew îi dădu o listă. Nu trebuia să i se spună că era vorba de Deanna.

— Cei însemnaţi au fost invitaţi deja.

— Ţinteşte oameni mari, hm? spuse Angela gânditoare.

Filme, modă. Continuă să se ţină departe de politică.

— Aiureli superficiale, spuse Dan ştiind că acel lucru avea să-i facă plăcere.

— Aiureli sau nu, nu vrem să aibă prea mult noroc. Şi aşa a beneficiat de destulă publicitate. Afurisita aia de poveste cu Jamie Thomas…

Buzele i se strânseră într-o grimasă de dezgust când se gândi că el se ascundea la Roma.

— Încă mai avem informaţiile despre el, îi aminti Dan. E foarte uşor să le facem cunoscute presei.

— Nu ne-ar servi la nimic şi doar i-am mai aduce puţină publicitate Deannei. Las-o baltă, spuse ea uitându-se pe hârtie. Hai să vedem pe cine cunoaştem suficient de bine încât să-l putem convinge să renunţe la emisiunea ei, zise ea şi apoi îi

aruncă un zâmbet stins lui Lew. Poţi să pleci. Nu mai am nevoie de tine.

După ce Lew ieşi, închizând uşa încet, Dan îi aprinse ţigara Angelei.

— Faţa asta îmbătrâneşte foarte repede, zise el.

— Dar e folositor, zise ea încântată şi bătu cu unghia în foaia de hârtie. E foarte plăcut să ştii ce plănuieşte micuţa noastră Dee aproape înainte s-o facă.

Remarcă două nume de pe listă.

— Pot să mă ocup de aceştia cu câte un telefon. E excelent când nişte oameni importanţi îţi sunt datori. Ah, ia te uită! Kate Lowell.

— Tare, spuse Dan ridicându-se pentru a turna pentru amândoi câte un Perrier. Una din acele raritǎţi care fac ca termenul de acriţă-model să fie un compliment.

— Da, e foarte frumoasă, foarte talentată şi foarte în atenţie acum datorită noului ei film care e un mare succes de box-office, spuse ea cu un zâmbet leneş şi surprinzător de dulce. Din întâmplare, Deanna o cunoaşte pe Kate. Şi-au petrecut verile împreună în Topeka. Şi, tot din întâmplare, eu ştiu un mic secret de-al lui Kate. Un mic secret care, cu siguranţă o va

împiedica să stea de vorbă cu vechea ei prietenă în faţa camerelor. De fapt, cred că o s-o invităm chiar noi. O să mă ocup de asta personal.

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse Deanna ghemuindu-se pe canapea lângă Finn şi punându-şi capul pe pieptul lui. Acum făceam aranjamentele de călătorie, transport şi, în clipa următoare, agentul ei de publicitate ne sună şi ne spune ceva despre nişte probleme de program neaşteptate.

– Se mai întâmplă, zise el, interesându-l mai mult sărutatul degetelor ei decât discuţiile de serviciu.

— Dar nu aşa. Am încercat să facem o reprogramare, le-am spus să aleagă ei data, dar am primit acelaşi răspuns. De fapt voiam să vină în noiembrie dar n-am luat legătura cu ea personal, pentru că n-am vrut să pară ca şi cum aş fi cerut o favoare unei vechi cunoştinţe, spuse ea clătinând din cap când îşi aduse aminte cât de prietenoasă şi apoi cât de rece fusese Kate când se întâlniseră în biroul Angelei. La naiba, am fost prietene.

— Prieteniile sunt adesea primele victime ale acestei meserii. Nu te lăsa doborâtă de asta, Kansas.

— Încerc. Ştiu că o să vină altcineva. Presupun că. Mă simt

frustrată, atât din punct de vedere personal cât şi profesional. Făcu un efort pentru a nu se mai gândi la acel lucru. Timpul lor era prea preţios pentru a fi irosit.

— E frumos.

— Ce anume?

— Să stau aici, fără să fac nimic. Cu tine.

— Şi mie-mi place. Mi se pare că a devenit un obicei, zise el plimbându-şi degetul peste brăţara de la mâna ei.

De când se întorsese de la Moscova nu o văzuse fără ea.

— Barlow James e în oraş.

— Mmm. Am auzit. Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— Bine, spuse ea oftând. Nici eu. Nu vreau să fac nicio mişcare. Toată duminica asta minunată.

O duminică absolut liberă pentru amândoi. Şi nu voia să o strice pomenind de ultimul bilet pe care îl găsise printre celelalte scrisori.

ŞTIU CĂ NU-L IUBEŞTI CU ADEVĂRAT, DEANNA.

FINN RILEY NU POATE SĂ ÎNSEMNE PENTRU TINE LA FEL DE MULT CÂT O SĂ ÎNSEMN EU.

POT SĂ TE AŞTEPT.

O SĂ AŞTEPT O VEŞNICIE.

Bineînţeles că acel bilet nu era nimic în comparaţie cu scrisoarea şoferului de camion din Alabama care voia ca ea să vadă ţara din patul aflat în camionul lui. Sau cu scrisoarea preotului care susţinea că îi apăruse într-o vedenie, goală, semn de la Dumnezeu că ea şi carnetul ei de cecuri erau destinaţi să i se alăture în muncă.

Aşa că nu avea de ce să-şi facă griji. Absolut deloc.

— M-am întâlnit cu el ieri.

Ea clipi de câteva ori.

— Cu cine?

— Cu Barlow James.

Văzând că ea nu fusese atentă, Finn o trase de ureche.

— Ţine pasul, te rog.

— Iartă-mă. Unde te mai trimite acum?

— Peste câteva zile trebuie să plec la Paris. Mă gândeam că poate o să vrei să vii şi tu acolo la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Să vin la Paris? exclamă ea şi se întoarse să-l privească.

În weekend?

— Iei Concorde-ul. Mâncăm mâncare franţuzească, admirăm peisaje franţuzeşti şi facem dragoste într-un hotel

franţuzesc. S-ar putea chiar să mă-ntorc cu tine acasă.

— Nu pot să-mi imaginez cum ar fi să merg la Paris în weekend.

— Eşti o celebritate, îi aminti el. E firesc să faci astfel de lucruri. Nu citeşti niciodată revistele fanilor?

Ochii ei sclipeau.

— N-am fost niciodată în Europa.

— Ai paşaport, nu?

— Bineînţeles. Chiar l-am reînnoit recent, un obicei rămas de pe vremea când făceam reportaje şi speram să pun mâna pe vreo deplasare în străinătate.

— Atunci, eu o să fiu deplasarea ta în străinătate.

— Dacă aş putea să-mi fac timp… o să-mi fac timp, spuse ea şi se întoarse pentru a i se arunca de gât.

— Unde te duci? o întrebă el când ea vru să se desprindă din îmbrăţişare.

— Trebuie să fac o listă. Să iau o bandă Berlitz, un ghid turistic şi…

— Mai târziu, spuse el şi, râzând, începu să o sărute.

Doamne, cât de previzibilă eşti, Kansas. Indiferent ce-ţi spun, tu faci o listă.

— Sunt o fire organizată, spuse ea lovindu-l uşor cu pumnul în piept. Asta nu înseamnă că sunt previzibilă.

— Mai târziu poţi să scrii şase liste. Nu ţi-am spus nimic despre întâlnirea cu Barlow.

Dar ea nu asculta. Avea să aibă nevoie de unul din acele minivideo-uri. Cum avea Cassie. Şi un dicţionar frazeologic.

— Poftim? întrebă ea când Finn o trase de păr. Întâlnirea cu Barlow, spuse ea, lăsând deoparte lista pe care o făcea în minte. Tocmai spuneai că te trimite la Paris.

— Nu despre asta s-a vorbit în principal. A fost o continuare a unor discuţii pe care le-am tot avut de vreun an încoace.

— Jurnalul de ştiri, spuse ea zâmbind. Nu se lasă, nu?

— O să-l fac.

— Cred că e… Ce faci? exclamă ea ridicându-se din nou. O să-i faci?

El se aşteptase să fie surprinsă. Acum spera să-i facă plăcere.

— Ne va trebui ceva timp să cădem de acord asupra condiţiilor şi a formatului.

— Dar am crezut că nu te interesează. Îţi place să poţi acoperi orice eveniment care se iveşte. Să-ţi arunci sacul pe

umăr, să-ţi iei computerul portabil şi să pleci.

— Reporterul rătăcitor, spuse el jucându-se cu cercelul ei.

Aş mai face asta, într-o oarecare măsură. Când s-ar întâmpla ceva, m-aş duce, dar aş acoperi evenimentul pentru emisiune. Am face transmisii de la faţa locului ori de câte ori ar fi nevoie, dar am avea baza aici, la Chicago. Aş putea să fac un reportaj şi să-l exploatez din toate unghiurile, în ioc să-l facă să încapă în spaţiul de trei minute destinat unei ştiri. Şi mi-aş petrece mai mult timp aici. Cu tine.

— Nu vreau să faci asta pentru mine, spuse ea ridicându-se repede. Nu neg că mi-e foarte greu să-ţi spun la revedere atât de des, dar…

— N-ai spus-o niciodată.

— N-ar fi fost drept. Doamne, Finn, zise ea trecându-şi mâinile prin păr. Ce-aş fi putut să spun? „Nu pleca. Ştiu că au ioc evenimente care pot schimba lumea, dar prefer să stai acasă cu mine?”

Se ridică şi el şi îi mângâie obrazul cu încheietura unui deget.

— N-ar fi stricat să aud.

Vorbele lui şoptite o făcură să se înfioare.

— N-ar fi fost drept pentru niciunul din noi. Şi n-ar fi drept nici să-ţi schimbi direcţia carierei pentru mine.

— Dar n-o fac numai pentru tine, ci şi pentru mine.

— Ziceai că nu vrei să prinzi rădăcini.

Era deznădăjduită, pentru că îşi dădea seama că era gata-gata să izbucnească în lacrimi. N-ar fi putut să le explice, nici lui, nici sieşi.

— Îmi amintesc asta, Finn, suntem profesionişti şi amândoi înţelegem ce înseamnă cariera. Nu vreau să te fac să te simţi presat.

— Nu pricepi deloc, nu? spuse el pierzându-şi răbdarea. Nu există nimic ce n-aş face pentru tine, Deanna. Lucrurile s-au schimbat pentru mine în ultimul an. Nu-mi mai e la fel de uşor să-mi fac bagajele şi să plec. Nu-mi mai e uşor să adorm într-o cameră de hotel în cealaltă parte a lumii. Îţi simt lipsa.

— Şi eu, zise ea. Asta te face fericit?

— Bineînţeles, spuse el aplecându-se şi sărutând-o uşor, până când gura ei deveni lacomă şi fierbinte. Vreau să-mi simţi lipsa. Vreau să suferi îngrozitor de fiecare dată când plec. Şi vreau să te simţi la fel de uluită, de stânjenită şi de frustrată ca mine din cauza acestei încurcături în care ne

aflăm.

— Ei bine, mă simt, aşa că e foarte bine pentru amândoi.

- Bine şi plăcut, spuse el dându-i drumul.

Dacă ea voia să se lupte cu raţiunea, avea să-i ofere destulă.

În definitiv, cuvintele erau punctul lui forte.

— Tot va trebui să plec. O să am mai multă putere în ceea ce priveşte locul şi momentul, dar tot va trebui să plec. Şi vreau să suferi de fiecare dată.

— Poţi să te duci naibii, zise ea clar şi răspicat.

— Nu fără tine, spuse el prinzându-i faţa în mână şi ţinând-o strâns când ea vru să se elibereze. La naiba, Deanna. Te iubesc.

Când mâna lui se înmuie, ea se dădu înapoi clătinându-se pe picioare. Ochii îi erau mari şi aţintiţi asupra feţei lui. Abia peste câteva clipe putu să respire din nou. Şi mai trecură câteva până putu să rostească ceva coerent.

— N-ai mai spus-o niciodată.

Reacţia ei nu era exact ceea ce sperase el. Dar, trebuia să admită că nici declaraţia lui nu fusese tocmai cum scria la carte.

— O spun acum. Ai vreo problemă?

— Tu ai?

— Eu te-am întrebat primul.

Ea scutură din, cap.

— Nu cred. Ceea ce e tocmai bine, pentru că şi eu te iubesc, zise ea oftând repede şi întretăiat. Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de cuvinte.

— Nu eşti singura care trebuie să primească lucrurile treptat, spuse el atingându-i obrazul. Înfricoşător, nu?

— Da, spuse ea apucându-l de încheietura mâinii şi ţinându-l strâns în timp ce o inundă primul val de plăcere. Nu mă deranjează să mă sperii. Ba chiar îmi place, aşa că, dacă vrei să-mi spui din nou, n-am nimic împotrivă.

— Te iubesc, spuse el şi o luă în braţe, făcând-o să râdă când se răsturnă pe canapea. Ai face bine să te ţii de mine, spuse el apoi trăgându-i bluza peste cap. Pentru că am de gând să te sperii îngrozitor.

Capitolul 18

Emisiunea *În profunzime* a lui Finn Riley debută în ianuarie luând locul unui serial dramatic dezastruos. Cei din conducerea reţelei aveau mari speranţe cu privire la faptul că acel magazin săptămânal de ştiri în care avea să apară un chip

cunoscut ar fi putut să scoată acel moment al săptămânii din impas. Finn avea experienţă, credibilitate şi, cel mai important, era foarte simpatizat de femei, îndeosebi de cele între optsprezece şi patruzeci de ani.

CBC făcu foarte multă reclamă emisiunii. Se făcu publicitate la televiziune, se publicară anunţuri în ziare, se compuse coloana sonoră. Până când se construi platoul de filmare cu harta lumii, tri-dimensională şi cu pupitrul din sticlă, Finn şi cei trei reporteri din echipa lui munceau deja serios.

Cu primul program, reuşi să doboare concurenţa cu un procentaj de treizeci la sută. A doua zi dimineaţă, în jurul răcitoarelor de apă, americanii discutau despre şansele Statelor Unite de a câştiga aurul la olimpice şi despre interviul pe care Finn Riley i-l luase lui Boris Elţân.

În spiritul unei concurenţe amicale, Deanna programă o emisiune în care îl avu ca invitat pe Rob Winters, un cunoscut actor al cărui debut ca regizor îi adusese multă publicitate şi critici favorabile.

Încântător, atrăgător şi foarte degajat în faţa camerei, Rob îi făcu să se simtă bine atât pe spectatorii din studio, cât şi pe

telespectatori. Anecdota sa de încheiere, despre filmarea unei teribile scene de dragoste şi o neaşteptată invazie a unor pescăruşi, provocă hohote de râs.

— Nici nu pot să- iţ mulţumesc îndeajuns pentru faptul că ai venit, îi spuse Deanna strângându-i mâna cu căldură după ce el terminase cu autografele.

— Era cât pe-aci să nu vin, spuse el şi, în timp ce cei de la pază îi conduceau pe ultimii spectatori afară din studio, o studie pe Deanna cu atenţie. Ca să fiu sincer, singurul motiv pentru care am acceptat să vin a fost tocmai pentru că am fost presat să n-o fac.

Îi aruncă celebrul lui zâmbet.

— De aceea mi-am făcut o reputaţie de tip dificil.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Agentul te-a sfătuit să nu vii?

— Printre alţii.

Deanna îl privea nedumerită.

— Ai o clipă liberă? o întrebă el.

— Bineînţeles. Vrei să mergem sus în biroul meu?

— Bine. Nu mi-ar strica să beau ceva, zise el şi zâmbi din nou. Cu asemenea ochi n-ai rezista mai mult de douăzeci de minute la Hollywood.

Îi puse mâna pe braţ prieteneşte în timp ce se îndreptau spre lift.

— Dacă laşi îndeajuns de mulţi oameni să vadă ce gândeşti, o să fii înghiţită pe nemestecate.

Deanna intră în lift şi apăsă pe butonul etajului şaisprezece.

— Şi ce gândesc?

— Că nu-i nici ora zece dimineaţa şi eu am de gând să dau pe gât două pahare duble, zise el şi zâmbetul îi fu la fel de iute şi de puternic ca o înghiţitură de whisky. Îţi spui că ar fi trebuit să stau mai mult la Betty Ford.

— Bine, dar în timpul emisiunii, mi-ai spus că nu mai bei.

— Nu beau alcool. Noul meu viciu e Pepsi dietetic cu puţină lămâie. Puţin cam stânjenitor, dar sunt destul de bărbat ca să mă descurc.

— Deanna… zise Cassie, întorcându-se pe scaunul biroului ei, dar când îl văzu pe cel de lângă Deanna, făcu ochii mari.

— Voiai să mă-ntrebi ceva, Cassie?

— Poftim? spuse aceasta, clipind de câteva ori, roşind, dar fără să-şi ia ochii de la chipul lui Rob. Nu, nimic.

— Rob, ea e Cassie, secretara şi omul meu de bază.

— Încântat, spuse Rob strângându-i mâna moale.

— Îmi place foarte mult tot ce faceţi, domnule Winters. Suntem cu toţii încântaţi că aţi putut să veniţi astăzi.

— Plăcerea este de partea mea.

— Cassie, reţine toate telefoanele, te rog. O să-ţi prepar băutura aceea, îi zise ea apoi lui Rob, conducându-l în birou.

— N-am mai fost aici de vreo patru, cinci ani, spuse el întinzându-şi picioarele lungi şi rotindu-şi privirea în jur. E o îmbunătăţire, adăugă el uitându-se la Deanna. Dar, probabil că rozul pastel nu e pe gustul tău.

— Cred că nu, spuse ea tăind o lămâie şi introducând feliile în cele două pahare. Sunt curioasă să aflu de ce te-a sfătuit agentul să nu vii la această emisiune.

— Probabil că a avut vreo legătură cu un telefon primit de la New York, spuse el luând paharul şi aşteptând ca Deanna să se aşeze. De la Angela Perkins.

— De la Angela? spuse ea uluită, clătinând din cap. Angela l-a sunat pe agentul tău în legătură cu asta?

— A doua zi după ce l-au contactat oamenii tăi, spuse Rob bând din pahar. A zis că o păsărică i-a şoptit că mă gândesc să trec pe la Chicago.

— Sună caracteristic, murmură Deanna. Dar nu-mi dau

seama cum a putut să afle atât de repede.

— N-a spus. Şi nu a spus nimic nici când a stat de vorbă cu mine două zile mai târziu. Cu agentul meu şi-a folosit farmecul, amintindu-i că m-a invitat în cadrul emisiunii Angela’s când cariera mea era în impas şi, că dacă vin aici, n-o să mai poată să mă primească la New York aşa cum se gândea să facă. Mă voia pentru următoarea ei ediţie specială şi mi-a garantat că îşi va folosi toată influenţa pentru a da mai multă greutate nominalizării mele pentru Oscar. Ceea ce însemna să vorbească despre film în public, în particular şi să contribuie la campania publicitară.

— O formă de mituire nu prea subtilă, zise ea cu o voce în care se simţea furia ţinută sub control. Dar ai venit.

— Poate n-aş fi făcut-o dacă s-ar fi limitat la mită. Îmi doresc premiul ăsta, Deanna. O mulţime de oameni, inclusiv eu însumi, am crezut că sunt terminat când am intrat în sanatoriu. A trebuit să implor, să cerşesc bani pentru filmul ăsta. Am făcut promisiuni, am spus minciuni. Am făcut orice a fost nevoie. La jumătatea producerii filmului, presa a spus că publicul n-o să vină pentru că n-o să-i intereseze o poveste de dragoste epică. Vreau premiul ăsta, spuse el şi bău din nou din

pahar. Tocmai mă hotărâsem să urmez sfatul agentului meu şi să-ţi refuz invitaţia. Dar atunci m-a sunat Angela. Nu s-a folosit de farmec, ci m-a ameninţat. Asta a fost greşeala ei.

Deanna se ridică să-i umple din nou paharul.

— A ameninţat că n-o să sprijine filmul dacă vii în emisiunea mea?

— Chiar mai mult decât atât, spuse el scoţând o ţigară şi ridicând din umeri. Te superi? De viciul ăsta nu m-am lăsat încă.

— Te rog.

— Am venit pentru că m-am înfuriat, spuse el aprinzând un chibrit şi suflând fumul. Felul meu de a-i spune Angelei să se ducă dracului. N-aveam de gând să-ţi spun nimic, dar e ceva în felul tău de a te purta, spuse el făcând ochii mici. Ai un chip care inspiră încredere.

— Mi s-a mai spus, zise ea izbutind să zâmbească, deşi în gâtlej avea numai amărăciune. Oricare ar fi motivul pentru care ai venit, mă bucur că ai făcut-o.

— Nu mă întrebi cu ce altceva m-a mai ameninţat?

— Încerc să n-o fac.

— Mi-a spus că eşti un monstru manipulator care ar face

orice numai să fie în reflector. Că ai abuzat de prietenia şi încrederea ei şi că, singurul motiv pentru care ai reuşit să ajungi în faţa camerei e acela că te regulezi cu Loren Bach.

Deanna îşi ridică o sprânceană.

— Sunt sigură că Loren o să fie foarte surprins când o să audă.

— Mie mi s-a părut mai degrabă un autoportret, zise el trăgând din nou din ţigară şi scuturând scrumul în scrumieră. Ştiu cum e să ai duşmani, Deanna, şi, din moment ce acum avem unul comun, o să-ţi spun ce mi-a atârnat Angela deasupra capului. O să te rog să ţii informaţia pentru tine timp de douăzeci şi patru de ore, până ajung înapoi pe Coastă şi aranjez o conferinţă de presă.

Ea simţi un fior rece pe şira spinării.

— În regulă.

— Acum vreo şase luni mi-am făcut un control medical de rutină. Eram epuizat, dar muncisem foarte mult de mai bine de un an de zile, lucrând la film, supraveghind editarea, pregătindu-mă pentru publicitate. Fusesem un client obişnuit al medicilor în perioada în care obişnuiam să beau, iar doctorul meu e foarte discret. În ciuda acestui fapt, Angela a

izbutit să pună mâna pe rezultatele analizelor.

Trase din nou din ţigară şi apoi o stinse.

— Sunt seropozitiv.

— Ah, îmi pare nespus de rău, zise ea şi, instantaneu îi luă mâna într-a ei. Îmi pare nespus de rău.

— Întotdeauna am crezut că băutura o să mă termine. Nicio clipă nu mi-am închipuit că va fi sexul, zise el ridicând paharul şi cuburile de gheaţă scoaseră un clinchet muzical când îi tremură mâna. Apoi iarăşi mi-am petrecut atâta timp beat încât n-am mai ştiut câte femei am avut, cu atât mai puţin cine erau.

- Ai dreptul la intimitate, Rob.

— O afirmaţie ciudată din partea unei foste reportere.

— Chiar dacă Angela dezvăluie acest lucru, nu eşti obligat să confirmi.

El se lăsă pe spate, părând amuzat.

— Eşti nebună.

— Bineînţeles că sunt. S-a folosit de mine ca să ajungă la tine. Asta-i televiziunea, pentru Dumnezeu. Televiziunea. E vorba de cote de popularitate, nu de evenimente care ar putea schimba lumea. Ce fel de afacere e cea în care cineva se

foloseşte de tragedia ta ca să-şi înfrângă rivalul?

Mai bine dispus, el sorbi din pahar.

— E lumea spectacolului, scumpo. Nimic nu e mai apropiat de viaţă şi de moarte decât viaţa şi moartea, zise ej zâmbind cu tristeţe. Ar trebui să ştiu asta.

— Îmi pare rău, spuse ea închizând ochii şi făcând eforturi pentru a-şi păstra cumpătul. Un acces de furie n-o să te ajute.

Ce pot să fac?

— Ai vreun prieten care are drept de vot în Academie?

Ea zâmbi.

— Chiar vreo doi.

— Ai putea să-i suni şi să-ţi foloseşti vocea asta sexy şi convingătoare ca să le influenţezi votul. După aceea, poţi să te duci din nou în faţa camerei şi să faci praf Angela’s.

În ochii ei ardeau flăcări.

— Să ştii că aşa o să fac.

În după-amiaza aceea convocă o şedinţă de personal în cabinetul ei, stând la birou pentru a crea impresia de autoritate. Furia încă mai persista în ea, mocnind. Drept urmare, vocea îi era tăioasă şi formală.

— Avem o problemă, una foarte gravă, care mi-a fost adusă

la cunoştinţă abia de curând, spuse rotindu-şi privirea în jur în timp ce vorbea şi observând chipurile lor nedumerite.

Şedinţele de personal erau adesea obositoare, uneori aprinse, dar întotdeauna degajate şi pline de bunăvoinţă.

— Margaret, continuă ea. Ai luat legătura cu oamenii lui Kate Lowell, nu?

— Da, spuse Margaret care, enervată de tensiunea din atmosferă, îşi rodea rama ochelarilor. Au părut foarte interesaţi. Am aflat că a trăit în Chicago câţiva ani în adolescenţă. Apoi ei au întors foaia. Probleme de program.

— De câte ori s-a mai întâmplat asta în ultimele şase luni?

Margaret clipi de câteva ori.

— Mi-e greu să spun în momentul ăsta. Multe subiecte de emisiuni nu sunt agreate.

— Mă refer mai ales la cele la care erau invitate celebrităţi.

— Păi, nu prea s-au făcut emisiuni din astea, ţinând cont că, de obicei, te axezi mai mult pe invitaţii oameni de rând, dar bănuiesc că de vreo cinci sau şase ori în’ ultimele şase luni s-a întâmplat să decline cineva invitaţia.

— Cum e cu lista invitaţilor propuşi, Simon?

Acesta roşi.

— La fel ca întotdeauna, Dee. Propun idei şi, când ne decidem asupra unor subiecte şi invitaţi, facem cercetările necesare şi dăm telefoane.

— Şi lista invitaţilor e confidenţială până se confirmă?

— Bineînţeles, zise el trecându-şi nervos mâna prin păr. Ca întotdeauna. Nu vrem ca rivalii să ne pună beţe-n roate.

— Am aflat astăzi că Angela Perkins a ştiut că dorim să-l invităm pe Rob Winters chiar la câteva ore după ce noi am luat legătura cu agentul acestuia.

Se auzi un zumzet general.

— Şi bănuiesc, continuă Deanna, din câte am aflat, că a mai ştiut şi de altele. Kate Lowell a apărut în cadrul emisiunii Angela’s la două săptămâni după ce oamenii ei au susţinut că au unele probleme legate de program. Ea n-a fost singura. Am aici o listă cu oameni pe care am încercat să-i contactăm şi care au apărut la *Angela’s* la două săptămâni după ce noi am luat legătura cu ei.

— Avem un trădător, spuse Fran încleştând maxilarul.

Ticălosul.

— Haide, Fran, zise Jeff aruncând priviri îngrijorate prin încăpere. Aproape toţi ne aflăm aici chiar din prima zi.

Suntem ca o familie, spuse, el trăgând de gulerul tricoului şi uitându-se la Deanna. Doamne, Dee, doar nu crezi că vreunul din noi ar face ceva care să te afecteze pe tine sau emisiunea.

— Nu, nu cred, zise ea trecându-şi mâna prin păr. Aşa că am nevoie de idei, de sugestii.

— Isuse! Isuse Cristoase, murmură Simon apăsându-şi ochii cu degetele. E numai vina mea, adăugă el lăsându-şi mâinile în jos şi aruncându-i Deannei o privire distrusă. Lew Meneil. Am ţinut legătura tot timpul. La naiba, suntem prieteni de zece ani. Nu mi-am închipuit… mi-e rău, spuse el. Jur că-mi vine rău.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Deanna cu calm, dar avu impresia că ştia.

— Vorbim o dată, de două ori pe lună, zise el, ridicându-se de la masă şi traversând încăperea pentru a-şi umple un pahar cu apă. Chestii obişnuite, mărunţişuri legate de serviciu. Luând o sticlă, lăsă să-i cadă două pastile în palmă.

— O înjura pe Angela. Ştia că eu nu spuneam mai departe. Mi-a spus de nişte idei aiurite pe care echipa ei le-a scornit pentru emisiuni. Poate m-a-ntrebat şi pe cine avem noi de gând să invităm. Şi eu i-am spus.

Înghiţi pastilele cu zgomot.

— L-am spus pentru că eram doi prieteni vechi care sporovăiau despre serviciu. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, Dee. Îţi jur pe ce vrei.

— Bine, Simon. Deci, ştim cum, ştim de ce. Ce facem?

— Angajăm pe cineva şi-l trimitem la New York să-i rupă toate degetele lui Lew Meneil, sugeră Fran, ridicându-se şi ducându-se lângă Simon, care era de-a dreptul zdrobit.

— O să mă gândesc la asta. Intre timp, noua regulă este să nu se discute despre niciun invitat şi despre nicio idee de emisiune în afara serviciului. Ne-am înţeles?

Toţi murmurară, dar nu se priviră în ochi.

— Şi avem un nou ţel. Unul asupra căruia ne vom concentra cu toţii eforturile, zise ea, după care făcu o pauză până când privi pe rând fiecare chip. Să dăm la o parte Angela’s de pe primul loc într-un an de zile.

Ridică mâna pentru a face să înceteze ropotul de aplauze care izbucniră spontan.

— Vreau ca toată lumea să înceapă să se gândească la idei pentru transmisii de pe teren. Vreau locuri atrăgătoare şi amuzante. Vreau ceva exotic şi să fie specific american.

— *Disney World*, sugeră Fran.

— New Orleans, de Lăsata Secului, spuse Cassie şi ridică din umeri. Întotdeauna am vrut să merg acolo.

— Gândiţi-vă, spuse Deanna. Vreau şase locuri bune. Iar până la sfârşitul programului, vreau să am toate ideile de emisiuni pe birou. Cassie, fă o listă cu toate cererile de apariţie pe care le-am primit şi acceptă-le.

— Câte?

— Pe toate. Potriveşte-le în programul meu. Şi fă-mi legătura cu Loren Bach, zise ea lăsându-se pe spate, cu palmele sprijinite pe suprafaţa biroului. Să ne apucăm de treabă.

— Deanna, spuse Simon în timp ce ceilalţi ieşeau. Ai o clipă?

— Numai o clipă, zise ea zâmbind. Vreau să încep cât mai repede campania asta.

Tânărul stătea rigid în faţa biroului ei.

— Ştiu că o să fie nevoie de ceva timp ca să mă înlocuieşti şi că vrei ca totul să decurgă fără probleme.

O să-ţi înmânez demisia oricând vei dori.

Deanna făcea deja o listă pe carneţelul din faţa ei.

— Nu-ţi vreau demisia, Simon. Vreau doar să-ţi foloseşti

creierul ăla excelent ca să mă faci să ajung în vârf.

— Am făcut o greşeală, Dee. Una imensă.

— Ai avut încredere într-un prieten.

— Un rival, o corectă el. Numai Dumnezeu ştie câte emisiuni am sabotat deschizând gura asta mare. Fir-ar să fie, Dee, mă lăudam, zicând că slujba mea era mai importantă decât a lui. Voiam să-l necăjesc pentru că era singurul mod în care puteam să mă răzbun pe Angela.

— O să-ţi ofer un alt mod, zise ea. Ajută-mă să o dau la o parte din vârf, Simon. Nu poţi face asta dându-ţi demisia.

— Nu-mi dau seama de ce ai încredere în mine.

— Aveam o bănuială în legătură cu modul în care s-au scurs informaţiile, Simon. Mi-am petrecut destul timp pe-aici ca să ştiu că tu şi Lew eraţi prieteni buni. Dacă nu mi-ai fi spus tu, n-ar mai fi fost nevoie să-mi înmânezi cererea de demisie. Pentru că te-aş fi concediat.

— Deci, dacă am recunoscut că sunt un dobitoc, pot să-mi păstrez slujba?

— Cam asta ar fi ideea. Şi, bănuiesc că, tocmai din acest motiv, o să faci eforturi şi mai mari ca să mă aduci în vârf.

Extrem de ameţit, el clătină din cap.

— Tot ai învăţat ceva de la Angela.

— Am ceea ce-mi trebuie, zise ea scurt şi ridică receptorul telefonului care suna. Da, Cassie?

— Loren Bach pe linia unu, *Deanna*.

— Mulţumesc, spuse ea şi aşteptă cu degetul deasupra butonului, uitându-se la Simon. Ne-am înţeles?

— Perfect.

Ea aşteptă până când uşa se închise în urma lui

— Loren, zise apoi, după ce apăsă pe buton. Sunt gata să pornesc la război.

În zorii unei dimineţi reci şi cenuşii de februarie, Lew îşi sărută soţia înainte de plecare. Ea se mişcă somnoroasă şi îi mângâie obrazul uşor înainte să se cuibărească în plapumă pentru încă o jumătate de oră de somn.

— Friptură de pui diseară, murmură ea. O să vin acasă pe la trei ca s-o pregătesc.

De când crescuseră copiii, ei îşi formaseră o anumită rutină plăcută. Lew îşi lăsa soţia dormind şi se ducea jos singur să-şi ia micul dejun în faţa televizorului ascultând ştirile. Se strâmbă când auzi previziunile meteorologice, deşi, aruncând o singură privire pe fereastră, îşi dăduse seama deja că vremea

nu era deloc promiţătoare. Drumul din Brooklyn Heights până în Manhattan avea să fie îngrozitor. Îşi puse paltonul, mănuşile şi o căciulă rusească de blană pe care fiul cel mai mic i-o dăruise de Crăciun.

Vântul bătea cu putere, suflându-i zăpada în faţă şi strecurându-i-o pe sub guler. Nu era nici măcar şapte, fiind suficient de întuneric, pentru ca felinarele de pe stradă să fie încă aprinse. Zăpada înăbuşea zgomotele şi părea să sufoce aerul.

Prea obişnuit cu iernile aspre din Chicago pentru a se plânge din cauza unui viscol de februarie, Lew se duse la maşină şi începu să şteargă parbrizul.

Nu dădu nicio atenţie peisajului de basm care se forma în spatele lui: gardul viu acoperit de zăpadă şi covorul imaculat care îmbrăca pavajul, fulgii care dansau şi se agitau în lumina slabă a felinarelor.

Se auzi strigat uşor şi se întoarse, scrutând cu privirea perdeaua de ninsoare.

Timp de o clipă nu văzu nimic decât alb şi raza de lumină a felinarului.

Şi apoi văzu. Pentru o fracţiune de secundă, văzu.

Glonţul puştii de vânătoare îl lovi drept în faţă, azvârlindu-i trupul peste capota maşinii. Undeva, un câine începu să latre agitat.

Ecoul împuşcăturii se stinse repede, aproape la fel de repede ca Lew Meneil.

— Pentru Deanna, şopti ucigaşul şi se îndepărtă încet cu. Maşina.

Când află vestea, câteva ore mai târziu, Deanna fu atât de şocată, încât uită de plicul pe care îl găsise pe birou şi în care scria doar:

DEANNA, VOI VEGHEA MEREU PENTRU TINE.

Capitolul 19

Deanna se întinse în cada cea mare a lui Finn cu apa fierbinte agitându-se şi bolborosind în jurul ei, cu ochii pe jumătate închişi şi o *Mimosa* în mână. Era jumătatea unei dimineţi de sâmbătă şi mai era mai mult de o oră până când Tim O’Malley, şoferul ei, avea să vină să o ia pentru o apariţie în Merrillville, Indiana.

Se simţea la fel de leneşă şi mulţumită ca o pisică întinsă la soare.

— Ce sărbătorim?

— Tu eşti în oraş, eu sunt în oraş. Şi, fără a ţine cont de plecarea ta din stat astăzi după-amiază, s-ar părea că aşa o să fie toată săptămâna.

Din partea cealaltă a căzii, Finn văzu cum tensiunea îi dispărea încetul cu încetul. De câteva săptămâni era încordată ca un arc. Poate chiar mai de multă vreme, îşi spuse el sorbind din băutura rece. Chiar dinainte de uciderea subită şi fără sens a lui Lew Meneil, ea fusese un pachet de nervi, în săptămânile care urmaseră după moartea lui Lew, sentimentele ei se schimbaseră de la remuşcare la furie, vinovăţie şi frustrare din cauza unui om care făcuse tot posibilul să-i saboteze emisiunea pentru propriile scopuri.

Sau pentru scopurile Angelei, îşi spuse Finn.

Dar acum ea zâmbi şi ochii îi erau plini de plăcere.

— Lucrurile au fost cam haotice în ultima vreme.

— Tu te-ai dus în Florida, eu m-am ţinut după candidatul ia preşedinţie dintr-un stat în altul. Amândoi am încercat să facem câte o emisiune având ziarişti şi fotoreporteri tot timpul pe urmele noastre, spuse el ridicând din umeri şi frecându-şi piciorul de piciorul ei.

Nu fusese uşor pentru nimeni, nici pentru angajaţii ei, nici

pentru ai lui, să lucreze în timp ce toată atenţia celor din mass-media fusese aţintită asupra relaţiei lor. Din motive pe care niciunul din ei nu şi le putea închipui, deveniseră cuplul anului. Chiar în dimineaţa aceea, Deanna citise despre planurile ei de nuntă într-un ziar de scandal pe care un binevoitor i-l vârâse sub ştergătorul din faţa uşii.

Toate o făceau să se simtă prost, nesigură şi mult prea tulburată.

— Numeşti treaba asta haos? o întrebă Finn atrăgându-i din nou atenţia.

— Ai dreptate, nu-i decât încă o zi din viaţa asta simplă, zise ea oftând prelung şi leneş. Dar cel puţin rezolvăm nişte lucruri. Chiar mi-a plăcut emisiunea" ta despre deteriorarea infrastructurii oraşului Chicago, chiar dacă asta m-a făcut să încep să mă întreb dacă nu cumva străzile or să se năruie sub maşina mea.

— Au fost de toate, panică, umor, oficialităţi ale oraşului pe jumătate înnebunite. Totuşi, n-a fost nici de departe atât de captivant ca interviul tău cu Mickey şi Minnie Mouse.

Ea deschise un ochi.

— Ai grijă.

— Nu, zău, vorbesc serios, spuse el zâmbind cu neastâmpăr. Ai făcut toată America să vorbească. ACe fel de relaţie au şi ce rol joacă Goofy în cadrul ei? întrebările astea au nevoie de răspunsuri – şi, cine ştie, poate or să ajute la înlăturarea unor poveri de pe umerii noştri.

— A fost vorba de tradiţiile americane, zise ea. De nevoia de divertisment şi imaginaţie şi de imensa industrie care o alimentează. Ceea ce e la fel de relevant ca a urmări politicienii insultându-se reciproc. Ba mai mult, spuse ea gesticulând cu paharul. Oamenii au nevoie de evadare, mai ales într-o perioadă de recesiune. Tu fă-ţi emisiunile despre încălzirea globului şi tulburările socio-economice din fosta Uniune Sovietică, Riley, iar eu o să mă ocup de problemele de zi cu zi care îl afectează pe omul de rând.

El continuă să-i zâmbească. Deanna sorbi din paha rul cu şampanie şi îl privi încruntată.

— Mă zgândări intenţionat.

— Îmi place cum ţi se întunecă ochii, zise el punând paharul la o parte pentru a se putea întinde peste ea şi apa dădu leneş pe afară.

— Am putea să fim mai mult împreună dacă te-ai muta la

mine.

Era un subiect pe care îl mai discutaseră şi altă dată şi pe care nu putuseră să-l rezolve. Deanna îşi lipi buzele de umărul lui.

— Mi-e mai uşor să ştiu că am casa mea, când eşti plecat.

— Acum sunt mai mult aici decât plecat.

— Ştiu, zise ea, plimbându-şi buzele în sus pe gâtul lui şi încercând să-i distragă atenţia. Mai dă-mi timp să mă gândesc la asta.

— Uneori trebuie să te bazezi pe impulsuri, Deanna, pe instincte, spuse el contopindu-şi gura cu a ei, care avea gust de frustrare şi de dorinţă.

Ştia că, dacă insista, ea avea să accepte, dar instinctul îi spunea să nu o grăbească.

— Pot să aştept. Dar nu mă face să aştept prea mult.

— Am putea să recurgem la o perioadă de încercare, spuse ea în timp ce sângele îi clocotea la fel de frenetic ca apa bolborositoare. O să-mi aduc câteva lucruri şi o să stau aici toată săptămâna viitoare.

— O să te fac să-ţi fie nespus de greu să pleci din nou.

— Sunt convinsă, zise ea zâmbind şi dându-i părul pe spate.

Sunt teribil de îndrăgostită de tine, Finn.

— Atunci, ce-ar fi să… fir-ar să fie, spuse el dându-şi părul ud pe spate şi întinzând mâna spre telefonul de lângă cadă. Păstrează gândul ăla, îi spuse el Deannei, după care ridică receptorul. Riley la telefon.

Deanna se gândea la câteva modalităţi de a-i distrage atenţia când îl văzu schimbându-se la faţă. Apa se mişcă şi dădu pe' afară dnd el se ridică şi se întinse după un prosop.

— Cheamă-l pe Curt, spuse el înfăşurându-se în prosop. Şi ia legătura cu Barlow James. Vreau echipa completă şi o unitate mobilă la faţa locului imediat. O să ajung şi eu acolo în douăzeci de minute.

Înjură printre dinţi nu tocmai frumos.

— Puteţi dacă spun eu.

— Ce e? întrebă Deanna oprind jeturile de apă şi ridicându-se, iar apa i se scurse de pe trup în timp ce scutura un prosop. Ştia deja că el avea să plece.

— O chestie cu ostateci în cartierul grecesc, spuse el şi deschise repede televizorul chiar în timp ce se ducea în dormitor ca să se îmbrace. E rău. Au murit deja trei persoane.

Ea se cutremură şi, mişcându-se la fel de repede ca el, îşi

puse halatul. Ar fi vrut să-i spună că merge cu el, dar bineînţeles că nu putea. Câteva sute de oameni o aşteptau în sala de bal a unui hotel din lndiana.

De ce îi era, oare, atât de frig? se întrebă ea înfăşurându-se în halat. El îşi vâra deja cămaşa în pantaloni, la fel de calm ca şi cum se pregătea să se ducă la birou pentru a lucra la nişte formulare de impozite. Supravieţuise raidurilor aeriene şi cutremurelor. Cu siguranţă că un conflict în cartierul grecesc nu era ceva care să o îngrijoreze.

— Să fii prudent.

El luă repede o cravată şi geaca.

— O să fiu.

Când ea se duse la dulap pentru a scoate costumul pe care îl pregătise pentru după-amiaza aceea, el o întoarse să o sărute.

— Probabil că o să mă-ntorc înaintea ta.

Cel mai groaznic tip de război era cel fără linii de front sau planuri de luptă, alimentat de furie, spaimă şi de nevoia oarbă de a distruge. Restaurantul care fusese odată bine îngrijit, cu o tendă frumoasă, în dungi, şi cu mese aşezate pe trotuar, era distrus. Pe stradă erau presărate cioburi din fereastra spartă, care sclipeau ca nişte pietre scumpe. Zgomotul pe care îl făcea

tenda în vântul răcoros de început de primăvară era înăbuşit de bâzâitul radiourilor din maşinile de poliţie. Reporterii, ţinuţi la distanţă de baricade, roiau ca nişte lupi înfometaţi. Dinăuntru se auzi o altă rafală de gloanţe. Şi un ţipăt de groază.

— Isuse, zise Curt, pe fruntea căruia apăruseră broboane de sudoare, în timp ce ţinea camera pe umăr. Îi omoară.

— Filmează-l pe poliţistul de colo, îi zise Finn. Pe cel cu portavoce.

— Tu eşti şeful, spuse Curt, îndreptând camera spre un poliţist îmbrăcat într-un. Trenci portocaliu, cu un chip abătut şi păr cărunt.

Pe fundalul ţipetelor şi al strigătelor, plânsetelor, ameninţărilor şi înjurăturilor care se auzeau din interiorul restaurantului, poliţistul cu ochi ca de oţel continua să-şi păstreze tonul liniştitor.

— Al naibii client, spuse Curt şi, la semnul lui Finn, se lăsă în jos pentru a filma echipa de trăgători de elită, care îşi ocupau poziţiile.

— Într-adevăr, zise Finn. Dacă o ţine tot aşa, s-ar putea să nici nu mai fie nevoie de ţintaşi. Filmează în continuare. Eu mă duc să văd dacă pot să mă strecor să aflu cine e.

Sala de bal era plină până la refuz. Din locul unde se afla, Deanna îi vedea pe toţi cei trei sute cincizeci de oameni care veniseră să o asculte vorbind despre femeile care lucrau în domeniul comunicaţiilor. Avea să-i facă să nu plângă după bani. Îşi revizuise încă o dată însemnările pe drum, întrerupându-şi concentrarea doar când îl zări pe Finn la televizorul din limuzină.

Era în elementul lui, aşa cum ar fi spus Barlow James. Şi se părea că ea era într-al ei.

Ascultă prezentarea măgulitoare, aplauzele care urmară, după care se ridică şi urcă pe podium. Îşi roti privirea prin încăpere zâmbind.

— Bună ziua. Unul din primele lucruri pe care le învăţăm în meseria aceasta e faptul că lucrăm în weekend-uri. Pentru ca ora de emisie să fie pe cât de plăcută pe atât de informativă. Aceasta este televiziunea pentru mine şi am descoperit că este o profesie care aduce multe satisfacţii. M-am gândit că, fiind cu toţii profesionişti, nu prea aveţi ocazia să urmăriţi emisiunile din timpul zilei, aşa că sper să vă conving să vă programaţi aparatele video pe înregistrare luni dimineaţa. Transmisia începe la nouă, ora localităţii Merrillville.

Aceasta îi aduse primul chicotit, care stabili tonul următoarelor douăzeci de minute, după care urmară întrebările. Una din primele întrebări fu dacă Finn Riley o însoţise.

— Mă tem că nu. După cum ştim cu toţii, în meseria aceasta, importante sunt reportajele. Finn realizează unul chiar acum, dar puteţi să-l vedeţi în *În profunzime* marţi seara. Eu întotdeauna o fac.

— Domnişoară Reynolds, ce părere aveţi despre faptul că aspectul exterior a devenit un element la fel de important ca recomandările în obţinerea unei slujbe în faţa camerelor?

— Sunt perfect de acord cu directorii de reţele în privinţa faptului că televiziunea este axată pe vizual. Până la un punct. Vă pot spune următorul lucru, dacă peste treizeci de ani, Finn Riley o să mai facă încă reportaje şi o să fie simpatizat în continuare, nu numai că m-aş aştepta, dar aş cere chiar, ca femeie, să mi se arate acelaşi respect.

Finn nu se gândea la viitor. Era prea implicat în prezent. Folosindu-se de şiretenie, inocenţă şi aroganţă, izbutise să ajungă lângă negociatorul ostatecilor, locotenentul Arnold Jenner. Acesta mai ţinea încă portavoce, dar încetase timp de

câteva clipe să ceară eliberarea ostatecilor.

— Domnule locotenent, am auzit că Johnson. – Aşa îl cheamă, nu, Elmer Johnson?

— E singurul la care răspunde, zise Jenner.

— A avut crize de deprimare. Fişa lui…

— Doar n-ai acces la fişa lui medicală, domnule Riley.

— Nu în mod direct.

Dar avea cunoştinţe şi le folosise.

— Înţeleg că Johnson a fost în armată şi că e foarte tulburat psihic de când a fost demobilizat în martie, anul trecut. Săptămâna din urmă şi-a pierdut soţia şi slujba.

— Eşti bine informat.

— Sunt plătit pentru asta. A intrat în acest restaurant la puţin timp după ora zece azi-dimineaţă – adică acum vreo trei ore – înarmat cu un Magnum de calibru 44, un Bushmaster, o mască de gaze şi o carabină. A împuşcat şi a ucis doi chelneri şi un client, după care a luat cinci ostateci, printre care se află două femei şi o fetiţă de doisprezece ani, fiica proprietarului.

— Zece, spuse Jenner plictisit. Puştoaica are zece ani. Domnule Riley, faci o treabă bună şi, de obicei, îmi place. Dar, acum, treaba mea e să-i scot pe oamenii aceia în viaţă.

— Ce cere? Asta îmi poţi spune?

Nu mai conta, hotărî Jenner în sinea lui. Individul nu ceruse decât un singur lucru, pe care el nu putuse să i-l dea.

— O vrea pe soţia lui, domnule Riley. A plecat din Chicago acum patru ani de zile. Încercăm s-o localizăm, dar până acum, n-am avut succes.

— Aş putea să anunţ la televizor. Dacă prinde vreun buletin de ştiri, poate o să ia legătura cu noi. Lasă-mă să stau de vorbă cu el. Poate îl fac să asculte dacă-i spun că-mi pun toţi oamenii să lucreze la asta.

— Eşti chiar atât de disperat să faci un reportaj?

Insultele erau lucruri prea des întâlnite în meseria lui Finn ca să se simtă jignit.

— Întotdeauna sunt gata să risc pentru un reportaj, domnule locotenent, spuse el făcând ochii mici şi măsurându-l pe cel de lângă el. Uite ce e, copilul are zece ani. Lasă-mă să-ncerc.

Jenner credea în instinct şi, de asemenea, mai ştia că nu mai putea să stăpânească mult timp situaţia. După câteva clipe, îi dădu portavocea lui Finn.

— Nu promite ceva ce nu poţi să procuri.

— Domnule Johnson Elmer. Sunt Finn Riley. Reporter de

televiziune.

— Ştiu cine eşti, spuse glasul dinăuntru care răsună ascuţit prin geamul spart. Crezi că sunt prost?

— Ai fost în Golf, nu? Şi eu am fost.

— Rahat. Crezi că asta ne face să fim prieteni?

— Cred că toţi cei care au fost acolo au cunoscut deja un infern. Mă gândeam că, poate, ajungem la o înţelegere.

— Nu există nicio înţelegere. Când o să ajungă nevastă-mea aici, o să le dau drumu'. Dacă nu, o să ajungem cu toţii în iad. De-adevăratelea.

— Poliţiştii au încercat să dea de ea, dar mă gândeam să-ncercăm şi altceva. Eu am o mulţime de relaţii. Pot să-ţi dau povestea la televizor şi o fotografie a soţiei tale să apară pe ecrane în toată ţara. Chiar dacă ea nu se uită poate o face cineva care o cunoaşte. O să dăm un număr de telefon, un număr special la care să poată suna. O să poţi vorbi cu ea, Elmer.

— Atunci, fă-o! strigă Johnson. Fă-o dracului odată.

— Cu mare plăcere, dar nu pot până nu dai şi tu ceva. Lasă măcar fetiţa să iasă, Elmer, şi o să transmit ştirea în zece minute. Pot să aranjez chiar să-i transmiţi un mesaj soţiei tale.

Cu propriile tale cuvinte.

— Nu las pe nimeni să iasă, decât într-un sac de plastic.

— E doar un copil, Elmer. Probabil că soţiei tale îi plac copiii. Isuse, spera acest lucru.

— Dacă-i dai drumul, ea o să audă şi o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— E un truc.

— Am o cameră de luat vederi chiar aici, spuse Finn aruncându-i o privire lui Curt. E televizor acolo, în bar? strigă el.

— Şi dacă e?

— O să poţi vedea tot ce fac. O să auzi tot ce spun. O să-i rog să mă dea în direct.

— Atunci, fă-o. Fă-o în cinci minute, în cinci minute afurisite, altfel o să mai fie un cadavru aici.

— Cheamă studioul, strigă Finn. Spune-le să mă strecoare chiar acum în direct.

După aceea se întoarse spre Jenner.

— Ai fi un poliţist foarte bun – pentru un reporter.

— Mulţumesc, zise el dându-i portavoce. Spune-i s-o trimită afară în timp ce transmit, altfel opresc totul.

Exact peste cinci minute, Finn privi spre cameră. Oricât de tulburat ar fi fost în interior, vorbea calm şi măsurat. În spatele lui se vedea exteriorul distrus al restaurantului.

— În această dimineaţă, în cartierul grecesc din Chicago, acest restaurant, proprietatea unei familii, a izbucnit violenţa. Se ştie că trei persoane au decedat în timpul înfruntării dintre poliţişti şi Elmer Johnson, un fost mecanic, care şi-a ales tocmai acest loc pentru a-şi face cunoscute pretenţiile. De fapt, nu are decât una singură, cea de a lua legătura cu soţia sa care l-a părăsit, Ariene.

Deşi simţea agitaţie în spate, Finn rămase cu privirea aţintită asupra luminii camerei.

— Johnson, bine înarmat, ţine cinci ostateci. În mesajul lui…

În spatele lui se auzi un ţipăt puternic. Finn se dădu imediat la o parte, pentru ca partenerul lui să poată filma.

Totul se întâmplă repede, de parcă toate acele ceasuri de aşteptare s-ar fi concentrat în acel singur moment. Copilul, tremurând şi plângând, păşi pragul. Un bărbat cu privire sălbatică veni în fugă spre ieşire, scoţând strigăte de disperare. Rafala de gloanţe din interiorul restaurantului îl împinse pe

om înainte. Finn îl văzu pe Jenner trăgând fetiţa la o parte chiar în clipa în care Johnson venea spre uşă clătinându-se. Glonţul îl nimeri drept în frunte.

— Oh, Doamne, spuse tot timpul Curt continuând să ţină camera pe umăr. Doamne, oh, Doamne!

Finn doar clătină din cap. Senzaţia de fierbinţeală din braţul stâng îl făcu să-şi coboare privirea curios, încruntat, atinse gaura din mânecă şi îşi retrase degetele pline de sânge.

— La naiba, murmură el. Am luat geaca asta de la Milano.

— Fir-ar să fie, Riley, spuse Curt făcând ochii mari. Fir-ar să fie. Eşti rănit.

— Da, spuse el fără să simtă încă niciun pic de durere, doar o supărare surdă. Şi pielea nu se mai poate repara.

Luni, imediat după înregistrarea emisiunii de dimineaţă, Deanna stătea în mijlocul biroului, cu privirea aţintită asupra televizorului. I se părea incredibil că îi auzea vocea lui Finn relatând amănuntele acelea în cadrul unei ediţii speciale. Văzu scena la fel ca el, geamul spart, trupul însângerat. Camera se mişcă uşor în clipa în care trase lunetistul. Inima îi tresări când auzi zgomotul rafalei de gloanţe.

În tot acel timp, glasul lui Finn rămase calm, conţinând doar

o umbră de furie pe care ea ştia că telespectatorii nu aveau să o sesizeze. Privi, cu pumnul apăsat pe inimă, cum camera îşi îndreaptă obiectivul spre copilul care plângea în braţele unui bărbat răvăşit cu părul cărunt.

— Deanna, spuse Jeff din prag, după care înaintă spre ea.

— E oribil, murmură ea. Incredibil. Dacă omul ăla n-ar fi intrat în panică şi n-ar fi fugit aşa, poate că ar fi ieşit altfel. Fetiţa ar fi putut nimeri în calea gloanţelor. Şi Finn…

— E teafăr. Hei, e jos. Şi-a reluat activitatea.

— Şi-a reluat activitatea.

— Deanna, zise el din nou punându-i o mână pe umăr. Ştiu că trebuie să-ţi fie greu. Nu numai că ştii că s-a-ntâmplat, dar să mai şi vezi.

Se duse şi închise televizorul.

— Dar e teafăr.

— A fost împuşcat, zise ea întorcând spatele ecranului gol şi făcând eforturi teribile pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Şi eu eram în Indiana. Nici nu poţi să-ţi închipui cât de oribil a fost când Tim a intrat în sala de bal şi mi-a spus că a văzut totul la televizorul din limuzină. Iar eu nu puteam să fac nimic. N-am putut să fiu acolo când l-au dus la spital.

— Dacă te deranjează atât de mult şi dacă i-ai cere-o, poate că ar obţine o slujbă de birou.

Pentru prima oară în dimineaţa aceea, ea îi aruncă un zâmbet natural.

— Lucrurile nu merg aşa. Şi nici n-aş vrea asta. Ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, zise ea strângându-i mâna scurt înainte să se aşeze la birou. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— Hei, doar pentru asta mă aflu aici.

— Toată lumea va lucra până târziu în seara asta, spuse Angela în timpul unei şedinţe de personal de urgenţă. Nu pleacă nimeni până nu terminăm. Vreau o listă. Trei din acest grup de supremaţişti albi, trei din NAACP. Vreau radicali, spuse ea stând la birou şi bătând cu degetele în suprafaţa acestuia. Aveţi grijă ca fiecare parte să primească cel puţin o duzină de bilete, astfel încât să fie majoritari în rândul spectatorilor. Vreau să fie gălăgie.

Îndreptă degetul spre cercetătorul principal.

— Avem câteva statistici aici în New York. Aduceţi-mi nişte rude.

— S-ar putea ca unii să nu fie prea uşor de convins.

— Atunci,. Plătiţi-i, se răsti ea. Banii schimbă întotdeauna

lucrurile. Şi vreau o bandă, cât mai expresivă, de la întruniri. Nişte martori la delicte pe motive rasiale ar fi şi mai buni. Promiteţi-le că le vom proteja identităţile. Promiteţi-le orice, numai aduceţi-i.

Când tăcu, Dan făcu un semn din cap care însemna încheierea şedinţei. Aşteptă până când uşa se închise în urma lor.

— Să ştii că s-ar putea să fie un teren periculos, Angela.

— Parcă ai fi Lew.

— Nu te sfătuiesc să n-o faci. Îţi sugerez doar să ai grijă să nu fii prinsă între focuri.

— Ştiu foarte bine ce fac.

Văzuse reportajul lui Finn, la fel ca oricare alt american care poseda un televizor. Acum avea să-i întreacă şi pe el şi pe Deanna.

— Ne trebuie ceva tare şi momentul e cât se poate de bun. Ţara dezbate aprins problema raselor şi oraşul e întors cu susul în jos.

— Doar nu te îngrijorează Deanna Reynolds, spuse el zâmbind şi ştiind că trebuia să împiedice accesul de furie pe care îl vedea formându-se în ochii ei.

— Se caţără pe spinarea mea, nu?

— O să alunece, zise el luându-i mâinile într-ale lui. N-ai nevoie decât de mai multă publicitate. Ceva care să atragă atenţia publicului asupra ta, adăugă el ridicându-i mâna şi admirând felul cum razele soarelui făceau să sclipească diamantele ceasului ei. Şi am o idee.

— Ar fi bine să fie bună.

— E mai mult decât bună, e inspirată, zise el sărutându-i mâna şi privind-o pe deasupra încheieturii degetelor. Publicului american îi mai place să audă de ceva în afară de locuri de muncă, sex şi violenţă. De căsătorii, spuse el, ridicând-o încet în picioare. Căsătorii senzaţionale, cu mulţi invitaţi celebri. Căsătoreşte-te cu mine, Angela, spuse el. Nu numai că te voi face fericită, dar voi avea grijă ca fotografia ta să apară în fiecare ziar şi revistă din ţară.

Bătăile inimii ei se înteţiră.

— Şi ce va ieşi din asta, Dan?

— Tu, zise el şi, ghicindu-i foarte bine gândurile, îşi lăsă capul în jos pentru a o săruta. Nu te vreau decât pe tine.

În cea de-a doua duminică din iunie, Angela îmbrăcă o rochie Vera Wang din mătase de un roz sidefat pe care erau

cusute perle mici. Decolteul îi scotea în evidenţă sânii rotunzi, iar fusta înfoiată şi largă îi accentua talia subţire. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi şi un văl scurt şi purta un buchet de orhidee albe.

Ceremonia avu loc în casa pe care o cumpărase în Connecticut şi lista invitaţilor cuprindea foarte multe nume celebre. Unii erau încântaţi să se afle acolo, atraşi fie de sentimente, fie de gândul de a-şi vedea numele şi fotografiile incluse în comunicate de presă. Alţii veniseră deoarece era mai uşor să accepte decât să înfrunte mai târziu furia Angelei.

Cadourile superbe se aflau îngrămădite în salonul spaţios şi, sub pază, puteau fi văzute de câţiva membri ai presei, atent selectaţi. Dacă nu le vedea nimeni, îşi spuse Angela, aveau să existe îndoieli cu privire la cât de mult era iubită.

Petrecerea se dădu în grădina de trandafiri, unde o fântână cu şampanie bolborosea şi porumbei albi gângureau.

Când pe deasupra roiau necontenit elicoptere pline de fotoreporteri, ea ştiu că evenimentul era un adevărat succes.

La fel ca orice mireasă, radia. Diamantul de cinci carate de pe mâna ei stângă sclipea în soare când făcea fotografii împreună cu Dan.

Le spuse reporterilor, cu regret, că mama ei, singura ei rudă în viaţă, era prea bolnavă pentru a lua parte. În realitate, era ascunsă într-o clinică particulară, stingându-se din viaţă încetul cu încetul.

Kate Lowell, arătând tânără şi proaspătă într-o rochie de vară largă, o sărută pe Angela pe obraz de dragul camerelor. Părul lung şi roşcat îi curgea pe spatele gol, asemeni cuprului topit peste nişte piersici sărutate de soare. Avea un chip venerat de camere, cu pometi înalţi, buze pline şi ochi imenşi, aurii. Imaginea era completată de un trup superb format, picioare splendide şi un râs minunat, molipsitor.

Kate Lowell ar fi putut să devină o stea numai datorită superbelor ei calităţi fizice. Bineînţeles că apăruse şi în nenumărate reclame. Dar mai avea ceva: talent şi farmec din belşug. Şi ambiţie care le lega.

Îl fermecă pe fotograf aruncându-i un zâmbet uluitor, după care întoarse celălalt obraz pentru Angela.

— Te urăsc cumplit, îi şopti ea.

— Ştiu, draga mea, zise Angela şi, radiind, o luă pe după mijloc, înfigându-şi degetele fără milă în carnea ei, în timp ce întorcea spre aparatul de fotografiat partea cea mai bună.

Zâmbeşte frumos acum, arată pentru ce eşti numărul unu în rândul actriţelor.

Kate o făcu, iar zâmbetul ei ar fi putut topi imediat oţelul.

— Cât de mult aş vrea să te văd moartă.

— La fel ca atâţia alţii, spuse ea luând-o de braţ şi depărtându-se împreună, ca două prietene care furau un moment de linişte. E adevărat că tu şi Rob Winters vă gândiţi la nişte scenarii pentru filme de televiziune?

— Nu fac niciun comentariu.

— Hai, draga mea. N-am căzut de acord să ne ajutăm reciproc?

— Aş vrea să-ţi scot ochii.

Dar ştia că nu putea. Erau prea multe în joc pentru a face acest lucru. Totuşi, existau şi alte arme. Înclinându-şi capul, îi studie chipul.

— Excelentă operaţie, apropo. Aproape că nici nu se observă, zise ea şi zâmbetul îi fu sincer când Angela începu să clocotească de furie. Nu-ţi fie teamă, „draga mea”, o să fie secretul nostru. În definitiv, o fată trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a menţine iluzia de tinereţe. Mai ales când e măritată cu un bărbat mai tânăr.

În dosul vălului scurt, ochii Angelei erau reci ca marmura. Era ziua ei, pentru Dumnezeu. A ei. Nimic şi nimeni nu avea să i-o strice.

— Mi-a picat în mână un scenariu, Kate, scumpo. Cred că o să-l găseşti fascinant. Şi mai cred că o să-i stârneşti şi lui Rob interesul. Voi doi sunteţi prieteni de ani de zile şi ar fi un gest prietenesc dacă l-ai convinge, în definitiv, nu prea mai are mult timp ca să stea să aleagă, nu?

— Căţea ce eşti.

Angela izbucni într-un râs melodios. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să vadă zâmbetul îngâmfat al lui Kate stingându-se.

— Necazul cu actorii e că au nevoie de cineva care să le scrie dialogurile inteligente. O să primeşti scenariul până luni, draga mea. Aş considera-o o adevărată favoare dacă l-ai citi repede.

— M-am săturat de favorurile tale, Angela. Alţii le-ar spune şantaj.

— Eu nu sunt „alţii”. E vorba doar de faptul că eu deţin o anumită informaţie pe care sunt mai mult decât bucuroasă să o păstrez pentru mine însămi. O favoare pe care ţi-o fac ţie,

draga mea. Şi în schimb, tu îmi faci alta. Asta se numeşte cooperare.

— Într-o bună zi, tot cooperând aşa o să ajungi direct în iad.

— Astea sunt afacerile, spuse Angela şi, oftând, o bătu uşor pe obrajii îmbujoraţi. Eşti de suficient de multă vreme în branşa asta ca să ştii că nu trebuie să pui totul la suflet. O să discutăm condiţiile când mă-ntorc din luna de miere. Acum te rog să mă scuzi, dar nu pot să-mi neglijez invitaţii.

Deşi imaginaţia lui Kate nu se extindea şi în domeniul cuvintelor, aceasta nu avea deloc probleme cu închipuirile. În timp ce Angela se depărta, Kate văzu acea mătase roz pătată de sânge.

— Într-o bună zi, opt

ș

i ea, rupând un trandafir şi zdrobindu-

l în mână. Într-o bună zi, cineva o să aibă curajul s-o facă.

— Arată minunat, spuse Deanna stând tolănită pe canapea în cabană şi studiind coperta revistei People. Radioasă.

Finn îşi adună forţele ca să arunce o privire. Reuşiseră în sfârşit să plece trei zile, împreună. Dacă telefonul nu suna, faxul nu piuia şi lumea nu se prăbuşea în următoarele douăzeci

şi patru de ore, aveau să izbutească.

— Seamănă cu un tort de nuntă artificial. Toată numai glazură falsă pe ceva ce nu poate fi mâncat.

— Răutatea îţi astupă vederea.

— Şi ţie ar trebui să ţi se-ntâmple la fel.

— Nu trebuie s-o simpatizez ca să recunosc că e frumoasă. Şi pare fericită, cu adevărat fericită. Poate că, odată cu căsătoria, o să se mai îmbuneze.

El pufni dispreţuitor.

— Ţinând cont de faptul că acest lucru se-ntâmplă pentru a treia oară, e cam îndoielnic.

— Nu şi dacă el e omul potrivit. Nu-i doresc ghinion nici pe plan personal, nici profesional, spuse ea privindu-l pe deasupra revistei. Vreau s-o înving pe merit.

— O învingi.

— La Chicago şi încă în câteva oraşe. Dar nunta asta o să schimbe lucrurile cel puţin pentru ceva vreme. De ce crezi c-a făcut-o?

— Haide, Finn, fii serios. O femeie nu se mărită doar ca să-i apară fotografia pe câteva reviste.

— Kansas, spuse el şi, uluit că putea fi atât de naivă, îi luă

revista din mână. Când începi să aluneci pe scară, te agăţi de orice frânghie pe care o ai la îndemână.

— Cred că e o metaforă combinată.

— Crezi c-a făcut-o din dragoste? zise el şi, râzând, aruncă revista în partea cealaltă a încăperii, iar Angela, fericita mireasă, ateriză cu faţa în jos. Se bucură de şase săptămâni de publicitate gratuită de când zvonul legat de logodna ei secretă s-a scurs în chip misterios.

— Se poate să se fi scurs, spuse ea împungându-l în joacă. Şi, chiar dacă a lansat zvonul intenţionat, asta tot n-ar schimba lucrurile cu nimic. E o femeie frumoasă şi plină de viaţă care s-a îndrăgostit de un bărbat superb şi atrăgător.

— Superb? întrebă Finn apucând-o de gleznă. Crezi că e superb?

— Da, e…

Ţipă când el o gâdilă în talpă.

— Termină.

— Şi atrăgător?

— Sexy.

— Deci, ca să-mi salvez onoarea, trebuie să-ţi şterg din minte numele lui Dan şi nu mai ştiu dum.

— Dan Gardner, spuse ea înţepată. Şi nu ştiu dacă poţi.

Adică, e atât de elegant, atât de cizelat, atât de… zise ea şi se prefăcu că se înfioară. Atât de romantic.

— O să-ţi arăt opusul.

Cu o singură mişcare, îi descheie bluza de bumbac făcându-i nasturii să zboare în toate părţile.

— Finn! exclamă ea între şoc şi amuzament şi dădu să-i împingă mâna la o parte, dar protestele însoţite de râs încetară când el îşi lipi gura de sânul ei.

Căldură instantanee. Dorinţă instantanee. Ţâşniră prin ea ca o lumină orbitoare. Mâinile care îi apăsaseră umerii în joacă se strânseră ca nişte menghine iar unghiile scurte şi îngrijite se înfipseră în carnea lui. Inima ei îşi pierdu ritmul, începând să gonească nebuneşte.

Mâinile lui dădeau la o parte deja ce mai rămăsese din bluză, după care alunecară pe piele pentru a excita şi a cere. Soarele puternic de vară pătrundea pe ferestre, învăluind-o într-o lumină albă şi fierbinte. Pielea ei era umedă din această cauză, ca şi datorită atingerii lui brutale şi nerăbdătoare. În timp ce îşi lăsa gura să se delecteze cu ea, el îşi strecură mâna pe sub pantalonii ei scurţi şi largi şi o făcu să ajungă la un

orgasm iute şi violent.

— Din nou, spuse el şi, înnebunit, îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i ţipătul şi împingând-o din ce în ce mai sus.

Aşa o voia. Atât de adesea era mulţumit să se ia reciproc încet, savurând fiecare mişcare în acea călătorie lungă şi leneşă spre împlinire, li plăcea nespus de mult cum trupul îi devenea sinuos şi moale şi cum plăcerile lui se formau una după alta.

Acum, însă, dorea o călătorie rapidă şi fierbinte, nebunia unui sex rapid şi urgent. Voia să o posede, să-i simtă trupul cutremurându-se sub al lui până când el se afunda adânc.

Trase de hainele ei, în timp ce ea făcea acelaşi lucru cu ale lui. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe piele, gura plimbându-se lacomă peste trupul lui şi auzea sunetele de plăcere-disperată care îi ieşeau din gâtlej.

El se mişcă, apucând-o de şolduri şi ridicând-o, aşa încât muşchii braţelor îi tremurară. Apoi se adăposti în ea. Strigătele lor de triumf sfâşiară aerul sufocant.

Cu capul dat pe spate şi cu trupul lucind de sudoare, ea îl primi şi mai adânc, purtându-l aşa cum o purta el. Fără milă, neîncetat. Îi apucă mâinile, conducându-i-le peste trupul ei

umed şi îndemnându-l să ceară mai mult în timp ce inima se afla în propria ei cursă nebunească.

Momentul orgasmului sosi, umplându-i trupul de dureri superbe de nedescris. Aerul era sufocant şi îi ardea plămânii. Oftă pentru a-l da afară, oftă pentru a-l trage înapoi.

Li simţi trupul explodând şi aruncând-o peste acea ultimă culme. La fel ca şi ceara care se topea la soare, ea alunecă uşor şi deveni inertă.

— Bănuiesc că mi-am apărat onoarea, murmură el, iar ea râse strangulat.

— N-am ştiut… Doamne nici nu pot să mai respir. N-am ştiut că primesc o asemenea răsplată… dacă- iţ zgândăr orgoliul.

— Relaxată?

Ea oftă.

— Foarte.

— Fericită?

— Absolut.

— Atunci, probabil că e momentul potrivit ca să te rog să te gândeşti la ceva.

— Hmm. Nu cred că pot să gândesc în clipa asta.

— Bagă la cap, spuse el masându-i spatele uşor.

Lasă ideea să coacă o vreme.

— La ce ar trebui să mă gândesc?

— La a te căsători cu mine.

El sări în sus.

— Să mă căsătoresc cu tine?

- A te arăta şocată e un alt mod de a-mi zgândări orgoliul?

- Nu, spuse ea şi, stupefiată, îşi lipi mâna de obraz.

Doamne, Finn, sigur te pricepi să arunci de pe stânga.

— Vorbim despre baseball mai târziu, din moment ce *Cubs* sunt la pământ.

Ai naibii nervi, îşi spuse el când i se strânse stomacul. Era ridicol să simtă acele simptome de panică, dar nu şi-o închipuia decât spunând „nu”. Categoric nu.

I se întâmpla pentru prima oară în viaţă să vrea ceva şi pe cineva pe care era sigur că le putea avea.

— N-ar trebui să fii atât de surprinsă, Deanna. Suntem împreună de mai bine de un an.

— Da, dar… nici măcar n-am rezolvat încă problema locuitului împreună.

— Unul din punctele mele tari. Strategia mea de a te face să

locuieşti cu mine şi apoi de a te aduce la căsătorie, nu era bună.

— Strategia ta?

Pe el nu-l deranjă tonul vocii ei, căci se potrivea cu al său.

— Kansas, singurul mod în care te pot manevra e ca o partidă de şah. Trebuie să gândesc cu o jumătate de duzină de mişcări în avans şi te înving.

— Nu cred că-mi place comparaţia.

— E foarte bună, spuse el ciupindu-i uşor bărbia. Îţi petreci atâta timp gândind, încercând să eviţi să faci vreo mişcare greşită. Trebuie să-ţi dau un imbold.

— Asta vrea să fie cererea de mai înainte? întrebă ea dându-i mâna la o parte. Un imbold?

— O să-i spunem mai degrabă o împunsătură, din moment ce sunt dispus să te las să te mai gândeşti.

— Câtă generozitate din partea ta! exclamă ea printre dinţi.

— De fapt, ne las timp amândurora, continuă el. Nu pot spune că sunt ferm hotărât eu însumi.

Ea clipi nedumerită.

— Poftim?

Era ceva inspirat, îşi dădu el seama. Absolut inspirat. Jocul

de-a orgoliul, zgândăritul orgoliului putea fi jucat în doi.

— Venim din două părţi opuse în povestea asta. Tu eşti dintr-o familie mare şi fericită, cu toate acele tradiţii unde „până ce moartea ne va despărţi înseamnă ceva. Pentru mine, căsătoria a însemnat mereu până ce divorţul ne va despărţi.

Furioasă, ea îşi luă bluza, înjură şi apoi o aruncă din nou.

— Pentru un individ atât de cinic, mă şi mir că te gândeşti la aşa ceva.

— Nu sunt cinic, ci realist. Căsătoria a început să semene cu ziarele. Le arunci când le termini de citit, şi nu foarte multă lume se apucă să le recicleze.

— Atunci, care e problema? întrebă ea punându-şi pantalonii scurţi.

— Sunt îndrăgostit de tine, spuse el încet şi simplu, împiedicând-o să iasă din cameră ca o furtună. Aş vrea să mă gândesc la ideea de a începe o viaţă alături de tine, de a avea copii, de a da o şansă tradiţiei.

Vorbele lui îi stinseră furia.

— Naiba să te ia, Finn, zise ea neputincioasă, iar el îi zâmbi.

— Atunci, înseamnă că o să te mai gândeşti.

Capitolul 20

Dan Gardner nu se căsătorise cu Angela pentru bani. Nu în totalitate. Unii erau suficient de răi pentru a crede că o făcuse, chiar pentru a spune că o făcuse. În primele câteva săptămâni ale căsniciei lor se făcură nenumărate speculaţii în presa de scandal atât despre acest lucru cât şi despre diferenţa de vârstă: zece ani aproape bătuţi pe muchie. Ca ferm încrezător în publicitate, Dan însuşi strecurase acele articole.

Dar mai erau şi alte motive pentru care se însurase cu ea. Îi admira talentul. Îi înţelegea defectele şi, cel mai important lucru pentru el, ştia cum să le exploateze. El fusese cel care, sesizându-i nesiguranţa şi suspiciunile, insistase să semneze un acord prenupţial. Divorţul nu i-ar fi adus niciun avantaj.

Dar Dan nu se gândea la divorţ, doar dacă nu cumva avea ceva de câştigat de pe urma acestuia. El fusese cel care, cunoscându-i slăbiciunea pentru romantism şi nevoia de a se afla în centrul iubirii, aranjase cine cu lumânări pentru două persoane şi weekend-uri liniştite la ţară. Când ea avea nevoie de mai multă atenţie decât îi putea oferi, el aranjă şi acest lucru. Când Angela deveni din ce în ce mai obsedată de cotele de popularitate care erau în scădere, el se ocupă de câteva din proiectele companiei A.P. Productions şi făcu să le crească

profiturile.

Poate că nu se însurase cu ea pentru banii ei, dar avea intenţia să se bucure de ei.

— Uită-te la asta! spuse Angela aruncând revista 7V Guide în partea cealaltă a încăperii şi aceasta ateriză cu fotografia Deannei în sus. Doar uită-te! Noua prinţesă a emisiunilor de zi, pe dracu'.

Capotul de mătase flutura în urma ei ca o pânză când se plimba furioasă prin cameră.

— Caldă şi accesibilă, sexy şi inteligentă. S-au ploconit în faţa ei, Dan. Fir-ar să fie, i-au acordat coperta şi două pagini întregi.

— Nu lăsa să te îngrijoreze asta.

Pentru că stăteau acasă în seara aceea, Dan îi umplu un pahar cu şampanie. Ea nu voia să simtă nevoia să bea, dar nu avea chef să se împotrivească acelei dorinţe.

— Ai văzut cotele, în ultimele trei săptămâni a avut douăzeci de procente.

— Iar tu ai încheiat anul pe primul loc, îi aminti el.

— Acum suntem în alt an, zise ea pe un ton răstit. Trecutul nu contează.

Bău cu poftă, după care îşi apăsă tocul papucului de puf în ochiul stâng al Deannei.

— Nu mai eşti atât de drăguţă acum, nu?

Plină de invidie, dădu cu piciorul în revistă.

— Orice aş face, ea tot continuă să urce. Acum îmi fură şi publicitatea, zise ea şi, după ce goli paharul, i-l întinse lui Dan.

— Angela’s nu e singurul tău proiect, spuse el, umplându-i paharul. Ai ediţiile speciale, AP. Productions. Interesele tale şi impactul tău sunt mult mai diverse decât ale ei.

O văzu gândindu-se în timp ce bea.

— Ea nu are decât o singură notă, Angela. O cântă bine, dar nu-i decât una.

Cuvintele acelea îi mai potoliră bătăile inimii.

— Întotdeauna a fost limitată, cu orarele ei precise şi cu fişele ei.

Dar când furia îi dispăru, în locul ei luă naştere disperarea.

— Nu vreau să mă-nlături, Dan, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi când înghiţi şampania. Nu cred că aş suporta. Tocmai din partea ei.

— Faci din asta ceva prea personal, zise el şi îi umplu

paharul din nou, ştiind că, după al treilea pahar, era la fel de maleabilă ca un copil cu burta plină.

— Este ceva personal, spuse ea şi lacrimile se revărsară, dar îl lăsă pe Dan să o conducă spre canapea.

Se ghemui în braţele lui, simţind o uşoară mulţumire dar şi tulburare. La fel se simţea şi când se cuibărea în braţele tatălui ei, rareori, când acesta se afla acasă şi era treaz.

— Vrea să-mi facă rău, Dan. Ea şi cu ticălosul ăla de Loren Bach. Ar face orice ca să mă distrugă.

— Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău, spuse el ducându-i paharul la buze ca o mamă care îşi îndeamnă copilul să înghită un medicament.

— Ei ştiu că sunt cea mai bună.

— Bineînţeles că ştiu.

Nevoia ei de sprijin îl excită. Atâta timp cât ea era pradă acelei stări, el deţinea controlul. Punându-i paharul la o parte, îi desfăcu capotul şi îi sărută uşor sânii.

— Lasă totul în seama mea, murmură el. Mă ocup eu.

— Discuţiile cu partenerul dumneavoastră sfârşesc ca nişte zone de conflict, cu acuzaţii şi farfurii azvârlite? Cum să lupţi cinstit, mâine la Ora Deannei.

— Bine, Dee, avem nevoie de nişte reclame pentru filiale.

Ea îşi dădu ochii peste cap când îl auzi pe regizorul secund, dar se uită pe fişe.

R Bine, hai să le facem.

În ora care urmă, înregistrară reclame pentru filialele din ţară, o muncă cel puţin plictisitoare, dar pe care accepta întotdeauna să o facă.

Când termină, Fran apăru în platou cu o sticlă de Pepsi rece. Se legăna uşor, fiind serios însărcinată cu cel de-al doilea copil.

— Preţul celebrităţii, spuse ea.

— Pot să-l plătesc, zise Deanna recunoscătoare şi luă o înghiţitură din lichidul rece. Nu ţi-am zis să pleci acasă devreme?

— Nu ţi-am zis că mă simt bine? Mai am trei săptămâni. A

— Încă trei săptămâni şi n-o să mai poţi intra pe uşă.

— Fără glume în legătură cu greutatea, zise Fran şi cu fărâma de demnitate pe care putu să o adune, intră în lift legănându-se şi apăsă pe butonul etajului şaisprezece. Abia aştept să-ţi vină rândul. Dacă ai accepta să te măriţi cu Finn, ai putea să-ţi întemeiezi şi tu o familie. Ai putea să simţi şi tu

bucuriile unei mame. Picioare umflate, indigestie şi celebra băşică a udului sensibilă.

— Faci să pară foarte atrăgător.

— Necazul, motivul pentru care mă apropii din nou de dimensiunea unei mici planete e că este, într-adevăr, atrăgător, spuse ea şi îşi apăsă burta într-o parte, când copilul – poreclit iarăşi Marele Ed – lovi cu putere. Nimic nu se compară cu asta, murmură ea şi uşile se deschiseră. Deci, te măriţi cu tipul sau nu?

— Mă mai gândesc.

— Te gândeşti de săptămâni întregi, spuse Fran ducându-şi mâna la şira spinării când intrară în biroul Deannei.

— Şi el se gândeşte. Iar lucrurile sunt complicate în momentul ăsta.

— Lucrurile sunt complicate mereu. Cei care aşteaptă momentul perfect de obicei mor mai întâi.

— Un gând foarte liniştitor.

— N-aş vrea să te presez.

— Nu? întrebă Deanna zâmbind din nou.

— Te îmboldesc, scumpo, nu te presez. Ce-i asta? întrebă Fran apoi luând singurul trandafir alb de pe biroul Deannei.

Elegant, zise ea, mirosindu-l. Romantic. Dulce, continuă ea şi aruncă o privire plicului alb de pe sugativă. Finn?

Nu, îşi spuse Deanna, simţind fiori reci. Nu era Finn. Făcu un efort să fie degajată şi luă corespondenţa pe care Cassie o dactilografiase.

— S-ar putea.

— Nu deschizi plicul?

— Mai târziu. Vreau să mă conving că scrisorile astea vor fi expediate până la sfârşitul programului.

— Doamne, dar eşti teribilă, Dee. Dacă mi-ar trimite cineva un singur trandafir m-aş topi toată.

— Am treabă.

Fran îşi ridică brusc capul când auzi acea schimbare de ton.

— Văd. Plec imediat.

— Iartă-mă, spuse Deanna atunci. Zău, Fran, n-am vrut să mă răstesc. Presupun că sunt puţin cam încordată. Se apropie povestea cu premiul *Emmy* pentru emisiunile din timpul zilei. Articolul ăla stupid despre relaţia mea secretă cu Loren Bach a apărut săptămâna trecută.

— Ah, scumpo, doar nu te laşi. Doborâtă de chestia asta. Cred că lui Loren puţin i-a păsat.

— El poate să-şi permită. Nu despre el s-a creat impresia că a trecut din pat în pat pentru treizeci de procente.

— Nimeni nu crede asemenea lucruri, spuse ea şi oftă când văzu expresia de pe chipul Deannei. Ei bine, nimeni care are un coeficient de inteligenţă format din trei cifre. Cât despre Emmy, nici în privinţa asta n-ai de ce să-ţi faci griji. O să câştigi.

Deanna râse, ridică din umeri şi îi făcu semn să iasă.

— Pleacă de-aici şi du-te acasă, de data asta. E aproape cinci, oricum.

— M-ai convins, spuse Fran punând trandafirul pe birou, fără să observe tresărirea instinctivă a Deannei. Pe mâine.

— Bine.

Rămânând singură, Deanna întinse o mână şovăitoare spre plic, după care luă cuţitul de tăiat hârtie cu mâner de abanos şi îl deschise.

DEANNA, AŞ FACE ORICE PENTRU TINE.

NUMAI DACĂ TE-AI UITA LA MINE, DACĂ TE-AI UITA CU ADEVĂRAT.

ŢI-AŞ DĂRUI ORICE, TOTUL

AM AŞTEPTAT ATÂTA VREME.

Începea să creadă că acela care scria era chiar serios. Vârî hârtia la ioc în plic şi deschise sertarul pentru a-l pune peste teancul de mesaje identice care creştea mereu. Hotărâtă să rezolve problema dând dovadă de spirit practic, luă trandafirul şi îi studie petalele, de parcă ele i-ar fi putut oferi vreun indiciu în legătură cu identitatea celui care ÎI trimisese.

Obsesie. Un cuvânt înspăimântător, îşi spuse ea, şi, totuşi, unele obsesii erau destul de inofensive. Cu toate acestea floarea era ceva nou. Nu mai fuseseră daruri până atunci, doar mesajele scrise cu roşu. Sigur, un trandafir era un simbol al afecţiunii şi al stimei, parfumat şi frumos. Totuşi, ţepii de pe tija subţire puteau face să ţâşnească sângele.

Acum chiar că se gândea la aiureli, îşi spuse ea. Se ridică şi umplu cu apă un pahar în care puse trandafirul. Nu suporta să vadă o floare frumoasă ofilindu-se şi murind. Îl puse pe măsuţa de cafea înainte de a se întoarce la birou.

În următoarele douăzeci de minute, semnă corespondenţa.

Încă avea stiloul în mână când sună interfonul.

— Da, Cassie.

— Finn Riley pe linia doi.

— Mulţumesc. Am terminat cu scrisorile. Poţi să le

expediezi când te duci spre casă?

— Bineînţeles.

— Finn? Eşti jos? îmi pare rău, am avut câteva probleme aici şi am rămas în urmă cu treaba, spuse ea şi, când se uită la ceas, se strâmbă. N-o să reuşesc să ajung la cină la şapte.

— E tocmai bine, pentru că şi eu sunt prins la o şedinţă în partea cealaltă a oraşului. Se pare că nici eu n-o să ajung.

— Atunci anulez rezervarea. Mâncăm mai târziu, spuse ea uitându-se la Cassie, care lua scrisorile de pe birou.

Cassie, anulează-mi rezervarea de la ora şapte, te rog.

— În regulă. Mai vrei să fac ceva înainte să plec?

— Nu, mulţumesc. Pe mâine. Finn?

— Sunt tot aici.

— Am câteva benzi de vizionat. Ce-ar fi să treci pe-aici să mă iei când te duci spre casă? O să-i dau drumul şoferului.

— Cred că asta o să se-ntâmple pe la opt, poate chiar mai târziu.

— Mai târziu e şi mai bine. O să am nevoie de cel puţin trei ore ca să termin treaba. Lucrez mai bine după ce pleacă toată lumea. O să gust din proviziile lui Fran până vii tu.

— Dacă n-o să pot să ajung, o să te anunţ.

— O să fiu aici. Pa.

Deanna puse receptorul la loc, după care se roti cu scaunul pentru a se uita pe fereastră.

Îşi imagină cum se goleau clădirile, cum se aglomerau şoselele. Ajungând acasă, oamenii ascultau ştirile de seară şi se gândeau la cină.

Dacă se căsătorea cu Finn, aveau să meargă amândoi acasă.

Acasă la ei, nu la el sau la ea.

Dacă se căsătorea cu Finn… Deanna se jucă cu brăţara pe care o purta în permanenţă, aceasta fiind pentru ea un talisman, aşa cum era cruciuliţa pentru Finn. Ar fi făcut o promisiune pentru vecie, dacă se căsătorea cu el.

Credea în ţinerea promisiunilor.

Aveau să înceapă să se gândească la întemeierea unei familii.

Credea foarte mult în familie.

Şi avea să fie nevoită să găsească diverse modalităţi, bune, solide şi inteligente pentru a face în aşa fel ca totul să meargă.

Să echilibreze toate elementele.

Aceasta o împiedica.

Nu era sigură că ar putea face totul să meargă.

Nu era nicio grabă, îşi amintea ea. Şi, în clipa aceea, prioritatea ei trebuia să fie urcarea următoarei trepte a scării. Încercând una din metodele de reducere a stresului pe care le aflase de la un invitat pe care îl avusese în emisiune, închise ochii şi trase aer în piept de câteva ori. Trebuia să-şi imagineze o uşă închisă şi simplă. Când era gata, trebuia să o deschidă şi să păşească în mijlocul unei scene pe care o găsea liniştitoare şi plăcută.

Ca întotdeauna, deschise uşa repede, prea repede, nerăbdătoare să vadă ce era în partea cealaltă.

Veranda cabanei lui Finn. Primăvara. Fluturi zburau în jurul tufelor înflorite şi pământul se vedea proaspăt printre pietre. Auzea zumzetul adormitor al albinelor care roiau în jurul azaleelor pe care ea îl ajutase să le planteze. Cerul era perfect senin, aşa cum se întâmpla mereu în vise.

Oftă, extrem de mulţumită. Se auzea muzică. Un şuvoi de viori ale căror acorduri pătrundeau prin fereastra deschisă din spatele ei.

Apoi, ea stătea întinsă pe pajiştea aceea moale şi înflorită, ridicând braţele spre Finn. Soarele strălucea în jurul părului lui, aruncându-i umbre pe faţă şi adâncindu-i ochii până când

aceştia deveniră atât de albaştri încât ea avu senzaţia că s-ar fi putut îneca în ei. Ar fi vrut. El o îmbrăţişa, grupul fiindu-i cald şi tare, gura sigură şi pricepută. Îşi simţea propriul trup încordându-se plin de dorinţă şi pielea îi zumzăia de încântare. Se mişcau împreună, încet, fluid, la fel de graţioşi ca nişte balerini cu cerul albastru deasupra capetelor şi bâzâitul albinelor zvâcnind ca un puls.

Îşi auzi numele, o şoaptă care răzbătu prin muzica din visul ei. Zâmbi şi deschise ochii pentru a-l privi.

Dar nu era Finn.

Norii astupaseră soarele, întunecând cerul aşa încât ea nu-i putea vedea chipul. Dar nu era Finn. Chiar în clipa în care îşi simţi trupul încordându-se, el îi rosti numele din nou.

— Mă gândesc la tine. Mereu.

Ea se scutură pentru a se dezmetici, pielea îi era umedă şi inima îi bătea cu putere. Cu un gest automat de apărare, îşi încrucişă braţele strâns pentru a alunga acel fior rece ca gheaţa. La naiba cu meditaţia, îşi spuse ea, făcând eforturi de a scăpa şi de ultimele rămăşiţe ale visului. Încercă să râdă de sine, dar sunetul ieşi mai degrabă ca un suspin.

Sunt ameţită, îşi spuse ea. Puţin ameţită din cauza acelei

pauze neprogramate. Dar făcu ochii îngrozitor de mari când se uită la ceas. Dormise mai mult de o oră.

O pierdere de timp ridicolă, îşi spuse ea şi se ridică de pe scaun pentru a se dezmorţi.

— Lucrează, îşi spuse ea cu fermitate şi dădu să-şi scoată jacheta în timp ce se întorcea la birou.

Erau trandafiri. Doi boboci perfecţi ţâşneau din paharul cu apă în mijlocul biroului. Nevenindu-i să creadă, înaintă şi aruncă o privire spre locul unde aşezase floarea mai devreme. Nu mai era acolo. Nu mai era acolo, îşi spuse ea uluită, pentru că acum era pe biroul ei, alături de un alt fir.

Îşi frecă podul palmei de stern, uitându-se la trandafiri. O fi făcut-o Cassie, îşi spuse ea. Sau Simon, sau Jeff, sau Margaret… Oricine din cei care lucraseră până târziu. Vreunul din ei găsise cel de-al doilea trandafir pe undeva şi îl adusese, punându-l lângă celălalt. Văzând-o dormind, persoana respectivă le lăsase, pur şi simplu, pe birou.

Văzând-o dormind. O trecu un fior, înmuindu-i picioarele. Dormise. Singură. Lipsită de apărare. Când se sprijini moale de braţul scaunului, văzu caseta de pe sugativă. Îşi dădu seama imediat că nu era ca acelea pe care le foloseau ei pentru

emisiune.

Niciun bilet de data aceasta. Poate că nu era nevoie de un bilet. Se gândi să fugă. Trebuia să fie lume în redacţie. Mulţi oameni care. Pregăteau ştirile.

Nu era singură.

Cu un simplu telefon ar fi putut chema paza. Liftul ar fi putut să o ducă la cei care lucrau cu câteva etaje mai jos.

Nu, nu era singură şi nu avea de ce să-i fie frică. Trebuia neapărat să vizioneze caseta.

Îşi şterse palmele umede de şolduri, după care scoase caseta din cutie şi o introduse în video.

Primele câteva secunde după ce porni aparatul, ecranul fu albastru. Când văzu apărând imaginea, Deanna se încruntă, concentrându-se. Recunoscu clădirea, auzi zgomotul maşinilor care circulau afară. Câţiva oameni trecură pe trotuar, în cămăşi şi rochii subţiri, ceea ce însemna că era cald.

Se văzu pe sine ieşind pe uşa clădirii, cu părul fluturându-i pe umeri. Uluită, ridică mâna şi îşi trecu degetele prin părul scurt. Se văzu uitându-se la ceas. Camera se fixă asupra chipului ei, şi ochii îi erau plini de nerăbdare. Auzi îngrozită răsuflarea inegală a operatorului.

Un camion al CBC opri lângă bordură. Imaginea dispăru. Apoi reapăru. Ea mergea pe Michigan Avenue împreună cu Fran. Era încărcată de pungi pline de cumpărături. Purta un pulover gros şi o jachetă din piele de căprioară. Când se întoarse spre Fran şi râse, imaginea încremeni, rămânând concentrată asupra chipului ei până dispăru.

Erau mai mult de o duzină de secvenţe, fragmente din viaţa ei. Un drum la piaţă, sosirea la o petrecere de binefacere, o plimbare prin Water Tower Place, jucându-se cu Aubrey în parc, dând autografe într-un centru comercial. Părul îi era scurt acum, hainele pe care le purta arătau schimbarea de anotimp.

În tot acel timp, auzea răsuflarea tăcută care trăda starea de spirit a acelei persoane.

Ultima secvenţă o arăta dormind, pe scaunul din birou. Continuă să privească ecranul şi după ce înregistrarea se termină. Spaima îşi făcuse loc din nou, îngheţându-i sângele în vene, aşa încât stătea tremurând în lumina lămpii de birou.

O urmărea de ani de zile, îşi spuse ea. Îi invada micile momente personale şi şi le însuşea. Iar ea nici nu simţise.

Acum voia ca ea să afle. Voia ca ea să priceapă cât de

aproape era. Cât de aproape putea fi.

Dezmeticindu-se deodată, sări repede şi apăsă pe buton pentru a scoate caseta, în cele din urmă lovindu-l cu pumnul. Înşfăcă poşeta, vârând caseta înăuntru şi ieşi în grabă din birou. În hol era întuneric. Pulsul i se zbătea puternic în ceafă când se duse repede spre lift.

Răsuflarea îi era întretăiată când apăsă pe buton.

Întorcându-se brusc se lipi de perete, scrutând cu privirea întunericul din jur.

— Hai odată, şopti ea ducând mâna la gură când vocea îi răsună ironic în liniştea de pe coridorul pustiu.

Huruitul liftului o făcu să tresară. Fiind cât pe-aci să plângă de bucurie, se întoarse spre uşi, dar se trase repede înapoi când văzu o siluetă desprinzându-se din colţul cabinei şi venind spre ea.

— Hei, Dee, te-am speriat? întrebă Roger apropiindu-se de ea în timp ce uşile se închiseră în spatele lui. Hei, dar eşti albă ca varul.

— Nu, spuse ea, aruncând o privire spre uşa care dădea spre scări. Avea să fie nevoită să treacă pe lângă el. Avea să treacă pe lângă el.

— Hei, ce se-ntâmplă? întrebă el şi îngrijorarea din glasul lui o făcu să-l privească din nou. Tremuri. Poate ar fi mai bine să stai jos.

— Mă simt foarte bine. Tocmai plecam.

— Ar trebui să-ţi tragi sufletul mai întâi. Hai să…

Ea se dădu înapoi, ferindu-se de mâna lui.

— Ce vrei?

— Cassie a trecut pe la noi când a plecat spre casă, zise el încet, lăsând mâna să-i cadă pe lângă trup. A zis că lucrezi până târziu, aşa că m-am gândit să vin să te-ntreb dacă nu vrei să mănânci ceva.

— Trebuie să vină Finn, spuse ea umezindu-şi buzele.

Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— A fost un simplu gând. Dee, totul e-n regulă? Ai tăi sunt bine?

Spaima îi strânse gâtlejul din nou, străpungându-i-l ca nişte gheare.

— De ce? De ce întrebi asta?

— Eşti tulburată. M-am gândit că poate ai primit ceva veşti proaste.

— Nu.

Ameţită de panică, ea se depărtă încetul cu încetul.

— Am multe pe cap, zise ea şi abia îşi înăbuşi un ţipăt când liftul hurui din nou.

— Dumnezeule, Dee, linişteşte-te, zise el şi, din reflex, o apucă de braţ când ea dădu să o rupă la fugă pe lângă el spre scări.

Ea se răsuci ca să riposteze, dar uşile liftului se deschiseră.

— Ce naiba se petrece aici?

— Ah, Doamne, spuse Deanna smulgându-se din mâna lui Roger şi prăbuşindu-se în braţele lui Finn. Slavă Domnului că eşti aici!

O strânse în braţe protector, ţintuindu-l cu privirea pe Roger.

— Am întrebat ce naiba se petrece aici.

— Tu ar trebui să-mi spui.

Extrem de tulburat, Roger îşi trecu mâna prin păr.

— Am venit aici acum un minut şi am găsit-o îngheţată de spaimă. Încercam să aflu ce s-a-ntâmplat.

— Ţi-a făcut ceva? o întrebă Finn pe Deanna, ceea ce îi atrase o înjurătură furioasă din partea lui Roger.

— Nu, zise ea rămânând cu faţa ascunsă în umărul lui.

Tremuratul acela oribil nu voia deloc să înceteze.

Avea impresia că îşi aude oasele lovindu-se unele de altele.

— Am fost atât de speriată. Nici nu pot să mai gândesc. Du-mă acasă.

Finn izbuti să primească o explicaţie dezlânată de la ea pe drum spre casă, după care îi dăduse un pahar de coniac şi vizionase caseta.

Ea nu se împotrivi când el sună la poliţie după

Aceea. Era mai calmă când relată povestea din nou.

Înţelegea valoarea amănuntelor, a programelor precise şi a faptelor clare. Detectivul care îi punea întrebări în living-room-ul lui Finn, îşi nota calm în carneţel.

Ea îl recunoscu pe locotenentul cu părul cărunt de pe caseta cu înregistrarea incidentului din cartierul grecesc, el trăsese fetiţa din calea gloanţelor.

Arnold Jenner era un poliţist tăcut şi meticulos. Faţa pătrată îi era echilibrată de un nas care fusese rupt, nu în timpul serviciului, ci într-o partidă de softball. Purta un costum de un maron închis care se întindea doar puţin peste începutul unei burţi. Culoarea părului era undeva între şaten şi cărunt şi era tuns foarte scurt. În jurul gurii şi al ochilor se vedeau cute care

arătau că, ori râdea, ori se încrunta cu uşurinţă. Ochii, de un verde-deschis, ar fi trebuit să fie la fel de comuni ca restul fiinţei lui dar când privi în adâncul lor, Deanna simţi că putea avea încredere.

— Aş vrea să văd scrisorile.

— Nu le-am păstrat pe toate, îi spuse ea şi îi fu ruşine de acceptarea obosită din privirea lui. Primele, ei bine, au părut inofensive. Reporterii care apar în faţa camerei primesc tot soiul de scrisori, dintre care unele foarte stranii.

— Orice ai, atunci.

— Am câteva la birou şi acasă.

— Nu locuieşti aici?

— Nu, spuse ea aruncându-i o privire lui Finn. Nu chiar.

— Mmm-hmm, spuse Jenner şi mai notă ceva. Domnişoară Reynolds, ai spus că ultima secvenţă a fost înregistrată în seara aceasta, între cinci şi jumătate şi şase şi douăzeci.

— Da, v-am spus. Adormisem. Eram foarte tensionată, aşa că m-am gândit să încerc o metodă pe care am aflat-o de la un invitat la emisiunii. O chestie de imaginaţie, de meditaţie, zise ea şi ridică din umeri, simţindu-se penibil. Nu-i deloc stilul meu. Ori dorm, ori sunt trează. Când m-am trezit, am văzut cel

de-al doilea ai?

Trandafir şi caseta.

El scoase nişte sunete din gâtlej. Ca un doctor, îşi spuse Deanna.

— Cine ar putea să aibă acces la biroul dumitale la ora aceea?

— Oricine. Angajaţii mei, oricine din cei care lucrează jos.

— În clădire n-au acces decât cei care lucrează la CBC?

— Nu neapărat. Uşa din spate nu e închisă la ora aceea. Unii oameni ies din tură, alţii intră, cei care îi conduc sau cei care vin să-i ia, urcă.

— Un loc aglomerat.

— Da.

El îşi ridică din nou privirea spre ea şi Deanna îşi dădu seama de ce nu puteau fi descrişi. Nu se uita doar la ea. Se uita înăuntru. Finn avea acea putere, acea privire de bisturiu iute care îi pătrundea direct în gânduri. Poate de aceea i se părea liniştitor.

— Bănuieşti pe cineva? Ai supărat pe cineva? Ţi-a arătat cineva un interes mai mult decât obişnuit?

— Nu. Zău, nu ştiu pe nimeni care ar putea să facă aşa ceva.

Sunt sigură că e cineva necunoscut, mai mult ca sigur un telespectator. Altfel aş fi simţit, probabil, că mă filma.

— După felul cum merge emisiunea dumitale, numărul posibililor suspecţi nu-i deloc redus.

Din obişnuinţă, desenă ceva pe carneţel. Desenul deveni chipul Deannei, cu ochii ei înfricoşaţi şi cu gura care făcea eforturi să se ridice la colţuri.

— Apari foarte mult în public. N-ai observat niciun chip care să fie mereu?

— Nu. M-am gândit la asta.

— O să iau caseta cu mine, spuse el, ridicându-se şi vârând carneţelul în buzunar. O să trimit pe cineva după scrisori.

— Nu-i nimic altceva, nu? întrebă ea, ridicându-se, de asemenea. Nu-mi puteţi spune nimic altceva.

— Nu se ştie ce putem descoperi după vizionarea casetei. Vreun echipament sofisticat, vreun sunet identificator. Între timp, încearcă să nu fii îngrijorată. Lucruri de genul ăsta se-ntâmplă mai des decât îţi închipui. Realitatea e că unii oameni nu sunt ancoraţi în realitate atât de bine cum ar trebui. Probabil că te-ai simţi mai bine dacă ţi-ai consolida sistemul de pază.

— Aşa o să fac. Mulţumesc, domnule locotenent Jenner.

— Ţinem legătura. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, domnişoară Reynolds şi să te revăd, domnule Riley.

— Deci, asta e, zise ea după ce închiseră uşa în urma lui Jenner.

— Nici vorbă, spuse el apucând-o cu fermitate de umeri. Nu-i întrerupsese discuţia cu Jenner, dar acum era rândul lui.

— N-o să mai lucrezi singură până târziu.

— Zău, Finn…

— Nu e negociabil, aşa că hai să nu mai discutăm. Ştii ce-am simţit în clipa în care te-am văzut în hol, îngrozită şi împotrivindu-i-te lui Crowell?

— Încerca să mă ajute, spuse ea, după care închise ochii şi oftă. Da, da, cred că ştiu. Îmi pare rău. O să-mi iau de lucru acasă când o să fie nevoie.

— Până când se va rezolva treaba asta, ai nevoie de protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— O gardă de corp?

Ar fi râs dacă nu s-ar fi temut că l-ar fi supărat.

— Finn, n-o să mai stau până târziu în clădire. O să am grijă

să fiu însoţită de cineva când mă duc să transmit o emisiune de pe teren. Dar n-o să angajez nicio matahală pe nume Reno ca să mă păzească.

— Nu-i ceva neobişnuit pentru o femeie care are o asemenea slujbă să angajeze o gardă personală.

— Oricare ar fi slujba mea, sunt tot Deanna Reynolds din Topeka şi refuz să am lângă mine o matahală care să sperie oamenii la care încerc să ajung. N-aş suporta, Finn. E ceva prea hollywoodian pentru mine. Nu iau treaba asta uşor, continuă ea. Te rog să mă crezi, o să-mi port foarte serios de grijă. Dar n-am fost ameninţată.

— Ai fost spionată, urmărită, filmată, hărţuită cu scrisori şi telefoane anonime.

— Şi trebuie să recunosc că mă sperie. Ai avut dreptate în legătură cu poliţia. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu ei mai demult. Acum, că am făcut-o, am senzaţia că toată chestiunea e aranjată. Hai să le dăm o şansă să facă lucrul pentru care îi plătim.

Furios, el se duse spre hol şi se întoarse.

— Un compromis, spuse el în cele din urmă. Dumnezeule, întotdeauna scornesc compromisuri pentru tine.

— De aceea ne înţelegem atât de bine. Care-i compromisul, o gardă de corp pe nume Sheila?

— Te muţi aici. Nu glumesc, Deanna. Păstrează-ţi locuinţa. Nu mă interesează. Dar stai aici, cu mine.

— Ciudat, spuse ea şi îl sărută uşor pe obraz. Aveam de gând să-ţi propun aceeaşi soluţie.

El îi ridică faţa cu degetul. Ar fi vrut tare mult să o întrebe dacă era de acord cu acel lucru fiindcă era speriată sau fiindcă avea nevoie de el. Dar nu o întrebă.

— Şi, când plec din oraş?

— Mă gândeam să te întreb ce părere ai despre câini, spuse ea şi zâmbi cu buzele lipite de ale lui. Am putea să mergem la ecarisaj în weekend-ul ăsta. Dat fiindcă există atâtea animale abandonate, ar fi o idee foarte bună.

Capitolul 21

Premiile nu erau importante. Munca de calitate şi satisfacţia unui lucru bine făcut erau propria lor răsplată. Statuetele şi discursurile nu erau decât nişte aiureli caracteristice industriei respective.

Deanna nu credea nimic din toate acestea.

Pentru o fată din Kansas, a cărei primă apariţie în faţa

camerei fusese un reportaj despre o expoziţie canină, a coborî dintr-o limuzină la Los Angeles ca fiind nominalizată pentru un premiu Emmy era ceva extraordinar. Şi nu o deranja să recunoască.

Ziua era perfectă. Trebuia să fie smog, dar ea nu îl observa. Cerul era de un albastru puternic ca într-o pictură în acuarelă, inundat de un soare orbitor. O adiere uşoară şicana rochiile elegante şi coafurile invitatelor şi învăluia mulţimea entuziastă în parfumuri şi miresmele florilor.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici.

Trebui să facă un efort extraordinar să nu sară pe banchetă ca un copil la circ, dar apoi renunţă şi tot sări.

— O meriţi pe deplin, spuse Finn şi, fermecat de ea, îi sărută mâna.

— Ştiu asta, aici, zise ea bătând uşor în tâmplă. Dar aici, adăugă ea ducându-şi mâna la inimă, mă tot tem să nu mă ciupească cineva, să mă trezesc şi să-mi dau seama că nu-i decât un vis. Au!

— Vezi, eşti trează, spuse el zâmbind când ea îşi frecă braţul. Şi eşti tot aici.

Oricât de ameţită s-ar fi simţit, coborî plină de graţie din

limuzină şi se îndreptă, privind mulţimea. Soarele făcu să-i sclipească rochia scurtă cu paiete.

Finn considera că alegerea fusese foarte bună, rochia aceea roşie, fără bretele şi sclipitoare făcând-o să pară tânără şi ca o adevărată vedetă. Câteva persoane o recunoscură imediat şi începură să-i strige numele.

Reacţia lor o uimi în mod evident, observă el zâmbind uşor.

Ea păru ameţită, apoi uluită şi apoi încântată. Le făcu cu mâna la rândul ei, nu cu indiferenţa unei veterane, ci cu plăcere sinceră şi entuziasm.

— Am senzaţia că intru într-un film, spuse ea râzând şi luându-l de mână pe Finn. Nu, de parcă aş ieşi din ultima scenă şi am rămas cu eroul.

El îi făcu plăcere şi încântă mulţimea, sărutând-o. Nu doar prietenește, ci profund şi îndelung, ceea ce le oferi destul material fotoreporterilor. Rămaseră o clipă în soarele strălucitor, un cuplu perfect în toalete elegante.

— Ăsta a fost pentru că eşti frumoasă, zise el şi apoi o sărută din nou, în toiul aclamaţiilor. Şi ăsta e pentru succes.

— Mulţumesc. Pentru amândouă.

Microfoanele erau îndreptate spre ei, camerele la fel,

împiedicându-le înaintarea.

— Deanna, cum te simţi să fii aici în seara asta?

— Cine ţi-a făcut rochia?

— Finn, cum e să ai o emisiune de succes când atâtea emisiuni de ştiri au dat greş?

— Planuri de căsătorie?

— Dumnezeule, parcă ar fi o cursă cu obstacole, murmură Finn, făcându-şi drum printre gălăgioşii reporteri.

— Îmi place fiecare secundă, zise ea, apropiindu-se şi mai mult de el. Nu ştii că, atunci când te-ntreabă cine e designerul care ţi-a făcut toaleta, ai dat lovitura?

— Nu m-au întrebat.

Ea se întoarse şi îi aranjă puţin cravata.

— Şi tu arăţi superb.

El se strâmbă.

— Te rog. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convins să fac fotografia aia.

— A fost excelentă.

— Sunt reporter, nu manechin.

— Dar ai nişte gropiţe atât de dulci.

Acestea nu se accentuară când el îi aruncă o privire ca de

oţel.

— Mai spune asta şi o să le zic tuturor că Ji-ai schimbat lenjeria intimă de trei ori înainte să-ţi pui rochia.

— Bine, nu sunt dulci.

— Hai să bem ceva înainte să intrăm.

— Ţinând cont de ocazie, va trebui să fie şampanie. Una singură, adăugă ea. Nu cred că sistemul meu ar suporta mai mult.

— Aşteaptă aici. O să lupt singur cu hoardele.

— Ţi-am spus că eşti eroul meu.

Se întoarse şi s-ar fi retras într-un colţ de unde să privească liniştită, dar se trezi nas în nas cu Kate Lowell.

— Bună, Dee.

— Bună, Kate, spuse Deanna întinzându-i mâna ca unei străine. Mă bucur să te văd.

— Nu prea pari sinceră, zise Kate îndreptându-şi umerii. Arăţi superb. Gata să câştigi..

— Sper s-o fac.

— Îţi doresc numai noroc. Foarte, foarte mult noroc, ţinând cont de concurenţă.

— Mulţumesc.

— Nu-i nevoie. E o chestie de pur egoism din partea mea. Sper din tot sufletul să câştigi în seara asta. Sper s-o retezi de la genunchi, zise Kate şi apoi se îndepărtă repede.

Privind cum îşi făcea loc prin mulţime, Deanna crezu că înţelege lacrimile pe care le zărise în ochii lui Kate, dar nu şi veninul din glasul ei.

— Ei, urcăm din ce în ce mai sus, spuse Angela apărând în raza vizuală a Deannei, într-o rochie vaporoasă din mătase roz şi cu diamante reci ca gheaţa. Zâmbeşte camerei, draga mea, şopti ea aplecându-se pentru a săruta aerul lângă obrajii Deannei. Nu se poate să fi uitat chiar tot ce te-am învăţat.

— N-am uitat absolut nimic, spuse Deanna schiţând un zâmbet.

Ura faptul că stomacul îi tremura de nervi. Ura şi mai mult faptul că acest lucru avea să se vadă.

— A trecut mult timp.

— Categoric. Nu cred că l-ai cunoscut pe soţul meu. Dan, ea este Deanna Reynolds.

— Încântat, spuse Dan şi, foarte politicos, îi strânse mâna Deannei. Eşti la fel de încântătoare cum mi-a spus Angela.

— Sunt convinsă că n-a spus nimic de genul ăsta, dar

mulţumesc. Ţi-am urmărit ediţia specială de aseară, Angela. Mi-a plăcut.

— Zău? întrebă Angela, întinzând ţigara spre Dan pentru a i-o aprinde. Nu mai am timp aproape deloc zilele astea să mă uit la televizor.

— Interesant. După părerea mea, asta te izolează de public. Mie-mi place foarte mult să mă uit. Bănuiesc că sunt, într-adevăr, un telespectator obişnuit.

— Nu m-aş mulţumi cu atât, spuse Angela şi, când se uită peste umărul Deannei, privirea i se întunecă. Bună, Finn. Nu-i aşa că e interesant că a trebuit să venim cu toţii la Los Angeles ca să ne întâlnim?

— Angela, spuse el, dându-i Deannei paharul cu şampanie şi luând-o pe după mijloc. Arăţi bine.

— Obişnuia să facă nişte complimente mult mai pline de imaginaţie, îi spuse Angela lui Dan.

Făcu restul prezentărilor şi, zărind o cameră cu coada ochiului, se aşeză în aşa fel încât să arate cât mai bine.

— Trebuie neapărat să-mi pudrez nasul înainte să intrăm. Deanna, vino cu mine, te rog. Nicio femeie nu se duce singură acolo.

Deşi Finn o strânse şi mai tare, Deanna se desprinse de el.

— Desigur.

Mai bine să înfrunte acum orice neplăcere era în mintea Angelei decât să aştepte să fie anunţată în public.

— Finn, ne vedem înăuntru.

Pentru a oferi o imagine plăcută camerei, Angela o luă de braţ.

— N-am mai vorbit între patru ochi de multă vreme, nu?

— Ar fi cam greu din moment ce nu ne-am mai văzut de doi ani.

— Întotdeauna atât de precisă, spuse Angela.

Era aproape pustiu, aşa cum sperase. Mai târziu avea să fie arhiplină, dar acum oamenii erau nerăbdători să-şi ocupe locurile. Se duse la oglindă, trase un scaun şi se apucă să facă exact ceea ce spusese că va face. Îşi pudră nasul.

— Ţi-ai mâncat aproape tot rujul, zise ea sec. Nervoasă?

— Emoţionată, spuse Deanna rămânând în picioare, dar puse paharul jos şi scoase rujul din poşetă. Bănuiesc că e o reacţie firească atunci când eşti nominalizat.

— Cu timpul devine o rutină. Eu am câteva premii, ştii foarte bine. E interesant că ai fost nominalizată pentru

emisiunea aia despre violul la întâlnire. Eu o consideram mai degrabă o oră de mărturisiri, nu un schimb de păreri. Bănuiesc că şi Finn o să ia o statuetă la un moment dat. E foarte agreat în domeniu şi e capabil să facă o emisiune care place şi iubitorilor de ştiri şi celor doritori de divertisment.

— Parcă spuneai că nu te uiţi la televizor.

Privirea Angelei deveni tăioasă. Deanna se miră că nu brăzda oglinda.

— Mă mai uit din când în când la câte o emisiune, dacă mă interesează. Bineînţeles că Finn m-a interesat întotdeauna, zise ea şi îşi umezi buzele uşor. Ia spune-mi, ochii îi mai capătă nuanţa aceea de cobalt, când e excitat?

Îşi parfumă încheieturile mâinilor.

— Reuşeşti să-l exciţi din când în când, nu?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— S-ar putea s-o fac, dacă-l prind singur. Şi, dacă-l prind singur, s-ar putea să uite complet de tine.

Zâmbind, răsuci un tub de ruj de un roz aprins.

— Care ar fi problema?

Deanna nu mai era emoţionată, ci pur şi simplu, plictisită.

— Problema ar putea fi faptul că eşti măritată, iar pe Finn

nu-l mai interesezi de mult.

— Chiar crezi asta? întrebă Angela şi râsul ei fu la fel de tăios şi rece ca o rafală de vânt în decembrie. Draga mea, dacă m-aş hotărî să am o legătură amoroasă cu Finn – şi Dan e un bărbat foarte înţelegător, aşa că faptul că sunt măritată n-ar fi o piedică – el nu numai că ar fi dispus, dar ar fi şi recunoscător.

Deanna depăşi faza de plictiseală şi simţi noduri de furie formându-i-se în stomac, dar zâmbi cu uşurinţă.

— Angela, spuse ea cu amuzament în glas, îţi pierzi timpul încercând să mă faci geloasă. Tu ai făcut sex cu Finn. Ştiu asta. Şi nu sunt suficient de naivă să-mi închipui că el nu te-a găsit extrem de atrăgătoare şi ispititoare. Dar ceea ce e între noi acum e cu totul altceva. Te faci de râs încercând să mă convingi că e ca un câine dresat care ar veni imediat doar când ai pocni din degete.

Angela puse brusc capacul rujului.

— Eşti foarte liniştită, nu?

— Nu, nu chiar. Sunt doar fericită, zise ea aşezându-se şi sperând că puteau să îngroape măcar partea cea mai ascuţită a securii. Angela, am fost prietene odată, sau cel puţin în relaţii amicale. Îţi sunt recunoscătoare pentru ocazia pe care mi-ai

oferit-o de a învăţa şi a observa. Poate că a trecut timpul relaţiilor amicale, dar nu văd de ce trebuie să ne înţepăm una pe alta. Suntem rivale, dar e destul loc pentru amândouă.

— Chiar crezi că poţi să rivalizezi cu mine? întrebă Angela începând să tremure. Chiar crezi că poţi să ajungi să ai ceea ce am realizat eu, ceea ce am eu, ceea ce voi avea eu?

— Da, spuse Deanna ridicându-se. Da, cred. Şi nu trebuie să recurg la a strecura minciuni în ziarele de scandal sau la spionaj de joasă speţă ca să reuşesc asta. Eşti în meseria asta de destulă vreme ca să tolerezi puţin atmosfera încinsă, Angela.

— Căţea încrezută! O să te fac praf.

— Ba n-o să mă faci, spuse Deanna al cărei puls zvâcnea cu putere acum. O să-ţi fie îngrozitor de greu să ţii pasul cu mine.

Scoţând un strigăt de furie, Angela puse mâna pe paharul cu şampanie şi îi azvârli conţinutul în faţa Deannei. Două femei care intrară în încăpere încremeniră ca nişte statui când Angela o pălmui cu sete pe Deanna.

— Eşti o nulitate, strigă Angela, cu faţa de aceeaşi culoare ca rochia pe care o purta. Mai puţin decât o nulitate. Eu sunt cea mai bună.

Se năpusti spre ea, cu degetele răsfirate ca nişte gheare.
Furia îi înceţoşă privirea Deannei şi aceasta lovi, palma lipindu-i-se cu zgomot de obrazul îmbujorat al Angelei. Într-o clipă, totul încremeni. Cel puţin în acel moment, se aflau amândouă pe plan de egalitate. Îngrozite când cele două femei care intraseră, icniră în acelaşi timp şi făcură ochii mari.
— Doamnelor, va rugăm să ne scuzaţi, zise Kate Lowell apărând dintr-o cabină şi făcându-le semn celor două femei, care ieşiră repede, evident grăbite să ducă vestea, la te uită, şi eu care credeam că lupta se dă în sală.
Ameţită, Deanna îşi privi mâna care încă o mai ustura după palma pe care o dăduse şi clipi din cauza şampaniei care îi intrase în ochi.
— La naiba!
Kate arătă spre uşa care încă se mai mişca în urma ieşirii celor două.
— O să fie foarte interesantă coperta de mâine a revistei *Daytime Emm* y, spuse ea şi apoi zâmbi deodată. Vreţi să fac pe arbitrul?
— Nu te amesteca, spuse Angela printre dinţi şi făcu un pas spre Deanna.

Fusese umilită în public. Acest lucru era cel mai greu de suportat.

— Ce-ar fi să ne ferim una din calea celeilalte? întrebă Deanna.

— N-o să câştigi în seara asta, spuse Angela şi, cu o mână care continua să tremure, îşi luă poşeta. Şi nici altă dată.

— Proastă replică de încheiere, spuse Kate după ce se închise uşa.

— Nu ştiu. A avut forţă, spuse Deanna închizând ochii care o usturau. Şi acum?

— Aranjează-te, zise Kate udând repede un prosop. Adună-te şi du-te în sală.

— Mi-am pierdut cumpătul, zise Deanna şi apoi se văzu în oglindă, Isuse!

Obrajii îi erau îmbujoraţi şi udaţi de vin, iar fardul de pe ochi i se întinsese.

— Fardează-te din nou, o sfătui Kate, dându-i prosopul ud. Şi când ieşi, să ieşi zâmbind.

— Cred că ar trebui…

Aşteptându-se la ce era mai rău, se răsuci brusc când se deschise uşa, iar obrajii, care îi erau deja în flăcări, se

aprinseră şi mai tare când Finn îşi făcu apariţia înăuntru.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor, dar, fiind reporter, datoria mea e să întreb de naiba se-ntâmplă aici. Cineva a spus…

Tăcu brusc, aruncând o privire în jur.

— Dumnezeule, Kansas, nu pot să te las singură nicio clipă măcar, zise el oftând şi, luând un prosop uscat şi pufos, i-l întinse. Mi-am închipuit eu că nu era roşeaţă feciorelnică ceea ce am observat pe obrazul Angelei. Care din voi a plesnit-o?

— Deanna a avut plăcerea.

El se aplecă şi îi sărută obrazul umed.

— Foarte bine, scumpo, îi spuse el apoi şi îi trecu cu limba peste buze. Iubito, ar trebui să bei şampania, nu s-o pui pe tine.

Deanna îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre oglindă pentru a repara ce fusese stricat. Nu avea să se lase înfrântă, îşi promise ea. Pur şi simplu, nu voia.

— Nu lăsa pe nimeni să între vreo cinci minute, da?

— Se apropie categoria ta, zise el degajat, îndreptându-se spre uşă.

— O să vin imediat.

Se duse, cu fardul refăcut, cu părul aranjat şi cu nervii încordaţi. Se aşeză lângă Finn, acoperindu-i mâna cu a ei. Spera să nu se afle în atenţia camerei.

Mintea îi era ascuţită ca o sabie în timp ce îi privea pe prezentatori cum îşi spuneau glumele regizate şi parcurgeau listele cu cei nominalizaţi. Aplaudă politicos sau, din când în când cu entuziasm, când câştigătorii erau anunţaţi şi se duceau spre scenă.

Înregistra fiecare moment, fiecare gest şi fiecare cuvânt în memorie. Pentru că acum conta oribil de mult. Îşi pierduse din entuziasmul care o stăpânise în limuzină. Nu, îşi spuse ea, acum nu mai era doar puştoaica din Kansas, ameţită de lumini şi de reflectoare. Era Deanna Reynolds şi acolo îi era locul.

Nu mai era vorba pur şi simplu de un premiu, de o bătaie uşoară pe spate pentru o treabă bine făcută.

Acum era vorba de un simbol. Încununarea tuturor lucrurilor pe care le începuse cu atâta timp în urmă. Era un simbol al triumfului împotriva înşelătoriei, manipulărilor, invidiei care izbucnise în camera de toaletă.

Aparatul de filmat era aţintit asupra ei. Îi simţea ochiul rece şi obiectiv. Nu putea decât să spere că, măcar o dată, emoţiile

nu i se citeau atât de limpede pe chip. Auzi rostindu-se numele Angelei şi apoi al ei.

I se tăie răsuflarea. Finn îi ridică mâna şi i-o sărută, făcând-o să se simtă mai puţin tensionată.

— Iar premiul *Emmy* îi revine…

Dumnezeule, cum putea să dureze atâta până se deschidea un plic?

— Deannei Reynolds pentru *Ora Deannei*, Când îl cunoşti.

Tot aerul care îi pătrunsese în plămâni, ieşi în acel sunet prelung. Înainte să apuce să-şi tragă din nou răsuflarea; Finn îi acoperi gura cu a lui.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Nici eu, minţi ea şi râse, ridicându-se pentru a urca pe scenă în ropotul aplauzelor.

Statueta era rece şi netedă în mâinile ei. Şi tare ca piatra. Îi era frică să se uite la ea, ca să nu plângă. În schimb privi spre lumini.

— Aş vrea să mulţumesc echipei mele, fiecăruia din oamenii mei. Sunt cei mai buni. Şi aş vrea să le mulţumesc femeilor care au venit la emisiune, care şi-au înfrânt temerile pentru a scoate la iveală un subiect extrem de dureros. Nu-mi

amintesc de nicio emisiune din câte am făcut care să fi fost la fel de dificilă pentru mine şi care să-mi fi produs atâta satisfacţie. Vă mulţumesc că mi-aţi dat ceva care să-mi amintească mereu acest lucru. Acum mă voi duce în culise să mă uit bine la această frumoasă doamnă.

După discursuri, aplauze, interviuri şi petreceri, Deanna stătea în capul oaselor în pat, rezemată de umărul lui Finn. Relaxată, îşi încrucişă gleznele.

— Cred că al meu e mai frumos decât *Premiul Presei Naţionale* pe care l-ai primit tu, spuse ea.

— Al meu e mai profesionist.

Ea îşi ţuguie buzele, privind statueta de aur de pe birou.

— Al meu e mai strălucitor.

— Deanna, spuse el întorcând capul şi sărutându-i tâmpla. Te lauzi.

— Exact. Şi o să continui s-o fac. Tu ai câştigat tot felul de premii, al Clubului presei din străinătate, premiul *George Polk.* Îţi poţi permite să fii plictisit.

— Cine a zis că sunt plictisit? Şi, când o să câştig şi eu un Emmy, o să fie la fel de strălucitor ca al tău.

Râzând încântată, ea se răsuci şi se întinse deasupra lui.

— Am câştigat. N-am vrut să recunosc cât de mult îmi doream statueta asta. După scena aceea cu Angela, am simţit că trebuie neapărat să câştig. Pentru mine însămi, dar şi pentru toţi cei care lucrează cu mine. Când mi-au rostit numele, am simţit că zbor. Că zbor cu adevărat. A fost extraordinar.

— O seară interesantă, zise el plimbându-şi mâna de-a lungul coloanei ei vertebrale şi plăcându-i felul cum trupul i se arcui sub atingerea lui. Mai spune-mi încă o dată cum ai terminat-o.

Deanna îşi coborî privirea.

— N-am terminat-o. A fost o palmă deosebit de eficientă, dar caracteristică unei doamne.

— Pe naiba, spuse el râzând şi înălţându-şi faţa pentru a se uita în ochii ei verzi.

— N-ar trebui să fiu mândră de asta, zise ea şi râse uşor, încălecându-l. Dar, timp de o clipă, înainte să fiu îngrozită, m-am simţit excelent. Pe urmă am fost amorţită, şi, în final, m-am înfuriat din nou.

Îşi împleti degetele şi ridică braţele sus de tot.

— Şi, în fond, ea a-nceput.

— Dar tu ai terminat. Poţi să fii sigură că o să te atace cu

toate forţele acum.

— Foarte bine. Mă simt invulnerabilă. De neînvins, spuse ea întinzându-se. Incredibil. Nu se poate mai bine de-atât.

— Ba se poate, zise el şi, pentru a i-o dovedi, se ridică în capul oaselor, sărutându-i bustul.

— S-ar putea să ai dreptate.

Cerul începea să se lumineze de ziuă, alungând umbrele din încăpere. Trupul ei se arcui, fiind deja fluid şi pregătit pentru al lui. Se iubiseră o dată, într-o grabă delirantă, şi acum începură să se mişte încet, lăsând dorinţele să mocnească şi aerul să scânteieze.

Nicio grabă. Explozii tăcute izbucniră în trupul ei şi după aceea se depărtară plutind ca mătasea până când începură să se formeze altele. Gura ei o căută pe a lui, răsuflările li se uniră, limbile dansară. Când el alunecă în ea, umplând-o, valul de căldură fu la fel de încântător ca o raza de soare.

În partea cealaltă a oraşului, un alt pat de hotel nu cunoscuse somnul, dar nici dragostea. Angela stătea pe marginea lui, ţinându-şi capotul protector peste sâni. Rochia pe care o purtase în seara aceea zăcea grămada pe podea, zdren ui

ţ tă,

victimă a accesului ei de furie.

O mare parte din acea furie era stinsă acum şi ea stătea ghemuită pe pat, chinuindu-se să nu plângă.

— Nu înseamnă absolut nimic, scumpa mea, spuse Dan întinzându-i un pahar cu şampanie, echivalentul unui sărut în locul care durea. Toţi ştiu că afurisitele astea de premii sunt nişte porcării.

— Oamenii se uită, spuse ea privind drept înainte şi sorbind şampania care ceruse să fie răcită pentru sărbătorire şi care acum servea pentru consolare. Mii de oameni, Dan, au văzut-o urcând acolo pe scenă, când ar ti trebuit să fiu eu. Au văzut-o luându-mi premiul. Premiul meu, naiba s-o ia.

— Şi or să uite totul până mâine, spuse el înăbuşindu-şi nerăbdarea şi dezgustul.

Singurul mod în care o putea linişti pe Angela era flatând-o, linguşind-o şi minţind-o.

— Nimeni nu mai tine minte cine ce a primit când evenimentul capătă vechime.

— Eu ţin minte, spuse ea dându-şi capul pe spate şi chipul îi era rece ca gheaţa din nou, ciudat de controlat, tu ţin minte. N-o să scape nepedepsită pentru asta. O să fac tot ce-mi stă în

putinţă ca să plătească. Pentru palmă, pentru premiu. Pentru tot.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Auzise deja despre incidentul din camera de toaletă. Prea mulţi oameni care nu puteau fi cumpăraţi cu uşurinţă, o văzuseră pe Angela lovind prima.

— Acum trebuie să te relaxezi. Trebuie să arăţi cât mai bine când mergem acasă.

— Să mă relaxez? întrebă ea pe un ton ironic. Să mă relaxez? Deanna Reynolds îmi fură presa, cotaţiile, acum şi premiile.

Şi mai era şi Finn. Ah, nu, pe Finn nu avea să-l uite.

— Cum naiba poţi să-mi spui să mă relaxez?

— Pentru că nu poţi să câştigi dacă arăţi ca o „fostă” plină de ciudă, zise el privindu-i ochii, care licăriră de furie şi, după aceea, se răciră.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Şi tocmai în seara asta?

— Îţi spun asta pentru binele tău, continuă el, convins că el deţinea controlul când buzele ei tremurau. Trebuie să dai impresia de demnitate, maturitate, încredere.

— Îmi distruge viaţa. E ca atunci când eram copil. Mereu se-ntâmpla să-mi ia cineva ceea ce-mi doream.

— Nu mai eşti un copil, Angela. Şi or să mai fie premii.

Ea voia acel premiu. Dar se abţinu să o spună. El ar fi devenit şi mai distant şi dezgustat. Avea nevoie să-l aibă alături, să o susţină, să creadă în ea.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Mâine, în public, voi fi plină de graţie şi de demnitate. Şi, crede-mă, Deanna Reynolds n-o să mai primească un premiu care mi s-ar cuveni mie.

Forţându-se să zâmbească, întinse mâna şi îl trase lângă ea.

— Sunt doar extrem de dezamăgită, Dan. Pentru amândoi. Şi tu ai muncit la fel de mult ca mine pentru acest Emmy.

— Pentru următorul o să muncim şi mai mult, spuse el şi, răsuflând, uşurat, o sărută în creştet.

— Uneori e nevoie şi de altceva în afară de muncă şi numai Dumnezeu ştie că am destulă experienţă în domeniul ăsta, spuse ea, după care oftă şi bău din nou.

Avea să bea cât va vrea în seara aceea, îşi promise. Măcar atâta lucru merita.

— Când eram mică, făceam toate treburile în casă. Altfel am fi stat într-o cocină. Întotdeauna mi-a plăcut ca lucrurile să

arate frumos. Cât mai bine. Am început să fac curat şi pentru alţii. Ţi-am spus asta vreodată?

— Nu.

Surprins că o făcea acum, ei se ridică să aducă sticla şi îi turnă în pahar.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre copilărie. Înţeleg.

— Acum am chef s-o fac, zise ea sorbind din nou şi arătând spre ţigări.

Dan luă o ţigară şi i-o aprinse.

- Aşa câştigam nişte bani ca să-mi pot cumpăra lucruri. Lucrurile mele. Dar am câştigat mai mult decât bani. Ştii… zise ea trăgând gânditoare din ţigară. E uluitor ce ţin oamenii prin casă, în sertare, în cutii. Mereu am fost curioasă în legătură cu oamenii. De aceea mi-am ales meseria asta, bănuiesc. Şi am aflat multe despre oamenii pentru care am lucrat. Lucruri care preferau să rămână secrete. Spuneam unei anumite femei măritate numele unui bărbat care nu era soţul ei. Admiram câte o pereche de cercei, o brăţară sau o rochie. Prin norul de fum, zâmbi amintirilor.

— Era uimitor cât de repede lucrurile admirate deveneau ale mele. Doar pentru că ţineam informaţiile pentru mine.

— Ai început de la o vârstă fragedă, remarcă el şi, cum vocea ei era doar puţin neclară, îi mai turnă şampanie.

— Am fost nevoită. Nimeni nu lupta pentru mine. Nimeni nu putea să mă scoată din văgăuna aia în care trăiam decât eu însămi. Mama era beată, tata îşi ocupa timpul cu jocurile de noroc şi cu femeile.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— M-a întărit, zise ea. Am urmărit felul cum trăiau oamenii şi am văzut ce voiam. Am găsit modalităţile de a obţine ce voiam. Am muncit de m-am spetit ca să ajung cea mai bună. Nimeni n-o să mă dea la o parte din vârf, Dan. În niciun caz Deanna Reynolds.

— Asta e Angela pe care o cunosc şi pe care o iubesc.

Ea zâmbi. Îşi simţea capul uşor şi ameţit şi trupul eliberat. De ce se temuse atât de mult să se relaxeze cu o sticlă, două? se întrebă ea.

— Dovedeşte-o, îl invită ea, lăsând capotul să-i alunece de pe umeri.

Capitolul 22

Zăpada din jurul cabanei era de un alb ca în basme. Stâncile şi tufele formau ridicături şi moviliţe, aşa încât totul arăta ca o

pătură sub care duzini de pitici se ascundeau în aşteptarea primăverii.

De la fereastră, Deanna îi privi pe Finn şi pe Richard cum o ajutau pe Aubrey să facă un om de zăpadă. În salopeta ei albastră, fetiţa semăna cu o păsărică exotică ce se rătăcise în drumul ei spre sud. Buclele roşcate îi ieşeau de sub căciuliţă. Pe lângă ea, bărbaţii păreau nişte uriaşi, în hainele lor groase şi cu cizme. Văzu cum Richard îi arată lui Aubrey cum să facă un bulgăre de zăpadă. Apoi arătă spre Finn şi, cu un chicotit care ajunse până la urechile Deannei, Aubrey azvârli bulgărele pe lângă genunchii lui, dar Finn se prăbuşi convingător la pământ, de parcă ar fi fost lovit de un bolovan. Câinele, pe care Finn şi Deanna îl botezaseră Cronkite, lătra agitat şi spulbera zăpada în disperarea lui de a intra în joc.

— Se pare că-i un adevărat om de zăpadă, zise Fran mutând fetiţa de la sânul drept la cel stâng, iar Kelsey se agăţă imediat, sugând fericită.

— Au început un mic război, zise Deanna. Numărul victimelor e redus, dar se pare că lupta se va prelungi.

— Poţi să te duci afară şi să-ţi cheltuieşti ceva din energie. Nu-i nevoie să stai aici cu mine.

— Nu. Îmi place să privesc. Mă bucur atât de mult că aţi putut să veniţi.

— Din moment ce e primul weekend liber în şase săptămâni, mă mir că ai vrut să-l împărţi cu alţii.

— A pleca împreună cu prietenii e unul din acele luxuri pe care mi le pot permite destul de uşor, spuse ea oftând uşor. Nu avea niciun sens să se gândească la toate weekend-urile, concediile şi serile liniştite acasă pe care le pierduse. Avea ceea ce dorise.

— Am descoperit că am nevoie de lucruri de genul ăsta ca să mă simt fericită.

— Mă bucur că pot să ajut. Lui Richard ideea de a pescui pe o asemenea vreme i s-a părut destul de primitivă şi bărbătească pentru a-i stârni interesul. Cât despre mine…

Îi mângâie uşor obrazul fetiţei legănându-se încet în balansoarul pe care Finn îl adusese de pe verandă.

— Eram gata să merg oriunde. Când ninge atât de devreme în noiembrie, de obicei e o iarnă lungă.

— Şi nu tocmai plăcută.

Deanna îşi dădu seama că Fran avusese dreptate în ceea ce privea energia. O simţea învolburându-se înăuntru, o apă albă

în sânge. Se întoarse şi se aşeză lângă şemineu, unde focul ardea vesel şi strălucitor.

— Parcă aş fi asediată. Toate chestiile astea, articolul ăla despre mine şi Angela bătându-ne în camera de toaletă în seara decernării premiilor Emmy.

— Scumpo, majoritatea problemelor ăstora s-au terminat şi toată lumea a ştiut de la bun început că erau nişte aiureli.

— Aproape toată lumea, spuse ea şi se ridică, plimbându-se agitată prin încăpere. Toate insinuările alea din presă în legătură cu faptul că ea s-ar fi purtat cu stoicism după ce eu i-aş fi refuzat prietenia. Prietenie, pe naiba, zise ea, vârându-şi mâinile în buzunare şi apoi scoţându-le din nou pentru a gesticula. Şi acel ton neplăcut din unele articole. *Divele interviurilor televizate în conflict. Colţi dezveliţi în camera de toaletă a femeilor.* Şi erau destul de apropiate de adevăr ca să ne facă pe amândouă să părem nişte idioate. Bineînţeles că Loren a fost încântat. Cotele de popularitate au crescut foarte mult după decernarea premiului şi nu se întrevede niciun semn de scădere. Oamenii cărora puţin le pasă de emisiune dau drumul la televizoare pe canalul respectiv ca să vadă dacă nu-mi pierd cumpătul şi nu-i dau o palmă invitatului.

Fran râse uşor, dar surprinse privirea Deannei.

— Iartă-mă.

— Aş vrea să găsesc şi eu că e amuzant, zise ea şi, luând vătraiul, începu să împungă furioasă buştenii care ardeau. Chiar am crezut că e amuzant până când am început să primesc scrisori.

— Ah, Dee, majoritatea scrisorilor au fost plăcute, ba chiar măgulitoare.

— Atunci sunt perversă, spuse ea ridicând din. Umeri nervoasă.

Ah, cât de mult ura faptul că era o proastă. Cu atât mai mult cu cât părea să nu poată să nu se gândească la acel incident neplăcut.

— Îmi tot amintesc de cele care n-au fost aşa. La cele care variau între „Ar trebui să-mi fie ruşine” şi „Ar trebui să fiu biciuită pentru lipsa de recunoştinţă faţă de o floare delicată ca Angela Perkins”.

Ochii îi ardeau ca nişte flăcări.

— Belladonna probabil că arată chiar ca o floare delicată.

— Nu ştiu, zise Fran aşezând fetiţa pe umăr. Chestiile astea aproape că s-au terminat. De ce nu-mi spui ce te frământă cu

adevărat?

— Mi-e frică, spuse ea încet şi simţi un fior rece pe şira spinării. Am primit alt bilet.

— Oh, Doamne! Când?

— Vineri, după ce am vorbit în faţa grupului de la Drake.

— Cassie a fost cu tine?

— Da, zise Deanna frecându-şi ceafa pentru a alunga o durere surdă. Se pare că nu mai merg nicăieri singură. Sunt întotdeauna înconjurată de un anturaj.

— Cassie nu prea e un anturaj, spuse Fran, dar recunoscu în acea schimbare a subiectului o eschivare. Spune-mi despre bilet, Dee.

— Ne-am cam lungit cu sesiunea foto după aceea. Cassie a plecat, avea câteva lucruri de făcut la birou înainte de weekend.

Îşi aminti ziua respectivă, scena fiindu-i la fel de clară în minte ca o secvenţă de film. Încă o strângere de mână, încă un clic al aparatului de fotografiat. Oamenii înghesuindu-se pentru un cuvânt, o privire.

— Încă o fotografie, Deanna, te rog. Tu şi soţia primarului.

— Doar una, spuse Cassie, zâmbind cu amabilitate, dar cu

un glas ferm. Domnişoara Reynolds a întârziat deja la următoarea întâlnire.

Deanna îşi aminti că fusese amuzată. Următoarea întâlnire era, din fericire, aruncarea câtorva pulovere în valiză şi plecarea din oraş.

Poză din nou, împreună cu soţia primarului, după care ieşi.

— Excelentă treabă, Dee, spuse Cassie în timp ce ea îşi punea paltonul.

— N-a fost ceva greu. Au fost grozavi.

— Ei au fost, tu ai fost, spuse Cassie aruncând o privire peste umăr.

Holul elegant era încă înţesat de lume.

— Ascultă-mă cu atenţie. Mergi fără să priveşti înapoi, altfel n-o să mai ieşi de-aici decât la miezul nopţii.

Pentru a o face să se grăbească, o luă de braţ şi o conduse afară, pe trotuar.

— O să iau un taxi.

— Nu vorbi prostii. Poate să te ducă Tim.

— Şi tu o să te trezeşti că ai ceva de făcut, dacă tot vei fi acolo. Du-te acasă, îi spuse Cassie. Fă-ţi bagajele, pleacă. Nu-ţi mai arăta faţa în oraşul ăsta până duminică seară.

Suna prea bine pentru a nu fi de acord.

— Am înţeles.

Râzând, Cassie o sărută pe obraz.

— Weekend plăcut.

— Şi ţie la fel.

Se despărţiră, pornind fiecare în direcţie opusă prin viscol.

— Îmi pare rău că am întârziat, Tim.

— Nu-i nicio problemă, domnişoară Reynolds, spuse Tim,

ai cărui palton lung şi negru îi flutura în jurul genunchilor, şi îi

deschise portiera limuzinei. Cum a mers?

R Foarte bine. Excelent, mulţumesc.

Încă radiind datorită faptului că totul mersese foarte bine,

urcă în interiorul călduros.

Şi iată-l. Doar acel plic simplu, un pătrat alb pe bancheta din

piele vişinie…

— L-am întrebat pe Tim dacă se apropiase cineva de

maşină, dar nu văzuse pe nimeni, continuă Deanna să

povestească. Era frig şi el intrase în clădire o vreme. A zis că

maşina era încuiată, iar eu ştiu cât de conştiincios e Tim, aşa

că sunt convinsă că aşa a fost.

Prea multe bilete, îşi spuse Fran simţind furnicături în

stomac. Şi veneau prea des în ultimele două luni.

— Ai anunţat poliţia?

— L-am sunat pe locotenentul Jenner de la telefonul din maşină. Nu mai am niciun control asupra acestei probleme, zise ea ridicând glasul atât de nervi, cât şi de teamă. Nu pot să analizez şi să clarific totul. Nici măcar nu pot să discut raţional despre asta. De fiecare dată când îmi amintesc că n-am fost ameninţată, că nu mi s-a făcut niciun rău, simt cum creşte în mine ca o isterie. Mă găseşte peste tot. Vreau să-l implor să mă lase-n pace. Să mă lase-n pace, pur şi simplu. Fran, sunt cu nervii la pământ.

— De ce nu mi-ai spus până acum? De ce nu mi-ai spus cât de mult te frământă asta?

— Ai destule probleme. Aubrey, copilul…

— Deci, ţi-a fost milă de proaspăta mămică şi te-ai prefăcut că iei treaba asta drept ceva caracteristic celebrităţii? întrebă Fran şi, înfuriindu-se brusc, se plesni peste şolduri. O prostie, Dee! O insultă!

— N-am găsit de cuviinţă că trebuia să te îngrijorez şi pe tine, spuse Deanna. Dar Finn pleacă în Haiti săptămâna viitoare.

Afară, câinele sărea la bulgării care se azvârleau de o parte şi de alta. Deannei îi venea să plângă. Sprijinindu-şi capul de geamul rece, aşteptă să se liniştească.

— Am crezut că pot să mă descurc singură. Voiam să mă descurc singură.

— Şi Finn? întrebă Fran plimbându-şi mâna peste spatele rigid al Deannei. Are idee în legătură cu ce se petrece în tine în momentul ăsta?

— Are multe pe cap.

— Ceea ce înseamnă că joci acelaşi joc şi cu el. L-ai spus de ultimul bilet?

— Mi s-a părut că ar fi mai bine să aştept până se-ntoarce din următoarea călătorie.

— Dar e egoism.

— Egoism? întrebă ea surprinsă. Cum poi să spui asta? Nu vreau să-şi facă griji pentru mine când o să fie la mii de mile distanţă.

— Dar el vrea să-şi facă griji pentru tine, Isuse, Dee, cum poate o persoană atât de sensibilă şi de înţelegătoare să fie atât de încăpăţânată? Acolo e un bărbat care te iubeşte. Care vrea să împartă totul cu tine, fie bune, fie rele. Merită să ştie ce

simţi. Dacă-l iubeşti măcar pe jumătate faţă de cât te iubeşte el, n-ai niciun drept să-i ascunzi ceva.

— Nu asta am vrut să fac.

— Dar asta faci. E nedrept faţă de el, Dee. E ca…

Se opri brusc şi înjură.

— Iartă-mă, zise ea apoi, dar vocea îi era înţepată şi rece. N-ar trebui să mă amestec în relaţia ta cu Finn.

— Nu, nu te opri acum, spuse Deanna la fel de rece. Termină-ţi ideea. E ca anume ce?

— E nedrept să-i ceri să-şi înăbuşe propriile dorinţe.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Pentru Dumnezeu, uită-te la el, Dee. Uită-te cum se poartă cu Aubrey, spuse ea apucând-o de braţ şi trăgând-o din nou spre geam. Uită-te bine.

Ea se uită şi îl văzu pe Finn rotindu-se învârtind-o pe Aubrey cu viteză şi zăpada era răscolită de picioarele lui. Ţipetele de încântare ale fetiţei răsunau ca un cântec. A – Omul ăsta îşi doreşte o familie. Te doreşte pe tine. Însă, tu i le refuzi pe amândouă pentru că, încă, n-ai aşezat fiecare lucru la locul lui. Asta nu e numai egoism, Dee. Nu e doar nedrept. E trist.

Când Deanna nu spuse nimic, ea îi întoarse spatele.

— Trebuie să schimb fetiţa, spuse ea apoi şi, luând-o pe Kelsey în braţe, ieşi din cameră.

Deanna rămase în acel loc multă vreme. ÎI vedea pe Finn jucându-se cu câinele, când Aubrey sări în braţele tatălui ei pentru a-i pune pe cap omului de zăpadă o căciulă veche.

Dar vedea mult mai mult. Pe Finn traversând pista într-o ploaie torenţială, cu un zâmbet încrezător pe faţă şi un mers legănat. Pe Finn epuizat şi adormit pe canapeaua ei sau râzând când ea pescuia primul ei peşte. Blând şi tandru când se afla cu ea în pat. Cu ochii injectaţi şi trişti când se întorcea din locul unde tocmai avusese loc un dezastru.

Era întotdeauna acolo, îşi dădu ea seama. Întotdeauna.

Se purtă normal în seara aceea, servind castroane de ciorbă de vacă, râzând la glumele lui Richard. Dacă cineva ar fi privit pe geamul din bucătărie, ar fi văzut un grup vesel de prieteni care se aflau la masă. Oameni atrăgători, care se simţeau bine unul în compania celuilalt. Ar fi fost greu să sesizeze vreo urmă de tensiune sau de neînţelegere.

Dar Finn avea un ochi format. Sesiza imediat care erau stările de spirit ale Deannei.

Nu o întrebase nimic în legătură cu tensiunea pe care o simţise, sperând să-i spună ea singură. Pe măsură ce timpul trecea, îşi dădu seama că avea să fie nevoit să preseze. Poate că mereu avea să fie nevoit să preseze.

O văzu instalându-se în living-room, cu un zâmbet pe chip. Cu tristeţe în ochi.

Doamne, femeia aceea îl chinuia teribil. ÎI fascina. Erau împreună de un an şi jumătate, cât se putea de intimi din punct de vedere fizic. Totuşi, oricât de deschisă ar fi fost, oricât de sinceră, tot reuşea să ascundă unele lucruri mărunte. Ascunzându-le faţă de el, încuindu-le bine şi stăpânindu-le. Acest lucru îl făcea acum, din câte îşi dădea el seama.

Chiar dacă mâna ei o ţinea pe a lui cu o familiaritate liniştitoare, gândurile îi erau cu totul în altă parte, luptându-se cu o problemă despre care refuza să-i spună şi lui.

Rănit, Finn îşi lăsă paharul şi se furişă sus.

Făcu focul în dormitor, gândindu-se la acea problemă. Se întrebă cât timp avea să treacă până când Deanna avea să facă următorul pas. O veşnicie, îşi spuse el, înjurând. Făcea parte din el la fel ca muşchii şi oasele lui.

Nevoia care începuse să ia fiinţă în el pentru o familie,

pentru o viaţă stabilă şi cu rădăcini, nu era nimic faţă de nevoia de că.

Ceea ce era şi mai rău, şi absolut neaşteptat, era faptul că îşi dorea cu disperare ca ea să aibă nevoie de el.

Şi începea să-i displacă foarte mult acea stare de incertitudine.

Ea îl găsi ghemuit în faţa căminului, cu privirea aţintită asupra flăcărilor. După ce închise uşa încet, se duse lângă el şi îşi strecură degetele prin părul lui.

— Ce naiba se-ntâmplă, Deanna? întrebă el, continuând să privească flăcările. Eşti tensionată de când am ajuns aici aseară şi te prefaci că nu eşti. Când am intrat în casă înainte de cină, am văzut că plânseseşi. Iar tu şi Fran vă purtaţi ca doi boxeri în runda a zecea.

— Fran e supărată pe mine, spuse ea aşezându-se pe un taburet, împreunându-şi mâinile în poală şi simţi tensiunea din atmosferă. Presupun că şi tu o să fii.

Coborându-şi privirea, îi spuse despre bilet, răspunzând la întrebările lui încordate şi aşteptându-i reacţia.

Nu trebui să aştepte mult.

El rămase în acelaşi loc, cu focul trosnind în spate. Nu îşi

luă nicio clipă privirea de la chipul ei şi era calm, mult prea calm.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— M-am gândit că ar fi mai bine să aştept până când clarificăm ceva.

— Te-ai gândit, spuse el dând din cap şi vârându-şi mâinile în buzunare. Te-ai gândit că nu mă priveşte.

— Nu, bineînţeles că nu.

Nu putea să sufere faptul că priceperea lui de a lua interviuri foarte calm o punea întotdeauna în defensivă.

— Pur şi simplu, n-am vrut să stric weekend-ul. Oricum nu poţi să faci nimic.

Ochii lui se întunecară în clipa aceea, cobaltul pe care îl descrisese Angela. Era un semn sigur de pasiune. Totuşi, vocea lui, când răspunse, nu îşi schimbă tonul niciun pic. Acela era control.

— Naiba să te ia, Deanna, stai acolo şi mă faci să tratez chestia asta ca pe un interviu ostil, trebuind să scot totul cu cleştele de la tine.

Teama şi furia puseseră stăpânire pe el.

— Nu mai suport. M-am săturat să tot ascunzi lucruri şi să

le treci la categoria „Doar pentru Dumnezeu”, zise el înaintând şi, cu o viteză care o făcu să clipească, o trase în picioare.

Ea se aşteptase să fie furios, dar, în niciun caz nu se aşteptase la intensitatea furiei pe care o vedea pe chipul lui.

— Finn, spuse ea cu grijă, îmi faci rău.

— Tu ce crezi că-mi faci mie? spuse el dându-i drumul atât de iute, încât ea făcu un pas înapoi, dezechilibrată.

El îi întoarse spatele, băgându-şi mâinile în buzunare.

— N-ai nici cea mai mică idee. Ştii cât de mult vreau să pun mâna pe ticălosul ăsta? Că vreau să-l rup în două pentru că iţ-a provocat teamă chiar şi numai pentru o clipă? Cât de inutil mă simt când primeşti unul din biletele astea nenorocite şi devii albă ca varul? Şi cât de cumplit e că, după atâta timp, tu n-ai încredere în mine?

— Nu e vorba de încredere.

Violenţa din ochii lui îi făcu inima să bată cu putere.

Niciodată, de când erau împreună, nu-l văzuse atât de furios.

— Nu e, Finn. E vorba de mândrie. N-am vrut să recunosc că nu pot să mă descurc singură.

— La naiba cu mândria asta, Deanna, zise el încet. M-am săturat să mă tot lovesc de ea.

Panica erupse în ea ca un gheizer. Cuvintele lui erau de încheiere. Scoţând o exclamaţie de spaimă fără să vrea, îl apucă de braţ înainte să iasă din încăpere.

— Finn, te rog!

— Mă duc să mă plimb, zise el dându-se înapoi şi ridicându-şi palmele, de teamă că ar fi putut face rău amândurora dacă o atingea. Există tot felul de modalităţi prin care să pui capăt furiei. Cea mai bună e să ieşi la aer.

— N-am vrut să te rănesc. Te iubesc.

— Asta-i foarte bine, pentru că şi eu te iubesc.

Şi, în clipa aceea, avu impresia că dragostea era pe cale de a-l ucide.

— Numai că pare să nu fie de ajuns.

— Puţin îmi pasă dacă eşti furios, spuse ea agăţându-se iarăşi de el. Aşa şi trebuie. Ar trebui să urli de furie.

— Tu eşti cea care strigă, Deanna. Aş putea spune că e în gene. Iar eu provin dintr-un şir lung de negociatori. Se-ntâmplă însă că am rămas în pană de compromisuri.

— Dar nu-ţi cer să faci un compromis. Nu vreau decât să asculţi ce mai am de spus.

— Bine, spuse el depărtându-se de ea şi aşezându-se pe

scaunul din dreptul ferestrei, în umbră. Discuţiile sunt punctul tău forte, în definitiv. Dă-i drumul, Deanna, fii rezonabilă, obiectivă, înţelegătoare. Eu voi fi publicul.

— Habar n-aveam că eşti atât de supărat pe mine. Nu ţine numai de faptul că nu ţi-am spus de ultimul bilet, nu?

— Tu ce crezi?

De-a lungul anilor, ea luase interviuri multor invitaţi ostili. Se îndoia că vreunul ar fi fost mai dur decât Finn Riley cu sângele lui de irlandez.

— Te-am luat drept garantat şi am fost nedreaptă. Iar tu m-ai lăsat s-o fac.

— Asta-i bine, spuse el sec. Să începi cu o afirmaţie de autodepreciere în loc să te-nvârţi în cerc. Nu-i de mirare că eşti în vârf.

— Nu. Dă-mi voie să termin. Cel puţin, lasă-mă să termin înainte să-mi spui că totul s-a terminat.

Urmă un alt moment de linişte. Deşi nu putu să-i vadă faţa, ea îi sesiză oboseala din glas.

— Crezi c-aş putea?

— Nu ştiu.

O lacrimă îi şiroi pe obraz, sclipind în lumina tremurătoare a

flăcărilor.

— Nu mi-am dat voie să mă gândesc la asta până de curând.

— Dumnezeule, nu plânge.

Ea îl auzi mişcându-se uşor, dar nu veni spre ea.

— Nu plâng, spuse ea ştergându-şi lacrima şi reţinându-le pe celelalte care ameninţau să iasă.

Ştia că l-ar fi putut înmuia cu lacrimile şi că s-ar fi dispreţuit pentru asta.

— Întotdeauna am crezut că aş putea să fac totul cum trebuie, dacă acţionez cu atenţie, dacă plănuiesc totul cu grijă. Aşa că am făcut liste şi am aderat la orare precise. M-am înşelat tratând relaţia noastră ca pe o sarcină – una minunată – dar ca pe o sarcină care trebuia îndeplinită.

Vorbea prea repede, dar nu se putea opri, cuvintele năvălind unele peste altele în graba lor de a fi rostite.

— Şi bănuiesc că eram foarte mândră de treaba pe care o făceam. Ne potriveam atât de bine împreună şi îmi plăcea atât de mult să fiu iubita ta. Pentru ca, astăzi, când te-am văzut afară, să-mi dau seama pentru prima oară, cât de rău am greşit. Doamne, cât de mult îşi dorea să-i vadă faţa, ochii!

— Ştii cât de mult urăsc să fac greşeli.

— Da, ştiu, spuse el după un moment de tăcere. Se pare că tu eşti cea care pune punct, Deanna.

— Nu, zise ea sărind în picioare. Nu, încerc să te rog să te căsătoreşti cu mine.

Un buştean se prăbuşi în grătar, făcând să ţâşnească scântei. El se ridică şi veni de la întuneric la lumină. Ochii îi erau la fel de enigmatici ca ai unui jucător de noroc care blufează.

— Ji-e teamă că o să plec dacă nu faci asta?

— Îmi închipui golul care ar apărea în via a ț mea dacă ai face-o şi mă îngrozesc. Şi, pentru că sunt îngrozită, mă-ntreb de ce oi fi aşteptat atât. Poate că mă-nşel şi tu nu mai vrei să ne căsătorim. Dacă simţi aşa, o să aştept.

Îşi spuse că, dacă avea să continue să se uite la ea cu acea curiozitate, avea să ţipe.

— Spune ceva, fir-ar să fie. Da, nu, du-te naibii. Numai spune ceva.

— De ce? De ce acum, Deanna?

— Nu face din asta un interviu.

— De ce? repetă el şi, când o apucă de braţ, ea îşi dădu seama că nu era nimic blând în mişcarea aceea.

— Pentru că totul e atât de complicat acum, spuse ea şi vocea i se ridică, tremură şi apoi se frânse. Pentru că viaţa nu se potriveşte în niciunul din planurile mele clare şi nu vreau ca această căsătorie cu tine să fie ceva ordonat şi aranjat. Pentru că, datorită analizelor din noiembrie, publicităţii ăsteia nebuneşti legată de Angela şi plecării tale în Haiti, probabil că e cel mai prost moment pentru a te gândi la căsătorie. Aşa că asta face să fie momentul cel mai bun.

În ciuda emoţiilor care îl copleşeau, el începu să râdă.

— Pentru prima oară, logica ta îmi scapă.

— N-am nevoie ca viaţa să fie perfectă, Finn. Pentru prima oară n-am nevoie de asta. Trebuie numai să fie bine. Şi ne e atât de bine împreună, zise ea, clipind pentru a împiedica lacrimile să cadă, dar apoi renunţă şi le lăsă. Vrei să te însori cu mine?

— Păi, Kansas, să ştii că e ceva îngrozitor de neaşteptat.

Vestea despre logodna lor se răspândi ca fulgerul. La douăzeci şi patru de ore de la anunţul oficial, biroul Deannei fu inundat, luat cu asalt de telefoane, solicitări pentru interviuri, oferte din partea designerilor, furnizorilor, bucătarilor, felicitări din partea prietenilor şi curiozitate din

partea altor reporteri.

Ciudat era faptul că nu fusese niciun telefon, niciun bilet, absolut niciun semn din partea persoanei care o urmărise timp de ani de zile. Indiferent cât de des îşi spunea Deanna că ar fi trebuit să o bucure acel răgaz, acest lucru o înspăimânta mai mult decât găsirea unuia din acele plicuri albe pe birou sau vârât pe sub uşă.

Nu primi niciunul, pentru că niciunul nu se scrise, în mica încăpere în care Deanna zâmbea mulţumită din fotografiile de pe pereţi şi de pe mese, nu se auzea nimic altceva decât un plânset. Lacrimi fierbinţi şi amare căzdeau pe ziarul în care se anunţa logodna celor două vedete ale televiziunii.

Singur, singur de atâta vreme. Aşteptând, aşteptând cu atâta răbdare. Fiind atât de sigur că Finn nu avea să facă niciodată acel pas. Că Deanna putea fi încă a lui. Acum, speranţa care îi întreţinuse răbdarea fusese zdrobită, ca o ceaşcă delicată care fusese aruncată şi descoperită ca fiind goală tot timpul.

Dar, chiar în timp ce lacrimile se uscau, începură planurile. Trebuia să i se arate – cu siguranţă, nu altceva – că nimeni nu o putea iubi mai mult. Trebuia să i se arate, să îşi dea seama de realitate printr-un şoc. Şi trebuia pedepsită. Doar puţin.

Exista o modalitate prin care să se aranjeze totul.

Deanna voia o nuntă mică şi simplă. O ceremonie restrânsă, după cum îi spuse lui Finn după ce acesta terminase de pregătit bagajele pentru plecarea în Haiti. Doar rudele şi prietenii apropiaţi.

Dar el nu fu de acord.

— Nu. Chestia asta o s-o facem ca lumea, Kansas, spuse el trăgând fermoarul sacului de voiaj, pe care îl aruncă apoi pe umăr. O nuntă la biserică, muzică de orgă, acri întregi de flori şi câteva rude plângând de care niciunul din noi nu-şi aminteşte. Urmată de o petrecere de proporţii imense la care câteva din aceleaşi rude vor bea prea mult şi vor stânjeni mirii.

— Ştii de cât timp e nevoie pentru aşa ceva?

— Da. Ai cinci luni la dispoziţie, zise el strângând-o în braţe şi sărutând-o apăsat şi lacom. Termenul e în aprilie, Deanna. O să ne uităm pe listă când mă-ntorc.

— Bine, Finn, dar…

— De data asta, eu vreau să fie perfect. Te sun imediat cum o să pot, spuse el apoi şi porni spre locul unde îl aştepta şoferul, dar la un moment dat, se întoarse şi îşi continuă drumul cu spatele, zâmbind. Stai pe fază.

Aşa că, acum, ea aranja o nuntă de proporţii. Ceea ce, bineînţeles, îi dădu ideea unei emisiuni despre pregătirile de nuntă şi stresul corespunzător.

— Am putea să chemăm cupluri care s-au despărţit pentru că discuţiile din timpul pregătirilor de nuntă le-au distrus relaţia.

În câteva săptămâni, biroul Deannei, atât de ordonat altă dată, era plin de schiţe pentru rochia de mireasă, începând de la cele tradiţionale, bogate şi înfoiate, până la cele futuriste. În spatele ei, acelaşi pom de plastic pe care Jeff îl adusese în biroul ei cu ocazia Crăciunului, era aplecat din cauza prea multor globuri şi ornamente.

Cineva, Cassie, bănui ea, pulverizase puţin miros de brad în jur şi aroma aceea făcea ca ramurile de plastic care începură să se decoloreze să arate şi mai jalnic. Dar Deannei îi plăcea. Era o tradiţie acum, o superstiţie. N-ar fi înlocuit acel pom urât cu niciun altul.

— N-aş putea să spun „da” îmbrăcată în aşa ceva, spuse ea şi îi arătă lui Fran respectiva schiţă.

Rochia scurtă şi mulată pe corp era completată cu o parură care semăna cu elicele unui elicopter.

— Asta e drăguţă.

Fran privi peste umărul ei.

— E superbă.

Scoase câteva exclamaţii pe marginea fustei înfoiate şi mânecilor pline. Corsajul era strâmt, căptuşit cu perle şi dantelă, modelul repetându-se şi pe trenă. Parura era un simplu cerc de care se prindea vălul bogat.

— E splendidă. Aproape medievală. O adevărată rochie pe care o porţi o dată-n viaţă.

— Chiar crezi?

Recunoscându-i interesul, Fran făcu ochii mici.

— Te-ai şi hotărât deja asupra ei.

— Voiam părerea altcuiva. Şi, aşa e, recunoscu ea râzând.

Am ştiut din clipa în care am văzut-o.

Le aşeză pe toate în teanc şi o puse pe cea aleasă deasupra.

— Aş vrea ca şi celelalte să fie la fel de simple.

Fotograful…

— Eu răspund de asta.

— Furnizorul.

— Departamentul lui Cassie.

— Muzica, şervetele, florile, invitaţiile, spuse ea înainte ca

Fran să o poată întrerupe din nou. Lasă-mă măcar să mă prefac că sunt înnebunită.

— Nemaipomenit, când n-ai părut niciodată mai fericită.

— De fapt, ţie ar trebui să-ţi mulţumesc. Tu mi-ai dat impulsul de care aveam nevoie.

— Sunt încântată. Acum, dacă tot ai o seară liberă, hai să mergem pe Michigan Avenue să facem nişte cumpărături pentru trusou. Din moment ce Finn e în partea cealaltă a oraşului, asta-i singura şansă pe care o am. N-avem nicio clipă de pierdut.

— Sunt gata, spuse ea şi îşi luă poşeta, dar în clipa aceea sună telefonul. Aproape.

Deoarece Cassie plecase deja, răspunse chiar ea.

— Reynolds, zise ea din obişnuinţă şi zâmbetul strălucitor i se stinse brusc. Angela, spuse ea şi, ridicându-şi privirea, zări interesul din ochii lui Fran. Foarte drăguţ din partea ta. Sunt sigură că Finn şi cu mine vom fi foarte fericiţi.

— Bineînţeles că eşti, zise Angela în receptor, continuând să taie cu cuţitul pentru hârtie o copertă de revistă pe care se afla fotografia celor doi. Întotdeauna ai fost încrezătoare, Deanna.

— Aş putea să fac ceva pentru tine?

— Nu, absolut nimic. Eu aş vrea să fac ceva pentru tine, draga mea. Hai să-i spunem dar de logodnă. O mică informaţie care s-ar putea să te intereseze, despre logodnicul tău.

— N-ai ce să-mi spui despre Finn care să mă intereseze, Angela. Îţi mulţumesc pentru urări, dar să ştii că tocmai plecam.

— Nu te grăbi aşa tare. Îmi amintesc că erai foarte curioasa. Mă-ndoiesc că te-ai schimbat atât de mult. Ar fi foarte bine, atât pentru tine, cât şi pentru Finn, dacă ai asculta ce am de spus.

— Bine, spuse Deanna strângând din dinţi şi se aşeză din nou. Ascult.

— Ah, nu, draga mea, nu la telefon. Din întâmplare mă aflu la Chicago. Mai cu afaceri, mai cu plăceri.

— Da, dejunul tău la Liga Alegătoarelor de mâine. Am citit despre asta.

— Asta şi încă o problemă mai măruntă. Dar o să fiu liberă pentru o discuţie la… să zicem miezul nopţii?

— Ora vrăjitoarelor? Angela, ceva atât de neobişnuit, chiar şi pentru tine.

— Ai grijă cum vorbeşti, altfel n-o să-ţi mai ofer şansa de a auzi ce am de spus înainte să mă duc la ziare. Consideră generozitatea mea ca o combinaţie de cadou de logodnă şi de Crăciun, draga mea. Miezul nopţii, repetă ea apoi. La studio. Vechiul meu studio.

— Nu… Fir-ar să fie, spuse Deanna şi trânti receptorul.

— Ce vrea?

— Nu ştiu, zise Deanna căreia nu-i mai rămăsese nimic din starea de euforie de mai înainte, privind în gol. Vrea să ne întâlnim. Susţine că ar deţine o informaţie pe care ar trebui s-o aflu.

— Nu vrea decât să-ţi facă necazuri, Dee, spuse Fran cu îngrijorare în glas şi în privire. Ea are necazuri. În ultimele şase luni, emisiunea ei a căzut dramatic, după ce au apărut zvonurile despre faptul că bea, că îşi mituieşte invitaţii. Nu-i de mirare că a a venit călare pe mătură să-ţi ofere un măr otrăvit.

— Nu sunt îngrijorată, spuse Deanna scuturându-se şi ridicându-se din nou. Nu sunt. A venit clipa să clarificăm totul o dată pentru totdeauna. Intre patru ochi. N-are ce să facă sau să spună ca să-mi facă rău.

Dar cineva îi făcuse rău Angelei.

Cineva o ucisese.

Deanna continuă să scoată ţipete asurzitoare care îi ardeau gâtlejul ca un acid. Nici chiar atunci când privirea i se înceţoşă, nu putu să-şi ia ochii de la oroarea de lângă ea. Simţea mirosul sângelui, cald, roşu şi gros.

Trebuia să fugă înainte ca Angela să întindă acea mână delicată şi moartă şi să o strângă de gât.

Scoţând scâncete de panică, se târî de pe scaun, temându-se să se mişte prea repede şi temându-se să-şi ia ochii de la ceea ce mai rămăsese din Angela Perkins. Fiecare mişcare, fiecare sunet erau redate de monitor, în timp ce camera înregistra cu obiectivitate. Ceva o trase înapoi. Ţipând, Deanna ridică mâinile ca să se lupte cu ceea ce nu vedea şi îşi încurcă degetele în firul microfonului de la rever.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne, spuse ea eliberându-se în grabă, azvârlind microfonul cât colo şi fugind de pe platou cuprinsă de o panică îngrozitoare.

Se împiedică şi îşi zări imaginea oribilă în oglinda mare de pe perete. Un râs fierbinte îi bolborosi în gâtlej. Arăta ca o nebună, îşi spuse ea şi îşi înăbuşi isteria, temându-se să nu-i

scape din gâtlej ca un râs de om nebun. Fu cât pe-aci să cadă, împiedicându-se în propriile picioarele în timp ce fugea pe coridor. Cineva îi respira în ceafă. O simţea, cunoştea acea răsuflare fierbinte şi lacomă care şoptea în spatele ei. Suspinând, dădu buzna în cabina ei, trânti uşa, o încuie şi stătu în beznă în timp ce inima îi bătea la fel de iute ca unui iepure.

Bâjbâi după întrerupător şi ţipă din nou când îşi văzu imaginea în oglindă. Peste aceasta era petrecută o ghirlandă aurie. Ca un laţ, îşi spuse ea. Înnebunită de groază, se lăsă să alunece pe podea. Totul se învârtea, se învârtea şi stomacul i se întoarse pe dos în semn de răspuns. Copleşită de greaţă, se târî până la telefon. Sunetul propriilor scâncete îi îngheţă pielea în timp ce forma numărul pentru cazuri de urgenţă.

— Vă rog, vă rog, ajutaţi-mă, spuse ea ameţită şi îngreţoşată, prăbuşită pe podea, strângând în mână receptorul. Faţa i s-a dus. Am nevoie de ajutor. Clădirea CBC. Studioul B. Grăbiţi-vă, vă rog, zise ea şi apoi se lăsă învăluită de întuneric.

Era puţin trecut de ora unu când Finn ajunse acasă. Primele lucruri la care se gândea erau un duş fierbinte şi un coniac

cald. Se aştepta ca Deanna să se întoarcă într-o oră de la întâlnirea de urgenţă pe care o avea. Fusese foarte vagă în legătură cu amănuntele când îl prinsese între înregistrări, iar el nu avusese nici timp, nici chef să insiste. Erau amândoi de prea multă vreme în meseria aceea pentru a mai pune întrebări în legătură cu întâlnirile de la miezul nopţii.

Îşi expedie şoferul şi fu amuzat, dar şi stânjenit de faptul că lătratul câinelui putea să ţină vecinii treji pe o distanţă de câteva blocuri.

— Gata, gata, Cronkite. Ai puţină demnitate, spuse el scoţând cheile în timp ce urca pe verandă, întrebându-se de ce uitase Deanna să lase aprinsă lumina de afară. Astfel de lucruri nu-i scăpau niciodată. Planurile de nuntă o dădeau peste cap, îşi spuse el încântat.

Ceva scârţâi sub piciorul lui. Se uită în jos şi văzu licărirea vagă" a cioburilor. Nedumerirea iniţială se transformă în furie când văzu bucăţile de geam de lângă uşă. În clipa aceea, îşi simţi gura uscată. Dacă întâlnirea ei nu mai avusese loc? Dacă venise acasă? Dădu buzna în casă înspăimântat, strigând-o.

Se auzi ceva spărgându-se în spatele casei, iar lătratul frenetic al câinelui se transformă într-un urlet disperat.

Gândindu-se numai la Deanna, Finn aprinse luminile înainte să dea fuga în direcţia din care se auzise zgomotul.

Nu văzu nimic altceva decât distrugere, un atac zănatic şi brutal asupra lucrurilor lor. Lămpile şi mesele erau răsturnate, sticlăria spartă. Când ajunse în bucătărie, mintea îi era rece ca gheaţa. Avu impresia că vede pe cineva fugind pe pajişte. Chiar în clipa în care deschise uşa, pentru a porni în urmărirea lui, câinele urlă din nou, zgâriind înnebunit cu ghearele uşa încuiată a magaziei.

Ar fi vrut să pornească în urmărire. Tare ar fi vrut să-l prindă pe cel care făcuse acel dezastru şi să-l strângă de gât. Dar gândul că Deanna s-ar fi putut afla undeva în casă, rănită, îl făcu să se oprească.

— Gata, Cronkite, spuse el descuind uşa şi dându-se înapoi când câinele sări bucuros pe el. Te-a speriat, hm? Şi pe mine. Hai s-o căutăm pe Deanna.

Scotoci fiecare cameră, simţind că i se făcea din ce în ce mai frig. Dezastrul era la fel de total ca şi cum pe acolo ar fi trecut o tornadă, atât lucrurile de valoare cât şi cele lipsite de importanţă fiind distruse.

Însă, cel mai rău, cel mai îngrozitor, era mesajul scris cu

rujul Deannei pe perete, deasupra patului în care dormiseră amândoi.

TE-AM IUBIT.

AM UCIS PENTRU TINE.

TE URĂSC.

— Slavă Domnului că n-a fost aici. Slavă Domnului, zise el pământiu la faţă şi puse mâna pe telefon pentru a suna la poliţie.

— Uşurel, spuse locotenentul Jenner ajutând-o pe Deanna să ţină paharul cu apă.

— Mă simt bine acum, zise ea, dar dinţii îi clănţăneau pe buza paharului. Îmi pare rău. Ştiu că am fost incoerentă.

— E lesne de înţeles.

El văzuse cadavrul Angelei Perkins şi găsi că starea în care se afla Deanna era absolut de înţeles. Nu o condamna pentru faptul că se ghemuise în cabina încuiată, trebuind să fie convinsă cu blândeţe să-i deschidă uşa.

— Va trebui să te vadă un doctor.

— Mă simt bine, pe cuvânt.

Şocul, îşi închipui el. Era felul în care natura bloca sistemul şi dădea iluzia de confort. Dar ochii îi erau tot sticloşi şi, chiar

dacă el îi pusese paltonul lui pe umeri, ea continua să tremure.

— Poţi să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

— Am găsit-o. Am intrat şi am găsit-o.

— Ce căutai la studio după miezul nopţii?

— Ea mi-a spus să ne întâlnim acolo. M-a sunat – m-a…

Sorbi din nou din pahar.

— M-a sunat.

— Deci aţi stabilit să vă întâlniţi acolo.

— Voia… voia să stăm de vorbă. Zicea că deţine o informaţie despre…

Sistemul defensiv intră în funcţiune.

— Despre ceva ce trebuia să ştiu. N-am vrut să vin, dar m-am gândit că ar fi mai bine să limpezim lucrurile.

— La ce oră ai ajuns aici?

— La miezul nopţii. M-am uitat la ceas în parcare.

Luminile colorate din depărtare, atmosfera de sărbătoare.

— Era miezul nopţii. M-am gândit că poate nu ajunsese încă, dar ar fi putut sa-şi expedieze şoferul. Aşa că am intrat în studio. Cum era întuneric, mi-am închipuit că ea nu ajunsese şi asta mă bucura, pentru că voiam să sosesc eu prima. Atunci am vrut să aprind lumina şi m-a lovit ceva. Când mi-am

revenit, mă aflam pe platoul de filmare şi nu puteam să gândesc. Camera era în funcţiune. Oh, Doamne, camera era în funcţiune şi am văzut-o, am văzut-o pe monitor, spuse ea apăsându-şi mâna pe gură pentru a-şi înăbuşi scâncetele.

— Linişteşte-te, îi spuse Jenner lăsându-se pe spate.

— Altceva nu ştiu. Am venit în fugă aici şi am încuiat uşa. Am chemat poliţia şi am leşinat.

— Ai văzut pe cineva în drum spre studio?

— Nu. Pe nimeni. Cei care fac curăţenie trebuia să fie plecaţi deja. Erau câţiva oameni în redacţia de ştiri, dar după ultimul buletin de ştiri, pleacă toată lumea.

— E nevoie de cartelă ca să intri în clădire, nu?

— Da. Au schimbat sistemul de vreun an de zile.

— Aceasta e poşeta dumitale, domnişoară Reynolds?’ o întrebă el întinzându-i o geantă. Mare de umăr din piele neagră foarte fină.

— Da, e a mea. Trebuie să-mi fi scăpat când am… când am intrat.

— Şi această cartelă, spuse el ridicând o cartelă cu iniţialele ei în colţ care se afla într-o pungă mică de plastic.

— Da, e a mea.

El puse punga deoparte şi continuă să scrie.

— La ce oră te-a contactat, domnişoara Perkins în legătură cu această întâlnire?

— Pe la cinci. M-a sunat la birou.

— Secretara dumitale a răspuns?

— Nu, plecase acasă deja. Am răspuns eu însămi.

Ceva tremură trecând prin scutul de şoc.

— Crezi că eu am omorât-o? Crezi că eu am făcut-o? De ce?

Ţâşni în picioare, clătinându-se ca un om beat, şi paltonul îi căzu pe jos.

— Cum aş fi putut? De ce s-o fi făcut? Crezi că am atras-o aici şi am ucis-o, înregistrând totul ca să le arăt telespectatorilor mei loiali mâine dimineaţă?

— Linişteşte-te, domnişoară Reynolds. Nimeni nu te acuză de nimic. Încerc doar să aflu ce s-a-ntâmplat.

— Îţi spun eu ce s-a-ntâmplat. Cineva a omorât-o. Cineva i-a spulberat faţa şi a aşezat-o în platou. Dumnezeule, zise ea luându-şi capul în mâini. Nu poate fi adevărat.

— Stai jos şi linişteşte-te, îi spuse Jenner luând-o de braţ.

Sesiză agitaţie pe coridor în spatele lui şi se întoarse spre

uşă.

— Fir-ar să fie, trebuie s-o văd, strigă Finn şi, împingându-l pe poliţistul care încerca să-l reţină, dădu buzna înăuntru. Deanna, zise apoi când o văzu venind clătinându-se spre el. Eşti teafără.

O cuprinse cu braţele şi îşi ascunse faţa în părul ei.

— Eşti teafără.

— Finn, spuse ea strângându-l, disperată să-i simtă căldura trupului. Cineva a omorât-o pe Angela şi eu am găsit-o. Finn, eu am găsit-o.

Dar el o depărta deja, îngrozit de umflătura şi sângele închegat de pe capul ei. Sentimentul de uşurare făcu loc unei teribile dorinţe de răzbunare.

— Cine te-a lovit?

— Nu ştiu, zise ea strecurându-se din nou în braţele lui. N-am văzut. Ei cred că eu am făcut-o. Finn, ei cred că eu am omorât-o.

El îi aruncă o privire rece lui Jenner peste umărul ei.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Domnişoara Reynolds se înşală. N-avem nicio intenţie să o acuzăm de ceva acum. Şi, după părerea mea, nici altă dată.

— Atunci e liberă să plece.

Jenner îşi frecă bărbia.

— Da. O să fie nevoie să semneze o declaraţie, dar asta poate s-o facă şi mâine. Domnişoară Reynolds, ştiu că aţi suferit un şoc şi îmi cer scuze pentru că ţi-am pus atâtea întrebări. Te sfătuiesc să mergi la spital să te examineze un doctor.

— O duc eu. Deanna, spuse Finn desprinzând-o uşor şi aşezând-o la loc pe scaun. Te rog să stai aici puţin. Eu trebuie să vorbesc ceva cu locotenentul Jenner.

Ea se agăţă de mâna lui.

— Nu pleca.

— Nu, stau în faţa uşii. Doar un minut. Locotenente?

Jenner îl urmă afară pe coridor, făcându-i semn unui poliţist în uniformă să se depărteze.

— A avut o seară îngrozitoare, domnule Riley.

— Sunt cât se poate de conştient de asta. Nu vreau ca dumneata s-o faci şi mai grea..

— Nici eu. Dar anumite roţi trebuie să se învârtească. Am aici o crimă foarte urâtă şi, din câte-mi dau seama, ea e singurul martor. Te superi dacă te-ntreb unde ai fost în seara

asta?

Ochii lui Finn se răciră.

— Nu, nu mă supăr. Am făcut o înregistrare în South Side. Presupun că vreo duzină de oameni pot să confirme că am fost acolo până la miezul nopţii. Şoferul meu m-a dus acasă, unde m-a lăsat puţin după ora unu. La unu şi douăzeci am dat un telefon la 911.

— De ce?

— Pentru că toată casa mi-a fost întoarsă cu fundu-n sus. Dacă vrei să verifici asta, ia legătura cu superiorul dumitale.

— Te cred pe cuvânt, domnule Riley, spuse Jenner frecându-şi bărbia din nou. Ai spus unu şi douăzeci?

— Cu un minut în plus sau în minus. Persoana care a pătruns în casă a lăsat un mesaj pentru Deanna pe peretele din dormitor. Poţi să-i întrebi pe colegii dumitale dacă vrei să afli amănunte. Mă duc s-o scot pe Deanna de-aici.

— O s-o fac, zise Jenner notând încă ceva. Domnule Riley, în locul dumitale, aş lua-o prin altă parte. N-ar fi bine să treacă din nou prin studio.

— Hei, Arnie!

Un alt poliţist în civil făcu semn din capătul coridorului, de

lângă studio.

— S-a terminat aici.

— Spune-i să mai stea puţin. Ţinem legătura, domnule Riley.

Fără să spună nimic, Finn se întoarse în cabină, îşi scoase paltonul şi o puse pe Deanna să-şi vâre braţele moi pe mâneci. Nu voia să piardă timpul căutându-l pe alei.

— Hai, iubito, să plecăm de-aici.

— Vreau să merg acasă, spuse ea sprijinindu-se cu toată greutatea de el.

— Nici vorbă. Te duc la spital.

— Să nu mă laşi acolo.

— Nu te las.

El alese drumul mai lung, ocolind studioul. Pentru că ştia la ce să se aştepte înainte să deschidă uşa, o sărută pe frunte şi o luă pe după umeri.

— O să fie plin de reporteri şi de operatori.

Ea închise ochii strâns şi se cutremură.

— Ştiu. E-n regulă.

— Ţine-te bine de mine.

— Mă ţin deja.

Imediat cum deschise uşa, flash-urile aparatelor de fotografiat o orbiră. Ea îşi feri ochii şi nu văzu nimic altceva decât trupuri care dădeau năvală spre ea, îndreptând microfoanele ca pe nişte spade, şi ochiul mare şi curios al camerei.

Începură să i se arunce întrebări, făcând-o să-şi aducă umerii în faţă, în timp ce Finn o împingea prin marea de reporteri. Îşi dădu seama că îi cunoştea pe majoritatea dintre ei. Li plăcea pe mulţi din cei pe care îi cunoştea. Pe vremuri se bătuseră pentru reportaje. Pe vremuri, ea s-ar fi aflat printre ei, împingându-se în faţă pentru acea fotografie expresivă, pentru acel comentariu murmurat.

După care s-ar fi dus repede în redacţie pentru a transmite ştirea – acum ea era o ştire – cu câteva minute, chiar cu câteva secunde înaintea altora.

Dar nu mai era observator, ci observată. Cum putea să le spună ce simţea? Cum putea să le spună ce ştia? Mintea îi era ca de sticlă. Avea impresia că, dacă nu se făcea linişte, avea să explodeze şi să se spargă.

— Dumnezeule, Dee!

O mână se întinse spre ea, ezitând când ea se feri, şi îl văzu

pe Joe, cu camera pe umăr şi cu şapca de baseball într-o parte.

— Îmi pare rău, spuse el şi înjură. Îmi pare nespus de rău.

— E-n regulă. Doar ştiu cum e, ai uitat? îţi faci doar meseria.

Urcă recunoscătoare în maşina lui Finn şi închise ochii.

Jenner lăsă studioul în seama echipei de legişti. Din moment ce pusese deja doi oameni să-i ia la întrebări pe ocupanţii clădirii, hotărî să aştepte până dimineaţă cu treburile acolo, aşa că părăsi clădirea CBC-ului şi se duse acasă la Finn Riley.

Nu fu nici surprins, nici supărat când Finn opri maşina pe alee în spatele lui.

— Cum se simte domnişoara Reynolds?

— Are o contuzie, spuse Finn încordat. O ţin în noaptea asta acolo pentru a o supraveghea. Am avut o presimţire că o să te găsesc aici.

Jenner încuviinţă în timp ce înaintau împreună pe alee.

— O noapte geroasă, spuse el pe un ton de conversaţie. De la dispecerat am aflat că telefonul dumitale s-a primit la unu şi douăzeci şi trei de minute. Primul echipaj a sosit la unu şi douăzeci şi opt.

— Au ajuns repede.

Deşi nu la fel i se păruse când îşi petrecuse cele cinci minute nesfârşite plimbându-se prin dezastrul din casă.

— Te ocupi şi de pătrunderi prin efracţie, domnule locotenent?

— Îmi place să-mi diversific munca. Şi adevărul e… spuse el oprindu-se în faţa uşii, că, între incidentul din cartierul grecesc şi cercetările legate de scrisorile primite de domnişoara Reynolds, cred că treaba asta a-n- ceput să mă captiveze. Te deranjează?

— Bine, atunci, zise Jenner tăind banda de scotch pe

— Nu.

Care poliţiştii o lipiseră pe uşa distrusă. Poate vrei să faci onorurile casei.

Lui Riley îi plăcea să se îmbrace sport, remarcă Jenner intrând în casă. De genul celor care preferau jachetele de piele şi blugii decoloraţi. Încercase ş el o geacă de piele odată, dar arătase ca un poliţist. Întotdeauna arăta aşa.

— L-ai spus ceva domnişoarei Reynolds despre dezastrul d-aici?

— Nu.

— Nu pot să te condamn. A avut o seară cumplită.

Aruncă o privire în jur. Locuinţa arăta ca şi cum ar fi fost bombardată.

— Şi dumneata la fel.

— Mai poţi s-o spui o dată. Aproape fiecare încăpere a fost făcută praf, zise Finn arătând spre living-room în care se dădea din holul principal. N-am stat să fac ordine.

Jenner se încruntă. Auzise că, în clipa în care aflase despre problemele de la CBC, Finn plecase imediat, lăsând totul aşa cum era.

— Trebuie să fii foarte pornit.

Era puţin spus, îşi zise Jenner. Ceea ce vedea pe chipul lui Finn era o furie rece. Dacă ar fi dat peste cel care îi spărsese locuinţa, l-ar fi făcut bucăţele. Deşi era neprofesional, Jenner ar fi dat orice să asiste la spectacol.

— Pot să înlocuiesc lucrurile, zise Finn pornind împreună cu Jenner în sus pe scări.

— Da.

Intră în dormitor şi arătă spre perete.

— Deci, prietenul nostru s-a apucat să scrie pe pereţi, spuse el şi, scoţându-şi carneţelul, copie stilul de scris pe o foaie curată.

Era pentru prima oară când respectivul se expunea astfel.

— Acest lucru spune foarte multe.

Dintr-o singură privire, văzu tot dezastrul din cameră.

— Legiştii or să muncească teribil la chestiile astea, spuse el împingând cu vârful piciorului o sticlă de parfum spartă. Tiffany, comentă el. O sută cincizeci uncia. Nevesti-mii îi place parfumul ăsta. L-am cumpărat de ziua ei. Şi cearceafurile astea. Pânză irlandeză. Bunică-mea avea o faţă de masă din materialul ăsta. Când eram mic îmi frecam faţa de ea.

Aproape amuzat, Finn se sprijini de tocul uşii şi îl privi.

— Aşa investighezi un caz, domnule locotenent? Sau colaborezi la o companie de asigurări?

— Întotdeauna am avut slăbiciune pentru lucrurile de calitate, zise el vârând carneţelul la loc în buzunar, chiar deasupra pistolului. Deci, domnule Riley, ar trebui să spun că avem ceva în comun.

— Deci, domnule locotenent, ar trebui să fiu de acord cu dumneata.

— Crima s-a comis cam pe la miezul nopţii, spuse el scărpinându-şi ceafa. De la CBC până aici se fac paisprezece

minute, dacă se merge cu viteză maximă. Vrei zece minute, să zjcem, pregăteşte scena, pune în funcţiune aparatele. Încă zece minute ca să ajungă aici. Dumneata soseşti acasă pe la unu şi douăzeci. Da, cred că e suficient.

— Nu-mi spui nimic ce nu ştiu, domnule locotenent. Acum ce mai urmează?

— O să cercetăm împrejurimile mâine. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— N-ai avut timp să-i pui întrebări lui Dan Gardner.

— Nu, spuse Jenner schiţând un zâmbet. Următorul meu popas.

— Şi al meu.

— Domnule Riley, mai bine te-ai întoarce la spital să ai grijă de logodnica dumitale. Lasă treburile astea în seama mea.

— O să am grijă de Deanna, spuse Finn întorcându-se. Dar o să stau de vorbă şi cu Gardner. O să mă folosesc de tot ce ştiu şi de toţi oameni pe care-i cunosc ca să ajung la miezul problemei ăsteia. Pot să merg cu dumneata, domnule locotenent, sau pot să merg prin spatele dumitale.

— Nu-i ceva prietenesc, domnule Riley.

— Nu mă simt deloc prietenos, domnule locotenent Jenner.

— Nici nu-mi închipuiam că ai fi, dar asta-i treaba poliţiei.

— Aşa a fost şi în cartierul grecesc.

Jenner îl studie cu atenţie. Tipul ştia exact pe care butoane să apese, îşi spuse el.

— Îmi placi, zise el după un moment. Mi-a plăcut cum te-ai descurcat în cartierul grecesc. Am văzut cum ai fost rănit, adăugă el şi îşi scărpină bărbia, gândindu-se. Dar ai continuat să transmiţi.

— Asta mi-e meseria.

— Da, şi eu am meseria mea. Sunt dispus să încalc regulile puţin, domnule Riley, din două motive. Unu, chiar o admir pe iubita dumitale şi, doi… mă gândesc că s-ar putea ca o fetiţă de zece ani să-ţi datoreze viaţa. Cred că nu ţi-am spus, dar am o nepoţică de vârsta ei.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Eh, spuse Jenner, poţi să mă urmezi cu maşina dumitale.

Deanna îşi reveni pe la jumătatea dimineţii. Nu fu nevoie să se orienteze, căci îşi amintea totul mult prea limpede. Se afla în spital, fiind ţinută sub supraveghere. Ar fi vrut să poată râde de acel termen. Îşi dădea seama că avea să fie ţinută sub

supraveghere în toate sensurile cuvântului, multă vreme.

Întoarse capul, conştientă de o durere surdă în interior, şi îl privi pe Finn, care dormea pe scaunul de lângă pat, cu mâna pe mâna ei. Nebărbierit, epuizat şi palid, constituia cea mai plăcută privelişte pe care şi-o putea închipui.

Nevrând să-l deranjeze, se mişcă uşor. Dar el se trezi imediat.

— Te doare?

— Nu, spuse ea cu o voce stinsă. N-ar fi trebuit să stai aici toată noaptea. Ar fi trebuit să te ducă undeva să te întinzi.

— Pot să dorm oriunde. Doar sunt reporter, ai uitat? spuse el trecându-şi mâinile peste faţă şi apoi întinzându-se pentru a-şi dezmorţi spatele. Ar trebui să-ncerci să mai dormi.

— Vreau să merg acasă. O uşoară contuzie nu-i suficientă ca să mă ţină în spital, zise ea şi se ridică în capul oaselor, cu prudenţă, însă căci ştia că, dacă ar fi strănutat doar, el ar fi chemat imediat sora. Nu văd dublu, n-am pierderi de memorie, nu mi-e greaţă.

— Eşti palidă precum ceara.

— Nici tu nu arăţi prea bine. Nu vrei să vii şi tu aici, lângă mine?

— Mai târziu, spuse el aşezându-se pe marginea patului şi mângâindu-i obrazul. Te iubesc.

— Ştiu. Nu cred că aş fi putut să trec prin ce-am trecut aseară fără tine.

— Nu trebuie să treci prin nimic fără mine.

Ea zâmbi, dar privirea îi alunecă spre televizorul prins de perete la picioarele patului.

— Bănuiesc că n-ai auzit ştirile de dimineaţă, nu?

— Nu, zise el şi o privi stăruitor. Nu, o repetă apoi. Ne ocupăm de asta mai târziu.

Da, îşi spuse ea, mai târziu era mai bine.

— A fost oribil felul în care a murit. Oribil felul cum a fost atât de perfect pus la cale totul. Trebuie să mă gândesc la asta, dar se pare că nu pot.

— Atunci n-o face. Nu te forţa, Deanna.

El îşi ridică privirea când auzi vocea lui Fran care se certa cu paznicul din faţa uşii.

— Îi spun că te odihneşti.

— Nu, te rog. Vreau s-o văd.

Finn tocmai se ducea spre uşă să discute cu paznicul, când Fran dădu buzna înăuntru. Imediat se repezi spre pat şi o

îmbrăţişă pe Deanna.

— Dumnezeule, m-am îmbolnăvit când am auzit. Te simţi bine? Cât de grav eşti rănită?

— N-am decât un cucui, spuse ea strângând-o cu putere. Tocmai mă pregăteam să mă ridic ca mă îmbrac.

— Eşti sigură? întrebă Fran dându-se înapoi, ca şi cum şi-ar fi examinat unul din copii. Eşti atât de palidă. Finn, du-te şi cheamă medicul. Cred că ar trebui să o mai examineze o dată.

— Nu, zise ea luându-i mâinile cu fermitate într-ale ei. Au vrut să mă ţină sub supraveghere doar noaptea asta. Am fost supravegheată. Ce se-ntâmplă la birou?

— Haos, ce altceva? Poliţiştii iau declaraţii de la toată lumea.

— Ar trebui să fiu acolo, să fac ceva.

— Nu.

Protestul veni repede şi ferm.

— Vorbesc serios, Dee. N-ai ce să faci şi, dacă ai veni în momentul ăsta, n-ai face decât să sporeşti aiureala. O să mă-ntorc şi o să le spun tuturor că eşti bine, iar lucrurile or să se mai liniştească puţin.

Buzele îi tremurară înainte să o îmbrăţişeze din nou.

— Te simţi bine, într-adevăr? Trebuie să fi fost oribil. De fiecare dată când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla…

— Ştiu, spuse Deanna şi, mai liniştită, îşi puse capul pe umărul ei. Angela. Doamne, Fran, tot nu-mi vine să cred. Cine ar fi putut s-o urască atât de mult?

Alege un număr, îşi spuse Fran.

— Nu vreau să-ţi faci griji în legătură cu emisiunea sau cu treburile de la birou. Astăzi transmitem o reluare, iar Cassie anulează şi reprogramează invitaţii de săptămâna viitoare.

— Nu e nevoie.

— Eu sunt producătorul şi spun că e nevoie.

După ce o mai îmbrăţişă o dată, Fran se trase înapoi şi i se adresă lui Finn:

— Ai de gând să mă susţii?

— Nu pare să fie nevoie, dar bineînţeles. O duc la cabană pentru o vreme.

— Bine, dar nu pot să plec aşa. Jenner trebuie să vină să stea din nou de vorbă cu mine. Şi, pe urmă, trebuie să discut cu Loren, cu oamenii.

Finn o privi o clipă. În ochii ei era durere, dar şi rămăşiţe de groază şi şoc.

— Uite cum văd eu lucrurile, spuse el cu blândeţe: Te scot de aici mai târziu şi te duc la cabană sau aranjez să te mai ţină în patul ăsta vreo două zile.

— Dar e absurd.

Deanna ar fi vrut să fie furioasă, dar era prea obosită.

— Numai pentru că o să ne căsătorim nu înseamnă că poţi să-mi dirijezi viaţa.

— Ba da, atunci când eşti prea încăpăţânată şi nu vrei să faci ce e mai bine pentru tine.

— Bine, spuse Fran dând din cap mulţumită şi sărutându-l pe Finn pe obraz. Acum, când ştiu că e pe mâini bune, mă duc după doctor. Trebuie să-ţi vorbesc, îi zise ea lui Finn printre dinţi, după care se întoarse din nou spre Deanna. Nu-ţi face griji, îi spuse ea. O să ne descurcăm cu toţii foarte bine. Mă-ntorc peste câteva minute.

— Bine. Grozav, spuse Deanna întinzându-se la loc şi se strâmbă uşor când acea mişcare făcu să-i zvâcnească tâmplele. Spune-le tuturor că m-am hotărât să mă duc la pescuit.

— Bună idee, zise Finn ducându-se să-i deschidă uşa lui Fran. Mă duc să văd dacă pot să găsesc pe cineva care să-ţi facă formele de ieşire. Stai liniştită, îi spuse el şi ieşi pe

culoar. Ce nu vrei să audă?

— Poliţiştii mişună pe tot etajul şaisprezece, spuse Fran aruncând o privire îngrijorată peste umăr în timp ce se îndreptau spre lifturi. Biroul i-a fost întors pe dos, de parcă cineva ar fi trecut prin el stăpânit de o furie nebunească. Cred că ea a fost prea tulburată ca să observe aseară. Scaune azvârlite peste tot, pahare sparte. Toate listele pe care le făcuse pentru nuntă, schiţele cu rochii de mireasă au fost rupte în bucăţi. Cineva a scris pe pereţi cu cerneală roşie.

Finn o văzu pălind şi pistruii îi ieşiră foarte mult în evidenţă.

— Peste tot scrie „Te iubesc”. Nu vreau să vadă asta, Finn.

— N-o să vadă. O să am eu grijă să nu vadă.

— Ştiu, spuse Fran apăsându-şi ochii cu degetele. Dar mi-e frică. Cel care a omorât-o pe Angela e atât de concentrat asupra lui Dee. Nu cred c-o s-o lase în pace vreodată.

Privirea lui Finn era tăioasă ca o sabie.

— N-o să se poată apropia de ea. Trebuie să mă-ntâlnesc cu cineva. Stai cu ea până mă-ntorc.

După un somn uşor de două ore, Jenner bătea la uşa camerei de hotel a lui Dan Gardner. Lângă el, Finn repeta în gând lista de întrebări la care dorea să i se răspundă.

— Ar fi bine să aibă chef de vorbă de data asta.

— E greu să vorbeşti când te afli sub influenţa sedativelor.

— Convenabil, murmură Finn.

— Din moment ce nevastă-sa e omorâtă, tipul are tot dreptul să cedeze nervos.

— Nu crezi că ar vrea să afle mai multe amănunte înainte să se dea la fund, locotenente? După părerea mea, cu cât amână mai mult să stea de vorbă cu dumneata, cu atât are mai multă vreme pentru a-şi găsi un alibi. Angela Perkins era o femeie bogată. Nu vrei să ghiceşti cine e principalul beneficiar?

— Atunci, dacă a omorât-o el, ar fi un prost dacă n-ar avea un alibi. Am senzaţia că eşti un tip obişnuit să deţină controlul.

— Şi?

— Acum o să fii nevoit să stai în spate. Îmi placi, domnule Riley, de aceea te-am lăsat să vii, dar va trebui să ţii minte cine conduce investigaţia.

— Poliţiştii şi reporterii au multe în comun, locotenente. N-o să fim primii care se folosesc unul de celălalt.

— Nu, spuse Jenner şi auzi lanţul de la uşă. Dar asta nu schimbă cu nimic ordinea.

Finn încuviinţă bosumflat când uşa se deschise.

Dan Gardner arăta ca un individ care băuse timp de două zile încontinuu. Era pământiu la faţă, cu ochii înfundaţi în orbite şi cu părul vâlvoi. Halatul şi pijamaua negre de” mătase îi dădeau un aer de eleganţă care nu făcea decât să-i scoată în evidenţă înfăţişarea răvăşită, ca o ramă nouă şi aurită la un tablou zdrenţuit.

— Domnul Gardner?

— Da, spuse el trăgând dintr-o ţigară.

— Locotenent Jenner, spuse el arătându-i legitimaţia.

Dan se uită la ea şi apoi îl zări pe Finn.

— Stai puţin. El ce caută aici?

— Cercetare, spuse Finn.

— Nu stau de vorbă cu niciun reporter, cu atât mai puţin cu ăsta.

— Ciudat, dacă stai să te gândeşti că asta o spune un tip care curtează presa ca un pretendent îndrăgostit până peste cap, spuse Finn proptind mâna în uşă înainte ca Dan să o poată închide. N-o să spun nimic nimănui. Dar ţie îţi spun că ar fi mai bine să stai de vorbă cu mine în prezenţa unui poliţist. Sunt extrem de prost dispus.

— Nu mă simt bine.

— Înţeleg, domnule Gardner, zise Jenner înainte ca Finn să apuce să comenteze. Sigur că nu eşti obligat să vorbeşti în prezenţa domnului Riley dar am o bănuială că se va întoarce. Aşa că, ce-ar fi să lăsăm lucrurile aşa şi să scurtăm totul cât mai mult posibil? Ţi-ar fi mai uşor s-o faci aici decât să vii la secţie.

Dan se uită la ei o clipă, apoi ridică din umeri şi se întoarse, lăsând uşa deschisă.

Draperiile erau încă trase, dând salonului un aspect sumbru. Mirosul de ţigări era puternic, amestecându-se neplăcut cu parfumul trandafirilor din cele două vaze mari aflate de o parte şi de cealaltă a canapelei.

Dan se aşeză între ei, clipind când Jenner aprinse o veioză.

— Îmi pare rău că te deranjez într-un asemenea mo ment, domnule Gardner, începu el. Dar am nevoie de cooperarea dumitale. Poţi să-mi spui ce ştii despre activităţile de ieri ale soţiei dumitale?

— În afară de faptul că a fost omorâtă? întrebă el râzând fără umor, după care se duse la bar şi îşi puse o cantitate serioasă de whisky.

Finn arcui 9 sprinceană când îl văzu dându-l pe gât şi umplându-şi paharul din nou. Nu era nici zece dimineaţa.

— Ne-ar fi de folos, continuă Jenner, dacă am şti clar ce a făcut toată ziua. Unde a fost, cu cine a luat legătura.

— S-a trezit pe la zece, spuse Dan aşezându-se iarăşi pe canapea.

Îşi dădu seama că whisky-ul îl făcea să se simtă mai bine. Avea senzaţia că pluteşte la doi centimetri deasupra pământului.

— I s-a făcut un masaj, părul, manichiura, a fost fardată. Toate aici, în apartament.

Ţinea paharul într-o mână, ţigara în cealaltă, mişcările fiindu-i mecanice şi ciudat de ritmate.

— A dat un interviu pentru Chicago Tribune, după care a coborât în sala de bal pentru dejun. A avut câteva întâlniri în timpul zilei – interviuri, întrevederi. Majoritatea aici.

Stinse ţigara şi se lăsă pe spate în timp ce norul de fum albăstrui plutea deasupra capului său ca o aureolă murdară.

— Ai fost cu ea? întrebă Finn.

— Am fost când plecat, când aici. Mai mult plecat, Angelei nu-i plăcea să i se distragă atenţia când avea contacte cu presa.

A luat cina cu cineva de la Premiere Magazine pentru a i se face publicitate viitoarei ei ediţii speciale.

Cu o mişcare bruscă, scoase o altă ţigară din pachetul de pe măsuţa de cafea.

— Mi-a spus că nu ştia cât avea să dureze şi că, după aceea, mai avea o întâlnire, aşa că eu trebuia să mă duc la un bar să mă distrez.

— Şi ai făcut-o? întrebă Jenner.

— Am mâncat o friptură, am băut vreo două pahare şi am ascultat puţină muzică la pian la Pump Room.

Jenner îşi notă.

— Ai avut o companie?

— N-aveam chef de companie. N-am prea avut timp să ne relaxăm în ultimele câteva luni, aşa că am profitat de ocazie.

Îşi îngustă ochii injectaţi.

— Vă interesează programul Angelei sau al meu?

— Ambele, spuse Jenner pe un ton plăcut.

Desenă puţin, o schiţă a încăperii făcută în grabă, portretul lui Dan Gardner.

— E bine când ştim cu claritate cum s-au întâmplat lucrurile. Când ţi-ai văzut soţia ultima oară, domnule Gardner?

— Cu puţin înainte de şapte, când se pregătea pentru cină.

— Şi ţi-a spus că intenţiona să o întâlnească pe Deanna Reynolds la CBC, mai târziu?

— Nu. Dacă mi-ar fi spus, aş fi sfătuit-o să n-o facă. Nu-i niciun secret că Deanna Reynolds îmi ura soţia, era invidioasă şi hotărâtă să o distrugă. N-am nicio îndoială că ea a omorât-o pe Angela sau a pus pe cineva să o omoare.

— Interesantă teorie, remarcă Finn. Asta e povestea pe care o să i-o spui agentului tău de publicitate?

Jenner îşi drese glasul.

— Domnişoara Reynolds a ameninţat-o pe soţia dumitale în vreun fel de care eşti conştient?

Dan îşi aţinti din nou privirea asupra lui Jenner.

— Am mai spus, a atacat-o fizic o dată. Emoţional, a atacat-o de nenumărate ori de-a lungul anilor. Voia neapărat s-o înlăture pe Angela. Acum a reuşit. Asta ar trebui să fie destul de clar. Ce aveţi de gând să faceţi?

— O să verificăm, spuse Jenner calm. Domnule Gardner, la ce oră te-ai întors aseară la hotel?

— Pe la douăsprezece şi jumătate, unu.

— Te-ai întâlnit cu cineva, ai vorbit cu cineva care ar putea

confirma acest lucru?

— Nu-mi place insinuarea, domnule locotenent. Soţia mea a murit, spuse el stingând ţigara şi rupând-o în două. Iar din câte am auzit, o singură persoană se afla cu ea, zise el aruncând o privire lui Finn, convins că putea să spună orice dorea. O persoană care avea toate motivele s-o omoare. Nu-mi place să mi se ceară să-mi caut un alibi.

— Dar ai putea s-o faci? întrebă Finn.

— Eşti culmea, Riley. Chiar crezi că poţi să îndepărtezi poliţia de Deanna şi s-o pui pe urmele mele?

Finn îşi ridică o sprinceană.

— Nu cred că mi-ai răspuns la întrebare.

— Se poate ca vreunul din recepţioneri să mă fi văzut când m-am întors. Se mai poate, de asemenea, ca fata care m-a servit la bar să-şi amintească de mine şi de ora la care am plecat. Ce fel de alibi are Deanna Reynolds?

— Mă tem că nu putem discuta despre acest lucru acum. Ai idee cum ar fi putut pătrunde soţia dumitale în clădirea CBC-ului şi în incinta Studioului B?

— A lucrat acolo ceva vreme, spuse Dan sec. Îmi închipui că a intrat cu uşurinţă. Ştia drumul.

— Există un sistem de siguranţă care nu era pe vremea când lucra ea acolo.

— Atunci, presupun că Deanna i-a dat drumul. Şi a omorât-o, spuse el aplecându-se în faţă, şi sprijinindu-şi mâna pe genunchi. Închipuieşte-ţi ce va face asta pentru cota ei de popularitate, domnule locotenent Jenner. El ştie, adăugă arătându-l cu degetul pe Finn. Câţi or să deschidă televizoarele ca să vadă o criminală, Riley? Va ucide concurenţa, spuse el râzând şi trecându-şi o mână peste faţă de câteva ori. Aşa cum a ucis-o pe Angela.

— Cine ţi-a ucis soţia n-o să câştige nimic, spuse Jenner uitându-se la Finn, încântat să vadă că acesta îşi păstra calmul în aparenţă. Domnişoara Perkins avea o agendă, ceva?

— Secretara ei îi ţinea calendarul, dar Angela purta întotdeauna un jurnal mic în poşetă.

— Te superi dacă aruncăm o privire în camera ei?

Dan îşi apăsă ochii cu podul palmelor.

— La dracu’, faceţi ce vreţi.

— Ar trebui să comanzi un mic dejun, domnule Gardner, spuse Jenner ridicându-se.

— Da, ar trebui s-o fac.

Jenner scoase o carte de vizită şi o puse pe măsuţa de cafea lângă scrumiera plină de mucuri fumegânde.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai căuta în caz că-ţi mai aminteşti ceva. Noi o să plecăm peste câteva minute.

Primul lucru pe care îl făcu Finn când intră în dormitor, fu să tragă draperiile şi lumina inundă încăperea. Măsuţa de toaletă era plină de sticle şi cutiuţe, jucăriile scumpe ale unei tinere frivole care îşi putea permite să aibă tot ce era mai bun. Un pahar de şampanie cu urme de ruj de un roz-pal, se afla în centru. Un capot de mătase înflorat era aruncat cu graţie pe braţul unui fotoliu, tivul atingând uşor o pereche de papuci stil balerini asortaţi.

Singurul lucru care arăta că mai locuia şi un bărbat în camera aceea era costumul atârnat pe spatele uşii.

— N-ai pomenit nimic despre un jurnal în poşeta ei, domnule locotenent.

— Nu era niciunul, spuse Jenner aruncând o privire prin încăpere ca un câine care adulmecă în aer. Cosmetice, cheia de la hotel, ţigări, brichetă, o batistă de mătase şi un portmoneu din piele de ţipar cu actul de identitate, cărţi de credit şi mai bine de trei sute de dolari bani gheaţă. Dar nicio agendă.

— Interesant, spuse Finn arătând spre paharul de şampanie. Aş zice că era al ei, din moment ce se află printre toate parfumurile şi cremele ei, nu?

— Mai mult ca sigur.

— Mai e unul în salon, lângă bar. Şi pe acela sunt urme de ruj. De un roşu-închis.

— Ai un ochi teribil, domnule Riley. Ce-ar fi să-i întrebăm pe cei de la room-service dacă ştiu cine i-a ţinut companie Angelei?

Caria Mendez nu fusese niciodată atât de tulburată. Era cea mai mare dintre cei cinci copii ai unui vânzător de încălţăminte şi unei ai chelneriţe şi dusese o viaţă simplă şi neinteresantă. Avea treizeci şi trei de ani, trei copii şi un soţ care era credincios ca un sclav şi, de obicei, fără loc de muncă. Pe Caria nu o deranja slujba ei de cameristă la hotel. Nu îi plăcea în mod deosebit, dar îşi făcea treaba bine, deşi în mod mecanic, îşi ascundea sticluţele de şampon şi de cremă cu tot atâta religiozitate ca şi bacşişurile.

Era o femeie scundă şi grăsuţă, cu un păr negru şi foarte creţ din cauza unui permanent strâns şi nişte ochi mici şi negri care aproape că se pierdeau într-o reţea de riduri provocate de griji.

Dar acei ochi sclipeau acum, uitându-se când la poliţist, când la reporter.

Nu-i plăceau poliţiştii. Dacă Jenner ar fi abordat-o singur, n-ar fi deschis gura, din principiu. Dar nu putu să-i reziste lui Finn Riley. Felul în care i se accentuară gropiţele când îi zâmbi, politeţea cu care îi strânsese mâna.

Şi voia să-i ia un interviu.

Pentru Caria era cel mai important moment al vieţii ei.

Sesizând cum stăteau lucrurile, Jenner se dădu la o parte şi îl lăsă pe Finn să preia mingea.

— La ce oră v-aţi dus în camera domnişoarei Perkins să faceţi patul, doamnă Mendez?

— La zece. De obicei, mă duc mult mai devreme, dar mi-a spus să n-o deranjez înainte de ora zece. Avea întâlniri, spuse ea cu importanţă, trăgând de tivul uniformei. Nu-mi place să lucrez atât de târziu, dar ea era foarte drăguţă.

Şi bacşişul de douăzeci de dolari fusese şi mai drăguţ.

— Şi pe ea am văzut-o la televizor. Dar nu era încrezută.

Era chiar politicoasă. Dezordonată, însă, adăugă ea. Ea şi soţul ei foloseau câte şase prosoape de baie pe zi. Şi erau mucuri de ţigări în fiecare scrumieră. Vase peste tot, zise ea rotindu-şi

privirea prin salon. Când faci ordine după oameni înveţi să-i cântăreşti, spuse ea fără să mai adauge ceva.

— Sunt convins, zise Finn aruncându-i un zâmbet încurajator. Domnişoara Perkins era cu soţul ei când te-ai dus să faci patul?

— N-aş putea spune. Nu l-am auzit. Nu l-am văzut. Dar am auzit-o pe ea, şi pe cealaltă.

— Cealaltă?

— Cealaltă femeie. Se certau, spuse Caria trăgând din nou de tiv şi privindu-şi pantofii. Nu c-aş fi ascultat. Eu îmi văd de treaba mea. Lucrez în hotelul ăsta de şapte ani. Nu poţi face asta dacă-ţi vârî nasul în vieţile oamenilor. Dar când am auzit cum a fost omorâtă domnişoara Perkins, i-am zis lui Gino – bărbatul meu – i-am zis lui Gino că o auzisem pe domnişoara Perkins certându-se cu femeia aceea în apartamentul ei doar cu vreo două ore înainte să moară. El a zis că poate ar fi bine să-i spun şefului meu, dar am crezut că s-ar putea să fie încurcături.

— Şi n-ai spus nimănui?

— Nu. Iar când aţi venit şi mi-aţi spus că vreţi să staţi de vorbă cu mine despre cei dela 2403, am bănuit că ştiaţi deja,

zise ea ridicându-şi privirea. Dar poate nu ştiaţi.

— Ce poţi să-mi spui despre femeia cu care era domnişoara Perkins, doamnă Mendez?

— N-am văzut, dar am auzit-o foarte bine. Le-am auzit pe amândouă. Femeia a zis: „M-am săturat până peste cap să-ţi fac jocul, Angela. Şi, într-un fel sau altul, chestia asta o să-nceteze.” Atunci, domnişoara Perkins a râs. Ştiam că e ea, pentru că, aşa cum v-am spus, am văzut-o la televizor. Şi râdea aşa cum fac oamenii când nu se simt în apele lor. Şi a zis ceva de genul, ah, ba o să continui să joci, draga mea. Mizele… zise Caria strâmbând din nas când se concentră, mizele sunt prea mari ca să n-o faci, aşa a zis. S-au făcut în toate felurile câteva minute, după care femeia a spus: „Aş putea să te omor, Angela. Dar, poate o să fac ceva mult mai bun.” Pe urmă am auzit uşa trântindu-se şi domnişoara Perkins a râs din nou. Mi-am terminat repede treaba şi am ieşit.

— Doamnă Mendez, cred că ar trebui să-ncerci meseria mea, spuse Finn şi ea trase iarăşi de tiv. Ai un spirit de observaţie foarte bun, adăugă el.

— Intră în obişnuinţă, bănuiesc. Vezi o mulţime de lucruri ciudate când lucrezi într-un hotel.

— Sunt convins. Mă întreb… ai văzut-o cumva pe femeia care ieşise?

— Nu. Nu era nimeni afară, dar stătusem puţin să aranjez prosoapele curate, aşa că ea ar fi putut să ia liftul. Fiindcă era ultima mea cameră, am plecat acasă după aceea. Şi azi-dimineaţă am auzit că domnişoara Perkins a fost omorâtă. La început, m-am gândit că femeia aceea s-a-ntors şi a ucis-o chiar acolo, în apartamentul meu, dar pe urmă am aflat că nu s-a-ntâmplat la hotel, ci la postul de televiziune de unde îşi transmite emisiunea Deanna Reynolds. Emisiunea ei îmi place mai mult, adăugă ea cu inocenţă. Are un zâmbet atât de frumos.

Capitolul 24

Deanna încercă să folosească acel zâmbet când Finn ezită în uşa cabanei.

- Mă simt bine, îi spuse ea.

Îi repetase acest lucru de nenumărate ori de când fusese eliberată din spital, cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Finn, te duci doar să iei câte ceva de la magazin; nu mă laşi să apăr cetatea împotriva unor atacatori periculoşi. Şi, în plus, zise ea aplecându-se pentru a mângâia câinele, am aici

un campion.

— Lasă-mă să-mi fac griji, da? spuse el luându-i faţa în mâini. Încă mai e o experienţă nouă pentru mine, Deanna, zise el zâmbind. Îmi place să mă agit pentru tine.

— Numai că, agitându-te atât, ai grijă să nu uii să-mi cumperi ciocolata.

— *Hershey's Big BlocK* fără migdale, spuse el şi o sărută, bucurându-se când îi simţi buzele sub ale lui.

Ziua pe care o petrecuseră împreună la cabană îi mai alungase din groază, ştia acest lucru, dar tot dormea prost şi tresărea la fiecare sunet neaşteptat.

— Ce-ar fi să tragi un pui de somn, Kansas?

— Ce-ar fi să te duci să-mi iei ciocolata aia odată? spuse ea, trăgându-se înapoi şi zâmbind. Pe urmă, putem să tragem un pui de somn amândoi.

— Mi se pare o afacere foarte bună. Mă-ntorc imediat.

Da, îşi spuse ea privindu-l cum se ducea spre maşină. Avea să se întoarcă imediat, pentru că nu-i plăcea să o lase singură. Deşi, nu pricepea deloc ce se aştepta să facă. O criză de isterie? se întrebă ea, făcându-i cu mâna. Să fugă din casă ţipând?

Nu îl putea condamna pentru faptul că era excesiv de protector în perioada aceea. În definitiv, ea fusese singură cu un criminal. Un criminal care ar fi putut să-i ia viaţa la fel de repede şi cu tot atâta cruzime cum o luase pe a Angelei. Toată lumea era îngrijorată pentru biata Deanna, îşi spuse ea. Părinţii ei, Fran, Simon, Jeff, Margaret, Cassie, Roger, Joe şi mulţi alţii din redacţie. Până şi Loren şi Barlow sunaseră să-şi exprime îngrijorarea şi să-i ofere ajutor.

— Stai cât e nevoie, îi spusese Loren, fără să pomenească nimic despre cotaţii sau cheltuieli. Nici măcar să nu te gândeşti să te-ntorci până nu te înzdrăveneşti.

Dar nu era slăbită, îşi spuse ea. Era în viaţă.

Nimeni nu încercase să o ucidă. Cu siguranţă că trebuiau să înţeleagă toţi acel lucru simplu. Da, fusese singură cu un criminal, dar era în viaţă. Îndreptându-se, se plimbă prin jurul cabanei, aranjând ceea ce era deja aranjat.

Se uită pe fereastră. Se aşeză pe canapea.

Simţea nevoia cu disperare să lucreze.

Nu era unul din acele weekend-uri furate, pline de râsete, dragoste şi discuţii pe marginea articolelor apărute în ziare. Nu era niciun ziar în toată casa, îşi spuse ea nervoasă. Şi Finn

spusese că erau ceva probleme cu cablul, aşa că nici televizorul nu funcţiona.

El făcea tot posibilul să o ţină departe de lumea exterioară, acest lucru îl ştia. Pentru a o vârî într-o bulă protectoare în care nimic şi nimeni să nu o poată deranja.

Şi ea îl lăsase. Pentru că ceea ce se întâmplase la Chicago păruse prea oribil pentru a se gândi măcar, îl lăsase pe Finn să dea totul la o parte din preajma ei.

Dar acum simţea nevoia să facă ceva.

— Ne întoarcem la Chicago, îi spuse ea câinelui, care răspunse măturând podeaua cu coada.

Ea dădu să se îndrepte spre scară pentru a împacheta, când auzi o maşină pe alee.

— Nu putea să ajungă deja înapoi, murmură ea, îndreptându-se spre uşă în urma câinelui care lătra vesel. Bine, Cronkite, şi eu îl iubesc, dar n-a plecat nici de zece minute.

Deanna împinse uşa despărţitoare şi râse când câinele ţâşni afară ca glonţul. Dar, când îşi ridică privirea şi văzu maşina, râsul i se stinse.

Nu recunoştea maşina, dar pe Jenner îl recunoştea şi se trezi strângând gulerul cămăşii din flanel în jurul gâtului. Ar fi

trebuit să cunoască un sentiment de uşurare văzându-l, fiindcă ştia că încearcă să rezolve cazul. Dar nu simţi decât o tensionare a nervilor care o prindea undeva între teamă şi resemnare.

Jenner zâmbi, vădit încântat de felul cum sărea şi ţopăia Cronkite pe lângă picioarele lui. Se aplecă şi găsi imediat locul dintre urechi care îl făcea să simtă o nespusă plăcere.

— Aşa, băiete, fii cuminte, spuse el şi râse când câinele se aşeză şi îi întinse laba. Ştii să te por iţ, hm?

Ţinând laba prăfuită a câinelui în mână, el îşi ridică privirea când Deanna ieşi pe verandă.

— Un câine de pază teribil, domnişoară Reynolds.

— Mă tem că mai fioros de-atât nu e, zise ea şi vântul rece de decembrie îi pătrunsese în oase. Ai făcut ceva drum de la Chicago, domnule locotenent.

— Un drum plăcut, zise el lăsând mâna întinsă pentru a i-o mirosi câinele şi privi în jur. Frumos loc. Trebuie să fie foarte plăcut să vii aici din când în când.

— Aşa e.

— Domnişoară Reynolds, îmi pare rău că te deranjez, dar aş avea câteva întrebări legate de asasinarea domnişoarei Perkins.

— Intră, te rog. Tocmai am făcut puţin ceai, dar pot să pun de cafea dacă preferi.

— Ceai e foarte bine, spuse Jenner pornind spre uşă urmat de câine.

— La loc, îi spuse ea, arătându-i spre camera mare. Vin şi eu imediat.

— Domnul Riley nu e cu dumneata? întrebă el plimbându-se prin încăpere, curios în legătură cu vieţile celor bogaţi.

— S-a dus până la magazin. O să vină Imediat.

Happlewhite, îşi spuse Jenner observând o masă şi un scaun cu spătar din stinghii. Covorul era american. Navajo, îşi închipui. Sticlăria era irlandeză. Waterford.

— Ai un ochi foarte bun, domnule locotenent, spuse Deanna întorcându-se cu o tavă de ceai.

El nu îşi dădu seama că vorbise cu glas tare şi zâmbi uşor. Nu îl deranja să fie surprins trăgând cu ochiul. Doar era plătit pentru asta.

— Îmi plac lucrurile de calitate. Chiar şi când nu pot să mi le permit, spuse el şi apoi arătă spre vaza de pe poliţa căminului, plină de flori. *Staffordshire?*

— Dresda, spuse Deanna plictisită şi puse tava pe măsuţă cu

zgomot. Sunt sigură că n-ai făcut atâta drum ca să admiri nişte fleacuri. Ai descoperit cine a omorât-o pe Angela?

— Nu, spuse Jenner aşezându-se pe canapea, cu câinele la picioare. Începem să punem lucrurile cap la cap.

— Asta e bine. Zahăr, lămâie?

— Fără lămâie, mulţumesc.

S-ar fi lăsat păcălit de jocul Deannei, dacă n-ar fi fost cearcănele.

— Cu mult zahăr. Îmi plac foarte mult dulciurile.

Domnişoară Reynolds, nu vreau să te fac să repeţi toată declaraţia…

— Şi îţi sunt foarte recunoscătoare, zise ea şi, simţind că folosise un ton cam tăios, oftă. Vreau să cooperez, domnule locotenent, dar, pur şi simplu, nu văd ce aş putea să mai spun. Aveam o întâlnire cu Angela. M-am dus. Cineva a omorât-o.

— Nu ţi s-a părut ciudat că a vrut să vă întâlniţi la o oră atât de târzie?

Deanna îl privi peste marginea ceştii.

— Angelei îi plăcea foarte mult să ceară tot felul de lucruri ciudate.

— Şi dumitale îţi plăcea să le faci?

— Nu. Eu n-am vrut să mă duc deloc. Nu-i un secret că nu eram în relaţii bune şi ştiam că o să ne certăm. Acest lucru mă enerva, zise ea punând ceaşca pe măsuţă şi strângându-şi picioarele sub ea. Nu-mi plac confruntările, domnule locotenent, dar nu fug de ele de regulă. Între Angela şi mine au fost lucruri de care sunt convinsă că ştii.

— Era iț rivale, spuse Jenner înclinându-şi capul uşor. Nu vă simpatizaţi una pe alta.

— Nu, nu ne simpatizam şi era ceva foarte personal de ambele părţi. Eram hotărâtă să o îndepărtez şi ceva din mine spera să putem rezolva lucrurile amical. Pe de altă parte, însă, tare mult aş fi vrut să-mi înfig mâinile în părul ei. Nu neg că voiam s-o dau la o parte din calea mea, dar nu-i doream moartea.

Se uită din nou la el, mai calmă acum.

— De asta ai venit? Sunt cumva o suspectă?

Jenner îşi frecă bărbia.

— Soţul victimei, Dan Gradner, pare să creadă că o urai destul de mult ca s-o ucizi. Sau să pui pe cineva s-o ucidă.

— Să pun pe cineva s-o ucidă? întrebă ea uimită şi aproape că îi veni să râdă. Acum am angajat un ucigaş şi l-am plătit s-o

omoare pe Angela, să mă lovească şi să înregistreze pe bandă.

Foarte inventiv din partea mea, spuse ea sărind în picioare şi îmbujorându-se. Nici măcar nu-l cunosc pe Dan Gardner. E măgulitor că mă consideră atât de deşteaptă. Şi care ar fi fost motivul meu? Cotele de popularitate? Mi se pare că ar fi trebuit să aranjez totul în aşa fel încât să nu pierd analizele din noiembrie.

Aerul neputincios dispăruse, din câte observă Jenner. Acum era furioasă, plină de indignare şi dezgust.

— Domnişoară Reynolds, n-am spus că suntem de acord cu domnul Gardner.

— Voiai doar o reacţie? Sper că eşti mulţumit.

— Domnişoară Reynolds, ai vizitat-o cumva la hotel pe domnişoara Perkins în seara în care a fost ucisă?

— Nu, spuse Deanna furioasă, trecându-i mâna prin păr. De ce-aş fi făcut-o? Doar aveam să ne întâlnim la studio.

— Ai fi putut să-ţi pierzi răbdarea.

Jenner ştia că bâjbâia. Amprentele Deannei nu se găsiseră în apartament, cu siguranţă nu se aflau nici pe cel de-al doilea pahar de şampanie.

— Chiar dacă aş fi făcut-o, Angela mi-a spus că era ocupată

până la miezul nop iți. Avea câteva întâlniri.

— N-a spus cu cine?

— Nu stăteam de vorbă ca între prietene, domnule locotenent, şi nu mă interesau deloc planurile ei personale sau afacerile ei.

— Ştiai că avea duşmani?

— Ştiam că nu era simpatizată în mod deosebit. Pe de o parte, ar fi putut fi din cauza personalităţii ei, pe de alta, era o femeie cu multă putere. Putea fi crudă şi răzbunătoare. Dar putea fi şi încântătoare şi generoasă.

— Nu-mi închipui că ţi s-a părut încântătoare când a aranjat în aşa fel încât să o găseşti împreună cu doctorul Pike într-o postură compromiţătoare.

— Asta-i poveste veche.

— Dar îl iubeai?

— Aproape, zise ea. E o diferenţă foarte mare. Nu neg că m-a durut şi m-a înfuriat şi m-a făcut să-mi schimb părerea despre amândoi în mod irevocabil.

— Doctorul Pike a încercat să continue relaţia.

— El n-a văzut incidentul respectiv la fel ca mine. N-am vrut să mai continui nimic cu el şi i-am spus-o foarte clar.

— Dar el a insistat destul de mult.

— Da.

— Şi scrisorile pe care le-ai primit cu o anumită regularitate atâta timp. Nu te-ai gândit niciodată că ar fi putut fi trimise de el?

— Marshall? spuse ea şi clătină din cap. Nu e stilul lui.

— Dar care e stilul lui?

Deanna închise ochii. Îşi aminti fotografiile, raportul detectivului.

— Poate ar trebui să-l întrebi pe el.

— O s-o facem. Ai mai avut relaţii şi cu altcineva în afară de doctorul Pike? Cineva pe care ar fi putut să-l deranjeze atât de mult anunţul legat de logodna dumitale cu domnul Riley încât să-ţi spargă biroul sau locuinţa domnului Riley?

— Nu, n-a fost., cum adică, să spargă? întrebă ea, prinzându-se cu putere de spătarul scaunului de lângă ea.

— Mi se pare logic ca persoana care ţi-a trimis scrisorile să fie vinovată şi de distrugerea biroului dumitale şi a casei în care locuieşti împreună cu domnul Riley, zise Jenner.

Şi, după părerea lui, şi de uciderea Angelei.

— Când? întrebă ea în şoaptă. Când s-a-ntâmplat asta?

Intrigat, Jenner încetă să mai bată cu creionul în carneţel. Culoarea pe care furia o adusese în obrajii Deannei dispăruse, lăsându-i faţa albă ca varul. Îşi dădu seama că Riley nu-i spusese încă. Şi nu avea să fie deloc încântat că fusese descoperit.

— În seara în care Angela Perkins a fost împuşcată, în locuinţa lui Finn Riley s-a pătruns cu forţa.

— Nu, spuse ea şi, continuând să strângă spătarul scaunului, se aşeză încet, înainte ca picioarele să nu o mai poată susţine. Finn nu mi-a… nimeni nu mi-a spus, zise ea apoi închizând ochii şi împotrivindu-se nervilor care îi zgândăreau stomacul. Când îi redeschise, erau întunecaţi şi extrem de uscaţi.

— Dar dumneata o s-o faci. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Exact ce s-a întâmplat.

Avea să fie ceva mai mult decât o mică ceartă când se întorcea Finn, îşi spuse Jenner şi, în timp ce povestea, o privi cum asimila totul. Tresări o dată, de parcă vorbele ar fi fost nişte săgeţi, după care stătu complet nemişcată. Ochii îi rămaseră impasibili şi ciudat de inexpresivi până când el termină de povestit.

Nu spuse nimic câteva clipe şi se aplecă pentru a mai pune

ceai, Mâna îi era sigură. Jenner îi admiră autocontrolul, mai ales că văzuse cum expresia de groază îi trecuse peste chip.

— Crezi că acela care a trimis scrisorile, acela care a intrat cu forţa în biroul meu şi în casa mea, a ucis-o pe Angela.

— E o ipoteză, spuse el într-un târziu. Mai mult ca sigur că e implicată o singură persoană.

— Atunci, de ce nu eu? spuse ea şi vocea i se frânse când clătină din cap. De ce Angela şi nu eu? Dacă era atât de furios pe mine, de ce a omorât-o pe ea şi pe mine m-a lăsat în viaţă?

— Era în calea dumitale, spuse Jenner şi văzu cum acele cuvinte avură efectul unei lovituri asupra Deannei.

— A omorât-o pentru mine? Isuse, a făcut-o pentru mine.

— Nu putem fi siguri de asta, spuse Jenner, dar Deanna se ridică deja de pe scaun.

— Finn. Dumnezeule, ar putea să vrea să-l omoare pe Finn. A pătruns în casă. Dacă Finn ar fi fost acolo, ar fi…

Îşi apăsă mâna pe piept.

— Trebuie să faci ceva.

— Domnişoară Reynolds…

Dar ea auzi zgomotul roţilor pe alee şi o zbughi spre uşă înaintea câinelui, strigându-l.

Finn înjura deja cealaltă maşină de pe alee când o auzi. Supărarea îi trecu imediat când o văzu ieşind din casă. I se aruncă tremurând în braţe, înăbuşindu-şi suspinele.

Finn o strânse cu putere, uitându-se furios la Jenner, care apăruse pe verandă.

— Ce naiba ai făcut?

Era singurul lucru pe care îl putea spune, privind-o pe Deanna, care se afla în partea cealaltă a living-ului. Jenner îi lăsase singuri. După ce aruncase bomba, îşi spuse Finn cu amărăciune.

— Pentru ce? Pentru că am aflat de la Jenner? Sau pentru că n-ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui de la început?

— Că s-a întâmplat totul, spuse el cu prudenţă. Şi n-a fost o chestiune de încredere, Deanna. Abia ai ieşit din spital.

— Şi n-ai vrut să-mi tulburi fragilul echilibru mental?

— Îmi pare rău.

De asta nu funcţionează televizorul. De asta ai vrut să te duci singur la magazin şi n-ai adus niciun ziar. Nu vrem ca biata Deanna să audă ceva care ar putea s-o tulbure.

— Cam aşa ceva, spuse el vârându-şi mâinile în buzunare.

M-am gândit că ai nevoie de mai mult timp.

— Te-ai gândit. Ei bine, te-ai gândit prost, zise ea, pornind spre scară. N-aveai niciun drept să-mi ascunzi asta.

— Ţi-am ascuns, da. Fir-ar să fie, dacă tot ne certăm, hai măcar s-o facem privindu-ne în ochi, spuse el apucând-o de braţ şi răsucind-o.

— Pot să mă cert şi în timp ce-mi fac bagajul, zise ea smulgându-se din mâna lui şi intrând furioasă în dormitor.

— Vrei să plecăm, foarte bine. Plecăm după ce rezolvăm treaba asta.

Ea scoase un mic geamantan din dulap.

— Nu trebuie, să plecăm nicăieri. Eu o să plec, zise ea trântind geamantanul pe pat şi deschizând capacul cu furie. Singură, adăugă că şi începu să adune, cu mişcări iuţi, sticluţele şi borcănaşele de pe măsuţa de toaletă. Mă-ntorc acasă la mine. O să-mi iau mai târziu ce mai am la tine.

— Ba n-o să pleci, spuse el foarte calm.

Ea azvârli o sticlă de parfum spre geamantanul deschis, dar ateriză în pat.

— Ba exact asta o să fac, spuse ea şi, privindu-l în ochi, continuă: M-ai minţit, Finn. Dacă n-ar fi venit Jenner să-mi

mai pună nişte întrebări, n-aş fi aflat nimic despre spargeri sau despre faptul că ai stat de vorbă cu Dan Gardner şi cu camerista aceea. N-aş fi ştiut nimic.

— Nu, şi poate ai fi dormit liniştită câteva nopţi.

— M-ai minţit, repetă ea, refuzând să vadă dincolo de acest lucru, şi nu-mi spune că a-mi ascunde adevărul nu-i acelaşi lucru cu a minţi, pentru că n-ai dreptate. N-o să continui o relaţie care nu e sinceră.

— Vrei sinceritate. Foarte bine. O să fac orice şi tot ce-mi stă în putinţă ca să te protejez. Asta-i clar, spuse el, apropiindu-se de ea. N-o să mă părăseşti, şi asta-i clar. Şi n-o să foloseşti nişte aiureli despre drepturi şi încredere ca portiţă de evadare. Dacă vrei să pui capăt relaţiei, cel puţin fi sinceră.

— Bine, spuse ea întorcându-se în aşa fel încât el să nu vadă cum îi tremurau mâinile când împacheta. Am făcut o greşeală când am acceptat să mă mărit cu tine şi am avut destul timp să mă mai gândesc. Trebuie să mă concentrez asupra carierei şi vieţii mele. Nu pot să fac asta dacă încerc să fac o căsnicie să meargă, dacă încep să-mi întemeiez o familie. Am încercat să-mi spun că pot să le fac pe toate, dar m-am înşelat.

Diamantele de pe degetul ei sclipeau batjocoritor. Nu putea

să-l scoată. Nu încă.

— Nu vreau să mă mărit cu tine. Finn, şi nu e drept faţă de niciunul din noi să continuăm astfel. Prioritatea mea acum e munca şi aducerea ei pe făgaşul normal.

— Uită-te la mine, Deanna. Am spus să te uiţi la mine, zise el şi, apucând-o cu fermitate de umeri, o întoarse cu faţa. Senzaţia de panică se transformă într-una de încredere.

— Minţi.

— Ştiu că nu vrei să crezi…

— Isuse Cristoase, Deanna, nu-ţi dai seama că pot să văd totul pe chipul tău? N-ai putea să minţi niciodată fără să fii descoperită. De ce faci asta?

— Nu vreau să-ţi faci şi mai mult rău, Finn, spuse ea ţinându-se rigidă în braţele lui. Dă-mi drumul.

— Nici în ruptul capului.

— Nu te vreau, zise ea cu o voce nesigură. Nu vreau asta. E destul de clar?

— Nu, spuse el, smucind-o şi acoperindu-i gura cu a sa. Ea începu să tremure imediat şi buzele i se înfierbântară.

— Dar asta e.

— Nu-i o soluţie.

Dar trupul îi tânjea după al lui, după căldură, după forţă.

— Vrei să-mi cer iertare din nou? întrebă el şi, cu blândeţe acum, îi mângâie părul. Bine. Îmi pare rău, dar aş face exact acelaşi lucru. Dacă vrei să numeşti asta minciună, atunci aş minţi. Aş face absolut orice ca să te ţin în siguranţă.

— Dar nu vreau să fiu protejată, izbucni ea desprinzându-se de el. N-am nevoie să fiu protejată. Nu vezi? Nu înţelegi? S-a folosit de mine ca s-o omoare pe ea. S-a folosit de mine. N-o să-mi facă niciun rău mie, nu eu trebuie să fiu protejată. Dar numai Dumnezeu ştie cine altcineva ar mai putea să păţească ceva din cauza mea.

— Eu, zise el încet, dar furios. Asta-i toată povestea. Crezi că ar putea să-ncerce să-mi facă ceva. Şi cel mai bun lucru pentru a împiedica treaba asta e să mă părăseşti, nu? Să ai grijă ca toată lumea să afle că ai pus capăt relaţiei.

Buzele ei tremurară uşor.

— Nu vreau să ne certăm, Finn.

— Ai perfectă dreptate, zise el şi, luând geamantanul, îl răsturnă în pat. Să nu mai încerci niciodată să faci aşa ceva. Să nu-mi mai foloseşti niciodată sentimentele împotriva mea.

— O să-ncerce să te omoare, spuse ea încet. Ştiu că aşa o să

facă.

— Deci, ai minţit, încercând să mă protejezi.

Când ea deschise gura să spună ceva şi apoi o închise la loc, el zâmbi.

— *Quid pro quo*, Deanna. Suntem chit. Tu nu vrei să fii protejată – nici eu nu vreau. Ce mai vrei?

— Vreau să încetezi să te mai uiţi la mine de parcă aş fi gata-gata să mă fărâm.

— S-a făcut. Altceva?

— Vreau să juri că n-o să-mi mai ascunzi nimic, indiferent cât de mult ai crede că m-ar tulbura.

— S-a făcut, şi tu la fel.

Ea încuviinţă încet, privindu-l cu atenţie.

— Eşti încă furios.

— Da, sunt încă furios. Aşa fac atunci când femeia pe care o iubesc mă taie în două.

— Tot mă mai vrei.

— Doamne, da, tot te mai vreau.

— N-ai făcut dragoste cu mine de când s-au întâmplat toate astea. De fiecare dată când am venit lângă tine, m-ai mângâiat şi m-ai liniştit prin vorbe, fără să mă atingi.

— Nu, nu te-am atins, spuse el, simţind cum sângele începea să-i clocotească în vene. Am vrut să-ţi las timp.

— Nu vreau timp! strigă ea, simţind prima eliberare. Nu sunt nici fragilă, nici slabă, nici delicată. Vreau să nu te mai uiţi la mine ca şi cum aş fi aşa, ca şi cum aş fi la un pas de dezintegrare. Trăiesc. Vreau să simt că trăiesc. Fă-mă să simt că trăiesc.

El întinse mâna şi îi mângâie obrazul cu încheietura degetului.

— Ar fi trebuit să ceri ceva mai dificil.

O sărută, iar ea simţi scânteile furiei pe care el se chinuia să o stăpânească, gustă acea frustrare fierbinte, dorinţa pârjolitoare.

— Nu, murmură ea. Nu fi blând. Nu acum.

El voia să fie. Dar ea îl trăgea în pat, scoţându-i hainele cu mânie. Nu putea să fie blând, nu putea să mai ţină acoperită fântâna tandreţii când gura ei îl făcea să-şi piardă minţile. Trupul ei vibra lipit de al lui, arcuindu-se, încordându-se şi zvârcolindu-se. „Mai mult” era tot ce putea gândi ea. Mai mult din el. Mai mult din acea violenţă care mocnea şi pe care îl văzuse stăpânind-o zile întregi. Îşi simţea fiecare bătaie a

inimii zvâcnindu-i în urechi. Strigătul ei înăbuşit fu unul de triumf când el trase de fustă, căutându-i pielea.

Gura lui o acoperea pe a ei, lacomă, dinţii frecând pielea deja umedă de pasiune. Răsuflarea lui era fierbinte şi iute, iar mâinile grăbite să posede. Ea se înălţă pentru a-l primi şi, dându-şi capul pe spate, scoase un geamăt prelung.

Mai repede. Mai repede. Disperarea ajunse la culme în clipa în care el îi trase blugii, coborându-şi gura lacomă de-a lungul torsului ei tremurător, spre căldura puternică. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui, trăgându-l şi mai aproape, şi mai aproape. Îi zgârie spatele fără ca el să simtă în clipa în care fu scuturată de primul orgasm.

— Acum, spuse ea aproape plângând, trăgându-l în sus dorind cu frenezie să o umple.

Îşi încleştă mâinile pe şoldurile lui şi îi înconjură mijlocul cu picioarele.

— Acum, zise ea din nou şi scoase un iţpăt când el o penetră. Mai mult.

El o trase mai sus, cufundându-se şi mai adânc, împingând cu putere din ce în ce mai mare în timp ce plăcerea erupea în el. Îşi simţea trupul ca un motor, neobosit, pregătit pentru a

porni. Îl uni cu al ei, oţel învelit în catifea, împingând şi mai repede de fiecare dată când îi simţea muşchii strângându-se ca un pumn umed în jurul lui.

Când ea se arcui încordată, o trase spre el. Ea îşi înfipse dinţii în umărul lui în timp ce trupul i se mişca asemeni mătăsii ude lipit de al lui. Deveni din nou rigidă şi apoi se lăsă pradă cutremurărilor. Deschise ochii brusc, privind fix într-ai lui, în timp ce deveni moale.

— Nu pot.

El o împinse uşor înapoi, luându-i mâinile şi ridicându-i-le deasupra capului.

— Eu pot.

O devoră, lăsând fiara să iasă la iveală, smulgându-i fiecare nou răspuns cu dinţi nerăbdători, aprinzând noi focuri cu limba şi cu buzele.

Răsuflarea îi ardea în gâtlej. Sângele îi pulsa în cap, în partea inferioară a trupului. Ultimul val de senzaţii îl copleşi, inundându-l ca o lumină. Avu impresia că ea strigă din nou, doar numele lui, în clipa în care el se goli în adâncul ei.

Capitolul 25

Cabinetul lui Marshall Pike semăna cu un living-room

elegant. Dar nimeni nu locuia acolo. Îi amintea lui Finn de o casă-model, decorată pentru nişte eventuali cumpărători care nu aveau să se tolănească niciodată pe canapeaua din brocart sau să se rostogolească pe covorul *Aubusson*. Cu siguranţă nu avea să existe niciun cerc lăsat de un pahar aşezat cu neglijenţă pe măsuţa de cafea *Chippendale*. Niciun copil nu avea să se joace de-a v-aţi ascunselea pe după draperiile de mătase şi nu avea să stea ghemuit să citească în vreunul din fotoliile cu perne moi.

Până şi biroul lui Marshall părea mai degrabă o piesă de muzeu decât ceva ce putea fi folosit. Setul de birou din piele vişinie se potrivea perfect în schema de culoare. Smochinul de lângă fereastră nu era din plastic, dar era atât de perfect, frunzele sale erau atât de bine şterse de praf, încât ai fi zis că era.

Finn trăise bine toată viaţa, dar găsi că biroul lui Marshall Pike, în care se auzea zumzetul aparatului de filtrat aerul care absorbea discret impurităţile, era complet lipsit de suflet.

— Fireşte că aş fi încântat să cooperez cu poliţia, spuse Marshall trăgându-şi mânecile hainei peste butonii cu monogramă de la manşetele cămăşii scrobite. Aşa cum ţi-am

mai explicat, n-au considerat necesar să-mi pună întrebări. De ce-ar fi făcut-o? N-am nimic de spus presei.

— Aşa cum ţi-am mai explicat, nu mă aflu aici ca membru al presei. Nu eşti obligat să stai de vorbă cu mine, Pike, dar dacă n-o faci…

Finn îşi răsfiră degetele. Jenner avea să fie furios că nu-i spusese nimic în legătură cu acea discuţie, îşi zise el. Dar era ceva absolut personal.

— S-ar putea ca unora din asociaţii mei să le facă plăcere să li se amintească de un anumit incident petrecut între dumneata şi Angela. Unul care a fost trecut sub tăcere acum vreo doi ani?

— Nu pot să-mi închipui un lucru atât de banal ar interesa pe cineva.

— E uluitor, nu, ce poate atrage atenţia telespectatorilor? Şi ce îi poate intriga pe cei de la poliţie, dacă e înfăţişat într-o anumită lumină.

Blufa, bineînţeles, îşi spuse Marshall. Nu exista nimic, absolut nimic care să-l lege de Angela, în afară de acea momentană pierdere a raţiunii. Şi, totuşi… un cuvânt spus cui nu trebuia ar fi putut duce la apariţia unei publicităţi pe care

nu şi-o putea permite.

Câteva întrebări, hotărî el, câteva răspunsuri nu aveau să mai conteze. În definitiv, era un expert în comunicare. Dacă nu se putea descurca în faţa unui reporter mult prea expus, nu merita diplomele care atârnau la vedere pe peretele din spatele lui.

Mai mult, avea să-i facă plăcere să-l întreacă în inteligenţă pe cel ales de Deanna.

— Am anulat ultima programare de astăzi, zise el clătinând din cap ca şi cum i-ar fi fost milă de cei doi oameni nefericiţi care nu aveau să beneficieze de pe urma priceperii lui. N-am nicio altă treabă până la şapte. Pot să stau de vorbă câteva minute.

— Nici nu-mi trebuie mai mult.. Când ai aflat de moartea Angelei?

— La buletinul de ştiri, a doua zi dimineaţă după comiterea crimei. Am fost şocat. Înţeleg că Deanna a fost împreună cu ea în studio. După cum ştii, între mine şi Deanna a fost ceva. E firesc să fiu îngrijorat pentru ea.

— Sunt sigur că asta o va ajuta să doarmă bine noaptea.

— Am încercat să iau legătura cu ea, să-i ofer sprijinul.

— N-are nevoie de el.

— Teritoriul dumitale, domnule Riley? întrebă Marshall schiţând un zâmbet.

— Absolut, domnule doctor Pike, zise Finn.

— În meseria mea, e esenţial să ai orizonturi largi, spuse el continuând să zâmbească. Deanna a însemnat foarte mult pentru mine odată.

În cazul anumitor interviuri, îmboldeai, în cazul altora, întindeai capcane. Finn observă că, în cazul lui Marshall, cu cât întrebarea era mai scurtă, cu atât era mai elaborat răspunsul.

— Zău?

— A trecut mult timp. Şi Deanna e logodită cu dumneata. În ciuda acestui fapt, tot aş oferi sprijin sau ajutor cuiva la care am iţnut foarte mult, mai ales în asemenea împrejurări şocante.

— Şi Angela Perkins? întrebă Finn lăsându-se pe spate în fotoliul său. Ai iţnut la ea?

— Nu, zise el scurt. N-am ţinut.

— Totuşi, legătura dumitale cu ea a pus capăt relaţiei cu Deanna.

— N-a fost o legătură, spuse Marshall împreunându-şi mâinile pe birou. A fost o pierdere momentană a controlului şi a raţiunii. Am înţeles foarte repede că Angela pusese la cale întregul incident din motive proprii.

— Şi anume?

— După părerea mea? Pentru a o manipula pe Deanna şi a o face să sufere. A reuşit, zise el apoi şi zâmbi cu tristeţe. Deşi n-a acceptat postul pe care Angela i-l oferise la New York, Deanna a rupt relaţiile cu mine.

— Î iţ displace asta?

— Îmi displace faptul că Deanna a refuzat să vadă acel incident drept ceea ce a fost cu adevărat. Mai puţin decât nimic. O pură reacţie fizică la nişte stimuli. N-a fost vorba de niciun sentiment.

— Unii oameni sunt mai sensibili în privinţa sexului decât alţii, spuse Finn zâmbind şi ademenindu-l intenţionat. Deanna e foarte sensibilă.

— Într-adevăr, dar nu înţeleg cum ar putea nefericitul meu gest să aibă vreo legătură cu investigaţiile.

— Nici n-am spus c-ar avea. Dar, ca să lămurim problema asta, ce-ar fi să-mi spui unde ai fost în seara crimei între orele

unsprezece şi două?

— Acasă.

— Singur?

— Da, singur. Sunt sigur că-ţi dai seama că, dacă aş fi avut de gând să comit o crimă, aş fi avut măcar atâta minte încât să-mi procur un alibi. Cu toate astea, am luat cina singur mi-am petrecut câteva ore lucrând la nişte studii de cazuri şi apoi m-am culcat.

— Ai vorbit cu cineva? Ai primit vreun telefon?

— Am lăsat robotul să primească mesajele. Nu-mi place să fiu întrerupt când lucrez – excepţie făcând urgenţele, bineînţeles, spuse el zâmbind plin de sine. Mă sfătuieşti să iau legătura cu avocatul meu, domnule Riley?

— Dacă crezi că ai nevoie de unul.

Dacă minţea, îşi spuse Finn, era foarte calm.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Angela?

— N-am mai văzut-o de când s-a mutat la New York, adică de mai bine de doi ani.

— Nici n-ai luat legătura cu ea de atunci?

— De ce s-o fi făcut? N-am avut o relaţie amoroasă, ţi-am mai spus.

— Nici cu Deanna n-ai avut, zise Finn şi avu satisfacţia de a-i şterge zâmbetul de pe faţă. Dar ai continuat să ţii legătura cu ea.

— Până acum vreun an. Nu e iertătoare.

— Dar i-ai trimis scrisori, l-ai dat telefoane.

— Nu-i adevărat. N-am făcut-o până când n-am auzit de acest incident. Nu mi-a răspuns la telefon, aşa că trebuie să presupun că nici nu vrea, nici nu are nevoie de ajutorul meu, spuse el şi, convins că fusese mai mult decât rezonabil, îşi trase din nou mânecile şi se ridică. Aşa cum ţi-am mai spus, am o întâlnire la ora şapte şi trebuie să mă duc acasă să mă schimb. Trebuie să recunosc că a fost o discuţie interesantă. Transmite-i toate cele bune Deannei.

— Nu cred, spuse Finn, ridicându-se la rândul lui, dar nu făcu nicio mişcare spre uşă. Mai am o întrebare. Poţi să o consideri ca fiind pusă de un reporter unui psiholog.

Marshall zâmbi.

— Cum aş putea să refuz?

— E despre obsesie, spuse Finn, lăsând cuvântul să plutească în aer un moment, fiind foarte atent să sesizeze ceva: evitarea privirii, un tic, o modificare de ton. Dacă un bărbat

sau o femeie ar avea atenţia concentrată asupra cuiva multă vreme, să zicem doi trei ani. El ar visa, dar n-ar avea curaj să abordeze persoana respectivă direct. Şi în aceste închipuiri ar avea impresia că a fost trădat. Ce ar simţi? Dragoste? Sau ură?

— E o întrebare dificilă, domnule Riley, dat fiindcă sunt atât de puţine informaţiile. Pot spune că dragostea şi ura sunt la fel de împletite cum susţin poeţii. Fiecare din ele poate să preia controlul şi fiecare, în funcţie de împrejurări poate fi periculoasă. Obsesiile rareori sunt bune pentru ambele părţi. Spune-mi, ai intenţia să faci vreo emisiune pe această temă?

— S-ar putea, spuse Finn luându-şi paltonul. Mă întreb dacă cineva care e stăpânit de o asemenea obsesie ar putea s-o ascundă. Să trăiască zi de zi fără să lase să-i cadă masca.

Îi studie chipul lui Marshall cu atenţie.

— Un tip obişnuit care omoară jumătate de duzină de oameni într-un magazin şi despre care vecini» spun că era un individ simpatic şi liniştit.

— Se întâmplă, nu? Mulţi se pricep foarte bine să lase oamenii să vadă ce vor ei să fie văzut. Şi majoritatea oamenilor văd numai ce vor. Dacă rasa umană ar fi fost mai simplă, amândoi ne-am fi căutat alte profesii.

— Ai dreptate. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

După ce ieşi din birou, îndreptându-se spre lifturi, se întrebă dacă Marshall Pike era genul de om care să spulbere calm faţa unei femei şi apoi să plece liniştit. Avea sânge rece. Cel puţin de acest lucru era sigur.

Ar fi putut fi o reacţie pur animalică, îşi spuse el, un instinct al teritoriului. Dar, nu, îşi spuse el apoi, acea nelinişte venea de la reporterul din el. Tipul ascundea ceva şi depindea de el ca să afle ce anume.

Nu strica să treacă pe la hotel să vadă dacă nu cumva îl zărise cineva pe Marshall prin zonă în seara morţii Angelei.

În biroul său, Marshall aşteptă până când auzi huruitul slab la liftului. Şi aşteptă în continuare până când nu mai auzi nimic. Punând mâna repede pe telefon, apăsă pe butoane în grabă şi îşi trecu palma umedă peste faţă.

Auzi vocea lui Finn rostind informaţia pe care o ştia deja.

Deanna nu era acolo. Trânti receptorul şi îşi luă capul în mâini.

Naiba să-l ia pe Finn Riley. Naiba s-o ia pe Angela. Şi naiba s-o ia pe Deanna. Trebuia neapărat s-o vadă. Trebuia s-o vadă imediat.

— N-ar fi trebuit să vii, spuse Jeff, care se afla în biroul Deannei, chipul plăcut şi simpatic fiindu-i brăzdat de cute de îngrijorare.

Mirosul de zugrăveală era încă destul de puternic.

Amândoi ştiau de ce fuseseră zugrăviţi pereţii şi de ce se înlocuise covorul. Se vedeau nişte zgârieturi lungi şi destul de adânci pe suprafaţa biroului. Poliţiştii îndepărtaseră sigiliul cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă şi nu fusese destul timp pentru a se repara sau a se înlocui totul.

— Speram să te bucuri că mă vezi.

— Mă bucur să te văd, dar nu aici.

Din moment ce abia trecuse de ora opt, erau singuri. Jeff se simţi obligat să o convingă să mai aştepte. Nu avea nicio îndoială că atunci când aveau să sosească şi ceilalţi aveau să spună acelaşi lucru. Dar acum era numai el care să aibă grijă de ea.

— Ai trecut printr-un coşmar. Dee, şi nu-i nici măcar o săptămână.

— Jeff, am discutat deja cu Finn…

— N-ar fi trebuit să te lase să vii.

— Finn nu mă lasă să fac nimic. Dacă te face să te simţi mai

bine, să ştii că e perfect de acord cu tine în legătură cu faptul că ar trebui să mai aştept. Eu nu sunt, zise ea aşezându-se pe pervazul ferestrei. Simt nevoia să lucrez, Jeff. Moartea Angelei a fost oribilă, dar nu-mi serveşte la nimic să stau cu capul vârât sub plapumă… Şi am nevoie de prietenii mei, zise ea întinzându-i mâna. Pe cuvânt.

— Am vrut să te ajutăm, Dee. Cu toţii.

— Ştiu, zise ea strângându-i mâna şi îndemnându-l să stea pe pervaz lângă ea. Bănuiesc că n-a fost uşor nimănui. Ai fost nevoit să vorbeşti cu poliţiştii?

— Da, spuse el strâmbându-se şi împingându-şi ochelarii pe nas. Detectivul ăla – Jenner. Unde ai fost în seara cu pricina? spuse el, imitându-l atât de bine pe Jenner, încât o făcu să râdă. Ne-am bucurat cu toţi de acelaşi tratament. Simon era terminat. Ştii cum e sub presiune. Îşi frângea mâinile, înghiţea în sec cu zgomot. A fost atât de tulburat, încât Fran l-a pus să se întindă, după care l-a acuzat pe poliţist de hărţuire.

— Îmi pare rău că am pierdut chestia asta, spuse ea punându-şi capul pe umărul lui Jeff, bucuroasă că se afla lângă prieteni. Ce altceva am mai pierdut? M-aş simţi mai bine dacă aş şti. Mi s-au dat puţine amănunte despre felul în care a fost

distrus biroul. Îmi lipseşte pomul nostru de Crăciun, spuse ea zâmbind trist. O prostie, nu? Când te gândeşti câte au fost distruse aici şi eu simt lipsa pomului ăluia stupid.

— Îţi aduc altul. La fel de urât.

— Imposibil. Hai, spune-mi.

El ezită o clipă.

— Biroul a fost devastat rău de tot, Dee. Dar a fost nevoie mai mult de reparaţii cosmetice. Imediat după ce poliţiştii ne-au dat voie să intrăm, Loren a pus să se cureţe tot, să se zugrăvească, să se aducă alt covor. A fost tare supărat. Nu pe tine, zise el repede. Întreaga chestie. Faptul că cineva a intrat şi… a făcut ce-a făcut.

— O să-l sun.

— Deanna… îmi pare rău. Nu ştiu ce altceva să spun. Îmi pare atât de rău că a trebuit să treci prin toate astea. Aş vrea să pot spune că-mi pare rău şi pentru Angela, dar nu-mi pare rău.

— Jeff…

— Nu-mi pare rău deloc, repetă el şi îi strânse mâna cu mai multă putere. A vrut să-ţi facă rău. A făcut tot ce-a putut ca să-ţi distrugă cariera. Folosindu-se de Lew, născocind minciuni, aducând la lumină toată povestea aia cu jucătorul de fotbal.

Nu pot să simt părere de rău că n-o să mai poată să-ncerce altceva, zise el expirând profund. Bănuiesc că treaba asta mă face să par foarte rece.

— Nu. Angela n-a inspirat dragoste şi devotament.

— Tu, însă, o faci.

Ea îşi înălţă capul şi dădu să-i zâmbească, dar un zgomot în pragul uşii o făcu să tresară.

— Oh, Doamne, spuse Cassie cu un press-papiers într-o mână şi cu sculptura de bronz în cealaltă. Am crezut că a intrat din nou cineva, zise ea apăsându-şi inima cu press-papiers-ul greu din sticlă.

Nesigură pe picioare, Deanna reuşi să facă cei doi paşi până la scaun.

— Am venit devreme, spuse ea încercând să pară calmă şi stăpână pe sine. Mă gândeam să-ncep să recuperez.

— Presupun că, în cazul ăsta, suntem trei, spuse Cassie şi, fără să-şi ia ochii de la Deanna, puse press-papierul şi sculptura deoparte. Eşti sigură că te simţi bine?

— Nu, zise Deanna, închizând ochii o clipă. Dar simt nevoia să fiu aici.

Poate că nervii îi erau tociţi, iar până la jumătatea dimineţii,

Deanna găsi puţină alinare în rutina muncii de la birou. Programările trebuiau refăcute. Se discutau noi idei pentru emisiuni. De cum se răspândi vestea revenirii Deannei, telefoanele începură să sune. Cei din redacţia de ştiri veniră sus, atât din preocupare, cât şi din pură curiozitate.

«Benny speră să dai un interviu, îi spuse Roger. În exclusivitate, de dragul trecutului.

— Benny se gândeşte mult la trecut.

— E o ştire. Dee. Şi senzaţională dacă stăm să ne gândim că s-a petrecut chiar aici la CBC şi au fost implicate două mari vedete.

„O mare vedetă”, îşi spuse ea. Care era deosebirea între o vedetă mare şi una măruntă? Ştia ce ar fi spus Loren. O vedetă măruntă căuta timp de transmisie. Una mare îl vindea.

— Mai dă-mi timp, da? spuse ea masându-şi ceafa tensionată. Spune-i că mă mai gândesc.

— Sigur. Ţi-aş fi recunoscător dacă, atunci când o să te hotărăşti s-o faci, o să mă laşi pe mine să-ţi iau interviul, spuse el apoi, uitându-se la ea, după care îşi feri privirea. Mi-ar prinde bine. Se aude că se fac iar reduceri de personal în redacţie.

— Mereu se aude că se fac reduceri de personal în redacţia de ştiri.

Nu-i plăcea favoarea pe care el i-o cerea şi ar fi vrut să nu simtă acest lucru.

— Bine, Roger, de dragul trecutului. Dar mai lasă-mă vreo două zile.

— Eşti o dulceaţă, Dee.

— O s-o rog pe Cassie să programeze un interviu peste o zi, două, e bine?

— Oricând eşti dispusă, spuse el ducându-se la uşă. E nemaipomenit, murmură el şi închise uşa.

— Aşa e.

Angela murise şi acest lucru făcea să se vorbească despre ea mai mult decât atunci când era în viaţă.

Oribil era faptul că şi despre ea se vorbea acum extrem de mult, îşi spuse Deanna. Şi aceasta făcea să crească popularitatea. De când fusese comisă crima, *Ora Deannei* – reluări ale emisiunii, se corectă ea – câştigaseră o mulţime de puncte, distrugând concurenţa. Nicio emisiune concurs sau dramă de zi nu putea spera să reziste greutăţii îngrozitoare a crimei şi a scandalului.

Angela îi oferise celei mai mari rivale a ei succesul pe care sperase să i-l ia. Trebuise numai să moară pentru ca acest lucru să se întâmple.

— Deanna?

Tresări speriată şi deschise ochii brusc. În faţa ei, Simon tresări la fel de violent.

— Îmi pare rău, spuse el repede. Bănuiesc că n-ai auzit când am bătut.

— Nu-i nimic.

Dezgustată de reacţia pe care o avusese, ea râse uşor.

— Nervii mei par să nu fie atât de tari cum am crezut. Pari epuizat.

El încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Nu prea pot să dorm, zise el căutând o ţigară.

— Am crezut că te-ai lăsat.

— Şi eu am crezut, zise el şi ridică din umeri stânjenit. Ştiu că ai spus că vrei să începi înregistrările de luni.

— Exact. E vreo problemă?

— Doar că… spuse el şovăitor, trăgând din ţigară. M-am gândit că, datorită împrejurărilor – dar poate că n-are importanţă pentru tine. Mie mi s-a părut, însă..

— Ce este?

— Platoul, zise el atunci şi îşi trecu mâna nervos peste părul rar. M-am gândit că poate vrei să schimbi decorul. Scaunele… ştii.

— Oh, Doamne, zise ducând pumnul la gură când imaginea Angelei stând pe scaun, moartă, îi apăru în faţa ochilor. *Oh, Doamne, nu m-am gândit.*

– Îmi pare rău, Deanna, zise el şi, pentru că nu mai găsea ce să adauge, o bătu uşor pe umăr. N-ar ti trebuit să spun nimic. Sunt un idiot.

— Nu. Nu. Bine că mi-ai spus. Nu cred că aş fi suportat…

Se şi văzu intrând în platou şi încremenind şocată şi îngrozită. Oare ar fi rupt-o la fugă ițpând, aşa cum făcuse şi atunci?

— Cred că tocmai m-ai salvat de la nebunie. Spune-i scenografului să se ocupe, te rog. Să schimbe tot. Culoarea, scaunele, mesele, plantele. Totul. Spune-i…

Simon îşi scosese deja carneţelul pentru a nota instrucţiunile ei. Acel gest simplu, dictat de obişnuinţă, o înveseli oarecum.

— Îţi mulţumesc, Simon.

— Doar mă ocup de amănunte, ai uitat? spuse el stingând

ţigara fumată doar pe jumătate. Nu-ţi face griji. O să arate cu totul altfel.

— Dar să fie confortabil. Şi ce-ar fi să pleci şi tu mai devreme? Du-te la un masaj.

— Prefer să muncesc.

— Ştiu ce vrei să spui.

— N-am crezut că o să mă afecteze atât de mult, spuse el vârând carneţelul la loc. Am lucrul cu oa ani de zile. Nu pot să spun că-mi plăcea prea mult, dar o cunoşteam. Am stat chiar aici, în locul ăsta, şi ea stătea acolo, zise el şi, ridicându-şi privirea din nou, o întâlni pe a Deannei. Acum e moartă. Tot timpul mă gândesc numai la asta.

— Şi eu la fel.

— Cel care a făcut-o a fost şi aici, spuse el rotindu-şi privirea cu prudenţă prin încăpere, de parcă s-ar fi aşteptat să sară cineva dintr-un colţ, ameninţându-i cu o armă. Isuse, îmi pare rău. Nu fac decât să ne sperii pe amândoi. Bănuiesc că mă frământă pentru că înmormântarea ei are loc în seara asta.

— În seara asta? La New York?

— Nu, aici. Presupun că a dorit să fie îngropată în Chicago, unde a avut cel mai mare succes. N-o să fie expusă pentru

că…

Îşi aminti de ce şi înghiţi în sec.

— N-o să fie decât o slujbă la biserică. Cred că ar trebui să mă duc.

— Dă-i instrucţiunile lui Cassie, da? Cred că şi eu ar trebui să mă duc.

— Nu-i numai stupid, spuse Finn cu o furie abia stăpânită. E o nebunie.

Deanna privi cum ştergătoarele îndepărtau de pe parbriz lapoviţa urâtă şi rece.

Era o seară potrivită pentru înmormântare.

Îşi înălţă bărbia şi-şi încleştă maxilarul.

— Ţi-am spus că nu era nevoie să vii cu mine.

— Da, bine, zise el şi, zărind mulţimea de reporteri strânşi în faţa bisericii, se îndreptă direct spre partea din spate.

— Reporteri afurisiţi.

Ea fu cât pe-aci să zâmbească şi îi veni chiar să râdă, dar se temea ca sunetul să nu pară isteric.

— O să parchez mai încolo, spuse el printre dinţi. Să vedem dacă o să găsim vreo intrare prin spate.

— Îmi pare rău, repetă ea după ce parcară. Îmi pare rău că

te-am târât la aşa ceva în seara asta.

— Nu-mi amintesc să fi fost târât.

— Ştiam că n-o să mă laşi să vin singură. Aşa că-i acelaşi lucru. Nici măcar mie însămi nu pot să-mi explic de ce simt că trebuie să fac asta. Dar trebuie s-o fac.

Deodată, el o răsuci şi o strânse de mână cu putere.

— Cel care a omorât-o ar putea să fie acolo. Mă tot întreb dacă o să-l recunosc. Dacă o să ştiu în clipa în care o să-l privesc în ochi. Mi-e groază c-o să ştiu.

— Şi, totuşi, vrei să intri.

— Trebuie.

— Urăsc afurisitele astea de înmormântări.

Surprinsă, ea îi studie chipul în timp ce îşi scotea mănuşile şi paltonul. Acum înţelegea. Mai mult decât supărare pentru faptul că ea insistase să meargă, mai mult decât îngrijorare sau chiar teamă, în ochii lui era groază.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— N-am mai fost la o înmormântare de când… de ani de zile. Care-i sensul? Morţii sunt morţi. Florile şi muzica de orgă nu schimbă nimic.

— Se presupune că oferă alinare celor vii.

— Eu n-am impresia asta.

— N-o să stăm mult, zise ea şi îl luă de mână, mirată că în loc să fie ea cea care avea nevoie de alinare, era el.

Finn păru să se cutremure.

— Hai să terminăm odată.

Ieşiră din alcov. Auzeau deja murmur de glasuri şi acordurile muzicii. Nu era orgă, îşi dădu seama el, oribil de uşurat, ci pian şi violoncel într-un duet sumbru. Aerul mirosea a ulei de tămâie, parfum, flori. El ar fi putut jura că mirosea şi a whisky, tăios ca o lamă în atmosfera aceea excesiv de dulce. Covorul gros le înăbuşea zgomotul paşilor când străbătură un hol larg. De ambele părţi erau uşi discret închise. Cele din capăt erau date de perete. Mirosul fumului de ţigară se adăuga celorlalte miresme.

Când o simţi tremurând, Finn îi cuprinse mijlocul cu mai multă fermitate.

— Putem să plecăm, Deanna. Nu-i nicio ruşine.

Ea clătină din cap doar. Atunci văzu prima cameră video. Se părea că ziariştii nu se aflau numai afară.

Câ iţva fuseseră lăsaţi să între, cu tot cu echipe de filmare, microfoane şi reflectoare. Cablurile erau întinse pe covor.

Intrară în linişte.

Încăperea era înţesată de lume. Uitându-se de la un chip la altul, Deanna se întrebă dacă avea să vadă durere, teamă sau simplă resemnare. Oare Angela avea să simtă că avea o înmormântare cum se cuvenea? Şi ucigaşul ei avea să fie acolo, să privească?

Finn observă că nimeni nu plângea. Văzu şoc şi priviri sobre. Se vorbea în şoaptă în semn de respect. Şi camerele înregistrau totul. Oare aveau să înregistreze măcar un chip care nu putea ascunde complet triumful? se întrebă el. O ţinu pe Deanna numai lângă el, ştiind că ucigaşul ar fi putut fi acolo, urmărind.

O fotografie a Angelei în ramă aurie se afla pe sicriul sclipitor din lemn de mahon.

Îi amintea lui Finn, mult prea bine, de ceea ce se afla sub acel capac închis. Simţind-o pe Deanna cutremurându-se lângă el, o strânse instinctiv şi mai aproape.

— Hai să plecăm naibii de-aici.

— Nu.

— Kansas…

Dar, când se uită la ea, văzu mai mult decât şoc şi teamă.

Văzu ceea ce lipsea de pe majoritatea chipurilor celor din jur: durere.

— Oricare ar fi fost motivele ei, m-a ajutat odată, spuse ea încet. Şi cel care i-a făcut asta m-a folosit pe mine, adăugă ea şi vocea i se frânse. Nu pot să uit asta.

Nici el nu putea să uite. Aceasta îl îngrozea.

— Ar fi mai bine dacă Dan Gardner nu ne-ar observa.

Deanna încuviinţă, zărindu-l în partea din faţă a încăperii, primind condoleanţe.

— Se foloseşte de ea, deşi e moartă. Oribil.

— O să profite o vreme de pe urma publicităţii. Ea ar fi înţeles.

— Presupun că da.

— Interesantă scenă, nu? spuse Loren apărând lângă el şi, după ce îi aruncă Deannei o privire pătrunzătoare, adăugă: Arăţi bine.

— Ba deloc, spuse ea, dar recunoscătoare pentru minciună, îl sărută pe obraz. Nu credeam c-o să vii.

— Acelaşi lucru aş putea să-l spun şi eu, zise el încălzindu-i mâinile îngheţate într-ale lui. Părea oarecum necesar, dar deja regret, adăugă el şi pe chip îi apăru o expresie de dezgust când

aruncă o privire peste umăr spre Dan Gardner. Se aude că are de gând să transmită fragmente din ceea ce se petrece aici în seara asta împreună cu ediţia specială pe care Angela a pregătit-o pentru luna mai. Şi cere sponsorilor încă cinci mii de minut. Ticălosul o să-i şi primească.

— Gusturile proaste costă adesea mai mult decât cele bune, murmură ea. Trebuie să fie vreo cinci sute de oameni aici.

— Pe puţin. Unora dintre ei chiar le pare rău că a murit.

— Ah, Loren, zise Deanna şi îşi simţi stomacul strângându-i-se ca un pumn.

— Nu-mi place că trebuie s-o recunosc, dar sunt unul dintre ei, zise el, după care oftă şi ridică din umeri pentru a alunga acea stare. S-ar fi simţit teribil de plină de sine dacă ar fi aflat asta.

Îşi alungă emoţia din glas tuşind în pumn.

— Ştii, nu pot să-mi dau seama dacă l-a meritat pe Dan Gardner sau nu. E o dilemă teribilă.

— Sunt sigură că pe tine nu te-a meritat.

Lacrimile care îi ardeau ochii o făceau pe Deanna să se simtă ca o ipocrită, din moment ce nu erau pentru Angela.

— Noi nu mai stăm, Loren. Ce-ar fi să vii şi tu?

— Nu, o să stau până la sfârşit. Dar cred că voi ar trebui să evitaţi orice fel de publicitate aici în seara asta. Furişaţi-vă în linişte.

Când ajunseră înapoi în alcov, Deanna se întoarse în braţele lui Finn.

— Habar n-am avut că o mai iubea încă.

— Nici eu, zise el şi îi înălţă bărbia pentru a o privi în ochi. Te simţi bine?

— Ca să fiu sinceră, mai bine, spuse ea şi îşi culcă obrazul pe umărul lui.

Îşi dădu seama că o mare parte din teamă dispăruse. Acea panică neliniştită pe care aproape că se obişnuise să o simtă în stomac se mai potolise.

— Mă bucur c-am venit.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Vocea lui Kate Lowell o făcu pe Deanna să se întoarcă.

Stătea în prag, subţire. Şi sobră în mătase neagră, cu părul ca nişte flăcări curgându-i pe umeri.

— Îmi pare rău că întrerup.

— Nu-i nimic, zise Deanna. Tocmai plecam.

— Şi eu la fel, spuse ea aruncând o privire peste umăr spre

locul de unde răzbăteau glasurile şi muzica. Nu e genul meu de petrecere, zise ea apoi şi zâmbi uşor. A fost o căţea. Şi am urât-o teribil. Dar nu sunt sigură că merita să fie folosită într-un mod atât de ostentativ.

Oftă o dată şi mişcă din umeri ca şi cum ar fi vrut să alunge totul.

— Aş vrea să beau ceva. Şi trebuie să stau de vorbă cu tine, spuse ea, după care se uită la Finn şi se încruntă. Bănuiesc că va trebui s-o fac cu amândoi, dar nu mai contează acum.

Văzu cum Finn ridică din sprâncene şi zâmbi din nou, cu mai mult sentiment.

— Sunt foarte politicoasă, nu? Ascultă, ce-ar fi să găseşti un bar? Vă fac cinste şi o să vă spun o poveste care s-ar putea să vă intereseze.

Capitolul 26

— Pentru Hollywood, spuse Kate ridicând paharul de whisky. Tărâmul iluziilor.

Nedumerită, Deanna gustă din vin, în timp ce Finn se mulţumi cu o cafea.

— Ai făcut un drum tare lung ca să vii la înmormântarea unei persoane pe care n-ai plăcut-o, spuse Deanna uitându-se

la unghiile elegante ale lui Kate care băteau în masă în ritmul muzicii.

— Mă aflam în oraş. Dar chiar dacă n-ar fi fost aşa, tot aş fi venit. Pentru plăcerea de a mă convinge că e moartă, spuse ea sorbind din nou din paharul de whisky. Cred că nici tu n-ai plăcut-o mai mult decât mine, dar trebuie să-ţi fi fost mai greu pentru că tu ai găsit-o. După cum se aude, n-a fost o privelişte prea plăcută.

— Nu, n-a fost.

— Aş vrea să fi fost eu, spuse Kate încet. Tu eşti mai sensibilă, întotdeauna ai fost. Chiar şi după tot ce-a făcut şi a-ncercat să-ţi facă. Ştiu mult mai multe despre treaba asta decât îţi poţi închipui, adăugă ea când Deanna o privi cu mai multă atenţie. Lucruri care n-au ajuns în presă. Angelei îi plăcea să se laude. Te ura, zise ea înclinând paharul spre Finn, pentru că nu i-ai căzut la picioare când ea a pocnit din degete. Şi te voia exact din acelaşi motiv. Şi-a închipuit că Deanna îi stătea în cale, din toate punctele de vedere, aşa că ar fi făcut orice ca s-o îndepărteze.

— Nu-i o noutate, spuse Finn şi, observând că paharul lui Kate era gol, făcu semn să se aducă altul.

— Nu, e doar mica mea introducere, spuse ea lăsându-se pe spate, dar era extrem de încordată. Bănuiesc că nu te-ar mira să afli că Angela a făcut eforturi teribile şi a dat o grămadă de bani ca să dezgroape povestea aia din trecutul tău, Deanna. Violul la întâlnire. S-a întors împotriva ei, bineînţeles, zise ea şi schiţă un zâmbet frumos. Cu câteva din proiectele ei s-a-ntâmplat la fel. Aşa le spunea. Nu şantaje, zise ea şi se posomorî o clipă, continuând să bată cu unghiile în masă. Rob Winters era unul din proiectele ei. La fel şi Marshall Pike.

Nu se uită la chelneriţă, dar dădu paharul la o parte imediat după ce i se puse în faţă.

— Şi mulţi alţii. Nume care te-ar ului. A folosit un detectiv particular pe nume Beeker. E din Chicago. Angela l-a ţinut foarte ocupat cu cercetările legate de proiectele ei. M-a costat cinci mii de dolari ca să-i aflu numele de la secretara Angelei. Dar toată lumea are un preţ. Şi eu l-am avut pe al meu, adăugă ea încet.

— Vrei să spui că Angela şantaja oamenii? întrebă Deanna aplecându-se în faţă. Păstra secrete în schimbul banilor?

— Uneori. Prefera să păstreze secrete în schimbul serviciilor. Cuvintele ei, din nou, zise ea şi, absentă, vârî mâna

în castronelul cu alune. Fă-mi un serviciu, draga mea, şi o să păstrez această mică informaţie numai pentru mine. Soţia dumitale se droghează, domnule senator. Nu-ţi face griji, n-o să suflu o vorbă, dacă-mi faci un mic serviciu. Ce câştigătoare a multor premii *Grammy* a fost victima unui incest? Ce mare vedetă de televiziune are legături cu Ku-Klux-KIan-ul? întreab-o pe ea. Avea grijă să afle ce schelet era şi în care dulap. Şi, dacă era convinsă că te avea în gheare foarte bine, poate îţi spunea care era dulapul. Era un mod de a-şi exercita puterea. Era convinsă că pe mine mă avea foarte bine în gheare.

— Şi acum e moartă.

Kate confirmă vorbele lui Finn dând din cap.

— Ciudat, acum când nu mai reprezintă o ameninţare pentru mine, mă simt dispusă să fac ceea ce ameninţa ea mereu că va face. Dau totul în vileag. De fapt, hotărâsem să fac asta chiar în seara în care a fost ucisă. Poliţia ar fi încântată, nu credeţi? Ca un scenariu prost. Am văzut-o în seara aceea.

Văzu groaza din ochii Deannei.

— Nu la studio, ci în apartamentul ei de la hotel. Ne-am certat. Din moment ce în camera alăturată se afla o cameristă,

bănuiesc că poliţia ştie deja treaba asta, spuse ea şi îşi ridică o sprinceană în direcţia lui Finn. Da, văd că măcar tu ştiai. Ei bine, am de gând să mă duc să dau o declaraţie înainte să vină ei la mine. Cred că am şi spus că aş omorî-o, zise ea şi închise ochii din nou. Iarăşi scenariul acela prost. N-am omorât-o, dar va trebui să vă decideţi dacă să mă credeţi sau nu după ce voi termina de povestit.

— De ce ne spui toate astea? întrebă Deanna. De ce nu te duci direct la poliţie?

— Sunt actriţă. Îmi place să pot să-mi aleg publicul. Iar tu ai ştiut întotdeauna să asculţi, Dee, spuse ea atunci şi întinse mâna spre ea, într-un gest de prietenie. Şi, oricum, cred că ai dreptul să cunoşti toată povestea. Nu te-ai întrebat niciodată de ce am dat înapoi când a fost vorba să vin la emisiunea ta? De ce nu eram niciodată liberă ca să pot veni?

— Ba da. Dar cred că tocmai mi-ai dat răspunsul. Angela te şantaja. Şi serviciul pe care M făceai tu era să-mi boicotezi programul.

— Ăsta a fost unul din ele. Eram într-o situaţie precară când m-ai contactat tu. Tocmai înregistram două mari succese de box-office şi criticii mă iubeau. O fată sexy şi simpatică. Să nu

crezi că vedetele nu-şi citesc cronicile. Eu le-am sorbit pe ale mele. Fiecare cuvânt, zise ea zâmbind visătoare. Probabil că aş putea chiar să citez ceva din cele mai bune. Întotdeauna mi-am dorit să fiu actriţă. O stea, se corectă ea, ridicând din umeri vag. Şi chiar aşa m-au numit. „Prima stea de cinema a noii generaţii". O revenire la Bacall, Bergman şi Davis. Şi nu mi-au trebuit cine ştie câţi ani. Un rol bun într-un film care a avut succes nebun şi, gata, o nominalizare pentru Oscar. Pe urmă am fost partenera lui Rob şi am incendiat ecranul, am sfărâmat inimi. La următorul film, numele meu era scris deasupra titlului. Eram femeia care vrăjea cu un zâmbet, spuse ea râzând şi bău din nou. Fata cea bună, eroina, femeia pe care iţi-ar plăcea ca fiul tău s-o aducă acasă la cină. Asta-i imaginea. Asta vrea Hollywood-ul de la mine, asta aşteaptă publicul. Şi asta am oferit. Le place foarte mult talentul meu, dar imaginea e la fel de importantă.

Făcu ochii foarte mici.

— Credeţi că marii producători şi regizori, protagoniştii, cei care hotărăsc care proiect merge mai departe şi care trebuie îngropat, l-ar mai copleşi pe agentul meu cu oferte dacă ar şti că eroina lor perfectă, femeia care a câştigat un Oscar pentru

interpretarea rolului unei mame extrem de devotate a rămas însărcinată la şaptesprezece ani şi a renunţat la copil fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri?

Râse când o văzu pe Deanna căscând gura. Dar nu era un sunet vesel.

— Nu se potriveşte, nu? Chiar şi în aceste vremuri luminate, câţi ar mai da şapte dolari ca să mă vadă făcând pe eroina îndurerată?

— Nu…

Deanna se opri, aşteptând să i se aşeze gândurile.

— Nu văd de ce ar avea importanţă. Ai făcut o alegere, ceea ce, sunt sigură, nu ţi-a fost deloc uşor. Şi tu însăţi erai un copil.

Amuzată, Kate se uită la Finn.

— E chiar atât de naivă?

— În legătură cu unele lucruri, spuse el şi, în ciuda faptului că se considera un bun judecător de caractere, încercă să se dezmeticească. Înţeleg de ce un astfel de anunţ ar fi tulburat puţin lucrurile. Ai fi fost aspru criticată în presă, dar totul ar fi trecut.

— Poate. Mi-era frică. Angela ştia asta. Şi mi-era ruşine.

Ştia şi asta. La început a fost foarte înţelegătoare. „Cât de greu trebuie să-ţi fi fost, draga mea. O fată să-şi vadă toată viaţa năruită din cauza unei greşeli mărunte. Cât de dificil trebuie să-ţi fi fost să faci ceea ce ai crezut că era cel mai bine pentru copil.”

Furioasă pe sine, Kate îşi şterse o lacrimă.

— Şi, pentru că fusese, într-adevăr, dificil, chiar oribil, şi pentru că ea s-a arătat înţelegătoare, am cedat. Şi atunci m-a prins în gheare. Mi-a amintit că n-ar fi fost bine ca anumiţi mai-mari ai Hollywood-ului să descopere că făcusem acea greşeală măruntă. Ah, ea înţelegea, era alături de mine. Dar ei aveau să fie la fel? Publicul care plătea biletul şi care mă încoronase ea prinţesă a sa avea să înţeleagă?

— Kate, n-aveai decât şaptesprezece ani.

— Eram destul de mare ca să fac un copil şi ca să-l dau altcuiva. Destul de mare ca să plătesc pentru asta. Sper că sunt destul de puternică acum ca să înfrunt consecinţele, spuse ea privind paharul încruntată.

Dacă” nu supravieţuia, dacă se prăbuşea, avea să moară.

Angela ştiuse acest lucru.

— Acum câţiva ani n-am fost. E foarte simplu. Nu cred că

aş fi putut supravieţui scrisorilor pline de ură, articolelor din ziarele de scandal sau glumelor proaste, zise ea zâmbind din nou, dar Deanna îi văzu durerea. Nu pot spune că acum abia aştept, dar realitatea e că poliţiştii or să mă descopere. Mai devreme sau mai târziu, vor da şi de Beeker şi de toate dosarele murdare ale Angelei. Vreau să-mi aleg singură momentul şi locul pentru a face anunţul. Aş vrea să-l fac în emisiunea ta.

Deanna clipi.

— Poftim?

— Am spus că aş vrea să-l fac în emisiunea ta.

— De ce?

— Din două motive. Unu, pentru mine va fi o ultimă achitare faţă de Angela. Nu-ţi place asta, murmură ea, văzând privirea dezaprobatoare a Deannei. Asta o să-ţi placă mai mult. Am încredere în tine. Ai clasă şi compasiune. N-o să-mi fie uşor s-o fac. Mi-e frică, spuse ea punând paharul pe masă. Urăsc motivul ăsta, dar trebuie să-l recunosc. Mi-am pierdut copilul din cauza ambiţiei, zise ea încet, dar s-a terminat, adăugă apoi cu fermitate. Nu vreau să pierd ce am, Deanna. Toate lucrurile pentru care am muncit. Angela e la fel de

periculoasă pentru mine ca atunci când trăia. Dar cel puţin aşa, pot să-mi aleg singură momentul şi locul. Te respect foarte mult. Întotdeauna am făcut-o. O să fiu nevoită să vorbesc despre viaţa mea personală, despre durerile mele personale. Şi aş vrea s-o fac în prezenţa unei persoane pe care o respect.

— Modificăm programul, spuse Deanna simplu. Şi o facem luni dimineaţă.

Kate închise ochii o clipă şi îşi adună toate puterile.

— Mulţumesc.

Lapoviţa încetă până ajunseră acasă, lăsând aerul rece şi umed. Norii pluteau pe cer, groşi şi negri. Lumina răzbătea printr-una din ferestrele de la parter, strecurându-se aurie prin geam ca o urare caldă de bun venit. Câinele începu să latre în clipa în care Finn vârî cheia în broască.

Ar fi trebuit să fie o sosire acasă. Dar mirosul persistent de zugrăveală proaspătă le amintea în permanenţă că locuinţa lor fusese devastată. Pânze albe erau întinse în hol şi lătratul câinelui răsuna în gol. Atâtea lucruri stricate fuseseră aruncate, atâta mobilă distrusă. Era ca şi cum ar fi fost întâmpinaţi de un prieten care suferea de o boală incurabilă.

— Am putea să mergem la un hotel.

Deanna clătină din cap.

— Nu, ar fi un alt mod de a ne ascunde. Nu pot să nu mă simt vinovată de asta.

— Atunci fă eforturi să nu mai simţi aşa.

— Erau lucrurile tale, Finn.

— Lucruri, spuse el agăţând paltonul în cuier, şi, în oglindă, o văzu stând cu capul aplecat deasupra câinelui. Doar nişte lucruri, Deanna. Asigurate, înlocuibile.

— Te iubesc atât de mult. Urăsc gândul că el a fost aici şi a atins un lucru de-al tău.

— Tu eşti singurul lucru care nu poate fi înlocuit. În prima clipă în care te-am văzut, am ştiut că nimic din ce mi s-a-ntâmplat înainte şi din ce avea să mi se întâmple după aceea nu avea să aibă mai multă importanţă. Înţelegi asta? întrebă el trecându-şi degetele cu furie prin părul ei. E copleşitor ceea ce simt pentru tine. E înspăimântător. Şi înseamnă totul pentru mine.

— Da, zise ea atingându-i faţa şi apropiind-o de a ei. Înţeleg, adăugă apoi şi emoţiile se revărsară în acel sărut, buzele ei cerându-l cu lăcomie, în timp ce el trăgea de paltonul ei şi câinele se învârtea printre ei, scâncind.

— Îl jenăm pe Cronkite, murmură el, ridicând-o pe Deanna în picioare.

— Ar trebui să-i găsim o soţie.

— Nu vrei decât să te duci din nou la ecarisaj şi să mai eliberezi o javră.

— Acum că mi-ai dat ideea…

Dar zâmbetul îi pieri repede.

— Finn, vreau să stăm de vorbă în legătură cu ceva.

— Pare serios.

— Putem să mergem sus?

Prefera dormitorul, fiindcă era aproape complet refăcut. El avusese grijă ca încăperea aceea să fie aranjată mai întâi. Lucrurile care nu fuseseră distruse, fuseseră duse acolo. Deasupra patului, unde ea ştia că fusese mâzgălit un mesaj disperat, zugrăveala era proaspătă, iar el atârnase acolo tabloul pe care i-l luase de sub nas în acea galerie, cu atâta timp în urmă.

Treziri. Acele pete aprinse de culoare. Acea energie şi vervă. El ştiuse că ea avea să aibă nevoie de tablou acolo, era ceva care îi amintea de viaţă. Astfel încât încăperea aceea devenise un refugiu.

— Eşti îngândurată din cauza lui Kate?

— Da, spuse ea ţinându-l de mână în timp ce urcau scara.

Dar nu despre asta vreau să stăm de vorbă.

Intră în dormitor, se duse în faţa căminului, apoi la fereastră şi înapoi.

— Te iubesc, Finn.

— Am lămurit treaba asta.

— Dacă te iubesc nu înseamnă şi că am dreptul să mă bag în fiecare colţişor al vieţii tale?

— Ce colţişor consideri tu că ar fi interzis?

— Eşti supărat, spuse ea uimită şi ridică braţele. Niciodată nu pot să înţeleg cum de te fac să te superi atât de uşor, mai ales când încerc să fiu rezonabilă.

— Nu pot să sufăr când crezi că eşti rezonabilă. Spune ce ai pe suflet, Deanna.

— Foarte bine. Cu ce te avea la mână Angela?

Expresia lui se modifică uşor, de la nerăbdare la totală nedumerire.

— În?

— Nu face asta, spuse ea scoţându-şi paltonul şi azvârlindu-l furioasă, începând să se plimbe prin încăpere în costumul ei

negru şi pantofii umezi. Dacă nu vrei să-mi spui, măcar recunoaşte-o. O să accept ideea că ce-ai făcut în trecut nu trebuie să aibă neapărat legătură cu relaţia noastră.

— Ia-o uşurel şi încetează să te mai mişti atât. Ce crezi c-am făcut?

— Nu ştiu, spuse ea şi propria-i voce i se păru ascuţită. Nu ştiu, zise apoi mai calmă. Şi, dacă tu crezi că nu-i nevoie să ştiu, o să-ncerc să accept. Dar când poliţiştii or să-l ia la întrebări pe acest Beeker, secretul tău tot va ieşi la iveală.

— Stai puţin, zise el ridicând mâinile în timp ce ea îşi descheia jacheta. Dacă nu mă-nşel – şi opreşte-mă de fiecare dată când o să greşesc – crezi că Angela mă şantaja. Am înţeles corect până aici?

— Am spus că nu vreau să aflu nimic dacă tu nu doreşti asta. Am fost rezonabilă.

— Cu siguranţă, zise el venind lângă ea şi, apucând-o de umeri, o conduse spre un scaun. Acum stai jos şi spune-mi de ce crezi că aş fi fost şantajat.

— M-am dus să mă-ntâlnesc cu Angela în seara aceea pentru că a zis că ştia ceva în legătură cu tine.

Ceva care iţ-ar fi putut face rău. El se aşeză atunci pe

marginea patului, fiind cuprins de un nou val de furie.

— Te-a atras la studio amenințându-mă pe mine?

— Nu în mod direct. Nu tocmai, zise ea trecându-şi degetele prin păr. N-ar fi putut să-mi spună nimic care să-mi schimbe sentimentele faţă de tine. Voiam să fiu sigură că pricepe treaba asta. Să ne lase-n pace pe amândoi.

— Deanna, de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că voiam s-o rezolv singură, zise ea. Pentru că n-am nevoie nici de tine, nici de nimeni altcineva ca să-mi rezolv problemele.

— Nu exact asta ai încercat să faci tu pentru mine?

— Ocoleşti subiectul. Ce mi-ar fi spus, Finn?

— N-am nici cea mai mică idee. Nu sunt homosexual, nu mă droghez, n-am furat niciodată nimic. În afară de două cărţi de comics-uri când aveam, doisprezece ani – şi nimeni n-a putut s-o dovedească.

— Nu cred că-i amuzant.

— Nu mă şantaja, Deanna. Am avut o legătură cu ea, dar ăsta nu-i deloc un secret. Nu era prima femeie cu care fusesem, dar nu există nicio altă relaţie sexuală pe care să vreau s-o ascund. N-am legături cu nicio organizaţie

criminală, n-am delapidat niciodată. Nu ascund niciun copil nelegitim. N-am ucis niciodată pe nimeni.

Tăcu brusc şi amuzamentul îi pieri imediat de pe chip.

— Isuse, spuse el acoperindu-şi faţa cu mâinile şi apăsându-şi ochii cu podul palmelor. Isuse Cristoase!

— Îmi pare rău, zise ea şi uitând de întrecere, se duse repede la el. Finn, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să deschid subiectul ăsta.

— Ar fi putut, oare, să facă asta? întrebă el încet. Ar fi putut să facă aşa ceva? Şi pentru ce? întrebă el lăsându-şi mâinile în jos. Pentru ce?

— Ce anume să facă? întrebă ea încet înconjurându-l cu braţele

— Cel mai bun prieten al meu din colegiu. Pete Whitney.

Ne picase cu tronc aceeaşi fată. Într-o seară ne-am îmbătat – rău de tot – şi am încercat să ne batem. Am şi reuşit. Am avut grijă să se-ntâmple în afara campusului. Pe urmă ce ne-am spus, la naiba, tipa nu merita, şi am mai băut puţin.

Vocea îi era calmă şi detaşată. Vocea unui reporter.

— Atunci a fost ultima oară când m-am îmbătat. Pete obişnuia să spună în glumă că eram un adevărat irlandez. Că

puteam să rezolv orice problemă bând, bătându-mă sau discutând.

Îşi aminti cum era pe vremea aceea – furios, răzvrătit, arţăgos. Hotărât să nu semene deloc cu părinţii lui reci şi civilizaţi.

— Nu prea mai beau şi mi-am dat seama că vorbele constituie o armă mult mai bună decât pumnii. El mi-a dat asta, zise Finn scoţând cruciuliţa de sub cămaşă şi încleştându-şi mâna pe ea. A fost cef mai apropiat prieten al meu, singura familie pe care am avut-o vreodată.

A fost, îşi spuse ea şi o duru sufletul pentru el.

— Am uitat complet de fată. Pentru niciunul din noi nu era atât de importantă cum eram unul pentru celălalt. Am mai dat gata o sticlă. Ochiul mi-era umflat ca o roşie, aşa că i-am aruncat cheile maşinii, m-am urcat pe scaunul însoţitorului şi am adormit. Aveam douăzeci de ani şi eram nişte proşti. Ideea de a ne urca la volan beţi morţi nu însemna nimic pentru noi. Când ai douăzeci de ani," ai impresia că eşti nemuritor. Pete n-a fost. M-am trezit când l-am auzit ţipând. Asta a fost tot. L-am auzit ţipând şi următorul lucru de care-mi amintesc e că m-am trezit cu o mulţime de lumini şi oameni în jur şi mă

simţeam ca şi cum aş fi fost călcat de un camion. Luase o curbă în viteză şi intrase într-un stâlp de telegraf. Amândoi fusesem azvârliţi din maşină. Eu am avut o contuzie, clavicula ruptă, un braţ rupt şi o mulţime de tăieturi şi o vânătaie. Pete murise.

— Ah, Finn, spuse ea, înconjurându-l din nou cu braţele şi ţinându-l strâns.

— Era maşina mea, aşa că au bănuit că eu conduceam.

Voiau să mă acuze de omor prin imprudenţă. A venit tata, dar până a ajuns el, găsiseră deja câţiva martori care îl văzuseră pe Pete urcându-se la volan. Asta nu-l făcea să fie mai puţin mort, bineînţeles. N-a schimbat nici asta, nici faptul că fusesem beat, prost şi îngrozitor de nesăbuit.

Îşi încleştă şi mai mult degetele pe cruciuliţa de argint.

— Nu ascundeam, Deanna. Doar că nu e ceva de care să-mi placă să-mi amintesc. Ciudat, m-am gândit la Pete în seara asta, când am fost la înmormântarea Angelei. N-am mai fost la niciuna după cea a lui Pete. Mama lui m-a învinuit întotdeauna. Şi îi dădeam dreptate.

— Nu conduceai tu, Finn.

— Chiar are importanţă? întrebă el ridicându-şi privirea,

deşi cunoştea deja răspunsul. Aş fi putut să conduc eu. Tatăl meu le-a oferit soţilor Whitney o rentă şi asta a fost tot. Eu n-am fost acuzat de nimic. N-am fost făcut vinovat, zise el şi îşi întoarse faţa în părul ei. Dar eram. Eram la fel de vinovat ca Pete. Singura diferenţă e că eu trăiesc şi el nu.

— Diferenţa e că ţie ţi s-a oferit o a doua şansă şi lui nu, spuse ea acoperindu-i mâna cu a ei, aşa încât amândoi strângeau cruciuliţa. Îmi pare nespus de rău, Finn.

Şi lui îi părea nespus de rău. Îşi petrecuse viaţa luptând să ajungă ceea ce era, atât pentru Pete cât şi pentru sine. Purta cruciuliţa în fiecare zi ca pe un talisman, da, şi ca pe un suvenir.

— Ea ar fi putut, să dezgroape totul foarte uşor. Ar fi putut chiar să facă în aşa fel încât să pară că banii şi puterea familiei Riley au influenţat rezultatul. Dar te-ar fi şantajat pe tine, nu pe mine. Ar fi ştiut că, dacă ar fi venit la mine, i-aş fi spus să publice ce vrea.

— Aş vrea să le spun poliţiştilor.

— O să le spunem o mulţime de lucruri. Mâine, zise el şi îi apropie faţa cu blândeţe de a lui. M-ai fi apărat, Deanna?

Ea voi să nege, dar îi surprinse licărul din privire. Ştia că el

şi-ar fi dat seama că minte.

— Da. Şi?

— Şi, mulţumesc.

Ea îi zâmbi şi îşi înălţă gura spre a lui.

Nu foarte departe cineva plângea. Lacrimile fierbinţi şi amare îi pârjoleau gâtlejul, ochii, pielea. Deanna privea din fotografii, zâmbind cu bunăvoinţă siluetei care suspina.

Lumina provenea de la trei lumânări, ale căror flăcări drepte scoteau în evidenţă fotografiile, cercelul şi şuviţa de păr legată cu fir auriu. Toate comorile de pe altarul dorinţei frustrate.

Erau numeroase casete video, dar în seara aceea, ecranul televizorului era tăcut şi întunecat.

Angela murise, dar tot nu era de ajuns. Dragostea, profundă, întunecată şi demenţială, apăsase pe trăgaci, dar nu era de ajuns. Mai trebuia ceva.

Lumina lumânărilor proiecta umbra unei siluete făcute ghem, măcinate de disperare. Deanna avea să vadă, trebuia să vadă că era iubită, adulată şi adorată.

Exista o modalitate de a i-o dovedi.

Finn ar fi preferat să meargă singur. Jenner ar fi preferat acelaşi lucru, dar din moment ce niciunul nu reuşi să scape de

celălalt, porniră împreună spre biroul lui Beeker.

— Să sperăm că o să fie bine, zise Jenner. Îţi fac o favoare lăsându-te să te ţii după mine, domnule Riley.

— Nu mă ţin după dumneata, domnule locotenent. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că n-ai fi ştiut nimic despre Kate Lowell sau Beeker dacă nu iţ-aş fi spus eu.

Jenner zâmbi şi îşi frecă bărbia în locul în care se tăiase când se bărbierise.

— Şi am senza iţa că n-ai fi venit dacă n-ar fi insistat domnişoara Reynolds.

— Se simte mai bine când ştie că se ocupă poliţia.

— Şi ce părere are despre faptul că iei parte la investigaţii?

Tăcere.

— Nu ştie, concluzionă Jenner. Ca unul care a împlinit treizeci şi doi de ani de căsnicie în iulie trecut, dă-mi voie să-ţi spun că patinezi pe un strat de gheaţă subţire.

— E îngrozitor. Şi o să fie îngrozită până când o să-l găsiţi pe ucigaşul Angelei.

— Nu pot să te contrazic în privinţa asta. Şi acum, povestea asta a lui Kate Lowell. Ca reporter, s-ar putea să nu fii de acord cu mine, dar părerea mea e că are tot dreptul la

intimitate.

— E greu să te bucuri de intimitate când trăieşti în ochii publicului. Eu cred în dreptul de a şti, domnule locotenent, dar nu cred în şantaj sau în a vârî nişte lentile telescopice pe fereastra dormitorului cuiva.

— Te-ai înfuriat, spuse Jenner încântat şi trecu în viteză pe galben. Mie unul mi-e milă de ea.

— Eşti un sentimental, domnule locotenent.

— Pe naiba. Nu poţi să fii poliţist dacă eşti sentimental.

Dar era adevărat, fir-ar să fie. Şi, din moment ce acest lucru îl stânjenea teribil, alese agresivitatea.

— Dar ar fi putut s-o omoare pe Angela Perkins.

Finn aşteptă până când Jenner parcă şi prinse în parbriz semnul de ofiţer în misiune.

— Povesteşte-mi.

— S-a certat cu Angela la hotel. Se săturase până peste cap de ea, furioasă pentru că a fost făcută să sufere pentru ceva ce s-a întâmplat când ea era încă un copil.

— Din nou sentimentalismul. Continuă, îl îndemnă Finn coborând din maşină.

— S-a săturat ca Angela să o tot aibă la mână şi a

ameninţat-o. A auzit-o pe cameristă alături, aşa că a plecat. Dar a urmărit-o pe Angela până la CBC, s-au confruntat în studio şi a omorât-o. Apoi a apărut Deanna şi i-au venit idei. Joacă în filme de ani de zile, deci ştie să pună în funcţiune o cameră.

— Da.

— Şi pe urmă se hotărăşte să-şi mascheze motivul făcând public exact lucrul pentru care a omorât-o pe Angela. Mai bine să ştie lumea că e o mamă nemăritată decât criminală.

— Nu ţine, zise Jenner.

— Nu pentru mine. Dacă Beeker are jumătate din mizeria de care a vorbit Kate, o să avem încă o duzină de scenarii până la ora cinei.

Intrară în clădire şi Jenner îi arătă legitimaţia paznicului din hol.

Când ajunseră sus, Jenner îşi roti privirea prin coridorul spaţios. Picturile în ulei erau originale şi foarte bune. Covorul era gros. Plante înalte şi bogate în frunze se aflau în nişe, din loc în loc.

Uşile agenţiei Beeker Investigations erau din sticlă şi se deschiseră uşor, dând într-o anticameră aerisită în care se afla

până şi un brad în miniatură pentru sărbători.

O brunetă subţire, de vreo treizeci de ani, se afla la un birou circular din sticlă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Beeker, zise Jenner întinzându-i legitimaţia spre inspecţie.

— Domnul Beeker se află într-o conferinţă, domnule locotenent. Nu vă poate ajuta unul din asistenţii săi?

— Beeker, spuse el din nou. Aşteptăm, dar în locul dumitale, eu l-aş suna.

— Foarte bine, spuse ea şi zâmbetul prietenos i se răci cu câteva grade. Aş putea să ştiu în legătură cu ce anume doriţi să staţi de vorbă cu dânsul?

— Crimă.

— Nu mai ai niciun client de protejat, domnule Beeker, spuse Jenner aplecându-se înainte. Tot ce-a mai rămas din ea se află într-un sicriu.

— Sunt conştient de asta. Cu toate acestea, am, totuşi, un client. Domnul Gardner, ca soţ al decedatei este şi beneficiar, iar eu am datoria morală de a-i îndeplini dorinţele.

— Care sunt?

— De a investiga moartea soţiei sale. Ca să fiu sincer, domnilor nu este deloc mulţumit de ceea ce a făcut poliţia până acum. Şi, cum a fost clientul meu şi în timpul vieţii soţiei sale şi continuă să fie şi după moartea acesteia, etica nu-mi permite să arăt dosarele fără existenţa unui mandat. Sunt sigur că-mi înţelegeţi atitudinea.

— Iar dumneata o s-o înţelegi pe a mea, spuse Finn cu un glas plăcut. Trimis special sau nu, sunt reporter şi, prin urmare, am obligaţia să informez publicul. Ar fi foarte interesant să informez oamenii despre genul de muncă pe care o făceai pentru Angela. Mă întreb câţi din ceilalţi clienţi ai dumitale vor aprecia treaba asta.

Beeker deveni rigid.

— Domnule Riley, ameninţările nu sunt apreciate.

— Sunt convins. Dar asta nu le face mai puţin valabile, spuse Finn şi se uită la ceas. Cred că am destul timp ca să pregătesc o scurtă ştire pentru buletinul de ştiri de seară. Mâine vom avea timp să facem o emisiune pe larg.

Încleştându-şi maxilarul, Beeker puse mâna pe telefon şi îşi sună secretara.

— Am nevoie de copiile după rapoartele pentru Angela

Perkins. Toate.

După aceea puse receptorul la loc în furcă şi îşi împleti degetele.

— O să dureze puţin.

— Avem destul timp la dispoziţie, zise Jenner. Între timp, ce-ar fi să ne spui unde te aflai în seara în care Angela Perkins a fost împuşcată?

— Cu mare plăcere. Eram acasă, cu soţia şi cu mama mea. Din câte-mi amintesc am jucat o partidă de bridge în trei până pe la miezul nopţii.

— Atunci, n-o să ai nimic împotrivă dacă vom sta de vorbă şi cu soţia şi cu mama dumitale, nu?

— Bineînţeles că nu.

Deşi, nu-i făcea plăcere să fie întrecut în şiretenie, Beeker era un om practic.

— Doriţi să beţi o cafea până se aduc rapoartele?

Capitolul 27

Marshall Pike. Aştepta în maşină în parcarea CBC-ului de mai bine de o oră când Deanna ieşi, în sfârşit. Simţi imediat o încordare nedorită a muşchilor când o văzu: pe de o parte, furie, pe de alta, dorinţă. În ultimii doi ani fusese silit să se

mulţumească doar cu imaginea ei pe micul ecran. Văzând-o acum, în lumina amurgului, îmbrăcată cu o fustă scurtă, îndreptându-se grăbită spre o maşină închisă la culoare, uită de amintiri.

— Deanna, o strigă el, ieşind repede din maşină.

Ea se opri şi se uită spre el, chinuindu-se să vadă prin întunericul din ce în ce mai dens. Zâmbetul prietenos îi dispăru imediat.

— Ce doreşti, Marshall?

— Nu mi-ai răspuns la telefoane, spuse el şi regretă că păruse supărat, căci voia să dea impresia de forţă şi dinamism.

— N-am avut de ce să vorbesc cu tine.

— O să stai, totuşi, de vorbă cu mine, zise el şi o apucă de braţ.

Acel gest îl făcu pe şoferul Deannei să sară imediat din maşină.

— Expediază-ţi paznicul, Deanna. Cu siguranţă că poţi să-mi acorzi cinci minute.

— E-n regulă, Tim, spuse ea, dar îi îndepărtă mâna lui Marshall înainte de a se întoarce spre şofer. N-o să te fac să aştepţi mult.

— Nicio problemă, domnişoară Reynolds, spuse el aruncându-i o privire lui Marshall şi ducând degetul la şapcă. Absolut nicio problemă.

— Aş vrea să vorbim între patru ochi, zise Marshall arătând spre partea cealaltă a parcării. Paznicul tău o să te poată vedea. Sunt sigur că ar sări imediat în apărarea ta dacă aş încerca să- iț fac ceva.

— Cred că iț-aş putea veni de hac şi singură, spuse ea traversând parcarea împreună cu el şi sperând că întrevederea avea să fie de scurtă durată. Din moment ce n-avem nimic de discutat, bănuiesc că vrei să-mi vorbeşti despre Angela.

— Trebuie să- iț fi fost foarte greu. S-o găseşti.

— Da, a fost.

— Aş putea să te ajut.

— Profesional? întrebă ea ridicându-şi o sprinceană, iar vântul şi furia îi aduseră culoare în obraji. Nu, mulţumesc. Spune-mi ce doreşti.

El o privi un moment. Era tot perfectă. Proaspătă, seducătoare. Ochi luminoşi şi buze umede.

— La cina cu mine, spuse el, în sfârşit. La restaurantul franţuzesc care iț-a plăcut întotdeauna atât de mult.

— Marshall, te rog.

Nu era furie în glasul ei, ci doar milă, care îi zgârie orgoliul.

— Ah, da, se pare c-am uitat să te felicit pentru logodna cu superbul nostru corespondent.

— Mulţumesc. Asta e tot?

— Vreau dosarul.

Când îi văzu expresia de nedumerire, el o strânse şi mai tare.

— Nu te preface că nu înţelegi. Ştiu că Angela ţi-a dat o copie a raportului făcut de detectivul ei despre mine. Mi-a spus asta. S-a lăudat chiar. Nu l-am cerut până acum pentru că am tot sperat că-ţi dai seama ce-ţi puteam oferi. Acum, date fiind împrejurările, am nevoie de el.

— Nu-l am.

Furia îi întunecă privirea.

— Minţi. Ţi l-a dat ea.

— Da, mi l-a dat. Chiar crezi că l-aş fi păstrat atâta timp? L-am distrus de mult.

— Nu te cred.

— Puţin îmi pasă ce crezi tu. Nu-l am. Nu pricepi că nu mi-a păsat suficient de mult ca să-l păstrez? N-ai fost destul de

important.

— Căţea, spuse el şi, prea înfierbântat ca să judece limpede, o trase spre maşina lui. N-o să-mi ţii dosarul ăla deasupra capului, mormăi el şi, deodată, fu tras din spate şi se prăbuşi la pământ, lovindu-se la şold şi ştirbindu-şi demnitatea.

— Nu, Tim, te rog.

Deşi tremura, Deanna îl apucă de braţ pe şofer înainte ca acesta să-l ridice în picioare pe Marshall şi să-i mai tragă un pumn.

— Sunteţi teafără, domnişoară Reynolds?

— Da.

— Hei! strigă Joe, cu şapca de baseballl ascunzându-i ochii şi cu camera pe umăr, traversând parcarea în fugă. Dee? Ai păţit ceva?

— Nu, zise ea apăsându-şi tâmpla în timp ce Marshall se ridica de jos.

— Tocmai intram în parcare când l-am zărit pe tipul ăsta trăgând de tine, spuse Joe făcând ochii mici. Psihiatrul, nu? întrebă el lovindu-l cu palma în piept pe Marshall înainte ca acesta să se ducă la maşină. Stai puţin, amice. Dee, vrei să chem poliţia sau să-i arăt ticălosului ăstuia împreună cu Tim

ce păţesc tipii care hărţuiesc femeile?

— Dă-i drumul.

— Sigur?

— Da. Dă-i drumul.

— Doamna te lasă să pleci, mormăi Joe. Dacă te mai prind că-i dai târcoale, n-o să mai scapi aşa uşor.

În tăcere, Marshall urcă la volan. Blocă portierele şi, după ce îşi puse centura de siguranţă, ieşi din parcare.

— Sunteţi sigură că n-aţi păţit nimic, domnişoară Reynolds?

— Sunt sigură. Îţi mulţumesc, Tim.

— Nicio problemă, spuse Tim întorcându-se mândru la maşină.

— Aş fi vrut să mă laşi să-i trag una, zise Joe oftând cu regret, după care se uită la ea. Te-a speriat, hm?

Se uită la camera de pe umăr şi se strâmbă.

— M-am enervat atât de tare, încât n-am filmat nimic.

Măcar atât.

— Bănuiesc că-i nevoie să te rog să nu spui nimic despre asta în redacţie.

El zâmbi şi o conduse până la maşină.

— Nu-i nevoie. Ştirile sunt ştiri.

Ea n-ar fi vrut să-i spună lui Finn, dar făcuseră o înţelegere. Să nu-şi ascundă nimic. Sperase că Finn să lucreze până târziu, dar el îi deschise şi o întâmpină cu un sărut lung.

— Bună.

— Bună, zise ea şi îl mângâie pe Cronkite.

— Am avut o modificare de program şi am ajuns acasă mai devreme.

Modificarea de program fusese anularea tuturor întâlnirilor şi petrecerea după-amiezei împreună cu Jenner citind rapoartele lui Beeker.

— Am pregătit masa.

— Miroase excelent.

— O reţetă nouă, spuse el şi, ridicându-şi o sprânceană, îşi strecură degetul sub bărbia ei. Ce e?

— Ce să fie?

— Eşti tulburată.

Ea se încruntă şi îi dădu mâna la o parte.

— La naiba, Finn, e chiar enervant. Nu ştii că unei femei îi place să creadă că are puţin mister?

— Ce s-a-ntâmplat, Kansas?

— Vorbim mai târziu. Sunt moartă de foame.

— Spune-mi acum.

Ar fi putut să se certe, dar, din moment ce o ceartă era exact ceea ce voia să evite, ce sens ar fi avut?

— Promiți să mă asculţi fără să faci gălăgie?

— Bineînţeles, îi spuse el zâmbind şi, luând-o pe după umeri, o conduse spre scară.

Se aşezară amândoi pe o treaptă şi câinele se întinse fericit la picioarele lor.

— E vorba de Angela?

— Nu în mod direct, spuse ea oftând. Marshall m-a agresat oarecum în parcare.

— Agresat?

Tonul lui rece ca gheaţa o alarmă. Dar, când se uită la el, văzu că ochii îi păreau destul de calmi. Curios, puţin supăraţi, dar calmi.

— A fost un fel de a spune. Era furios. Ştii că nu i-am răspuns la telefoane, zise ea şi, când Finn nu zise nimic, continuă: Era doar furios şi întors pe dos, atâta tot. Din cauza asta. Şi din cauza dosarului pe care mi l-a trimis Angela. Ţi-am spus despre el. Lui Marshall i-a intrat în cap că l-aş păstra. Bineînţeles că datorită acestor investigaţii, e îngrijorat.

— Firesc, spuse Finn.

— Am avut o mică încăierare.

— A pus mâinile pe tine?

— Într-un fel. De fapt, doar m-a. Zgâlţâit puţin. Dar a apărut Tim, adăugă ea repede. Şi Joe. Aşa că nu s-a-ntâmplat nimic. Absolut nimic.

— A pus mâinile pe tine, repetă el. Te-a ameninţat?

— Nu ştiu dacă aş numi-o ameninţare. A fost doar… Finn!

El se ridicase deja şi îşi lua paltonul din dulap.

— Finn, la naiba, ai spus că n-o să te enervezi.

El îi aruncă o singură privire, uluitor de rece, care făcu să i se oprească inima în loc.

— Am minţit.

Deşi îi tremurau picioarele, o rupse la fugă după el afară. Frigul şi privirea lui Finn făcură să-i clănţăne dinţii în timp ce se chinuia să-şi pună paltonul.

— Încetează imediat! Ce ai de gând să faci?

— Să mă duc să-i explic lui Pike de ce ar trebui să nu pună mâna pe femeia mea.

— Femeia ta?

Acest lucru puse capac. Ea i se aşeză în faţă, proptindu-şi

mâinile în pieptul lui.

— Nu face chestii din astea cu mine, Finn Riley. N-o să…

Vocea îi îngheţă în gâtlej când el o apucă de coate şi o ridică de la pământ.

— Eşti femeia mea, Deanna, îi spuse el şi ochii îi ardeau. Nu-i o insultă, ci o realitate. Şi oricine te bruschează, oricine te ameninţă trebuie să aibă de-a face cu mine. Asta-i altă realitate. Ai ceva împotrivă?

— Nu. Da… Nu ştiu. Hai înapoi să discutăm în linişte.

— Discutăm când mă-ntorc.

— Vin cu tine.

’ Mai exista o şansă, cât de mică, să-l facă să renunţe.

— Du-te în casă, Deanna.

— Vin cu tine, spuse ea deschizând portiera, trântindu-se pe scaun şi închizând-o la loc. Dacă „bărbatul meu” se duce să se facă de râs, vreau să fiu lângă el. Ai ceva împotrivă?

Finn trânti portiera şi răsuci cheia în contact.

— La naiba, nu.

Deanna nu putea să mai spere decât că Marshall nu era acasă.

— Nu merită, spuse ea pentru a suta oară. Pur şi simplu,nu-i

un om care să merite să faci o scenă.

— N-am nicio intenţie să fac o scenă. Mă duc să-i vorbesc şi el o să asculte. După care, în caz că nu cumva mă-nşel amarnic, nici n-o să-l mai vezi, nici n-o să-l mai auzi vreodată.

Dar Finn nu se aruncă asupra celuilalt, aşa cum se temuse ea că va face, ci, pur şi simplu, trecu pragul şi intră în hol.

— Nu cred că te-am invitat înăuntru, zise Marshall netezindu-şi cravata de la costumul de seară. Şi mă tem că tocmai plecam.

— O să dureze cât se poate de puţin, din moment ce cred că Deanna nu se simte prea bine aici.

— Deanna e oricând binevenită în casa mea, spuse Marshall rigid. Tu nu.

— Ceea ce se pare că nu înţelegi e faptul că noi doi formăm o echipă. Când o ameninţi pe ea, mă ameninţi pe mine. Şi nu reacţionez deloc plăcut la ameninţări, domnule doctor Pike.

— Discuţia mea cu Deanna a fost personală.

— Iarăşi greşeşti, spuse Finn înaintând, iar expresia fioroasă din privirea lui îl făcu pe Marshall să se dea înapoi. Dacă te mai apropii de ea, dacă o mai atingi vreodată, te fac praf, în toate felurile pe care ţi le poţi închipui.

— Există legi care apără omul împotriva agresiunii fizice în propria-i locuinţă.

— Ştiu un mod mult mai bun de a proceda. Dosarul Angelei despre tine a fost o lectură foarte interesantă, Pike.

Marshall îi aruncă o privire Deannei.

— Nu are dosarul. L-a distrus.

— Nu, Deanna nu-l are. Dar nu ştii ce am eu, nu?

— N-ai niciun drept…

— Stai departe, Pike, foarte departe. Altfel te fac praf.

— Ticălosule!

Teama că ar fi putut fi dat în vileag îl făcu pe Marshall să se năpustească asupra lui Finn, dar acesta evită lovitura cu uşurinţă şi îi trase un pumn în stomac.

Totul se termină în câteva secunde. Marshall nu scosese decât un geamăt. Iar Finn, îşi dădu seama ea, nu scosese nici măcar un sunet.

— Ascultă-mă cu atenţie. Să nu te mai apropii vreodată de Deanna. Să nu-i dai telefon, să nu-i scrii, să nu-i trimiţi nici măcar o telegramă. Pricepi? întrebă el şi fu mulţumit când Marshall clipi. Cu asta, discuţia noastră ar trebui să fie încheiată, zise el apoi şi se întoarse lângă Deanna, care

rămăsese în prag cu gura căscată.

— Hai să mergem.

Picioarele ei erau ca de gelatină.

— Dumnezeule, Finn. Doamne, Dumnezeule.

— Va trebui să încălzim mâncarea, zise el conducând-o la maşină.

— L-ai… adică…

Nici nu ştia ce vrea să spună.

— Nu-l putem lăsa acolo.

— Ba sigur că putem. N-are nevoie de ambulanţă, Deanna. Doar i-am şifonat puţin smochingul şi orgoliul.

— L-ai lovit.

— Nu-i tocmai stilul meu, dar, din moment ce el a lovit primul, i-am răspuns.

Ea îşi întoarse capul. Nu putea explica, nu-i venea să creadă ce simţea. Felul în care el îl atacase pe Marshall cu vorbele. Cum se ferise apoi cu o graţie de balerin. Nu se aşteptase la lovitură mai mult decât Marshall. Se mişcase atât de repede şi de uluitor. Îşi apăsă burta şi îşi înăbuşi un mic geamăt.

— Opreşte, spuse ea cu o voce sugrumată. Acum.

— Linişteşte-te, Deanna. Îmi pare rău că a trebuit să asişti

la…

Orice altceva ar mai fi vrut să spună rămase nerostit, căci, mişcându-se rapid, ea îşi desfăcu centura şi se repezi spre el. Gura îi era fierbinte, udă şi lacomă. Dincolo de şoc şi de excitarea instantanee, el îşi simţi bătăile puternice ale inimii. Şi mâinile ei. Isuse. Mâinile ei.

Maşinile treceau cu viteză pe lângă ei. Dar el nu putea decât să geamă când ea se afundă şi mai mult în gura lui, cu o limbă lacomă şi dinţii agresivi.

Amândoi gâfâiau când ea reveni la loc.

— Doamne, izbuti el să îngaime, dar mintea îi era la fel de curată ca sticla. Doamne!

— Nu sunt mândră de asta, zise ea trântindu-se la loc pe scaun, îmbujorată şi cu ochii strălucitori. Nu sunt absolut deloc de acord cu intimidările sau cu bătăile. Dumnezeule!

Râzând uşor, închise ochii strâns. Trupul îi vibra ca un motor supraîncălzit. Descoperi că intelectul putea fi complet întunecat de glande.

— Simt că o să explodez. Condu repede, da?

— Da, spuse el şi mâna îi tremură uşor când răsuci din nou cheia în contact.

Apoi, când apăsă pe accelerator, începu să zâmbească şi acel zâmbet se transformă într-un hohot de râs.

— Deanna, sunt nebun după tine.

Ea trebui să strângă pumnii ca să nu-i sfâşie hainele.

— Amândoi. Suntem nebuni, spuse apoi. Mergi mai repede.

Marshall îşi alină durerea cum putu mai bine, masându-şi abdomenul, luând o pastilă. Ruşinea şi furia îl făcuseră să iasă din casă. Se gândi să bea un pahar, două înainte să meargă la Operă, aşa cum avusese în program.

Nu crezuse că aveau să-i placă muzica sau partenera. Dar amândouă îl făcuseră să se calmeze. Era un om civilizat, îşi aminti el. Un om respectat. Nu avea să se lase intimidat de un reporter îngâmfat ca Finn Riley. Pur i

ş simplu, avea să aştepte

cu calm.

Încântat de aria finală, se simţi liniştit când opri maşina pe alee, deşi simţea încă o durere surdă de stomac. Ştia că încă o pastilă avea să rezolve totul. Furia şi sentimentul de frustrare fuseseră alungate de muzica lui Mozart. Fredonând uşor, puse în funcţiune sistemul de alarmă. Dacă Deanna avea dosarul, lucru de care nu mai era sigur, avea s-o convingă să i-l

înapoieze. Dar avea să aştepte până când Riley era plecat în vreo misiune.

Aveau să stea de vorbă, îşi spuse el, lăsând, în sfârşit, trecutul în urma lor. Şi Angela era în urma lor.

Ochii îi licăriră când scoase cheile. Avu impresia că se mişcă ceva în stânga lui. Avu timp să se întoarcă, timp să înţeleagă. Dar nu avu timp să ţipe.

Finn o privea pe Deanna dormind când sună telefonul. Se repeziseră unul asupra celuilalt încă din holul de la intrare şi apoi porniseră în sus pe scară. Pe la jumătatea drumului, însă, hotărâseră că era de ajuns.

Zâmbi când îşi aduse aminte cum îi scosese hainele, îl atacase, îşi spuse el plin de sine. Bineînţeles că el fusese o victimă doritoare, dar ea dăduse dovadă de o energie surprinzătoare. Aproape că-i părea rău că nu se ocupase de Pike mai demult.

Nu voia s-o trezească, deşi acest gând îl tenta. Era prea bucuros că ea nu se mai răsucea când pe o parte, când pe alta, şi nu se trezea tremurând, aşa cum făcuse câteva nopţi la rând după uciderea Angelei. Se bucură doar de modul cum li se potriveau trupurile.

Înjură când sună telefonul, trezind-o.

— Linişteşte-te, îi spuse el şi, ca şi ea, se aşteptă să nu audă nimic altceva decât o răsuflare la celălalt capăt al firului.

— Finn? Sunt eu, Joe.

— Joe, spuse el şi văzu cum dispăru încordarea din umerii Deannei. Bănuiesc că nu e nevoie să-ţi spun că-i trecut de ora unu.

— Am un pont pentru tine, amice. Mă jucam puţin cu Leno şi am intrat în scanner-ul poliţiei, aşa am aflat că a avut loc o crimă în Lincoln Park.

— Nu mă ocup de crime.

— Am verificat, Finn. Mi-am închipuit că ai vrea să afli imediat, nu să auzi la buletinul de ştiri de dimineaţă. E vorba de Pike. Ştii, psihiatrul care s-a luat de Dee astăzi. Cineva l-a omorât.

Finn se uită la Deanna. — Cum?

— La fel ca pe Angela. În faţă. Omul meu de la poliţie nu mi-a spus mai mult. Dar tipu’ a încasat-o chiar în pragul casei. Un vecin a anunţat că a auzit o împuşcătură pe la miezul nopţii. O patrulă a verificat şi l-a găsit. Sun din biroul poliţistului. Avem o echipă care se ocupă de chestia asta.

Povestea o să se transmită la *Sunrise.*

— Mulţumesc.

— M-am gândit că ar fi mai bine ca Dee să afle de la tine.

— Da. Ţine-mă la curent, da?

- Fii convins.

Închise telefonul tulburat.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă ea văzând acest lucru pe chipul lui, în felul în care aerul păruse să devină mai dens în jurul lui. Spune-mi direct, Finn.

— Bine, spuse el acoperindu-i mâinile cu ale sale. Marshall Pike a fost ucis.

— Cum?

— A fost împuşcat.

Ştia deja, dar trebuia să întrebe.

— La fel ca Angela, nu?

— Aşa se pare.

Ea scoase un sunet strangulat, dar se lăsă pe spate când el păru îngrijorat.

— N-am nimic. Trebuie să spunem poliţiei ce s-a-ntâmplat după program astăzi. Trebuie să fie o legătură.

— S-ar putea.

— N-o mai scălda, exclamă ea sărind din pat. Marshall s-a luat de mine astăzi şi noi ne-am dus acasă la el. După câteva ore, e împuşcat. Nu putem să pretindem că una n-a avut nicio legătură cu cealaltă.

— Şi, dacă există o legătură, ce poţi să faci?

— Ce-o să-mi stea în putinţă, zise ea trăgându-şi un pulover pe cap şi apoi scoţând o pereche de pantaloni din dulap. Chiar dacă nu eu am apăsat pe trăgaci, eu sunt cauza şi trebuie să se poată face ceva.

Nu opuse rezistenţă când el o cuprinse în braţe, ci îşi lipi faţa de umărul lui.

— Trebuie să fac ceva, Finn. Nu mai suport.

— Mergem la Jenner, spuse el luându-i faţa în mâini şi sărutând-o. O să găsim noi ceva.

— Bine, zise ea şi continuă să se îmbrace în linişte.

Era sigură că el nu se simţea vinovat pentru faptul că îl înfruntase pe Marshall doar cu câteva ore în urmă, pentru că el considera că nu făcuse decât dreptate. Şi probabil că aşa şi era. Oare acelaşi lucru îl crezuse şi cel care ţintise spre faţa lui Marshall?

Gândul acela îi făcea rău.

— Aştept jos, spuse ea când el îşi punea cizmele.

Văzu plicul înainte să coboare scara complet. Era alb şi tare pe podeaua lucioasă a holului de la intrare, la câţiva centimetri de uşă. Simţi ceva în stomac ca o durere scurtă, după care amorfi, dar traversă încăperea şi se aplecă să-l ridice.

Tocmai îl deschidea când Finn coborî spre ea.

— La naiba, zise el şi, smulgându-i-l din mâna fără vlagă, îl citi:

N-O SĂ-ŢI MAI FACĂ RĂU NICIODATĂ.

Când ieşiră din casă, cineva îi urmărea, o inimă debordând de dragoste, dorinţă şi teribilă suferinţă. Nu era greu să ucidă pentru ea. Doar o mai făcuse şi avea să fie nevoit s-o mai facă. Poate că, până la urmă, ea avea să-şi dea seama.

Capitolul 28

Jeff se afla în cabina de control, muşcându-şi buzele agitat. Deanna urma să realizeze prima emisiune după moartea Angelei.

— Camera trei pe Dee, strigă el. Aplauze multe. Porniţi banda cu playback-ul.

Aplaudă şi el împreună cu ceilalţi care se aflau în cabină. Văzură cu toţii cum spectatorii se ridicară în picioare,

aclamând.

— Înregistrează, ordonă Jeff.

Da, îşi spuse el, simţind că ia parte la triumf. S-a întors,.

— Înregistrează aplauzele.

Deanna se afla pe platoul reamenajat cu tonuri vesele şi flori, lăsându-se învăluită în ropotul aplauzelor. Ştia că era o dovadă de sprijin, o urare de bun venit. Când ochii i se umplură de lacrimi, nu se osteni să clipească pentru a le alunga. Nu se gândi la acest lucru.

— Vă mulţumesc, zise ea oftând prelung şi tremurat. Mă bucur nespus că am revenit. Am…

Se întrerupse brusc când privi cu mai multă atenţie publicul. Printre necunoscuţi se aflau şi chipuri familiare. Din redacţie, de la producţie. Plăcerea îi lumină chipul.

— Mă bucur foarte mult să vă văd. Înainte să începem emisiunea, aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru scrisorile şi telefoanele pe care, mi le-aţi trimis şi mi le-aţi dat în cursul săptămânii trecute. Sprijinul dumneavoastră ne-a ajutat foarte mult pe mine şi pe toţi cei care muncesc la realizarea acestei emisiuni să trecem printr-un moment dificil.

Acela era tot spaţiul pe care îl putea acorda, pe care voia să-l

acorde trecutului.

— Acum aş vrea să vă prezint o femeie care ne-a oferit tuturor nenumărate ore de încântare. Este incandescentă. Luminoasă. Cu un talent de aur, ca şi ochii ei. Potrivit revistei *Newsweek*, Kate Lowell poate „încinge ecranul cu o bătaie de gene şi prin zâmbetul ei sclipitor”. A dovedit că este plăcută atât de public, cât şi de critică, înregistrând succese de casă timp de doi ani la rând şi câştigând premiul Oscar pentru interpretarea neuitatului rol al lui Tess din filmul Decepţii. Doamnelor şi domnilor, Kate Lowell.

Din nou izbucni un ropot de aplauze şi Kate îşi făcu apariţia în platou, părând încrezătoare, proaspătă şi arătând din cap până-n picioare ca o mare vedetă. Dar când Deanna îi strânse mâna, i-o simţi rece şi tremurătoare. Intenţionat, o îmbrăţişă cu căldură.

— Nu face nimic dacă nu eşti pregătită, îi şopti ea la ureche. No să te împing la nicio dezvăluire.

Kate ezită o clipă.

— Oh, Doamne, cât mă bucur că eşti aici, Dee. Hai să stăm jos, da? Îmi tremură picioarele.

Nu era o emisiune uşoară din niciun punct de vedere.

Deanna reuşi să treacă în primele zece minute prin atmosfera captivantă a Hollywood-ului, amuzând publicul până în momentul în care bănui că prietena ei se răzgândise în privinţa anunţului.

— Îmi place să interpretez rolurile unor femei puternice şi de caracter, spuse Kate şi se aşeză picior peste picior, mişcare ce făcu să se audă foşnet de mătase. Şi se pare că există mai multe scenarii scrise pentru femei puternice, femei care nu sunt doar spectaculoase, ci care au convingeri şi repere pentru care sunt gata să lupte. Sunt fericită că am avut şansa să joc asemenea roluri, pentru că nu întotdeauna am luptat pentru ceea ce mi-am dorit.

— Şi simţi că poţi s-o faci acum, prin munca ta?

— Mă raportez la multe din rolurile pe care le-am interpretat. Îndeosebi la cel al lui Tess. Pentru că era o femeie care a sacrificat totul, a riscat totul de dragul copilului ei. Într-un mod ciudat, am oglindit-o pe Tess. Imaginile din oglindă sunt opuse. Iar eu mi-am sacrificat copilul, şansa mea alături de acest copil, când l-am dat spre adopţiune acum zece ani.

— La naiba! exclamă Jeff în cabina de control, făcând ochii mari, iar spectatorii amuţiseră complet. La naiba, repetă el.

Camera doi pe Kate. Dumnezeule!

Dar, chiar când îşi muşcă buzele din nou de îngrijorare, îşi concentră atenţia asupra Deannei. A ştiut, îşi dădu seama el şi răsuflă uşurat. A ştiut…

— O sarcină neaşteptată e înspăimântătoare în orice moment şi în orice împrejurare, zise ea vrând ca publicul să ţină minte acest lucru. Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece. Aşa cum ştii foarte bine, Dee, am avut o familie nemaipomenită, care m-a susţinut foarte mult. Abia îmi începusem cariera de model şi credeam că aveam toată lumea la picioare. Apoi am descoperit că eram însărcinată.

— Şi tatăl? Vrei să vorbim despre el?

— Era un băiat foarte drăguţ şi simpatic la fel de îngrozit ca şi mine. A fost prima mea dragoste, adăugă ea zâmbind uşor acum când îşi aminti de el. La fel şi eu pentru el. Eram vrăjiţi unu! de celălalt, de ceea ce simţeam unul pentru celălalt. Când i-am spus, am stat amândoi încremeniţi. Eram la Los Angeles şi ne dusesem pe plajă. Stăteam şi priveam valurile. S-a oferit să se însoare cu mine.

— Unii consideră că aceasta ar fi fost soluţia. Tu nu?

— N-ar fi fost bine nici pentru mine, nici pentru el, nici

pentru copil, continuă Kate, folosindu-şi tot talentul pentru a-şi menţine vocea egală. Îţi aminteşti cum obişnuiam să vorbim despre ce-o să facem când o să fim mari?

— Chiar foarte bine.

— Mi-am dorit dintotdeauna să fiu actriţă. Făcusem ceva progrese cu activitatea de model şi aveam de gând să cuceresc Hollywood-ul cu orice preţ. Pe urmă am rămas însărcinată.

— Te-ai gândit la avort? Ai discutat despre această posibilitate cu tatăl copilului, cu familia ta?

— Da. Oricât a fost de dificil, Dee, îmi amintesc cât de mult m-au susţinut părinţii mei. Îi rănisem, îi dezamăgisem. Nu mi-am dat seama exact cât de mult decât când am mai crescut şi am căpătat un alt mod de a privi lucrurile. Dar nicio clipă n-au şovăit. Nu pot să-ţi explic de ce am luat hotărârea asta. A fost ceva pur sentimental, dar cred că sprijinul ferm al părinţilor mei m-au ajutat s-o iau. Am hotărât să păstrez sarcina şi apoi să dau copilul. Dar, până în clipa când a trebuit s-o fac cu adevărat, n-am realizat cât de cumplit avea să fie.

— Ştii cine a adoptat copilul?

— Nu, zise Kate ştergându-şi o lacrimă. Nu, n-am vrut să ştiu. Luasem o hotărâre, să dau copilul unor oameni care să-l

iubească foarte mult. Şi nu mai era copilul meu, ci al lor.

Trebuie să aibă vreo zece ani acum, aproape unsprezece.

Cu ochii în lacrimi privi spre cameră.

— Sper că e fericită. Şi sper să nu mă urască.

— Mii de femei s-au confruntat cu acelaşi lucru. Fiecare a luat hotărârea care a considerat că era cea mai bună, oricât de dificil ar fi fost. Cred că unul din motivele pentru care joci admirabil rolul acestor femei este tocmai acela că ai trecut prin cea mai grea încercare prin care poate trece o femeie.

— Când am interpretat rolul lui Tess, m-am tot întrebat cum ar fi fost dacă aş fi luat altă hotărâre. Nu voi şti niciodată, însă.

— Regreţi această hotărâre?

— O parte din mine va regreta mereu faptul că n-am putut să-i fiu mamă acelui copil. Dar cred că, în sfârşit, după atâţia ani, am ajuns să realizez că, de fapt, a fost o hotărâre corectă. Pentru toţi.

— Vom reveni peste câteva momente, spuse Deanna privind spre cameră, după care se întoarse spre Kate. Te simţi bine?

– Cât de cât. N-am crezut c-o să fie atât de greu. Întrebările or să vină repede şi cu furie. Dumnezeule.

— O să treci peste toate.

— Aşa e. Dee, spuse ea apoi, aplecându-se puţin înainte şi luându-i mâna. A însemnat extrem de mult pentru mine faptul că am făcut-o aici, cu tine. Pentru un minut, două, am avut impresia că vorbeam numai cu tine. Aşa cum făceam pe vremuri.

— Atunci, poate că o să mai dai câte un semn de viaţă.

O să dau. Ştii, în timp ce vorbeam, mi-am dat seama de ce am urât-o atât de mult pe Angela. Am crezut că datorită faptului că mă folosea. Dar era datorită faptului că-mi folosea copilul. Faptul că ştiu asta mă ajută foarte mult.

— O emisiune excelentă, spuse Fran proptindu-şi mâinile în şolduri când Deanna intră în cabină. Ştiai. Mi-am dat seama că ştiai. De ce naiba nu mi-ai spus? Mie, producătorul tău şi cea mai bună prietenă.

— Pentru că nu eram sigură c-o s-o facă. Şi am simţit că nu era corect să vorbesc despre asta până n-o făcea ea. Spune-mi care a fost reacţia publicului, Fran.

— După ce au trecut undele de şoc? Aş zice că şaizeci şi cinci la sută erau de partea ei, vreo zece la sută n-au depăşit faza de şoc, iar douăzeci şi cinci la sută erau supăraţi că prinţesa lor a făcut o greşeală.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Nu-i rău, spuse Deanna dându-şi cu cremă pe faţă. O să fie bine, zise ea apoi privind-o pe Fran în oglindă. Tu de care parte eşti?

După un moment de linişte apăsătoare, Fran expiră profund, mişcându-şi bretonul.

— De partea ei, sută la sută. Trebuie să-i fi fost cumplit de greu. Dee, ce a făcut-o să se decidă să facă acest anunţ public?

— Totul are legătură cu Angela, începu Deanna şi apoi îi spuse totul.

— Şantaj? Ştiam că a fost o ticăloasă, dar niciodată n-aş fi crezut-o în stare să se coboare atât de jos. Presupun că lista suspecţilor tocmai a crescut cu câteva duzini, zise ea şi apoi făcu ochii mari deodată. Doar nu crezi că…

— Nu, nu cred.

Nu că nu i-ar fi trecut prin minte acea ipoteză.

— Chiar dacă aş crede că ea a omorât-o pe Angela, ceea ce nu cred, n-ar fi avut un motiv să-l omoare pe Marshall. Nici măcar nu-l cunoştea.

— Presupun că aşa e. Tare mult aş vrea ca şi poliţiştii să se gândească la treaba asta. Mă îngrijorează teribil de mult faptul că primeşti în continuare biletele alea. Cel puţin sunt mai

liniştită acum când ştiu că Finn n-o să plece din oraş până nu se termină totul.

— De unde ştii?

— Păi…

Fran se întrerupse brusc şi se uită la ceas.

— Doamne, ce-oi căuta eu să stau de vorbă, când am o mulţime de lucruri de făcut…

— Fran, zise Deanna şi se aşează în faţa ei. De unde ştii că Finn n-o să mai plece din oraş până nu se termină totul? Din câte am auzit, era programat să plece la Roma imediat după Crăciun.

— … trebuie să fi înţeles greşit…

— Pe naiba.

— Fir-ar să fie, Dee, nu mai face faţa asta de războinică.

— De unde ştii?

— Pentru că mi-a spus el, bine? zise ea ridicându-şi mâinile nervoasă. Şi ar fi trebuit să-mi ţin gura în legătură cu faptul că a anulat înregistrarea de la Roma şi orice altceva care l-ar face să plece din Chicago.

— Aha, înţeleg, spuse Deanna coborându-şi privirea şi îndepărtând o scamă de pe fusta de mătase.

— Nu, nu înţelegi, pentru că nu vrei. Chiar crezi că ar putea să zboare vesel peste Atlantic când se întâmplă toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, te iubeşte!

— Sunt conştientă de asta, zise ea, dar spatele îi era rigid. Şi eu am o mulţime de lucruri de făcut, spuse apoi şi ieşi din încăpere ca o furtună.

— Bravo, Myers, spuse Fran încet, după care îl sună imediat pe Finn.

Dacă declanşase un război fără să vrea, măcar putea să-i spună, ca să fie bine înarmat.

În biroul său, deasupra redacţiei de ştiri, Finn puse receptorul în furcă şi îl privi încruntat pe Barlow James.

— O să primeşti întăriri. Deanna vine încoace.

— Foarte bine, zise Barlow încântat, rezemându-se de spătarul scaunului şi încrucişându-şi braţele. O să lămurim treaba asta o dată pentru totdeauna.

— E lămurită, Barlow. Nu plec la o distanţă mai mare de o oră de casă până când poliţia nu face o arestare.

— Finn, îţi înţeleg îngrijorarea faţă de Deanna. Chiar ţi-o împărtăşesc, dar neglijezi emisiunea. Exagerezi.

— Zău? spuse Finn cu o voce înşelător de calmă. Şi eu care

credeam că suport foarte bine două crime şi hărţuirea femeii pe care o iubesc.

— Vreau să spun că poate fi păzită douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. De profesionişti. Sunt convins că o femeie cu situaţia ei financiară îşi poate permite să-i angajeze pe cei mai buni. Nu vreau să te jignesc, Finn, dar eşti reporter, nu bodyguard. Şi, continuă el înainte ca Finn să-i poată răspunde, oricât de priceput ai fi ca reporter, nu eşti detectiv. Lasă-i pe poliţişti să-şi facă treaba şi tu fă-ţi-o pe a ta. Ai o răspundere faţă de emisiune, faţă de oamenii care lucrează cu tine. Faţă de reţea, faţă de sponsori. Ai un contract, Finn. Eşti obligat din punct de vedere legal să pleci oricând şi oriunde e vreun eveniment important. Ai fost de acord cu aceste condiţii. La naiba, chiar tu le-ai cerut.

— Dă-mă în judecată, zise el şi ochii îi sclipiră în aşteptarea unei explozii, dar îşi îndreptă privirea spre uşă când o auzi deschizându-se brusc.

Ea veni furioasă spre birou, fiecare pas fiind o provocare, şi îşi propti palmele pe suprafaţa acestuia.

— Nici nu vreau s-aud.

El nu se osteni să pretindă că nu înţelegea.

— Deanna, n-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta. E treaba mea.

— Nici n-aveai de gând să-mi spui. Ai fi născocit o amărâtă de scuză în legătură cu anularea plecării. M-ai fi minţit.

Ar fi omorât pentru ea, îşi spuse el şi apoi ridică din umeri.

— Acum nu mai e nevoie, spuse el rezemându-se de spătar. Cum a mers emisiunea?

— Termină. Termină odată, zise ea furioasă şi se întoarse spre Barlow. Poţi să-i ordoni să plece, nu?

— Credeam că pot. Am venit de la New, York special să-l fac să-nţeleagă. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se poate, adăugă el şi oftă, ridicându-se. O să fiu în redacţie vreo oră şi ceva. Dacă rezolvi mai multe decât mine, anunţă-mă.

Finn aşteptă până se închise uşa. Sunetul fu echivalent cu gongul la un meci de box.

— N-o să reuşeşti, Deanna, aşa că ar fi mai bine să accepţi ideea.

— Vreau să pleci, spuse ea rostind răspicat fiecare cuvânt. Nu vreau ca vieţile noastre să se încurce una pe alta. E important pentru mine.

— Tu eşti importantă pentru mine.

— Atunci fă asta pentru mine.

— Nu.

— Cariera ta ar putea fi în joc.

— Nu cred.

Era la fel de nezdruncinat şi de neclintit ca granitul, îşi spuse ea.

— Ar putea să- iţ taie emisiunea.

— Ştiu că directorii reţelei pot să facă o mulţime de lucruri idioate, aşa că, să spunem că decid să anuleze o emisiune foarte bine cotată, profitabilă şi câştigătoare de premii pentru că eu nu vreau să plec nicăieri o vreme, zise el privind-o cu nişte ochi întunecaţi şi amuzaţi. Presupun că va trebui să mă întreţii când o să fiu şomer. S-ar putea să-mi placă şi să mă retrag pentru totdeauna. Să mă apuc de grădinărit sau de golf. Nu ştiu. O să fiu managerul tău. Tu o să fii steaua – ştii, ca o cântăreaţă de muzică western şi country.

— Nu-i o glumă, Finn.

— Dar nu-i nicio tragedie.

Sună telefonul, el ridică receptorul, spuse „Mai târziu” şi apoi îl puse la loc în furcă.

— Rămân la hotărârea luată, Deanna. Nu pot ţine pasul cu

investigaţiile dacă mă plimb prin Europa.

— De ce trebuie să ţii pasul cu investigaţiile? întrebă ea făcând ochii mici. Asta ai făcut până acum? De ce a fost o reluare marţea trecută? Şi toate telefoanele alea de la Jenner. Nu lucrezi la *În profunzime*, ci cu el.

— N-are nimic împotrivă. Tu de ce-ai avea?

— Nu-mi place deloc asta. Nu-mi place faptul că vieţile noastre personale şi profesionale se amestecă şi se dezechilibrează. Nu-mi place deloc să fiu atât de speriată. Să tresar de fiecare dată când aud un zgomot în hol sau să îngheţ de câte ori aud uşile liftului deschizându-se.

— Exact asta-i problema. Asta simt şi eu. Vino încoace, zise el şi întinse mâna, apucând-o pe a ei când îi ocoli biroul. Privind-o în ochi, o aşeză pe genunchi.

— Mi-e frică, Deanna, mi-e teribil de frică.

— N-ai spus-o niciodată.

— Poate ar fi trebuit s-o fac. Orgoliul ăsta al bărbatului e o chestiune teribil de ciudată. Realitatea e că trebuie să fiu aici, trebuie să mă implic, să ştiu ce se-ntâmplă. E singurul mod în care îmi pot înfrânge frica.

— Promite-mi doar că n-o să- iţ asumi niciun risc.

— Nu pe mine mă vrea, Deanna.

— Aş vrea să fiu sigură de asta, spuse ea şi închise ochii.

Dar nu era.

După ce plecă Deanna, Finn coborî în videotecă. O idee începuse să nu-i dea pace după uciderea lui Marshall, gândul că uitase ceva. Sau îi scăpase din vedere.

Tot ce spusese Barlow despre răspundere şi loialitate îl făcuse să-şi aducă aminte. Căută prin mulţimea de casete până o găsi pe cea pe care scria „februarie 1992”.

Introduse caseta în video, derulând pentru a trece peste ştiri interne, externe, meteorologie şi sportive. Nu ştia sigur care era data şi nici cât se discutase despre subiectul respectiv. Dar era sigur că, datorită faptului că Lew Meneil lucrase la Chicago, trebuia să i se fi rezervat cel puţin un reportaj.

Obţinu mai mult decât sperase.

Lăsă caseta să ruleze normal, uitându-se cu atenţie la reporterul care vorbea de pe trotuarul acoperit de zăpadă.

— Violenţa a zguduit în primele ore ale dimineţii acest cartier de lux al New York-ului. Lewis Meneil, producătorul principal al celebrei emisiuni *Angela’s*, a fost împuşcat în faţa casei sale din Brooklyn Heights. Potrivit unei surse

poliţieneşti, Meneil, originar din Chicago, tocmai se pregătea să plece la serviciu când a fost împuşcat de la o distanţă foarte mică. Soţia lui Meneil se afla în casă…

Camera oferi o imagine a casei.

— Împuşcătura a trezit-o cu puţin înainte de ora şapte.

Finn ascultă şi restul reportajului cu foarte mare atenţie, după care, încruntat, mai derulă ştirile din cealaltă săptămână, adunând fragmente legate de cercetarea asasinării lui Meneil. Vârî însemnările în buzunar şi se îndreptă spre redacţie. Îl găsi pe Joe exact când acesta se pregătea să plece pe teren.

— Întrebare.

— Pune-o repede. Sunt contra cronometru.

— Februarie, anul ăsta. Asasinarea lui Lew Meneil. Tu ai filmat de la faţa locului, nu?

— Ce-aş putea să spun? zise Joe lustruindu-şi unghiile de pulover. Arta mea e distinctivă.

— Aşa e. Unde a fost împuşcat?

— Din câte-mi amintesc, chiar în faţa casei.

— Nu, vreau să spun din punct de vedere anatomic, în piept, în burtă, în cap? în niciuna din ştirile pe care le-am vizionat nu se menţionează chestia asta.

— Ah, spuse Joe încruntându-se şi închizând ochii, de parcă ar fi încercat să-şi amintească scena. Era totul curăţat deja când am ajuns noi. N-am văzut cadavrul, zise el şi deschise ochii. L-ai cunoscut pe Lew?

— Puţin.

— Da, şi eu la fel. Urâtă treabă, spuse el apoi, muşcând din ciocolată. Dar de ce te interesează?

— E vorba de ceva la care lucrez. Reporterul cu care ai fost n-a cerut amănunte poliţiştilor?

— Cine a fost – Clemente, nu? N-a făcut prea mulţi purici pe-aici. Neglijent, ştii? Habar n-am dacă a făcut-o sau nu. Uite ce e, trebuie neapărat s-o-ntind.

Se îndreptă spre scară şi, deodată, se bătu cu încheieturile degetelor într-o parte a capului.

— Da, da, zise el şi îşi continuă drumul spre scară cu spatele, uitându-se la Finn. Mi se pare că l-am auzit pe unul din ceilalţi reporteri vorbind. Zicea că Lew a fost împuşcat în faţă. Oribil, nu?

— Da, spuse Finn, simţind o satisfacţie sumbră. Chiar oribil.

Jenner mânca un pateu şi bea o cafea. În acest timp, studia

fotografiile îngrozitoare prinse pe panou.

Angela Perkins. Marshall Pike. Se uită la ceea ce li se făcuse. Dacă privea suficient de mult, ştia că ar fi putut cădea într-un fel de transă, o stare care îi lăsa creierul liber pentru idei, posibilităţi.

Era extrem de supărat pe Finn. Oricât de lipsită de importanţă fusese, aceasta ar fi trebuit să fie treaba poliţiei. Gândul că Finn discutase cu Pike singur îl ardea mai tare decât cafeaua aceea fierbinte.

Îşi aminti de ultima lor întâlnire, în primele ore ale dimineţii după uciderea lui Pike, şi recapitulă în minte toată conversaţia.

— Ştim cu certitudine că ucigaşul o cunoaşte pe domnişoara Reynolds, spuse Jenner ridicând un deget. Ştia de relaţia sau cel puţin de discuţia ei cu Pike, zise el apoi ridicând al doilea deget. El sau ea îi cunoaşte adresa, o cunoştea pe a lui Pike şi avea destule cunoştinţe despre studio ca să poată pune camera în funcţiune după ce a ucis-o pe Angela Perkins.

— De acord.

— Scrisorile au fost vârâte pe sub uşa Deannei, pe biroul, în maşina ei şi în apartamentul pe care îl mai păstrează încă în Old Town, spuse Jenner ridicându-şi o sprinceană, în speranţa

că Finn avea să-i dea o explicaţie pentru acel lucru ciudat. Dar acesta nu o făcu. Finn ştia să păstreze o informaţie pentru sine. Era unul din lucrurile pe care Jenner le admira la el.

— Trebuie să fie cineva care lucrează la CBC, trase concluzia Jenner.

— De acord. Teoretic, adăugă el şi zâmbi când Jenner oftă. Ar putea fi cineva care a lucrat acolo. S-ar putea să fie vreun fan al ei care a fost în studio. Un spectator care vine regulat la toate emisiunile. O mulţime de oameni au destule cunoştinţe de televiziune ca să fie în stare să manevreze o cameră pentru a înregistra o imagine.

— Cred că ne cam întindem.

— Foarte bine. O vede în fiecare zi la televizor.

— Ar putea să fie o femeie.

Finn se gândi o clipă, după care clătină din cap.

— Slabă posibilitate. Hai să lăsăm asta la o parte şi să ne gândim la ipoteza asta. E un bărbat, singur şi frustrat. Trăieşte singur, dar, în fiecare zi, Deanna pătrunde în living-ul lui prin intermediul televizorului. Stă acolo cu el, îi vorbeşte, îi zâmbeşte. Nu e singur când este ea acolo. Şi vrea s-o aibă

lângă el tot timpul. N-are succes la femei. Se teme puţin de ele. Se pricepe să facă planuri, probabil că are o slujbă bună, o funcţie de răspundere, pentru că ştie cum să judece lucrurile. E atent şi meticulos.

Impresionat, Jenner îşi ţuguie buzele.

— Se pare că ţi-ai făcut temele.

— Exact. Şi, pentru că o iubesc pe Deanna, am impresia că-l înţeleg. Problema e că e foarte temperamental. Dar n-a ucis cuprins de furie. Eu cred c-a făcut-o cu sânge rece. Dar îmi răstoarnă casa cu fundul în sus, acelaşi lucru îl face şi cu biroul Deannei. Îşi scrie sentimentele pe pereţi. Mai bine zis, le împroaşcă acolo. Cum l-a trădat ea? Ce s-a întâmplat din ziua în care a primit primul bilet şi până la moartea Angelei?

— S-a-ncurcat cu tine?

— S-a încurcat cu mine de doi ani, spuse Finn aplecându-se în faţă. Ne-am logodit, Jenner. Abia se tăcuse anunţul oficial când a avut loc uciderea Angelei şi răvăşirea casei şi biroului.

— Deci a omorât-o pe Angela pentru că îl supărase Deanna Reynolds?

— L-a omorât pe Angela şi pe Pike pentru că o iubeşte pe Deanna Reynolds. Cum îţi poţi arăta mai bine devotamentul

decât înlăturându-i pe cei care o supără sau îi creează neplăceri? l-a distrus lucrurile, ocupându-se în mod deosebit de modelele rochiilor de mireasă, de ziarul în care apăruse articolul despre logodna noastră, de fotografiile ei împreună cu mine. Era furios pentru că ea anunţase în mod public că prefera alt bărbat. Că era gata să rostească legămintele de căsătorie pentru a o dovedi.

Încuviinţă încet, Jenner desena pe o bucăţică de hârtie.

— De ce n-a venit după dumneata?

Instinctiv, Finn îşi frecă braţul prin mânecă. Dedesubt se afla cicatricea lăsată de un glonţ. Un glonţ care nu fusese tras/iici de lunetist, nici de altcineva din grupul de poliţişti. Încă nu ştia sigur cine trăsese.

— Pentru că nu i-am făcut niciun rău Deannei. Marshall i-a făcut în ziua în care a fost omorât şi cu doi ani în urmă, când a căzut în capcana întinsă de Angela.

— Ar fi trebuit să stau de vorbă cu el, zise Jenner bătând cu pumnul uşor în dosarele de pe birou. Poate ştia ceva, văzuse ceva. E posibil să fi fost ameninţat.

— Mă-ndoiesc. Era genul care ar fi dat fuga repede la poliţie. Sau mi-ar fi spus mie când am fost la el.

— Erai prea ocupat să-l snopeşti în bătaie.

— Nu l-am snopit în bătaie, zise Finn încrucişându-şi braţele. El a lovit, am lovit şi eu. O dată. În orice caz, am vrut să spun că mi-ar fi spus când am fost la el la birou acum câteva zile.

Jenner se opri din desenat.

— Ai fost să-l vezi în legătură cu uciderea Angelei Perkins?

— Aveam o ipoteză.

— Una pe care n-ai crezut de cuviinţă s-o împărtăşeşti şi altcuiva?

— Era ceva personal.

— Nimic nu-i personal în treaba asta, nimic, spuse Jenner înaintând spre el şi privindu-l încruntat. Te-am lăsat să te amesteci în ancheta asta, pentru că am crezut că eşti un tip deştept şi pentru că îţi înţeleg poziţia. Dar, dacă acţionezi prin spatele meu, dispari.

— O să fac ce trebuie să fac, domnule locotenent, cu sau fără dumneata.

— Nu numai reporterii pot să hărţuiască, nu uita asta, îi spuse Jenner şi, închizând dosarul, se ridică. Acum am de lucru.

Nu, îşi zise Jenner acum, lăsând simpatia şi admiraţia deoparte, nu avea să-l mai lase pe Finn să acţioneze singur. Poate că el nu-şi dădea seama că viaţa îi era în pericol, dar Jenner ştia mai bine.

Se ridică să-şi mai pună cafea şi aruncă o privire spre uşă.

— Vorbeşti de lup, murmură el şi deschise uşa. Pe mine mă cauţi? îl întrebă el pe Finn şi îi făcu semn poliţistului care îi bloca drumul acestuia să-l lase să treacă. E-n regulă, îl aşteptam pe domnul Riley, spuse el, după care i se adresă lui Finn: N-ai decât cinci minute.

— O să dureze mai mult, spuse el uitându-se fără interes la fotografiile de pe panou.

Erau poze ale victimelor înainte şi după moarte.

— O să mai pui un set.

Douăzeci de minute mai târziu, Jenner încheia discuţia cu detectivul din Broklyn Heights.

— Or să ne trimită dosarul prin fax, îi spuse el lui Finn.

Deci, domnule Riley, cine ştia că Meneil îi dădea informaţii Angelei?

— Oamenii Deannei. Sunt sigur. Dar mai cred şi că zvonul s-ar fi putut răspândi. Mereu a existat o legătură între Deanna

şi cei din redacţie. Înţelegi? Trei oameni au murit pentru că au ameninţat-o într-un fel sau altul.

— Nu pot să fac niciun comentariu legat de asta, domnule Riley.

Finn se depărtă brusc de masă.

— La naiba, n-am venit aici ca reporter. Nu caut să dau lovitura, nu caut să smulg cele mar recente informaţii de la o sursă a poliţiei care preferă să îşi păstreze anonimatul. Vrei să mă verifici să vezi dacă am vreun microfon ascuns?

— Nu cred că eşti în căutarea unui material, domnule Riley, zise Jenner calm. Dacă aş fi crezut asta vreo clipă, n-ai fi trecut pragul acestei uşi. Dar s-ar putea să cred că eşti prea obişnuit să faci lucrurile cum vrei dumneata, să-ţi conduci propria emisiune, ca să tratezi o chestiune delicată cum e cooperarea.

Finn lovi cu pumnul în masă.

— Dacă-ţi închipui că o să mă dai la o parte, te-nşeli. Ai dreptate în privinţa hărţuielii, domnule locotenent. Un singur telefon şi pot să pun o duzină de camere să-ţi urmărească fiecare mişcare. Pot să te supun unei asemenea presiuni, încât să nu mai poţi nici măcar să strănuţi fără să-ţi vâre cineva un

microfon sub nas. Până să apuci să-ţi tragi sufletul, tot oraşul Chicago ar vui în legătură cu existenţa unui ucigaş în serie. Comisarului şi primarului le-ar plăcea nespus de mult, nu crezi?

Aşteptă o fracţiune de secundă.

— Mă foloseşti sau te folosesc. Ai de ales.

— Nu-mi plac ameninţările.

— Nici mie. Dar o să fac şi mai mult decât să te ameninţ, dacă încerci să-mi pui beţe-n roate acum.

Se uită la fotografiile de pe panou.

— Ar putea să-şi piardă răbdarea, zise el apoi încet şi cu grijă. Ar putea să-şi piardă răbdarea şi să-ncerce s-o pună pe ea acolo. Eşti supărat pentru că am făcut nişte cercetări de unul singur, foarte bine. Fii supărat. Dar foloseşte-mă. Sau, al naibii să fiu dacă n-o să te folosesc eu pe dumneata.

— Hai să facem în felul următor, domnule Riley. Hai să zicem că Meneil a fost prima victimă din rândul celor trei – şi o să ţinem treaba asta sub tăcere.

— Ţi-am spus că nu mă interesează un reportaj.

— Spuneam doar care sunt regulile de bază. O să presupunem asta şi faptul că numai un număr limitat de

oameni au ştiut ceea ce ar fi putut servi ca motiv pentru uciderea lui.

Arătă spre un scaun, aşteptând ca Finn să se aşeze din nou.

— Vorbeşte-mi despre aceşti oameni. Începi cu Loren Bach.

Într-un spirit de colaborare, Jenner deschise dosarul pe care Angela i-l ceruse lui Beeker în legătură cu Loren.

Cassie intră în biroul Deannei şi oftă adânc. Deanna stătea în picioare pe un scăunel în mijlocul încăperii, iar croitoreasa se învârtea în jurul ei. Metri întregi de mătase albă cădeau valuri-valuri.

— E superbă.

— Abia începe s-o facă, spuse Deanna, dar oftă uşor trecându-şi mâna peste fusta largă ce fusese prinsă cu ace de corsajul dantelat.

Dantelă irlandeză, îşi spuse ea. Pentru Finn.

— Dar ai dreptate.

— Trebuie să-mi aduc camera, zise Cassie şi ieşi în fugă. Să nu te mişti.

— Nu plec nicăieri.

— Trebuie să stai nemişcată, îi spuse croitoreasa cu gura plină de ace şi cu o voce răguşită, de parcă ar fi înghiţit deja o

grămadă.

Deanna făcea un efort extraordinar ca să nu se mişte de pe un picior pe altul.

— Dar stau nemişcată.

— Vibrezi ca o coardă.

— Îmi pare rău, zise Deanna trăgând aer în piept pentru a se calma. Bănuiesc că sunt emoţionată.

— Viitoarea mireasă, zise Cassie intrând cu o cameră mică de mână care îi ascundea faţa. Deanna Reynolds, regina programelor de azi ale televiziunii, a ales o rochie extrem de elegantă din…

— Mătase italienească, spuse croitoreasa. Cu dantelă irlandeză şi perle abia culese din mare.

— Superbă, spuse Cassie cu seriozitate. Şi, spune-ne, domnişoară Reynolds, zise ea prinzând-o în prim-plan pe Deanna, cu o pricepere de expert, cum te simţi în aceste momente deosebite?

— Îngrozită. Şi parţial nebună. În afară de asta, mă bucur de fiecare clipă.

— Dacă o să stai perfect nemişcată, o să pot să mă-nvârt în jurul tău pentru ca telespectatorii noştri să poată vedea totul,

zise Cassie şi se dădu în spate. Asta o să se adauge videotecii mele despre viaţa dincolo de *Ora Deannei*.

Deanna simţi cum îi îngheaţă zâmbetul.

— Ai multe casete?

— Ah, cu tot felul de fragmente. Simon smulgându-şi părul care i-a mai rămas. Margaret scuipând. Tu fugind spre lift.

Sub corsajul sclipitor, inima Deannei bătea cu putere.

— Bănuiesc că n-am dat niciodată atenţie. Atâtea camere în jur. Întotdeauna o ţii la îndemână, nu?

— Nu ştii niciodată ce moment istoric sau umilitor poţi să surprinzi.

Cineva o surprinsese când aţipise la birou, îşi aminti Deanna. Venind la serviciu, plecând spre casă, făcând cumpărături, jucându-se cu fetiţa lui Fran în parc.

O surprinsese fără cunoştinţă în studio lângă cadavrul Angelei.

Cassie, care intra în birou şi ieşea de nenumărate ori pe zi. Cassie, care îi cunoştea programul în amănunt. Cassie, care avusese o relaţie cu unul din operatori.

— Opreşte-te, Cassie.

— Încă o secundă.

— Opreşte-te, spuse ea cu o voce tăioasă şi încleştă din dinţi pentru a se calma.

— Îmi pare rău, zise Cassie vădit surprinsă şi coborî camera. Presupun că m-am lăsat furată de moment.

— Nu-i nimic. Sunt doar puţin nervoasă, zise Deanna izbutind să zâmbească din nou.

Era ridicol, îşi spuse ea. Era o nebunie să o bănuiască pe Cassie că ar fi putut comite o crimă.

— A fost prima zi de filmare, spuse Cassie atunci, atingându-i mâna şi Deanna trebui să se forţeze să nu şi-o tragă. A fost un balamuc aici după emisiune când au sunat atâţia în legătură cu Kate Lowell. Ce-ar fi să te duci acasă după ce termini proba? îţi reprogramez toate treburile de după-amiază.

— E o idee foarte bună, spuse ea încet peste bătăile nebuneşti ale inimii. Am de făcut o mulţime de lucruri şi acasă.

— N-am spus să laşi un balamuc pentru altul. N-o să poţi face nimic cu toţi zugravii şi tâmplarii care roiesc pe-acolo. Cred că…

Văzu că Deanna privea ceva aflat în spatele ei şi se întoarse.

— Jeff, zise ea şi se lumină când văzu expresia de admiraţie de pe chipul lui. Nu-i aşa că e superbă?

— Da, într-adevăr, zise el şi aruncă o privire camerei din mâna lui Cassie. Ai filmat ceva?

— Bineînţeles. Am surprins momentul. Ascultă, dacă nu ai ceva foarte important de făcut, du-te acasă, da? E o ocazie rară. Dee pleacă mai devreme.

— Ah, bună idee. A sunat Finn şi mi-a spus să-ţi zic că avea o şedinţă şi că vă vedeţi acasă. Credea că o să ajungă în jur de ora patru.

— Eh, foarte bine. Poate o să ajung înaintea lui.

— Nu dacă nu stai liniştită, mormăi croitoreasa.

Dar era trei şi jumătate când Deanna îşi puse pantofii şi îşi luă servieta.

— Cassie, poţi să-l suni pe Tim?

— Am şi făcut-o. Trebuie să fie jos.

— Mulţumesc.

Se opri lângă biroul ei, ruşinându-se şi simţindu-se penibil pentru gândurile care îi trecuseră prin cap mai devreme.

— Îmi pare rău pentru incidentul cu camera, Cassie.

— Nu-ţi face probleme, spuse ea deschizând una din

scrisorile care îi umpleau zilnic biroul. Ştiu că sunt o pacoste, zise ea apoi şi râse. Îmi place să fiu o pacoste. Pe mâine.

— Bine. Nu sta până târziu.

Mai relaxată, Deanna se duse la lift şi se uită la ceas când apăsă pe buton. Dacă avea noroc, avea să-i facă lui Finn surpriza de a ajunge înaintea lui. Ştia că nu trebuia să facă prea mult efort ca să-l convingă să pregătească un pui prea prăjit şi nişte spaghete. Avea chef să mănânce ceva picant pentru a pune capac acelei prime zile de muncă.

Putea să se ocupe de un munte de hârtii de telefoane şi acolo. Pe urmă, dacă îşi programa o pauză, ar fi putut născoci ceva care să-l înnebunească pe Finn.

Aveau să ia cina târziu. Foarte târziu, hotărî ea ieşind din lift.

— Poate avea să împacheteze câteva cadouri de Crăciun cumpărate în ultimul moment sau să-l convingă pe Finn să facă nişte prăjituri. Ar fi putut discuta cu el despre câteva idei noi de emisiuni.

Razele puternice ale soarelui o făcură să caute imediat ochelarii de soare, pe care şi-i puse şi urcă pe bancheta din spate a limuzinei care aştepta.

— Bună, Tim, zise ea şi închise ochii relaxată căci înăuntru era excelent de cald.

— Bună ziua, domnişoară Reynolds.

— Pare să fie o zi frumoasă.

Din obişnuinţă, întinse mâna spre sticla de suc rece care era întotdeauna pregătită pentru ea.

Aruncă o privire leneşă şoferului care, în ciuda căldurii din maşină, era încotoşmănat şi cu şapca trasă mult pe ochi.

— Cu siguranţă.

Sorbind din sticla de suc, ea deschise servieta. Puse la o parte dosarul pe care scria *Planuri de nuntă* şi luă corespondenţa zilnică pe care Cassie i-o pregătise pentru a o citi. Întotdeauna considerase drumul spre şi de la birou ca făcând parte din ziua de lucru. Trebuia să recupereze timpul pierdut cu proba şi pentru că plecase mai devreme.

Dar, când ajunse pe la a treia scrisoare, cuvintele începură să-i fugă prin faţa ochilor şi privirea să i se înceţoşeze. Nu avea cum să fie atât de obosită la acea oră. Nervoasă, îşi trecu degetele pe sub ochelari pentru a-şi freca ochii. Dar aceştia se înceţoşară şi mai mult. Capul îi vui o dată ameţitor şi braţul îi căzu moale pe banchetă.

Atât de obosită, îşi spuse ea. Atât de cald. Parcă mişcându-se cu încetinitorul, încercă să-şi scoată paltonul. Hârtiile căzură pe jos şi efortul de a le aduna îi înteţi ameţeala.

— Tim, spuse ea, aplecându-se în faţă şi prinzându-se de spătarul scaunului din faţă.

El nu răspunse. În timp ce se chinuia să-şi concentreze privirea asupra lui, sticla de suc pe jumătate goală îi scăpă din degetele amorţite.

— Ceva nu e-n regulă, încercă ea să-i spună când alunecă moale pe podeaua acoperită de covorul pluşat. Ceva nu-i deloc în regulă.

Dar el nu răspunse, ea se imagină prăbuşindu-se prin podeaua limuzinei într-un gol întunecat şi fără fund.

Capitolul 29

Deanna visă că înota prin nişte nori roşiatici, încet şi anevoios, înaintând cu greu spre suprafaţă, unde o lumină slabă şi albă se întrezărea vag. Gemea şi se zbătea.

Încercând să se apere, ţinea ochii închişi, trăgând adânc aer în piept şi impunând stării de greaţă să se retragă. Broboane de sudoare îi apăruseră pe piele, astfel încât bluza de mătase i se lipise neplăcut de braţe şi de spate.

Când starea cea mai rea trecu, deschise ochii cu prudenţă. Îşi aminti că fusese în maşină. Tim o ducea spre casă şi ei i se făcuse rău. Dar acum nu era acasă. La spital? se întrebă ea vag, rotindu-şi privirea în jur. Încăperea era uşor luminată de nişte violete delicate care urcau pe tapet. Un ventilator alb de tavan mişca aerul uşor cu un murmur de palete. Pe un birou lucios din lemn de mahon se afla o colecţie de sticle şi borcănele frumos colorate. Iar un brăduţ în miniatură cu clopoţei de argint crea o atmosferă de sărbătoare.

Spital? se întrebă ea din nou. Ameţită, încercă să se ridice. Capul îi vui din nou oribil, provocându-i iarăşi acea greaţă în stomac. Văzu dublu. Când încercă să-şi ducă mâna la faţă, o simţi atârnând grea. O clipă nu putu decât să stea nemişcată, luptându-se cu greaţa. Văzu că încăperea era ca o cutie, închisă şi fără ferestre. Ca un sicriu.

Panica îi străpunse starea de şoc. Se ridică în capul oaselor şi începu să strige, dându-se jos din pat împleticindu-se ca un om beat. Ducându-se la un perete, îşi plimbă degetele peste tapetul înflorat, căutând ameţită vreo deschidere. Era prinsă în capcană. Se răsuci brusc, făcând ochii mari.

În clipa aceea văzu ce era pe peretele de deasupra patului.

Fu de ajuns pentru a-i înăbuşi criza de isterie. Ea însăşi îşi zâmbea dintr-o fotografie imensă. Timp de câteva momente, Deanna se uită la Deanna. Încet, cu zgomotul bătăilor inimii răsunându-i puternic în urechi, cercetă şi restul încăperii.

Nu, nu erau nici uşi, nici ferestre, doar flori, coşuri întregi de flori. Şi mai erau şi alte fotografii. Duzini întregi de fotografii ale ei erau înşirate pe pereţii laterali. Instantanee, coperţi de reviste se aflau una lângă alta pe tapetul delicat.

— Oh, Doamne! Oh, Doamne, se auzi ea scâncind cuprinsă de panică şi îşi muşcă buzele cu putere.

Luându-şi ochii de la propriile ei imagini, se uită şocată la masa acoperită cu o pânză imaculată şi scrobită, pe care se aflau sfeşnice de argint cu lumânări albe. O mulţime de mici comori fuseseră aranjate acolo. Un cercel pe care îl pierduse cu câteva luni în urmă, un ruj, o eşarfă de mătase pe care Simon i-o dăruise într-un an de Crăciun, o mănuşă dintr-o piele roşie foarte fină – dintr-o pereche care dispăruse iarna precedentă.

Mai erau şi alte lucruri. Se apropie, luptând cu valul de spaimă care o cuprindea din ce în ce mai mult. Un bilet pe care îl scrisese de mână cu nişte indicaţii pentru Jeff, o şuviţă

de păr negru legată cu un şnur auriu, alte fotografii de-ale ei, numai de-ale ei, în rame elegante şi frumoase. Pantofii pe care îi avusese când se urcase în limuzină erau şi ei acolo, alături de haină, care era aşezată cu grijă.

Locul acela era ca un altar, îşi dădu ea seama cutremurându-se. Într-un colţ erau un televizor şi un raft cu albume legate în piele. Şi, cel mai înspăimântător lucru erau camerele de luat vederi fixate în colţurile de sus ale încăperii. Luminiţele roşi sclipeau ca nişte ochi mici.

Ea se dădu înapoi împleticindu-se şi spaima o sufocă. Îşi plimbă privirea de la o cameră la alta.

— Mă priveşti, spuse ea chinuindu-se să nu i se simtă groaza din voce. Ştiu că mă priveşti. Nu poţi să mă ţii aici. Or să mă caute. Ştii că or să mă găsească. Probabil că deja mă caută.

Dădu să se uite la ceas, dar observă, că acesta îi dispăruse.

Cât timp a trecut? se întrebă ea disperată. Ar fi putut trece minute sau zile întregi de când îşi pierduse cunoştinţa în maşină.

Maşina. Răsuflarea îi deveni neregulată.

— Tim, spuse ea şi strânse buzele atât de tare până când

durerea lăsă loc nevoii de a plânge. Tim, trebuie să-mi dai drumul. O să-ncerc să te ajut. Îţi promit. O să fac tot ce o să-mi stea în putinţă. Te rog, vino aici, să stăm de vorbă.

Ca şi cum numai de invitaţia ei ar fi fost nevoie, o parte a peretelui se desfăcu şi, instinctiv, Deanna se repezi spre acea deschizătură, dar îşi înăbuşi un geamăt de disperare când capul i se învârti în cercuri oribile din cauza drogului. Totuşi, îşi îndreptă umerii şi speră că reuşea să-şi ascundă teama.

— Tim, zise ea din nou, dar încremeni imediat.

— Bine ai venit acasă, Deanna.

Cu faţa îmbujorată de o plăcere timidă, Jeff păşi în încăpere, aducând o tavă de argint pe care se aflau un pahar de vin, o farfurie de porţelan cu spaghete şi un singur trandafir roşu.

— Sper că-ţi place camera. Mi-a trebuit ceva timp ca s-o fac aşa cum trebuie. N-am vrut numai să te simţi confortabil, ci să fii fericită. Ştiu că nu se vede nimic afară.

Se întoarse spre ea, iar ochii îi străluceau prea puternic, deşi tonul îi era apologetic.

— Dar e mai sigur aşa. Nimeni n-o să ne deranjeze cât o să stai aici.

— Jeff.

Calm, îşi porunci ea. Trebuia să-şi păstreze calmul.

— Nu poţi să mă ţii aici.

— Ba da. Am plănuit totul cu foarte mare grijă. Am avut ani de zile la dispoziţie ca să pun totul la cale. De ce nu iei loc, Dee? Probabil că eşti puţin ameţită şi vreau să te sim iţ bine în timp ce mănânci.

Înaintă, dar, deşi ea se înfioră, el nu o atinse.

— Mai târziu, continuă el, după ce o să-nţelegi totul, o să te simţi mult mai bine. N-ai nevoie decât de timp, spuse el ridicând mâna ca pentru a-i atinge obrazul, dar şi-o retrase din nou, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o sperie. Te rog, încearcă să te relaxezi. Niciodată nu faci asta. Ştiu că acum s-ar putea să-ţi fie puţin frică, dar totul o să fie bine. Dacă o să mi te împotriveşti, va trebui să…

Pentru că nu suporta să rostească acele vorbe, el scoase o seringă din buzunar.

— Nu vreau s-o fac, zise el şi reacţia ei instantanee de groază îl făcu să o vâre la loc. Pe cuvânt că nu vreau. Şi n-o să poţi să fugi.

Zâmbind din nou, aduse o masă şi un scaun mai aproape de pat.

Trebuie să mănânci, spuse el cu un glas plăcut. Mereu îmi făceam griji pentru tine. Toate acele mese înghiţite în grabă sau ignorate. Dar eu o să am grijă de tine. Stai jos, Deanna.

Ea se gândi că ar fi putut să refuze. Ar fi putut să ţipe şi să urle, să ameninţe. Dar la ce bun? îl cunoştea pe Jeff, sau credea că-l cunoaşte, de ani de zile. Putea fi foarte încăpăţânat din câte îşi amintea ea. Dar întotdeauna putuse să discute cu el.

— Mi-e foame, spuse ea şi speră că stomacul nu avea să i se răzvrătească. O să-mi vorbeşti în timp ce mănânc? O să-mi explici totul? îl întrebă ea, arucându-i zâmbetul rezervat pentru interviuri.

— Da, zise el şi zâmbetul îi ardea faţa ca o febră. Credeam că o să fii furioasă la început.

— Nu sunt furioasă. Mi-e frică.

— Nu ţi-aş face rău niciodată, spuse el şi, luându-i mâna moale într-a sa, i-o strânse uşor. No să las pe nimeni să- iţ facă rău. Ştiu că ai putea să te gândeşti să treci pe lângă mine, prin deschizătura din perete. Dar nu poţi. Sunt foarte puternic, iar tu eşti încă foarte slăbită din cauza drogului. Indiferent ce-ai face, tot închisă rămâi. Stai jos.

Ca într-un vis, ea făcu ce îi spusese el. Ar fi vrut să fugă, dar chiar în timp ce creierul îi comunica acest gând trupului, picioarele i se înmuiară. Cum ar fi putut fugi când abia se putea ţine pe picioare?

— Nu e bine să mă ţii aici, Jeff.

— Ba da, zise el punând tava în faţa ei pe masă. M-am gândit la asta foarte multă vreme. Şi e cel mai bine. Pentru tine. Întotdeauna mă gândesc la tine. Mai târziu o să putem călători împreună. Am căutat o vilă în sudul Franţei. Cred că iţ-ar plăcea acolo.

Atunci o atinse foarte uşor pe umăr, dar, sub bluză, pielea ei se înfioră.

— Te iubesc atât de mult.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? Ai fi putut să-mi vorbeşti despre ceea ce simţeai.

— N-am putut. La început am crezut că datorită faptului că eram timid, dar apoi mi-am dat seama că totul era ca un plan. Un plan al vieţii. A ta şi a mea.

Nerăbdător să-i explice, îşi trase şi el un scaun şi, când se aplecă înainte, ochelarii îi alunecară în jos pe nas. Imaginea ei se înceţoşă şi se limpezi din nou, dar îl văzu împingându-i la

loc – un obicei vechi, care odată îi fusese foarte drag, dar care, acum, îi îngheţă sângele în vene.

— Erau lucruri pe care trebuia să le faci, experienţe – şi bărbaţi – care trebuiau să dispară înainte să fim împreună. Am înţeles asta, Dee. Nu te-am condamnat niciodată pentru Finn.

Mi-a făcut rău, zise el sprijinindu-şi mâinile pe genunchi şi oftând. Dar nu te-am condamnat. Şi nici pe el n-aş putea să-l condamn, adăugă el şi chipul i se lumină din nou. Cum aş fi putut, când ştiam cât de perfectă erai? Prima dată când te-am văzut la televizor, mi s-a tăiat răsuflarea. Chestia asta m-a speriat puţin. Te uitai direct la mine, în mine. N-o să uit niciodată. Vezi tu, eram atât de singur înainte. Unic copil la părinţi. Am crescut în casa asta. Nu mănânci, Deanna? Aş vrea s-o faci.

Ascultătoare, ea luă furculiţa. El voia să vorbească.

Părea dornic, s-o facă. Cea măi bună modalitate de a scăpa era să înţeleagă, îşi spuse ea.

— Mi-ai spus că ai crescut în lowa.

— Acolo m-a dus mama mai târziu. Mama mea era foarte ciudată. Nu asculta niciodată de nimeni, de nicio regulă. Aşa că, bineînţeles, unchiul Matthew a trebuit s-o pedepsească. El

era mai mare, înţelegi. Era capul familiei. A ţinut-o în camera asta, încercând s-o facă să priceapă că existau moduri normale şi moduri anormale de a face lucrurile.

Expresia de pe chip i se schimbă în timp ce vorbea, părând deodată mai bătrân şi mai sever.

— Dar mama n-a învăţat niciodată, oricât de mult s-a chinuit unchiul meu s-o înveţe. A fugit şi a rămas însărcinată. Când aveam şase ani, au luat-o. A făcut o criză şi eu am venit să stau cu unchiul Matthew. Nu era nimeni altcineva care să mă ţină. Şi a simţit că era de datoria lui.

Deanna se înecă încercând să înghită câteva spaghete. I se lipiră de gâtlej, dar îi era frică să se atingă de vin. Ai fi putut fi drogat, ca sticla de suc.

— Îmi pare rău pentru mama ta, Jeff.

— Nu-i nimic. Nu m-a iubit. Nu m-a iubit nimeni în afară de unchiul Matthew. Şi de tine. E vin, Dee. Marca ta preferată.

Zâmbind, sorbi din pahar pentru a-i dovedi.

— N-am pus nimic în el. Nu era nevoie, pentru că acum eşti aici. Cu mine.

Drogat sau nu, ea evită vinul, neştiind cum ar fi acţionat în combinaţie cu drogul din sânge.

— Ce s-a-ntâmplat cu mama ta?

— Era dementă. A murit. Îţi place mâncarea? Ştiu că-ţi plac foarte mult spaghetele.

— E bună, zise ea vârând din nou furculiţa printre buzele rigide. Câţi ani aveai când a murit?

— Nu ştiu. N-are importanţă, am fost fericit aici, cu unchiul meu.

Devenea nervos când vorbea despre mama lui, aşa că n-o mai făcu.

— A fost un om nemaipomenit. Puternic şi bun. Nici nu trebuia să mă pedepsească, pentru că eram cuminte. N-am fost o povară pentru el, aşa cum fusese mama. Aveam grijă unul de celălalt.

Vorbea repede acum, emoţionat.

— Era mândru de mine. Învăţam pe rupte şi nu pierdeam timpul cu ceilalţi copii. N-aveam nevoie de ei. Adică, ei nu voiau decât să meargă cu maşini de mare viteză, să asculte muzică zgomotoasă şi să se certe cu părinţii. Eu îi purtam respect. Şi nu uitam niciodată lucruri ca a-mi face curat în cameră şi a mă spăla pe dinţi. Unchiul Matthew îmi spunea mereu că nu aveam nevoie de nimeni decât de familie. Iar el

era singura mea familie. Pe urmă, când a murit el, ai apărut tu. Aşa mi-am dat seama că era bine.

— Jeff, spuse Deanna folosindu-şi toată priceperea pentru a menţine conversaţia pe linia de plutire, de a o îndrepta în direcţia pe care o dorea. Crezi că unchiul tău ar fi de acord cu ce faci acum?

— Ah, absolut, zise el radiind şi chipul îi era luminos, inocent şi înspăimântător. Îmi vorbeşte tot timpul, aici, zise el apoi, atingându-şi capul şi făcând cu ochiul. Mi-a spus să am răbdare, să aştept până la momentul potrivit. Ştii când am început să-ţi trimit scrisori?

— Da, îmi amintesc.

— Atunci l-am visat pentru prima oară pe unchiul Matthew. Numai că nu era ca un vis. Era atât de real. Mi-a spus să-ţi fac curte aşa cum trebuie să o facă un domn. Că trebuia să am răbdare. Întotdeauna zicea că lucrurile bune necesită timp. Mi-a spus că trebuia să aştept şi să am grijă de tine. Bărbaţii trebuie să-şi protejeze femeile. Oamenii au uitat asta. Nimeni nu mai pare să protejeze pe nimeni.

— De asta ai omorât-o pe Angela, Jeff? Ca să mă protejezi?

— Am plănuit asta timp de luni de zile, zise el lăsându-se

înapoi pe spate şi sprijinindu-şi un picior pe genunchiul celuilalt.

Conversaţiile cu Deanna fuseseră întotdeauna momentele cele mai plăcute din viaţa lui. Şi aceea era cea mai bună, îşi spuse el.

— N-ai ştiut că am lăsat-o să creadă că i-am luat locul lui Lew.

— Locul lui Lew? Lew Meneil?

— După ce l-am omorât…

— Lew, spuse ea şi furculiţa îi scăpă din mână, căzând cu zgomot în farfurie. L-ai omorât pe Lew?

— Te-a trădat. A trebuit să-l pedepsesc. Şi l-a folosit pe Simon. Până când n-am început să lucrez cu tine, n-am avut niciodată prieteni. Simon e prietenul meu. M-am gândit să-l omor şi pe el, dar mi-am dat seama că fusese folosit. Nu era vina lui, nu?

— Nu, zise ea repede, şi, pentru a da forţă cuvântului, îşi puse mâna pe a lui Jeff. Nu, Jeff, n-a fost vina lui Simon. Ţin foarte mult la Simon. N-aş vrea să-i faci vreun rău.

— Mi-am închipuit, spuse el zâmbind, ca un copil lăudat de un adult. Vezi, te cunosc atât de bine, Deanna. Ştiu absolut

totul despre tine. Despre familia ta, prietenii tăi. Mâncărurile şi culorile preferate. Locurile de unde îţi place să-ţi faci cumpărăturile. Ştiu tot ce gândeşti. E ca şi cum m-aş afla în capul tău. Sau tu într-al meu, adăugă el încet. Uneori, am impresia că tu eşti într-al meu. Ştiam că vrei ca Angela să dispară. Şi mai ştiam şi că nu i-ai fi făcut niciun rău tu însăţi.

Eşti prea bună, prea blândă, spuse el şi întoarse mâna, strângând-o pe a ei. Aşa că am făcut-o eu pentru tine. Am aranjat să mă întâlnesc cu ea în parcarea CBC-ului. Ea şi-a expediat şoferul, exact aşa cum îi spusesem să facă. L-am dat drumul înăuntru şi am dus-o în studio, l-a spus că făcusem nişte copii după anumite hârtii. Idei de emisiuni, liste de invitaţi, planuri pentru transmisii de pe teren. Avea să le cumpere de la mine. Numai că nu mi-a spus că trebuia să vii.

În mod incredibil, buza de jos îi ieşi în afară puţin, în semn de supărare.

— M-a minţit în legătura cu asta.

— Ai omorât-o. Şi ai pus camera în funcţiune.

— Eram supărat pe tine, zise el şi gura îi tremură, dar îşi coborî privirea.

Deanna luă din nou furculiţa, gândindu-se că ar fi putut să o

folosească drept armă. Efectele drogului începeau să dispară şi se simţea mai puternică. Dar el îşi ridică privirea şi lumina pârjolitoare din ochii lui făcu să-i amorţească degetele.

— Ştiam că nu era bine, dar voiam să-ţi fac rău. Aproape că am vrut să te omor. Aveai de gând să te măriţi cu el, Dee. Puteam să înţeleg faptul că te culcai cu el. Slăbiciunile cărnii. Unchiul Matthew mi-a explicat totul în legătură cu felul în care sexul poate strica şi cât de slabi pot fi oamenii. Chiar şi tu. Aşa că am înţeles şi am fost răbdător, pentru că am ştiut întotdeauna că o să vii la mine. Dar nu te puteai mărita cu el, nu puteai să rosteşti legămintele. Am ştiut că eşti tu când ai deschis uşa. Întotdeauna ştiu când eşti tu. Te-am lovit. Aş fi vrut să te mai lovesc, dar n-am putut. Aşa că te-am aşezat pe scaun, am pus-o pe Angela pe celălalt şi am pornit camera. Voiam să vezi ce făcusem pentru tine. Fusesem deja sus, în biroul tău. N-am făcut bine că ţi-am distrus biroul. N-ar fi trebuit să fac asta nici în casa lui Finn. Îmi pare rău.

O spuse ca şi cum ar fi uitat de o întâlnire cu cineva la prânz.

— Jeff, ai spus cuiva vreodată ceea ce simţi?

— Doar unchiului meu, când stăm de vorbă în capul meu.

Era sigur că o să înţelegi repede şi o să vii acasă, cu mine. După ce-am auzit ce ţi-a făcut ticălosul ăla în parcare, mi-am dat seama că momentul se apropia.

— Marshall?

— A-ncercat să-ţi facă rău. Joe mi-a spus cum s-a purtat, aşa că l-am aşteptat. L-am omorât din acelaşi motiv ca şi pe ceilalţi. Era simbolic, Deanna. Vedenia mea a distrus-o pe a lor. E aproape ceva sfânt, nu crezi?

— Nu-i nimic sfânt în a ucide, Jeff.

— Ierţi prea uşor, spuse el privind-o adorator. Dacă-i ierţi pe cei care ţi-au făcut rău, ei or să te rănească din nou. Trebuie să aperi ce îţi aparţine.

Îşi aminti de câinele care obişnuia să vină în curtea lor din când în când stricându-i florile unchiului Matthew şi distrugându-i iarba. Plânsese foarte mult când unchiul lui otrăvise câinele. A plâns până când i s-a explicat de ce era bine şi corect să îţi aperi proprietatea împotriva intruşilor. Cu acest gând în minte, se ridică şi se duse la birou, de unde scose o foaie de hârtie.

— Am plănuit totul, îi spuse el apoi. Tu şi cu mine facem tot timpul liste şi plănuim toate lucrurile. Nu suntem nişte

oameni care să facă ceva negândit, nu?

Radiind din nou, îi întinse foaia.

Lew Meneil

Angela Perkins

Marshall Pike

Dan Gardner

Jamie Thomas

Finn Riley?

— Finn, fu tot ce putu spune ea.

— Nu e sigur. L-am trecut pe listă în caz că o să-ţi facă vreun rău. Era cât pe-aci să-l omor o dată. Cât pe ce. Dar, în ultimul moment mi-am dat sema că o făceam doar pentru că eram gelos. Am avut impresia că unchiul Matthew a fost acolo şi mi-a deviat puşca în ultima clipă. M-am bucurat foarte mult că nu l-am omorât când am văzut cât de tulburată ai fost pentru că fusese rănit.

— În cartierul grecesc, spuse Deanna cu buze tremurătoare. În ziua aceea, în cartierul grecesc. Tu l-ai împuşcat?

— A fost o greşeală. Îmi pare rău.

— Oh, Doamne, spuse ea îngrozită şi se trase puţin înapoi. Oh, Doamne.

— A fost o greşeală, repetă Jeff cu o voce periculos de supărată, şi îi ocoli privirea. Ţi-am spus că-mi pare rău. N-o să-i fac nimic dacă nu te răneşte.

— N-a făcut-o. N-o s-o facă.

— Atunci n-o să-i fac absolut nimic.

Mâna în care ea ţinea hârtia se umezi şi inima începu să-i bată nebuneşte, simţind zvâcniturile în gâtlej.

— Promite-mi că n-o să-i faci nimic, Jeff. E foarte important pentru mine ca Finn să nu păţească nimic. A fost foarte bun cu mine.

— Eu sunt şi mai bun.

— Promite-mi, Jeff, altfel voi fi foarte nefericită. Doar nu vrei asta, nu?

— Nu, spuse el, oscilând între dorinţele ei şi ale sale. Bănuiesc că numai contează acum, pentru că eşti aici.

— Trebuie să promiţi, zise ea strângând din dinţi pentru a nu i se simţi disperarea în glas.

Gândeşte, îşi spuse ea. Gândeşte cu calm.

— Ştiu că nu ţi-ai încălca promisiunea.

— Bine. Dacă asta te face fericită, spuse el şi, ca să-i arate cât era de sincer, scoase un stilou şi tăie numele lui Finn de pe

listă. Vezi?

— Îţi mulţumesc. Şi Dan Gardner…

— Nu, spuse el tăios, împăturind hârtia. Deja ţi-a făcut rău, Dee. A spus lucruri foarte urâte despre tine şi a ajutat-o pe Angela să te distrugă. Trebuie să fie pedepsit.

— Dar el nu e deloc important, Jeff. E o nulitate.

Calm, îşi aminti ea. Calm, dar ferm. Ca un adult care stă de vorbă cu un copil.

— Şi Jamie Thomas, povestea aia s-a-ntâmplat cu ani în urmă. Nu-mi mai pasă de el.

— Mie, da. Pe el l-aş fi omorât primul, chiar atunci, dar era în Europa. Se ascundea, zise el dispreţuitor. Nu-i uşor să strecori o armă prin vamă aşa că am avut răbdare. Dar s-a-ntors. E în New Hampshire. O să mă duc acolo cât de curând.

Drogul nu-i mai făcea rău, dar simţi greaţa rotindu-i-se prin stomac.

— Nu-mi pasă de el. De niciunul din ei, Jeff. Nu vreau să-i omori pentru mine.

El întoarse capul supărat.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

R Vreau…

— Trebuie să te gândeşti şi la ce vreau eu, spuse el vârând lista la loc în sertar „trântindu-l după aceea cu atâta putere încât făcu să zdrăngăne toate sticlele. Eu mă gândesc numai la tine.

— Da, ştiu. Ştiu asta. Dar, dacă o să te duci la New York ca să-l omori pe Gardner. Sau la New Hampshire, după Jamie, eu o să rămân complet singură aici. Nu vreau să stau singură şi încuiată aici, Jeff.

— Nu- iţ face griji, spuse el cu un ton mai blând. Am destul timp şi o să fiu foarte atent. Mă bucur atât de mult că eşti aici.

— Îmi dai voie să ies puţin afară? Am nevoie de aer.

— Nu pot. Nu încă. Nu face parte din plan, spuse el aşezându-se la loc şi aplecându-se înainte. E nevoie de trei luni.

Groaza făcu să-i fugă tot sângele din obraji.

— Nu poţi să mă ţii încuiată aici trei luni.

— E-n regulă. O să ai tot ce-ţi trebuie. Cărţi, televizor, companie. O să închiriez filme pentru tine, o să-ţi fac de mâncare. Ţi-am cumpărat şi haine, zise el şi ridicându-se repede, deschise un alt panou. Vezi? Mi-am petrecut săptămâni întregi alegând lucrurile potrivite, spuse el arătând

spre interiorul dulapului plin de pantofi, rochii şi taioare. Iar în dulapul cu sertare sunt cămăşi, pulovere, cămăşi de noapte şi lenjerie. Aici… zise el, deschizând o altă uşă ascunsă. Baia.

Roşi şi îşi privi pantofii.

— Acolo nu sunt camere de luat vederi. Jur. Nu te-aş spiona în baie. Ţi-am cumpărat uleiurile de baie, săpunurile şi cosmeticele preferate. O să ai absolut tot ce-ţi trebuie.

— Nu vreau să fiu închisă.

— Îmi pare rău. Ăsta-i singurul lucru pe care nu ţi-l pot oferi acum. În curând, când o să ajungi să înţelegi totul, o să fie altfel. Dar o să-ţi dau orice altceva îţi doreşti. Când va fi nevoie să plec, vei fi în siguranţă aici. Camera e sigură, izolată fonic. Chiar dacă cineva ar intra în casă, nu te-ar putea găsi. Dincolo de uşă e o bibliotecă. Ingenios. Eu însumi am avut ideea asta. Nimănui nu i-ar putea trece prin cap că e o cameră aici, aşa că n-o să păţeşti nimic cât timp voi fi eu plecat. Iar când o să am treabă prin casă, o să te pot urmări, zise el arătând spre camere. Aşa că, dacă o să ai nevoie de mine, o să ştiu.

— Or să vină după mine şi or să mă găsească, Jeff. Mai devreme sau mai târziu. Ei n-or să înţeleagă. Trebuie să-mi dai

drumul.

— Nu, trebuie să te ţin. Vrei să te uiţi la televizor? o întrebă el şi se duse repede să ia telecomanda de pe noptieră. Avem cablu.

— Nu, nu acum.

— Poţi să te uiţi oricând vrei. Şi raftul e plin de casete. Filme şi" înregistrări cu tine. Şi albumele cu tăieturi din ziare. Le-am păstrat pentru tine. Tot ce s-a scris despre tine e acolo. Şi mai e şi casetofonul. Am muzica ta preferată. În baie e un frigider mic plin cu băuturi şi gustări.

— Jeff, spuse ea, simţind cum era din ce în ce mai cuprinsă de panică, iar mâinile îi tremurară când se ridică. Te-ai deranjat foarte mult. Înţeleg asta. Şi mai înţeleg şi că ai făcut ceea ce ai crezut că trebuia să faci. Dar totul e greşit. Mă ţii prizonieră.

— Nu, nu, nu, zise el ducându-se repede spre ea şi apucându-i mâinile, când ea se trase înapoi. Eşti ca prinţesa din povesteai eu te apăr, te protejez. E ca şi cum ai fi vrăjită, Dee. Într-o bună zi o să te trezeşti şi eu o să fiu aici. Şi o să fim fericiţi.

— Nu sunt deloc vrăjită, spuse ea depărtându-se brusc şi

furia clocotea în ea sub teamă. Şi nu sunt nicio afurisită de prinţesă. Sunt o fiinţă omenească şi am dreptul să aleg. Nu poţi să mă-nchizi şi să te aştepţi să fiu recunoscătoare pentru că îmi oferi privilegiul unei băi.

— Ştiam că, la început, o să fii furioasă, zise el şi oftă dezamăgit, aplecându-se să ia tava. Dar o să te linişteşti.

— Pe naiba, spuse ea repezindu-se spre el şi lovindu-l cu mâna pe care o avea liberă.

Prima lovitură trecu pe lângă pometele lui. Farfuria de porţelan căzu şi se făcu fărâme, cioburile ţâşnind ca gloanţele. Furioasă, se repezi după o bucată.

Ţipă, zbătându-se ca o nebună când el o trânti pe jos, luptându-se cu ea. Era puternic, mult mai puternic decât dădea impresia cu acele mâini lungi şi neîndemânatice. Nu scoase niciun sunet, absolut niciun sunet, ci doar îi strânse încheietura mâinii dureros de tare până când degetele se desfăcură şi arma improvizată scăpă pe jos.

Atunci o trase spre pat, suportând cu stoicism loviturile pe care ea i le dădea cu picioarele şi cu pumnii. Când se trezi cu el deasupra şi îi sim iţ erecţia puternică pe pulpă, ea se îngrozi şi mai tare.

Existau lucruri şi mai groaznice decât acela de a fi închisă.

— Nu! zise ea încercând să-l dea la o parte, încleştând şi descleştând pumnii în timp ce el îi ţintuia mâinile deasupra capului.

— Te vreau, Deanna. Doamne, cât de mult te vreau.

Sărutul lui bâjbâit îi umezi maxilarul. Senzaţia pe care i-o dădea trupul ei care se zbătea sub el îi acoperi vederea cu o peliculă roşiatică de dorinţă. Inima ei bătea cu putere, iar pielea îi era udă şi fierbinte.

— Te rog, te rog, spuse el aproape plângând acoperindu-i gura cu a sa. Lasă-mă doar să te ating.

— Nu.

Scârbită, ea întoarse capul. Control. Se agăţă de singura ei speranţă.

— N-ai fi cu nimic mai bun decât Jamie. Îmi faci rău, Jeff. Trebuie să încetezi să-mi mai faci rău.

Pe obrajii lui şiroiau lacrimi când îşi înălţă capul.

— Îmi pare rău, Deanna. Îmi pare nespus de rău. Dar aştept de atâta timp. N-o să facem dragoste decât când o să fii pregătită. Jur. Nu-ţi fie teamă de mine.

R Ba îmi este teamă.

Îşi dădu seama că nu avea să o violeze şi îi fu aproape ruşine că era gata să se mulţumească cu acest lucru.

— M-ai închis. Mi-ai spus că nimeni nu mă poate găsi. Dacă ţi se întâmplă ceva? Aş muri aici.

— N-o să se-ntâmple nimic. Am plănuit totul, fiecare amănunt. Te iubesc, Deanna, şi ştiu că, în adâncul sufletului, şi tu mă iubeşti. Mi-ai arătat-o în sute de feluri. Prin felul cum îmi zâmbeşti, cum mă atingi sau cum râzi, cum îmi surprinzi privirea într-o încăpere. M-ai făcut regizor. Nici nu pot să- iţ explic ce-a însemnat asta pentru mine. Ai avut destulă încredere în mine încât să mă laşi să te dirijez. Crezi în mine. În noi.

— Asta nu e dragoste. Nu te iubesc.

— Nu eşti pregătită încă. Acum trebuie să te odihneşti, spuse el şi, ţinându-i ambele încheieturi într-o mână, scoase seringa.

— Nu. Nu face asta, spuse ea răsucindu-se, zbătându-se, implorând. Te rog, nu. N-am unde să fug. Tu singur ai spus că nu pot să scap de-aici.

— Ai nevoie de odihnă, spuse el încet şi îi introduse acul sub piele. O să veghez asupra ta, Deanna.

Capul i se lăsă pe spate şi lacrimile lui căzură, amestecându-se cu ale ei. Aşteptă îndurerat până când ea încetă să se mai zbată şi să se împotrivească drogului. Când trupul îi deveni moale, el îşi înfrână dorinţa de a-l mângâia.

Nu înainte să fie pregătită, îşi aminti el, mulţumindu-se doar să-i şteargă obrajii de lacrimi. Cu blândeţe, o aşeză cu capul pe perne şi o sărută cast pe frunte.

Prinţesa lui, îşi spuse privind-o cum dormea. Avea să-i construiască un turn de fildeş unde aveau să trăiască împreună. O veşnicie.

— Nu e perfect, unchiule Matthew? Nu-i aşa că e frumoasă? Şi tu ai fi iubit-o. Ai fi ştiut că ea este aceea, unica.

Oftă. Unchiul Matthew nu-i mai vorbea. Nu făcuse bine că lăsase sexul să-i modifice planurile. Trebuia să fie pedepsit. Doar pâine şi apă timp de două zile. Aşa ar fi făcut unchiul lui.

Se aplecă spăşit să adune cioburile. Făcu ordine în cameră şi stinse luminile. După ce îi mai aruncă o privire Deannei, ieşi şi trase panoul în linişte.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai duce-o pe domnişoara Reynolds acasă, spuse Jenner, urcând cu liftul împreună cu Finn.

Încă îl mai deranjau presiunile acestuia de mai înainte, dar ascundea acest lucru sub o demnitate tăcută.

— Aş prefera să nu fie în birou când o să-i luăm oamenii la întrebări.

— În clipa în care o să afle că asta ai de gând, nici n-o să se clintească.

Încântat că lucrurile păreau să avanseze, Finn se rezemă de perete.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă s-o conving să nu ne stea în cale, atât. Deanna e extrem de loială. N-o să vrea să accepte ideea că ar putea fi implicat unul din oamenii ei.

— S-ar putea să fie obligată, zise Jenner, ieşind din lift imediat cum se deschiseră uşile. Dacă face prea multă gălăgie, am putea să-i ducem oamenii la secţie, ceea ce i-ar plăcea şi mai puţin.

— Încearcă numai. N-o cunoşti atât de bine ca mine. Cassie, spuse Finn intrând în anticameră. E aici?

— Nu, zise ea uluită şi începând să mai adune grămada de scrisori pe care intenţiona să le expedieze în drum spre casă. Dar tu ce cauţi aici?

— *Cassie Drew?* o întrebă Jenner salutând-o din cap. Am

dori să-ţi punem câteva întrebări. Ai putea să-i aduni pe toţi oamenii domnişoarei Reynolds?

— Nu… nu ştiu cine mai e aici, Finn?

— Sună-i pe toţi, îi sugeră el. Şi caut-o pe Deanna, da?

Voia să o scoată de acolo şi asta cât mai repede. Un anumit instinct îi spunea să se grăbească şi avea de gând să-l asculte.

— Spune-i că am chef să gătesc.

— A plecat acasă imediat după ce ai sunat.

— Eu am sunat? întrebă el simţind cum îl cuprinde neliniştea. Deanna ţi-a spus că am sunat?

— Nu, ai lăsat un mesaj în legătură cu o şedinţă şi cu faptul că o să ajungi acasă mai devreme. L-a primit în timpul probei şi a plecat imediat ce a terminat.

Finn deschise brusc uşa biroului şi aruncă o privire iute înăuntru.

— Tu ai primit mesajul?

— Nu, eram cu ea când l-a primit. Jeff i l-a transmis.

Ochii îi erau ca gheaţa când se întoarse.

— A zis că a vorbit cu mine?

— Da… parcă. S-a-ntâmplat ceva?

Spaima începu să se facă simţită. Cassie se uită de la Jenner

la Finn şi apoi din nou la locotenent.

- S-a-ntâmplat ceva cu Deanna?

În loc de răspuns, Finn se repezi la telefon şi formă numărul de acasă. După două apeluri, auzi clicul care anunţa punerea în funcţiune a robotului. Cu dinţii încleştaţi, aşteptă semnalul.

— Deanna? Răspunde dacă eşti acolo. Răspunde, fir-ar să fie.

— Trebuia să fi ajuns până acum. A plecat de mai bine de o oră. Finn, ce se-ntâmplă?

— Ce i-a spus Jeff?

— Că ai sunat, exact cum ţi-am zis.

— De ce n-ai răspuns tu la telefon?

- Păi...

Înspăimântată fără să ştie de ce, Cassie se sprijini de birou.

— N-am auzit telefonul. Nu l-am auzit.

— Unde e Jeff?

— Nu ştiu. A…

Dar Finn o rupsese la fugă deja pe culoar. Dădu buzna într-o încăpere, unde îi găsi pe Simon şi pe Margaret discutând.

— Hei, Finn, nu te osteni să baţi.

— Unde-i Jeff?

— Nu se simţea prea bine şi a plecat acasă, spuse Simon ridicându-se de ia birou. Care-i problema?

— Finn, spuse Cassie trăgându-l de mânecă. Eu însămi l-am chemat pe Tim. Am vorbit cu el. A aşteptat-o jos.

— Fă-mi legătura cu el. Imediat.

— Domnule Riley, spuse Jenner calm, când Cassie dădu fuga să facă ce i se ceruse. Am trimis o patrulă chiar acum acasă la dumneata. S-ar putea ca domnişoara Reynolds să nu fi răspuns la telefon. Atâta tot.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Simon. Ce mai e?

— Tim nu răspunde, zise Cassie din hol, ţinându-şi o mână la gât. La telefonul de acasă a răspuns robotul.

— Dă-mi adresa, zise Jenner repede.

Capitolul 30

— Domnule Riley, ştiu că eşti tulburat, dar trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de treaba asta.

Jenner stătea pe trotuar, în faţa casei lui Jeff, conştient că îl împiedica doar temporar pe Finn să nu dea buzna înăuntru.

— E acolo. Ştiu asta.

— Nu vreau să-ţi pun la îndoială instinctele, dar nu ştim sigur. Nu ştim decât că Jeff Hyatt a transmis un mesaj. O să

verificăm totul, îi aminti el. La fel cum l-am verificat şi pe şofer, pe Tim O’Malley.

— Care nu era acasă, sublinie Finn uitându-se la ferestrele din spatele lui Jenner. Iar limuzina nu era în parcare. Şi nimeni nu l-a văzut pe Tim O’Malley de la o anumită oră în cursul după-amiezei.

Îşi îndreptă privirea rece ca gheaţa spre Jenner.

— Atunci, unde naiba e? Unde naiba e Deanna?

— Asta o să-ncercăm să aflăm. N-o să pierd timpul spunându-ţi să te întorci ia maşina dumitale şi să te duci acasă, dar îţi spun să mă laşi să mă ocup de Hyatt.

— Atunci ocupă-te.

Chiar dacă vocea îi era rece şi privirea de gheaţă, Jenner ştia că era un butoi de pulbere gata să explodeze. Clinchetul melodios ca al unor clopote de biserică se auzi în clipa în care Jenner apăsă pe butonul soneriei. Sub picioarele sale era un covoraş pe care cuvintele *BUN VENIT* erau ţesute cu negru. La mijlocul uşii era o cunună de Crăciun lucioasă cu o fundă de un roşu aprins. Beculeţe colorate fuseseră înşirate cu grijă în jurul uşii. Jeff Hyatt părea să se fi pregătit de sărbători. Ştiuse că aveau să vină şi era pregătit. Îmbrăcat comod cu

un pulover vechi şi pantaloni largi de trening, Jeff coborî scara. Îi văzuse de la fereastra dormitorului său. Zâmbi uşor oprindu-se câteva clipe în faţa uşii. Ştia că acela era următorul pas către eliberarea Deannei.

Deschise uşa.

— Hei, Finn, spuse el şi îşi privi nedumerit vizitatorii. Ce este?

— Unde e? întrebă Finn răspicat.

Da, era un butoi cu pulbere în el şi numai gândul că ar fi putut-o răni pe Deanna îl ţinea acoperit.

— Vreau să ştiu unde e.

— Hei, spuse Jeff al cărui zâmbet se transformă în uimire şi se uită când la unul, când la celălalt. Ce se întâmplă? Ce este?

— Domnule Hyatt, zise Jenner strecurându-se între cei doi. Aş vrea să- iţ pun câteva întrebări.

— În regulă, zise Jeff frecându-şi tâmpla. Nicio problemă. Poftim înăuntru.

— Mulţumim. Domnule Hyatt, i-ai transmis cumva un mesaj domnişoarei Reynolds pe la ora trei după-amiază?

— Da. De ce?

Strâmbându-se, Jeff continuă să-şi maseze tâmpla.

— Dumnezeule! N-am putea să stăm jos? Mă doare capul îngrozitor, zise el pornind spre living-room.

Mobila era luată parcă dintr-o revistă. Mese şi scaune asortate, lămpi îngemănate, lucruri pe care le-ar fi preferat burlacii neinspiraţi sau tinerii căsătoriţi cu buget limitat.

Numai Jeff se aşează.

— L-ai spus că am sunat?

— Bineînţeles, spuse Jeff zâmbind prudent. Asistentul tău a zis să-i spun lui Dee că aveai o şedinţă şi că plănuiai să ajungi acasă devreme.

— N-ai vorbit cu domnul Riley? întrebă Jenner.

— Nu. Mi s-a părut cam ciudat faptul că legătura s-a făcut în biroul meu, dar când m-am dus să-i spun! ui Dee, am văzut că şi ea şi Cassie erau ocupate cu probarea rochiei de mireasă. Arăta superb;

— De ce ai plecat de la birou mai devreme?

— Din cauza durerii ăsteia de cap. Nu m-a lăsat toată ziua. Nu puteam să mă concentrez deloc, la spuneţi-mi, zise el ridicându-se din nou, vădit nerăbdător şi nedumerit. Despre ce e vorba? E cumva o crimă să transmiţi un mesaj telefonic?

— La ce oră ai plecat de la serviciu?

— Imediat după ce am vorbit cu Dee. Am venit direct acasă – adică, am trecut întâi pe la magazin de unde am luat nişte aspirine. Am crezut că, dacă o să mă-ntind puţin…

Tăcu brusc.

— I s-a-ntâmplat ceva lui Dee, zise el apoi şi, ca şi cum picioarele nu l-ar mai fi putut susţine, se aşeză din nou încet pe canapea. Dumnezeule, a păţit ceva?

— N-a mai fost văzută de când a plecat de la birou, îi spuse Jenner.

— Dumnezeule! Aţi stat de vorbă cu Tim? N-a dus-o el acasă?

— Nu putem să dăm de domnul O'Malley.

Oftând tremurător, Jeff îşi trecu mâinile peste faţă.

— N-a fost un mesaj de la asistentul tău, nu, Finn? N-am întrebat nimic. N-am dat atenţie.

Maxilarul îi tremura când îşi dădu mâinile la o parte, iar ochii îi erau întunecaţi din cauza unei emoţii care putea fi luată drept teamă.

— Nu mă gândeam decât să vin acasă şi să mă culc. Am zis doar, sigur, îi transmit. Şi asta am şi făcut.

— Nu te cred, spuse Finn fără să mişte nici măcar un

muşchi, dar cuvintele îl loviră pe Jeff ca o palmă. Eşti un tip meticulos, Jeff. Aşa te descria Deanna.

Şi clipele treceau.

— De ce ai transmite un asemenea mesaj, când ştii că s-au întâmplat atâtea în ultima vreme?

— Se presupunea că e de la tine, zise Jeff.

Felul în care îl privea Finn, de parcă i-ar fi putut ghici toate secretele din cap, îl făcu pe Jeff să nu se simtă în apele lui.

— De ce să nu i-l fi transmis?

— Atunci, cred că n-o să te superi dacă o să aruncăm o privire prin casă, spuse Finn întorcându-se spre Jenner. Prin fiecare colţişor.

— Doar nu credeţi că… zise Jeff, dar închise gura brusc şi sări de pe canapea. Poftim, le zise apoi amândurora. Uitaţi-vă. Scotociţi fiecare cameră. Chiar vreau s-o faceţi.

— Îţi apreciem cooperarea, domnule Hyatt, dar ar fi bine dacă ne-ai însoţi şi dumneata.

— În regulă, spuse Jeff stând nemişcat o clipă, uitându-se la Finn. Ştiu ce simţi pentru ea şi bănuiesc că nu pot să te condamn pentru asta.

Trecură prin fiecare încăpere, scotocind prin dulapuri, şi

apoi prin garaj, unde se afla maşina lui Jeff. Totul dură mai puţin de douăzeci de minute.

Finn remarcă piesele de mobilier bine îngrijite şi practice, hainele călcate şi practice. Ca regizor al unei emisiuni care se afla pe primul loc în top, trebuia să fie bine plătit. Dar Finn observă că nu cheltuia deloc bani pe sine.

Pentru ce o fi strângând banii Jeff Hyatt? se întrebă el.

— Aş vrea să fi fost aici, spuse Jeff, simţind o bucurie lăuntrică în clipa în care trecură pe lângă bibliotecă. Cel puţin ar fi fost în siguranţă. Aş vrea să fiu de folos. Aş vrea să fac ceva. Putem începe cu presa. Am putea să facem un anunţ naţional. Până mâine dimineaţă, toată lumea o s-o caute, Toată lumea ştie cum arată, spuse el, uitându-se rugător la Finn. Cineva o s-o zărească. Tipul nu poate s-o ţină închisă într-un turn, undeva.

— Oriunde ar ţine-o… spuse Finn fără să-şi ia ochii de la chipul lui Jeff, tot o s-o găsesc până la urmă.

Fără să arunce o privire înapoi, Finn ieşi din casă şi, câteva secunde mai târziu, motorul maşinii lui prinse viaţă.

— Nu pot să-l condamn, murmură Jeff şi se uită la Jenner. Nimeni n-ar putea s-o facă.

Încuie cu grijă în urma poliţistului şi zâmbetul i se lărgi din ce în ce mai mult în timp ce urca scara. Probabil că aveau să se întoarcă. O mică parte din el chiar spera că aveau s-o facă. Pentru că avea să-i conducă iarăşi prin casă, chiar pe lângă încăperea ascunsă în care dormea prinţesa lui.

Nu aveau s-o găsească niciodată. Şi, în cele din urmă, aveau să renunţe, iar el şi Deanna aveau să fie singuri. Pentru totdeauna.

Dădu drumul la televizorul din camera lui. Ştirile de seară nu îl interesară şi apăsă pe un buton din spatele televizorului, aşezându-se să o privească pe Deanna.

Ea continua să doarmă, nemişcată ca o păpuşă dincolo de sticla ecranului. Lacrimile pe care el le vărsă acum erau de pură bucurie.

Jenner îl prinse din urmă pe Finn în faţa casei lui. Nu pomeni nimic în legătură cu limitele de viteză pe care Finn le ignorase.

— O să-i verificăm cu mare atenţie pe Hyatt şi pe O’Malley. Ce-ar fi să faci pe reporterul şi să faci publică toată povestea?

— O să se transmită. Hyatt a părut la fel de nevinovat ca un miel nou-născut. Nu?

— Da, spuse Jenner oftând.

Mai erau trei zile până la Crăciun, îşi spuse el. Avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca acea zi să fie una de adevărată bucurie.

— M-a izbit ceva în legătură cu casa aceea, spuse Finn după o clipă.

— Ce anume?

— Nimic nu era nelalocul lui. Niciun tablou strâmb, niciun fir de praf. Cărţile şi revistele erau înşiruite ca nişte soldaţi, mobila aranjată geometric. Totul aşezat, dichisit şi extrem de curat.

— Am observat şi eu. Obsedant.

— Asta a fost impresia pe care mi-a dat-o şi mie. Se potriveşte portretului.

Jenner îl aprobă dând din cap afirmativ.

– Un om poate fi obsedant de ordonat fără să fie un criminal.

— Unde era pomul de Crăciun? murmură Finn.

— Pomul de Crăciun?

— Are cununa, beculeţele. Dar nici urmă de pom. Ar fi trebuit să aibă şi un pom pe undeva.

— Poate că e unul din tipii aceia care păstrează tradiţia şi fac pomul abia în seara de Ajun.

Dar omisiunea era interesantă.

— Şi încă ceva, domnule locotenent. Susţine că a venit acasă mai devreme ca să se culce. Patul din camera lui era singurul lucru răvăşit. Perna puţin adâncită, cuvertura şifonată. L-am trezit din somn.

— Aşa susţine el.

— De ce avea pantofii în picioare? întrebă Finn şi ochii îi licăriră în lumina care începea să scadă. Şireturile aveau noduri duble. Un tip atât de ordonat nu se întinde în pat cu pantofii în picioare.

Lui îi scăpase acel amănunt, fir-ar să fie, îşi spuse Jenner.

— Cred că ţi-am mai spus că ai un ochi extraordinar, domnule Riley.

Nu putea să stea acasă fără ea, aşa că făcu singurul lucru care părea posibil. Se întoarse la postul de televiziune, evitând redacţia de ştiri. Nu suporta să răspundă la întrebări, să i se pună întrebări. Se duse în biroul său şi îşi făcu o cafea tare. În prima ceaşcă adăugă o cantitate zdravănă de whisky. Puse în funcţiune computerul.

— Finn, spuse Fran din prag, cu faţa şi ochii umflaţi.

Înainte ca el să se ridice complet, ea înaintă clătinându-se.

— Doamne, Finn. A trebuit s-o duc pe Kelsey la doctor pentru un control. Nam fost aici. Nici măcar n-am fost aici.

— N-ai fi putut schimba nimic.

— Ba poate că aş fi putut, zise ea depărtându-se de el brusc. Cum a pus mâna pe ea? Am auzit o duzină de variante.

— Exact, nu ştim. A plecat devreme, s-a dus în parcare unde se presupune că o aştepta şoferul ei. A dispărut. Iar şoferul pare să se fi evaporat.

— Atunci, care-i adevărul, Finn? De ce nu-mi spui care-i adevărul?

— Adevărul e că acela care i-a trimis scrisorile alea, cel care i-a omorât pe Lew Meneil, Angela şi Pike, o are pe Deanna. L-au anunţat dispariţia şi, de asemenea, pe a lui O'Malley şi a maşinii.

— Tim n-ar fi făcut-o. N-ar fi putut.

R De ce?

Întrebarea aceea fu ca un glonte.

— Pentru că-l cunoşti? Pentru că face parte din marea familie a Deannei? La dracu'. Ar fi putut s-o facă foarte bine.

Dar nu cred c-a făcut-o el. Nu pot fi sigur până când n-o să apară. Dacă o să apară.

— De ce n-ar apărea? întrebă Fran. Lucrează pentru Dee de doi ani. N-a lipsit niciodată.

— Nici n-a fost mort niciodată, nu?

— Cum poţi să stai aici şi să vorbeşti aşa? Cum poţi să lucrezi, să te gândeşti la lucru, când nu ştii unde e Dee? Nu e un dezastru din străinătate, fir-ar să fie, ca să faci pe reporterul impasibil şi rece. E vorba de Dee.

— Când ceva e important, vital, când răspunsul înseamnă totul, stai, lucrezi, gândeşti, răsuceşti toate faptele şi creezi un scenariu posibil. Ceva care e probabil. Eu unul cred că Jeff a luat-o.

— Jeff, exclamă Fran înecându-se cu whisky-ul. Eşti nebun. Jeff îi e devotat lui Dee şi e la fel de inofensiv ca un bebeluş. Nu i-ar face rău niciodată.

— Pe asta şi contez, spuse el încet. Sunt gata să pun pariu pe orice. Am nevoie de tot ce ai despre el, Fran. Fişă personală, dosare. Am nevoie de impresiile şi de observaţiile tale. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea nu spuse nimic, ci doar îl privi. Nu, ochii nu îi erau reci,

îşi dădu seama. Ardeau. Şi în ei era groază.

— Dă-mi zece minute, spuse ea apoi şi plecă.

Se întoarse, însă, în mai puţin de zece minute cu un teanc de dosare şi o cutie cu compact-discuri.

— Fişa lui de angajare, autobiografia, locurile unde a mai lucrat. Informaţii despre impozite, spuse Fran zâmbind. Am luat agendele lui de birou. Le ţine de la an la an. Erau toate pline.

Meticulos. Obsedat. Deşi sângele îi îngheţase în vene, Finn introduse primul disc.

— Ăsta e dosarul lui personal de la CBC. Sper că nu te deranjează că încălcăm legea.

— Absolut deloc. Cererea asta e din aprilie ’89. Când a început Dee să transmită în faţa camerelor?

— Cu vreo lună înainte, spuse Fran luând o înghiţitură de whisky pentru a-şi curăţa gâtlejul. Nu dovedeşte nimic.

— Nu, dar e ceva. Aceeaşi adresă pe care o are acum. Cum şi-a putut permite o asemenea casă când lucra ca om la toate la radio?

— A moştenit-o de la unchiul lui. Finn, a trebuit să sun familia lui Dee, spuse ea ducând mâna la gură. Vin încoace cu

primul avion mâine dimineaţă.

— Îmi pare rău, spuse el privind cu atenţie ecranul.

Familie. El nu mai avusese una pentru care să-şi facă probleme până atunci.

— Ar fi trebuit s-o fac eu.

— Nu, n-am vrut să spun asta. Doar că… nu ştiu ce să le spun.

— Că o s-o găsim. Ăsta-i adevărul. Fran, vezi dacă găseşti în agendă data când a fost omorât Lew Meneil. A fost în februarie anul ăsta.

— Da, îmi amintesc, zise ea şi deschise agenda, răsfoind-o, parcurgând paginile care conţineau scrisul îngrijit şi citeţ al lui Jeff. Am avut o emisiune în ziua aia. Jeff regiza. Îmi aduc aminte pentru că a nins şi toată lumea era îngrijorată că n-or să vină destui spectatori în studio.

— Îţi aduci aminte dacă el a fost?

— Sigur că a fost. N-a lipsit niciodată. Se pare că a avut o întâlnire la ora zece cu Simon.

— Ar fi avut timp, murmură Finn.

— Chiar crezi că s-ar fi putut duce la New York, l-ar fi împuşcat pe Lew şi apoi s-ar fi întors liniştit să regizeze o

emisiune, toate înainte de prânz?

Da, îşi spuse Finn cu răceală. Ah, da, ar fi putut.

— Certitudine. Lew a fost ucis în jurul orei şapte – ora standard a estului. E o oră diferenţă între Chicago şi New York. Speculaţie. Zboară până acolo şi înapoi, poate închiriază un avion. Am nevoie de facturile lui.

— Nu-şi ţine hârtiile personale aici.

— Atunci înseamnă că trebuie să mă duc din nou acasă la el. Ai grijă să vină sigur aici mâine dimineaţă. Şi, de asemenea, ai grijă să stea aici.

— Bine. Altceva?

— Să vedem ce mai putem găsi.

Ea pierduse noţiunea timpului. Zi sau noapte, nu mai avea nicio importanţă în lumea închisă pe care Jeff o crease pentru ea. Îşi simţea capul ca o bucată de vată din cauza drogului, stomacul îi era întors pe dos, dar mâncă, totuşi, micul dejun pe care el i-l pregătise. Nu deschise, însă, plicul alb pe care i-l pusese pe tavă.

Foarte mult timp încercă să găsească o deschidere în perete, zgâriase cu degetele şi bătuse cu o linguriţă până când începură să o doară mâinile. Totul în zadar. Nu reuşise decât

să strice tapetul acela imaculat.

Nu putea fi sigură că el plecase şi nici de cât timp era singura. Deodată îşi aminti de televizor şi se repezi cu disperare la telecomandă.

Era încă dimineaţă, îşi spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi în timp ce schimba canalele. Cât de uşor era să calculezi timpul după cunoscutul program al televiziunii. Râsetele provocate de o emisiune concurs cunoscută erau şi batjocoritoare şi mângâietoare.

Dormise când fusese propria ei emisiune, îşi dădu seama apoi şi îşi înăbuşi un hohot de râs amar.

Unde era Finn? Ce făcea, oare? Unde o căuta?

Se ridică mecanic şi se duse la baie. Deşi mai verificase o dată, se urcă din nou pe marginea căzii şi apoi pe rezervorul WC-ului, uitându-se după vreo cameră de luat vederi ascunsă.

Nu avea de ales, putea decât să aibă încredere în ceea ce îi spusese Jeff despre faptul că nu ar fi spionat-o în acea încăpere. Închise uşa şi încercă să nu se gândească la absenţa unei încuietori. După aceea începu să se dezbrace.

Trebui să-i înfrângă teama că el ar fi putut să apară în orice clipă, surprinzând-o în momentele când era cel mai

vulnerabilă. Simţea nevoia picăturilor de apă rece ale duşului pentru a-şi limpezi mintea. Se frecă zdravăn, lăsându-şi gândurile să călătorească în voie.

Nu uitase niciun amănunt, îşi spuse ea. Tipul preferat de şampon, de pudră, de creme. Le folos pe toate, găsind puţină alinare în acea rutină zilnică. Înfăşurându-se într-un prosop, se duse în cameră pentru a căuta prin sertare.

Alese un pulover şi o pereche de pantaloni. Exact genul de haine pe care le-ar fi preferat pentru o zi de relaxare acasă. Ignorând fiorul care o străbătu din nou, se întoarse în baie cu acele haine şi cu lenjeria din dantelă pe care i le cumpărase el. După ce se îmbrăcă, începu să se plimbe prin cameră. Plimbându-se aşa, începu să facă planuri.

Finn opri maşina la o depărtare de o jumătate de bloc, după care străbătu pe jos distanţa rămasă. Se duse direct la uşa din faţă a lui Jeff Hyatt. Nu se osteni să bată. Din moment ce tocmai vorbise cu Fran de la telefonul din maşină, ştia că Jeff era la serviciu.

Avea cheile de rezervă pe care Fran le luase din sertarul biroului lui Jeff. Erau trei încuietori. Cam multe măsuri de siguranţă în acel cartier liniştit, îşi spuse el. Le descuie pe

toate trei şi după ce intră avu grijă să încuie la loc.

Se duse întâi la etaj, înfrânându-şi dorinţa teribilă de a se repezi la birou şi la dosare. În schimb, scotoci prin fiecare sertar şi se uită pe fiecare hârtie, cu ochiul atent al reporterului. Căuta o factură, ceva care să dovedească faptul că Jeff fusese lă New York şi înapoi în ziua uciderii lui Lew. Poliţiştii puteau să nu-i ia în seamă instinctul de reporter, dar trebuiau să ia în seamă dovezile. După ce aveau să-l aibă pe Jeff în custodie, aveau să-l facă să spună unde se afla Deanna. Mai căută, de asemenea, şi vreun indiciu care să-i arate dacă Jeff mai avea cumva o altă casă, o cameră, un apartament. Ar fi putut să o ţină acolo.

Nu ar fi putut să creadă că era moartă.

Schema arăta că îşi ucisese victimele în locuri publice.

Închise ultimul sertar al biroului şi se apucă de dosare.

Când termină, palmele îi erau umede. Înăbuşindu-şi disperarea, ieşi din birou şi se duse în dormitorul lui Jeff. Nu găsise nimic, absolut nimic, în afară de dovada faptului că Jeff Hyatt era un angajat organizat şi devotat care trăia liniştit şi bine, aproape prea bine.

În timp ce Finn căuta prin dormitor, Deanna măsura

încăperea de sub el. Ştia că nu avea decât o singură şansă şi că un eşec ar fi fost mai mult decât riscant. Ar fi putut fi fatal.

În camera de deasupra, Finn trecu cu privirea peste fiecare rând de casete video. Tipul era de-a dreptul fanatic, îşi spuse Finn. Pe cutiile casetelor erau trecute cu grijă titlurile unor seriale de televiziune, filme şi evenimente importante. Peste o sută de cutii negre căptuşeau peretele din spatele televizorului. Finn mânui telecomanda puţin, spunându-şi că, dacă avea timp după ce verifica toată casa, avea să-şi arunce privirea pe câteva să vadă dacă nu cumva găsea pe ele şi ceva mai personal.

Puse telecomanda jos, la un buton distanţă de aducerea Deannei pe ecran. Se întoarse apoi spre dulapul de haine. Mirosul de naftalină, specific bătrânelor, îi gâdilă nările. Pantalonii erau atârnaţi perfect. Hainele erau puse pe umeraşe căptuşite. Încălţămintea era aşezată în trepte. În albumul de fotografii care se afla pe un raft nu găsi nimic decât nişte poze ale unui bătrân, uneori singur, alteori alături de Jeff. Maxilarul îi părea întotdeauna încleştat şi chipul încruntat. Sub fiecare fotografie era notat câte ceva.

Unchiul Matthew la cea de-a 75-a aniversare. Iunie 1983.

Unchiul Matthew şi Jeff, Paşte, 1977. Unchiul Matthew, noiembrie 1988.

Nu mai era nimeni altcineva în album. Doar un bărbat, tânăr şi slab şi unchiul său cu înfăţişare severă. Nicio fetiţă, un copil râzând sau un câine jucăuş.

Avu senzaţia că albumul acela era nesănătos, bolnav în mâinile sale. Finn îl puse la loc cu grijă, atent să nu-i îndoaie marginile.

Amănunte, îşi spuse el sumbru. Puteau să joace doi acel joc.

Lenjeria intimă se afla în sertarul de sus. Toţi chiloţii erau albi ca neaua şi călcaţi şi împăturiţi. Sub ei nu era nimic altceva decât hârtie albă, care mirosea vag a liliac.

Aproape că era şi mai îngrozitor decât naftalină, îşi spuse Finn şi trecu la sertarul următor.

Niciunul din locurile care erau folosite de obicei drept ascunzătoare nu erau utilizate, Nu găsi nicio hârtie, niciun pachet lipit pe dedesubtul sertarelor, niciun lucru de valoare nu era ascuns în tocurile pantofilor.

În sertarul noptierei se afla ultimul număr al revistei *TV Guide* pe care programele preferate erau subliniate cu galben. Alături de el era un carneţel, un creion ascuţit şi o batistă.

Se afla în casă de mai bine de o oră când descoperi jurnalul sub pernă. Era legat în piele, lucios şi încuiat. Finn tocmai voia să scoată din buzunar briceagul când auzi zgomotul unei chei răsucite în broască.

— La naiba, Fran, zise el încet, aruncând o privire spre dulap, dar renunţând la idee imediat, nu numai pentru că era un clişeu, dar şi pentru că era unul umilitor.

Prefera să-şi înfrunte duşmanul decât să se ascundă de el. Se duse spre uşa dormitorului exact când Jeff străbătu holul, îndreptându-se fluierând spre bucătărie.

— Nu prea pari devastat, ticălosule, nu? murmură el printre dinţi şi se furişă spre scară.

Abia aştepta s-o vadă. Jeff ştia că risca foarte mult plecând de la serviciu, când Fran insistase atât de mult să rămână. Dar tot se furişase, nerăbdător să ajungă acasă. Să ajungă la Deanna. La birou era un balamuc, îşi spuse el. Nimeni nu putea să lucreze şi, oricum, putea să susţină că simţise nevoia să fie singur. Nimeni nu l-ar fi putut condamna.

Umplu un pahar cu lapte, puse nişte biscuiţi delicioşi pe o farfurie de porţelan, după care le aşeză pe amândouă pe o tavă alături de un alt trandafir.

Era sigur că trebuia să se fi odihnit până atunci. Probabil că se simţea mai bine, mai în largul ei. Şi curând, foarte curând, avea să realizeze cât de bine putea să aibă grijă de ea.

Finn aşteptă în capul scării. Îl auzi pe Jeff fluierând şi zgomotul vaselor. Apoi auzi paşi, un clic surd, urmat la câteva secunde de un altul.

După care nu mai auzi absolut nimic.

Unde o fi dispărut ticălosul? se întrebă el. Mişcându-se încet, coborî scara şi se furişă ca o umbră din încăpere în încăpere. Când ajunse la bucătărie, fu stupefiat. Văzu cutia de biscuiţi, simţi mireasma lor dulce. Dar individul se evaporase.

R Arăţi minunat.

În siguranţă în camera izolată fonic, Jeff îi zâmbi timid Deannei.

— Îţi plac hainele?

— Sunt foarte drăguţe, spuse ea forţându-se să-i zâmbească. Am făcut un duş. Nu-mi vine să cred că te-ai ostenit atâta ca să procuri toate lucrurile mele preferate.

— Ai văzut prosoapele? Am pus să fie însemnate cu monograma ta.

— Ştiu, zise ea şi stomacul i se strânse. A fost foarte drăguţ

din partea ta, Jeff. Dulciuri?

— Sunt cele care îţi plac cel mai mult.

— Aşa e, spuse ea şi, privindu-l, se îndreptă spre el, făcând un efort teribil ca să nu strângă din dinţi.

Continuă să-l privească şi luă un biscuit, din care muşcă uşor.

— Excelent, zise ea şi îl văzu fixându-i gura când ea îşi trecu cu limba peste buze pentru a îndepărta o firimitură. Ai fost plecat mult timp.

— M-am întors cât de repede am putut. Am de gând să-mi dau demisia săptămâna viitoare. Am o grămadă de bani puşi. Deoparte şi unchiul meu a investit. N-o să mai fie nevoie să te las singură niciodată.

— E atât de urât aici când sunt singură, spuse ea şi se aşeză pe marginea patului. Dar o să stai cu mine acum, nu?

— Cât vrei.

— Vino lângă mine, zise ea şi atinse patul uşor. Cred că, dacă mi-ai explica totul acum, aş putea să înţeleg.

— Nu eşti furioasă?

— Nu. Totuşi mi-e puţin frică încă. Mă sperie gândul că sunt închisă aici.

— Îmi pare rău, spuse ei aşezându-se lângă ea, având grijă să păstreze o mică distanţă între ei. Într-o bună zi, totul o să fie altfel.

— Jeff, spuse ea atingându-i mâna. De ce te-ai hotărât să faci asta? De unde ai ştiut că venise momentul?

— Ştiam că trebuia să fie curând, înainte de nuntă. Când am intrat ieri şi te-am văzut în rochia de mireasă… n-am putut să mai aştept. A fost ca un semnal. Erai atât de frumoasă, Dee.

— Dar ai riscat foarte mult. Tim aştepta jos.

— Eu eram. Eu aşteptam, l-am folosit şapca, paltonul şi ochelarii de soare. A trebuit să-l îndepărtez pe Tim.

— Cum?

Când el îşi coborî privirea asupra mâinilor lor, ea simţi că i se opreşte inima în loc.

— Jeff. Tim e mort?

— N-am făcut-o ca în cazul celorlalţi, spuse el şi, îngrijorat, se uită din nou la ea, ochii fiindu-i plini de speranţă ca ai unui copil. N-aş fi vrut s-o fac. Tim nu ţi-a făcut niciun rău. Dar trebuia să scap de el şi încă repede. Chiar îmi plăcea de el, zău. Aşa că am făcut-o foarte repede. N-a suferit. După… l-am ascuns în portbagaj şi, după ce te-am adus pe tine aici, am

dus maşina într-o parcare din centru. Am lăsat-o acolo şi m-am întors acasă. Ca să fiu cu tine.

Păru devastat când ea îşi întoarse privirea.

— Trebuie să înţelegi, Deanna.

— Încerc.

„Oh, Doamne, Tim.”

— Nu i-ai făcut niciun rău lui Finn?

— Doar ţi-am promis că n-o să-i fac nimic. El te-a avut tot acest timp şi eu am aşteptat.

— Ştiu. Ştiu, spuse ea. Mă caută cu toţii, nu-i aşa?

— N-or să te găsească.

— Dar mă caută.

— Da! spuse el înălţându-şi glasul şi ridicându-se de pe pat. Şi or să caute şi or să caute. Până la urmă or să renunţe. Şi or să ne lase în pace cu toţii. Cu toţii.

— Nu-i nimic, zise ea ridicându-se, deşi picioarele îi tremurau. Ştii cât de curioasă sunt. Pun întrebări tot timpul.

— N-o să-ţi lipsească apariţiile în faţa camerelor, Dee, spuse el ştergându-şi o lacrimă cu mâneca. Eu sunt cel mai bun public al tău. Te-aş putea asculta ore-n şir. Chiar o fac. Dar acum n-o să mai fie nevoie să pun o casetă. Acum poate fi

real.

— Vrei să fie real, nu?

— Mai mult decât orice pe lume.

Ea îşi sim i

ţ inima bătând cu putere când îi mângâie obrazul.

— Şi mă vrei.

— Eşti tot ce-am vrut vreodată, zise el şi faţa îi zvâcni uşor sub palma ei. Numai pe tine te-am dorit toţi aceşti ani. N-am fost niciodată cu altă femeie. Nu ca Pike. Nu ca Riley. Te-am aşteptat pe tine.

Ea ar fi vrut să-şi pietrifice inima, dar o parte din ea plângea de mila lui.

— Vrei să mă atingi, zise ea şi, întărindu-se, îi luă mâna şi i-o aşeză pe sân. Aşa.

— Ce moale eşti. Ce moale.

Era ceva patetic şi îngrozitor în felul în care mâna îi tremura pe sânul ei, chiar şi atunci când degetele se mişcară pentru a mângâia.

— Dacă te las să mă atingi, aşa acum vrei, îmi dai drumul pe-afară?

El sări ca ars şi simţi gustul amar al trădării formându-i-se

în gâtlej.

— Încerci să mă păcăleşti.

— Nu, Jeff.

Nu era nimic dacă îşi trăda disperarea, îşi spuse ea. Dacă se arăta slabă.

— Nu-mi place să fiu ţinută închisă. Mă sperie. Vreau să ies doar câteva minute, să iau puţin aer. Vrei să fiu fericită, nu?

— E nevoie de timp, spuse el cu încăpăţânare. Nu eşti pregătită.

— Ştii doar că trebuie să fac tot timpul câte ceva, Jeff, spuse ea ducându-se spre el, uitându-se numai în ochii lui.

Când îşi puse mâinile pe pieptul lui, îi văzu privirea întunecându-se.

— Faptul că trebuie să stau aici atâta timp mă supără foarte tare. Ştiu câte ai făcut pentru mine.

Simţi forma seringii în buzunarul lui.

— Ştiu că vrei să fim împreună.

— Suntem împreună, zise el atingându-i sânul din nou cu mâna lui nesigură.

Când văzu că nu tresare, zâmbi.

R întotdeauna o să fim împreună.

Îşi lăsă capul în jos ca să o sărute. Ea scoase seringa din buzunar.

— Deanna, murmură el.

Zgomotul pe care îl făcu când îşi iţnu răsuflarea o trădă. Se răsuci, chinuindu-se să-i înfigă acul când se rostogoliră pe podea.

Tot căutându-l pe Jeff, Finn ajunse, în cele din urmă, la bibliotecă. Văzuse ceea ce le scăpase atât lui cât şi lui Jenner prima oară. Dimensiunile, îşi spuse el, şi simţi cum i se usucă saliva. Dimensiunile nu erau normale. Biblioteca nu putea fi aşezată pe un perete dinspre spate. Nu putea.

Ea era acolo, îşi dădu seama atunci. Deanna era acolo. Şi nu era singură. Îi veni să se izbească de bibliotecă. Trupul îi tremură din cauza efortului de a se abţine. Nu aşa putea să între. Numai Dumnezeu ştia ce i-ar fi putut face Jeff în răstimpul care îi trebuia lui ca să găsească intrarea.

Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, începu să caute un mecanism.

Ea pierdea teren. Seringa îi scăpă din mână când Jeff se rostogoli, ajungând deasupra ei. Ea ţipă când se lovi cu capul de podea. Deşi vederea i se tulbură, îl văzu deasupra ei, cu

chipul schimonosit şi cu lacrimile curgând. Şi ştia că putea să ucidă. Nu numai pe alţii, ci şi pe ea.

— Ai minţit, strigă el cuprins de disperare. Ai minţit şi acum trebuie să te pedepsesc. Trebuie.

Suspinând, îşi încleştă mâinile în gâtul ei.

Ea îl zgârie pe faţă cu unghiile. Sângele ţâşni, şiroind odată cu lacrimile. Când el urlă de durere, ea se eliberă. Degetele îi erau deasupra seringii când el o apucă de gleznă.

— Te-am iubit. Te-am iubit. Acum trebuie să-ţi fac rău. Numai aşa o să înţelegi. E spre binele tău. Aşa zice unchiul Matthew. E spre binele tău. Va trebui să stai aici. Va trebui să stai aici şi să mănânci pâine cu apă până când o să-nveţi să te porţi.

Rosti cuvintele în timp ce o trăgea înapoi spre pat.

— Eu fac tot ce pot pentru tine, nu? Ţi-am oferit un acoperiş. Te-am îmbrăcat. Şi aşa îmi mulţumeşti tu? Trebuie să te-nveţi minte. Eu ştiu ce e mai bine.

O trase de mână, ridicându-i braţul.

Ea îi înfipse acul.

Finn auzi şuieratul sirenelor în depărtare, dar nu însemnau nimic. Îşi concentră toată atenţia asupra dezlegării acelei

enigme. Trebuia să existe o modalitate de a intra. Întotdeauna exista o modalitate. Şi el avea să o descopere.

— E aici, murmură el. Chiar aici. Ticălosul nu putea să treacă prin zid.

Tot bâjbâind, găsi un buton. Îl răsuci şi panoul se deschise fără nici cel mai mic zgomot.

Deanna se afla lângă pat, strângând seringa în mână. Cu ochii sticloşi şi şoptindu-i numele, Jeff se târa din pat spre ea.

— Te-am iubit, Deanna, zise el şi o atinse uşor înainte să-şi piardă cunoştinţa.

— Isuse, Deanna! exclamă Finn şi dintr-un salt fu lângă ea, strângând-o în braţe.

Ea se clătină, iar seringa îi căzu din mâna moale.

— Finn.

— Ţi-a făcut ceva? Spune-mi dacă ai păţit ceva.

— Nu. Nu, voia doar să aibă grijă de mâne, spuse ea ascunzându-şi faţa în umărul lui. Nu voia decât să aibă grijă de mine.

— Hai să plecăm de-aici, spuse el, ducând-o spre ieşire şi apoi prin hol, până la uşa de la intrare, pe care o descuie.

— L-am tot rugat să mă lase pe-afară, zise ea trăgând aer în

piept cu poftă. El te-a împuşcat, Finn. El a fost cel care te-a împuşcat. Şi l-a omorât pe Tim.

Tresări când auzi scrâşnet de frâne.

— La te uită, zise Jenner coborând din maşină, cu câteva secunde înaintea celor din maşinile de patrulare.

Nu se aştepta să-l vadă pe Finn susţinând-o pe Deanna şi ajutând-o să coboare treptele, după ce primise telefonul disperat al lui Fran Myers. Dar era o privelişte îmbucurătoare.

— Iar ai făcut-o singur, domnule Riley.

— Niciodată nu trebuie să ai încredere într-un reporter, locotenente.

— Bănuiesc că nu. Mă bucur să te văd, domnişoară Reynolds. Crăciun fericit!

Deanna se privi în oglinda din cabina ei. Vânătăile de pe gât dispăruseră, iar expresia de groază din privire nu mai exista. Inima o mai durea, însă.

Aşa cum îi spusese Joe adesea, pe vremea când lucra ca reporteră, avea o inimă care sângera cu prea multă uşurinţă. Nu putea s-o lase să sângereze acum. Trebuia să între în emisie în jumătate de oră.

- Hei.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Finn. Zâmbi.

— Bună.

— Ai un minut?

— Pentru tine am chiar câteva, zise ea şi, răsucindu-se cu scaunul, întinse braţele. Nu trebuie să prinzi avionul?

— Am sunat la aeroport. Avionul pleacă mai târziu cu două ore, aşa că mai am ceva timp.

În privirea ei apăru un licăr de suspiciune.

— Sper că n-o să pierzi avionul.

— Ştiu. Ştiu. Mi-ai spus deja. Am o slujbă pe care trebuie s-o păstrez şi tu nu mă întreţii în caz c-o pierd.

Plec la Roma. Doar cu o săptămână întârziere, zise el şi se aplecă să o sărute. M-am gândit să mai încerc o dată să te conving să vii cu mine.

— Şi eu am o slujbă.

— Ziariştii or să se năpustească asupra ta.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Promisiuni, promisiuni, spuse ea, ridicându-se de pe scaun şi făcând o piruetă. Cum arăt?

— Ca o femeie de care nu vreau să mă despartă câteva mii de mile, spuse el şi, ridicându-i bărbia, o privi în ochi. Suferi.

— Mă simt mai bine. Finn, am mai discutat asta, zise ea şi îi văzu chipul căpătând o expresie mai dură. Nu.

— Nu ştiu cât o să treacă până când o să-nchid ochii şi o să încetez să te mai văd în camera aia. Ştiind că ai fost acolo tot timpul şi că am trecut chiar pe lângă tine, spuse el strângând-o cu putere. Tot îmi vine să-l omor.

— E bolnav, Finn. Toţi acei ani de abuz emoţional. Simţea nevoia să evadeze şi se folosea de televizor. Iar, într-o zi, în ziua când şi-a găsit unchiul mort, eu am ieşit din televizor şi am intrat în viaţa lui.

— Puţin îmi pasă cât de bolnav, cât de nebun sau cât de demn de plâns e, zise el depărtând-o puţin. Nu pot, Deanna. Nu pot să simt milă. Şi nu suport să te aud învinuindu-te.

— Nu mă învinuiesc, zău că nu. N-am fost niciodată reală pentru el, Finn. Ştiu că n-a fost vina mea. Nimic din ce-a făcut n-a fost vina mea. Chiar şi atunci când am lucrat împreună, n-am fost decât o imagine pentru el. Tot ce-a făcut a făcut pentru că a denaturat această imagine. Nu pot să mă condamn pentru asta. Dar tot îmi paie rău.

— Dee, spuse Fran apărând în prag şi apoi îi făcu cu ochiul lui Finn. Avem nevoie de stea în cinci minute.

— Steaua e gata.

— Pot să amân cursa şi să asist şi eu la conferinţa de presă de după emisiune.

— Pot să mă descurc foarte bine cu reporterii, spuse ea sărutându-l apăsat. Am foarte multă experienţă.

— Vrei să te măriţi, Kansas? o întrebă el ţinând-o pe după umeri şi pornind împreună spre platou.

— Bineînţeles. 3 aprilie. Să fii aici.

— Nu depăşesc niciodată un termen, spuse el întorcându-se cu faţa. Sunt nebun după tine, zise apoi şi se strâmbă. N-am ales bine cuvintele.

Ea nu se miră că putea să râdă. Nimic nu o mai mira acum.

— Să mă suni de la Roma.

Marcie sări repede să-i refacă rujul.

— Şi nu uita că trebuie să te ocupi de florile pentru biserică şi pentru petrecere. Mai ai lista pe care ţi-am dat: o?

În spatele ei, el îşi dădu ochii peste cap.

— Care din ele?

— Toate.

— Ah, nu, zise Marcie ridicând mâna disperată înainte ca Deanna să se aplece pentru un alt sărut. Mai ai treizeci de secunde şi nu vreau să-mi dai toată treaba peste cap.

— Fii pe fază, Kansas. Mă-ntorc.

Deanna mai făcu un pas spre platou.

— La naiba, spuse ea brusc şi, răsucindu-se, se aruncă în braţele lui Finn, iar, în timp ce Marcie gemu exasperată, că îşi lipi buzele de ale lui. Să vii repede, îi mai spuse apoi şi intră în scenă în ultimul moment

Regizorul de platou o apostrofă cu degetul. În ropotul de aplauze, ea zâmbi ochiului de sticlă al camerei şi alunecă perfectă în milioane de vieţi.

— Bună dimineaţa. E bine să fii acasă.

Sfârşit

Scandaluri Intime

O POVESTE DESPRE SECRETE BINE ASCUNSE ȘI DESPRE O IUBIRE OBSESIVĂ...

Reportera Deanna Reynolds este o stea în ascensiune în cadrul redacției de știri a televiziunii. Cu talentul și frumusețea ei uluitoare, are toate șansele să reușească în lumea puternică a rețelelor de televiziune. Amenințată de un scandal declanșat de rivala sa, îndrăgostită de atrăgătorul Finn Riley, devine din ce în ce mai conștientă de atenția unui admirator. Cînd adorația acestuia se transformă în obsesie, Deanna trebuie să facă o alegere înspăimîntătoare...

Lei 6950

Document Outline

-
- Private Scandals
- by Nora Roberts
  - Toate drepturile rezervate
  - Editurii MIRON.
  - Prolog
  - Chicago, 1992
    - Capitolul 3
    - Capitolul 5
      - Capitolul 6
      - Capitolul 7
      - Capitolul 8
      - Capitolul 10
- Capitolul 13
  - Capitolul 14
  - Capitolul 16
  - Capitolul 17
  - Capitolul 20
    - Capitolul 21
      - Capitolul 24
        - Capitolul 26
  - Capitolul 27
    - Capitolul 28
    - Capitolul 29